DEAN R. KOONTZ

BAY KATİL

Mr. Murder

ALTIN KİTAPLAR

DEAN KOONTZ

THE CLASSIC NO. 1 BESTSELLER

MR MURDER

'NOT JUST A MASTER OF OUR DARKEST DREAMS BUT ALSO A LITERARY JUGGLER' *THE TIMES*

DEAN R. KOONTZ
BAY KATİL
TÜRKÇESİ: **Mehmet Harmancı**
Kitabın Orijinal Adı: **MR. MURDER** (1993)
1. BASIM/ARALIK 1993
ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ

Başarılı polisiye romanlar yazan Marty Stillwater, karısı Paige ve çocukları Charlotte ile Emily ile beraber mutlu bir şekilde yaşamaktadır.

Başka bir yerde de adını bile bilmeyen bir katil hedefine doğru emin adımlarla ilerler. Bu iki kişi arasında bir baş vardır. Katil Marty'ye son derece benzemektedir ve onun kendi ailesini çaldığını düşünmüştür. Özeti telepati gücü olan ve yaraları çabucak iyileşen bu katil evi basar. Ancak Marty onu şaşkına uğratır ve direnir. Oradan kaçan katil yani Alfie yeniden gelecektir. Bunu bilen aile hemen yola çıkar. Bu arada Drew Oslett ve Karl Crocker da yolla çıkmıştır.

Alfie aslında bir kurgu projesi ürünüdür ve yanlışlıkla Marty'-nin spermi kullanılarak oluşmuştur. Örgütün üyeleri olan Drew ve Karl da onu bulmaya ve aileyi öldürmeye gitmektedir. Alfie kendi annesi babası olarak gördüğü Marty'nin ailesine gider ve beklediği tepkiyi alamayınca onları öldürür.

Acaba Marty ve ailesi kurtulacak mıdır? Drew ve Karl çok geç olmadan varacak mıdır? Bilim kurgu meraklısı olan Karl ne yapacaktır? Eğer bu işten kurulursa örgüt ne yapacaktır? Bir ömür saklanmayı becerebilecek midir?

BİRİNCİ BÖLÜM

Noel Baba ve Kötü İkizi

O yıl kış garip ve boz rengiydi.
Nemli rüzgâr Mahşer kokuyordu,
ve sabahlar göz açıp kapayıncaya dek
geceyarısına dönüşüveriyordu.
Sayılı Hüzünler Kitabı

Ω

Yaşam acımasız bir komedidir. Trajedisi de budur işte.
Bir Ölü Piskopos, Martin Stillwater

BİR

●

1.

"İhtiyacım var..."

New York'taki editörüne bir mektup dikte etmekte olan Martin Stillwater rahat meşin koltuğunda hafifçe sallanırken sağ elindeki küçük ses alma cihazına aynı iki sözcüğü ardarda tekrarlamakta olduğunu farketti.

"... ihtiyacım var... ihtiyacım var... ihtiyacım var..."

Marty kaşlarını çatarak kayıt cihazını kapattı.

Düşünce katarı bir yan yola girmiş ve soluya soluya durmuştu. Ne söylemek üzere olduğunu hatırlayamıyordu.

Neye ihtiyacı vardı?

Büyük ev sadece sessiz değil, ürkütücü derecede sakindi. Paige çocukları yemeğe ve cumartesi sinemasına götürmüştü.

Ama bu çocuksuz sessizlik bir koşuldan başka bir şeydi. Bir varlıktı. Havanın onunla ağırlaştığını hissediyordu.

Dışarda sonbahar günü ev kadar sakindi, sanki tüm Güney California boşaltılmış gibi. İkinci kattaki çalışma odasının tek penceresinin geniş pancurian aralıktı. Eğik tahtaların arasından sızan güneş koltuk ve halının üstünde bir tilki kürkü kadar parlak kızılımsı sarı dar ışık çizgileri oluşturmuştu; en yakındaki ışıktan kuşak U biçimli masanın bir köşesini dolanıyordu.

İhtiyacım var...

İçgüdüsü bir an önce çok önemli bir şey olduğunu söylüyordu, görüş alanının hemen dışında, bilinçaltınca algılanan bir şey.

Marty koltuğundan kalkmadan dönüp arkasına baktı. Pancur arasından sızan güneş ışığı dışında odadaki tek aydınlık, renkli camdan kenarları olan küçük masa abajurundan gelmekteydi. Ancak o loşlukta bile odada kitapları, araştırma dosyaları ve bilgisayarıyla yalnız olduğunu görebiliyordu.

Belki de ev çarşambadan beri, okulların Şükran Günü tatili için kapandığından bu yana gürültü ve koşuşturmayla dolu olduğundan şîmdi sessizlik bu kadar çok farkediliyordu.

Çocukları özlemişti. O da onlarla sinemaya gitmeliydi.

İhtiyacım var....

Sözcükler garip bir gerilimle ve de özlemle söylenmişti.

Şimdi de üzerine kötü bir duygu gelmişti, sanki bir tehlike yaklaşıyormuş gibi. Bu, kimi zaman romanlarındaki karakterlerin

duydukları ve kendisinin de kalıplaşmış sözcüklere kaçmadan tanımlamaya çalıştığı korkuyu andırıyordu.

Marty yıllardır böyle bir şey hissetmiş değildi, Charlotte dört yaşındayken hastalanıp da doktorun kendilerini kanser olasılığına hazırladığı o zamandan beri. Küçücük kızı testler için bir laboratuvardan diğerine taşınırken bütün gün ve bütün gece, tâ ki doktorlar bir teşhis koymaya cesaret edene kadar Marty, havayı ağırlaştıran, solumayı, kımıldamayı, umudu olanaksız kılan kötü bir ruhun varlığını hissetmişti. Sonuçta tedavi edilebilir bir kan bozukluğu çıkmıştı. Ve Charlotte üç ay içinde düzelmişti.

Ama o üzerine bastıran korkuyu çok iyi hatırlıyordu.

Şimdi yine aynı korkunun buz gibi pençesindeydi ve bunun anlaşılır bir nedeni yoktu.

Charlotte ve Emily sağlıklı, uyumlu çocuklardı. Paige ile kendisi de mutluydular; hem de kendileri gibi otuz küsur yaşında olan tanıdık çiftlerin çoğunun boşanmış ya da ayn oldukları veya birbirlerini aldattıkları gözönüne alındığında çok mutluydular. Parasal açıdan o güne dek hiç olmadıkları kadar güvenlik içindeydiler.

Ama Marty bir aksilik olduğunu biliyordu.

Ses alma cihazını bıraktı, pencereye gidip pancurları ardına kadar açtı. Yapraksız bir çınar küçük yan bahçeye upuzun bir gölge yaymıştı. Onun ötesindeki yan evin soluk sarı duvarı güneşi emmiş görünüyordu, altın rengi yansımalar camları boyamış gibiydi; ev sessiz ve sakindi.

Sağ yanda sokağın bir bölümünü görebiliyordu. Karşı kaldırımdaki evler de Akdeniz stili, kiremit çatılı taş binalardı. Tüm Mission Viejo Kasabası son santimine kadar bakımlıydı, dünyanın geri kalanında egemen olan kargaşadan çok uzak bir sığınaktı sanki.

Marty pancurları kapatıp güneşi tümüyle örttü.

Anlaşıldığı kadarıyla korku sadece kendi zihnindeydi, onu oldukça başarılı bir gerilim romancısı yapan o canlı hayalinin bir ürünüydü.

Ama kalbi de çok hızlı çarpmaktaydı.

Marty ikinci kattaki odasından çıkıp merdiven basma kadar yürüdü. Bir eliyle dayandığı trabzan babası kadar kıpırtısız durdu.

Ne duymayı beklediğini bilemiyordu. Bir kapı gıcırtısı mı? Hafif ayak sesleri mi? Evin içinde dolaşan birinin hafif takırtıları ve hışırtıları mı?

Hiçbir şey duymayıp da kalbinin atışları yavaşlayınca, heyecan yerini bir huzursuzluğa bırakmıştı.

Sadece sessizliği bozmak için, "Kim var orada?" diye seslendi.

Şaşkın sesi o kötülük dolu havayı dağıtmış gibiydi. Şimdi sadece boş evin hiçbir kötülük taşımayan sessizliği vardı.

Marty koridorun ucundaki odasına döndü, masasının ardındaki meşin koltuğa oturdu.

Pancur kapalı olduğu ve içerde de bir tek masa , üstündeki renkli abajur yandığı için odanın köşeleri, sanki rüyadaymış gibi, duvarların boyutlarından daha uzaklara gitmiş gibiydi.

Abajurun üstünde meyve motifleri olduğundan masanın üstündeki camda kiraz kırmızısı, erik moru, üzüm yeşili, iimon sarısı renklerden yuvarlaklar ve ovaller vardı. Camın üstünde duran ses alma cihazı da bu parlak mozaiki yansıtıyor, mücevherlerle kaplıymış gibi parlıyordu. Marty alete uzanan elinin de egzotik bir kertenkelenin gökkuşağı derisiyle kaplı gibi olduğuna dikkat etti.

Bir an durup elindeki bu sahte pullara ve ses alma cihazındaki sahte mücevherlere baktı.

Aleti aldı, bir iki saniye geriye sarma düğmesine bastı, editörüne dikte ettiği bitmemiş mektubun son sözcüklerini aradı.

Başlama düğmesine bastığında yeteri kadar geri gitmediğini anladı: "....ihtiyacım var...İhtiyacım var..."

Kaşlarını çatarak bandı biraz daha geri sardı.

Ama yine aynı şey: "...ihtiyacım var... ihtiyacım var..."

Bir daha. iki saniye. Beş. On. Dur. Başla.

".....ihtiyacım var... ihtiyacım var..."

İki kere daha uğraştıktan sonra mektubu buldu: "...Yeni kitabın müsveddesini bir aya kadar sana iletebileceğim. Bence... bu... bu..."

Dikte sona ermişti. Bantta sessizlik başlıyordu... ve de soluması.

Hoparlörden o iki sözcük yayılmaya başladığında Marty elindeki alete kaşlarını çatarak bakarken koltukta öne eğilmişti.

"...ihtiyacım var... ihtiyacım var..."

Marty saatine baktı. Dördü altı geçiyordu.

Başlangıçta sonu gelmeyen bir duaya verilen yanıtı andıran sözcükler hayali bir mırıltı gibiydi. Ancak yarım dakika sonra banttaki sesi değişmiş, aceleyle keskinleşmiş, heyecan ve sonra öfkeyle kabarmıştı.

"... İHTİYACIM VAR...İHTİYACIM VAR..."

O iki sözcüğün arasından çaresizlik köpürüyordu.

Banttaki Marty Stillwater ki, dinleyen Marty Stillwater için tam bir yabancı olabilirdi hayal edemeyeceği, tanımlaya mayacağı bir şeyi istemenin duygusal acısı içinde gibiydi.

Marty büyülenmiş gibi baktı plastik camın ardında dönen çentikli beyaz makaralara.

Sonunda ses sustu, kayıt sona erdi. Marty bir daha saatine baktı. Dördü on iki geçiyordu.

Bir iki saniye kendinden geçip hayale daldığını sanıyordu. Oysa makine elinde olduğu halde editörüne yazdığı mektubu unutmuş ve yedi dakika o sözcükleri tekrarlamıştı.

Yedi dakika, Tanrı aşkına.

Ve hiçbir şey hatırlamıyordu. Sanki bir transa girmişti.

Şimdi bandı durdurdu. Makineyi masanın üzerine bırakırken elleri titriyordu.

Onca esrarengiz olayı ve çözümlerini yarattığı, sayısız karakteri müthiş güçlüklerle karşı karşıya bırakıp ölümcül tehlikelerden çıkış yolunu bulmaları için onlara meydan okuyarak tek başına onca saatler geçirdiği odasına bakındı. Oda o kadar aşinaydı ki: dolu kitap rafları, kitaplarının arka kapaklarında o kadar çok yer almış özgün tabloları, romanlarının çatısını kurma hayaliyle aldığı ama yatacak zaman bulamadığı kanepesi, büyük ekranıyla bilgisayar monitörü.

Ama bu aşinalık artık rahatlatıcı değildi, çünkü şimdi birkaç dakika sonra olan şeyin garipliği yüzünden lekelenmişti.

Nemli avuçlarını blucinine kuruladı.

Daldığı transtan uyanıp tehlikeyi sezinleyince tehdidi dışarda sokakta ya da alt katın odalarını dolaşan bir hırsız biçiminde bulmayı beklemişti. Ama bundan da kötüydü. Tehdit dışardan gelmiyordu. Her nasılsa bozukluk onun kendi içindeydi.

●

2.

Gece yoğun ve karışıklıktan uzak.

Aşağıda bulutlar yansıyan ayışığıyla gümüş renginde ve uçağın gölgesi bir an o buhardan denizin üzerinden akıp gidiyor.

Katilin uçağı Boston'dan Missouri'de Kansas City'ye zamanında varıyor. Doğruca bagaj bölümüne gidiyor. Şükran Günü tatili yolcuları evlerine ancak yarın dönecekleri için havaalanı sakin. Adamın, birinin İçinde bir Heckler-Koch tabancası, susturucusu ve 9 mm.lik mermi dolu şarjörleri olan iki parça eşyası ilk çıkan bavullar arasında.

Kiralık araba şirketinde rezervasyonun, sık sık rastlanıldığının aksine, yanlış kaydedilmemiş olduğunu öğreniyor. İstemediği küçük bir araba yerine istediği büyük Ford'u alabilecek.

Görevli, John Larrington adına düzenlenmiş kredi kartını alıyor ve Amerikan Express'in kontrol makinesi, adının John Larrington olmamalına rağmen, kartı kabul ediyor.

Araba temiz kokuyor ve iyi çalışıyor. Kaloriferi bile işliyor Her şey istediği gibi.

Havaalanından birkaç mil ötedeki dört katlı bir otele kaydını yaptırırken kızıl saçlı resepsiyon memuru isterse sabah bedava kahvaltı edebileceğini bildiriyor. Adının Thomas E. Jukovic olmamasına rağmen Thorns E. Jukovic adına düzenlenmiş Visa kartı kabul ediliyor.

Odasının halısı koyu turuncu ve duvarları çizgili mavi kâğıtla kaplı. Ancak şiltesi sert ve havlular yumuşak.

Adam bir süre pencere önünde oturup Kansas City'nin yıldızlar altındaki görünümünü seyrettikten sonra yemek yemek için aşağıdaki kantine iniyor. Bir seksen boyunda ve doksan kilo ağırlığında, ama daha iri bir insan gibi iştahla yiyor. Sarımsaklı bir sebze çorbası. iki peynirli köfteli tost, kızarmış patates. Vanilyalı dondurmalı bir parça elma tatlısı. Beş altı fincan kahve.

Oldum olası iştahlı. Kimi kez açlıktan ölecek gibi olur; zaman zaman açlığı dinmek bilmez.

Yemeğini yerken garson kadın iki kere yanında durup memnun olup olmadığını, başka bir şey isteyip istemediğini soruyor. Sadece işini yapıyor değil, onunla flört de ediyor.

Erkek yakışıklı sayılır ama öyle sinema artisti görünüşü de yok. Yine de kadınlar kendisinden daha yakışıklı ve daha iyi giyimli erkeklerden çok onunla şakalaşmaktan hoşlanıyorlar. Ayağındaki Rockport yürüyüş ayakkabıları, haki pantolonu, koyu yeşil balıkçı kazağı ve kolundaki ucuz saatiyle hatırlanacak bir

şeyi yok. Garson kadının onu varlıklı biri sanmasına da neden yok. Ama işte yine de flört ediyor.

Miami'de bir kokteyl salonunda tavladığı bir sarışın onda esrarlı bir hava olduğunu söylemişti. «Sessizliğinde ve yüzünün taş gibi sertliğinde insanı çeken bir şey var,» demişti. "Sen güçlü, sessiz tiplerin en üstünüsün. Clint Eastwood ve Stallone ile bir filmde oynasan konuşmaya hiç gerek kalmazdı."

Daha sonra kadını döverek öldürmüştü.

Kadının söylediği ya da yaptığı bir şeye kızmış değildi. Hatta sevişmeleri bile tatmin edici olmuştu.

Ama Florida'ya, Parker Abbotson adında birinin beynini dağıtmaya gelmişti ve kadının onu cinayetle ilişkilendirebileceğinden çekinmişti. Polise tanımını vermesini istememişti.

Onu öldürdükten sonra en son Spielberg filmini görmeye gitmiş, arkasından da bir Steve Martin filmi seyretmişti.

Sinemayı severdi. İşi dışında tek yaşamı sinemaydı. Kimi zaman evi çeşitli kentlerdeki sinemalardı sanki. Hepsi alışveriş merkezlerindeki birbirinin benzeri yerler olduğundan, hep aynı karanlık salon gibiydi.

Şimdi de kantin garsonunun İlgisini fark etmemiş gibi davranıyordu. Kadın güzel olmasına güzeldi, ama kaldığı motelin lokantasında çalışan birini öldürmeye cesaret edemezdi.

Herhangi bir bağı olmayan bir yerde bir kadın bulmalıydı.

Odasına uğrayıp kasım gecesine uygun içi yün astarlı deri ceketini aldı, kiralık Ford'una bindi ve çevredeki ticaret bölgesinde daireler çizerek dönmeye başladı. Aradığı kadını bulabileceği bir ev arıyordu.

●

3.

Charlotte'ye göre babası, babası değildi.

Babasının mavi gözleri, kumral saçları, iri kulakları, çilli burnu vardı; kitaplarının arka kapaklarındaki Martin Stillwater'in tıpatıp eşiydi. Charlotte ve Emily ile anneleri eve dönüp de onu mutfakta kahve içerken bulduklarında, "Sinemadan sonra alışverişe gittiğinizi söylemenin hiçbir yararı yok. Sizi bir özel dedektif tarafından izlettirdim. Gardenla'da bir poker salonunda kumar oynayıp puro içtiğinizi biliyorum," dediğinde de sesi babasının sesiydi. Babası gibi oturuyor ve hareket ediyordu.

Daha sonra Islands'a yemeğe gittiklerinde arabayı da babası gibi sürüyordu. Yani annesine göre aşırı hızlı. Ya da babasına göre, "usta bir sürücünün güvenli ve becerikli tekniğiyle."

Ama Charlotte bir aksilik olduğunu biliyor ve telaşlanıyordu.

Doğru, uzaydan gelen büyük bir tohumun içinden çıkan bir yaratık babasının yerine geçmiş değildi. Tanıdığı ve sevdiği babasından o kadar da farklı değildi.

Farklar genellikle çok küçüktü. Babası genelde rahat ve sakin olmasına rağmen şimdi hafif bir gerginliği vardı. Sanki kafasında yumurta taşıyormuş gibi kendini kasıyordu... ya da her an birinin kafasına bir şey indirmesini bekliyormuş gibi. Her zamanki gibi sık sık ya da çabuk gülümsemiyordu ve gülümsediği zaman da sanki rol yapıyormuş gibiydi.

Arabayı yola çıkarmadan önce Charlotte ile Emily'nin emniyet kornerlerini bağladıklarını kontrol etmek için arkaya bakmıştı, ama "Stillwater roketi Mars'a havalanmaya hazır" ya da "virajları hızlı dönersem lütfen güzelim döşememe değil de, blucinlerinizin ceplerine kusun" veya "zamanda yeteri kadar geri gidebilirsek sakın dinozorlara hakaret etmeyin" gibi saçmalıklarından hiçbirini söylememişti.

Charlotte bütün bunlara dikkat etmiş ve rahatsız olmuştu.

Islands restoranında hamburgerler ve kızarmış patatesler, salatalar çok lezzetliydi.

Sandviçler ve patatesler sepetlerde servis yapılıyordu Ve ortalıkta bir Karayipler ambiyansı vardı.

"Ambiyans" Charlotte için yeni bir sözcüktü. Bunu söylemekten çok hoşlandığı için durmadan tekrarlıyordu, ama hep şaşkın olan Emily'nin iyice aklı karışıyor, Charlotte her "ambiyans" dediğinde, "Ne ambulansı, ben ambulans falan görmüyorum, diyordu. Yedi yaşındakiler o kadar sıkıcı oluyorlardı ki. Charlotte on yaşındaydı yani altı hafta sonra on yaşına basacaktı Emily ise ekimde yedi yaşına girmişti. Em iyi bir kızkardeşti, ama yedi yaşındakiler de o kadar çok.... yedi yaşındaydılar ki.

Her neyse, ambiyans tropikti: parlak renkler, tavanda bambular, ahşap jaluziler ve saksılarda palmiyeler. Kız ve erkek garsonlar kısacık şortlar ve parlak Havai gömlekleri giymişlerdi.

Sigara içilmeyen bir bölmede oturdular. Annesiyle babası kocaman buzlu kadehlerle gelen Corona birası ısmarladılar, Charlotte bir kokakola, Emily de alkolsüz bira istedi.

Em, "Alkolsüz bira büyükler içindir," dedi. Charlotte'un koka kolasını gösterdi. "Sen ne zaman o çocuk içkisinden vazgeçeceksin?"

Em alkolsüz biranın gerçek bira kadar sarhoş edici olduğuna inanırdı. Kimi zaman iki bardaktan sonra sarhoş taklidi yapardı ki, aptalca ve utandırıcı bir şeydi bu. Em öyle hıçkıran sarhoş numarası yapıp da yabancılar dönüp baktıklarında Charlotte onun yedi yaşında olduğunu söylerdi. Yabancılar anlayışlı davranırlardı. Yedi yaşında olan birinden başka ne beklenirdi ki? Ama bu yine de İnsanı utandıran bir şeydi.

Garson kadın yemeklerini getirdiğinde annesiyle babası bir tanıdıklarının boşanmasından söz ediyorlardı; eğer fazla dinlenmeye kalkarsan ambiyansı bozacak sıkıcı yetişkin konuşmasıydı bu. Em de tabağına kızarmış patatesleri geçen yaz müzede gördükleri modern heykellerin minyatürleri gibi dizmekteydi.

Charlotte dikkatlerin başka yana dönük olduğundan emin olunca blucin ceketinin en derin cebinin fermuarını açtı, Fred'i çıkarıp masanın üstüne koydu.

Bîr erkek kol saati büyüklüğündeki Fred başını ve bacaklarını kabuğunun içine çekmiş, öylece duruyordu. Sonra gaga gibi burnu uzandı. Havayı kokladı, sırtında taşıdığı kalesinden başını çıkardı, parlak kaplumbağa gözleriyle bu yeni çevreye dikkatle baktı.

"Fred, benimle kalırsan sana hiçbir kaplumbağanın görmediği yerleri gösteririm," diye fısıldadı Charlotte.

Ana babasına baktı. Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki, Fred'i cebinden çıkardığını görmemişlerdi bile. Hayvan şimdi kızarmış patates sepetinin arkasındaydı.

Charlotte patatesin yanısıra tavuklu sandviç yiyordu. Sandviçinin içinden bir salata yaprağı çıkardı. Kaplumbağa yaprağı kokladı, burnunu kıvırarak başını çevirdi. Charlotte bir dilim domates denedi. Kaplumbağa kıza, sen ciddi misin, der gibi baktı.

Fred zaman zaman çok zor oluyordu doğrusu. Ama Charlotte bunun kendi kusurundan olduğundan emindi, onu çok şımartmıştı. fred yedi yaşındaydı.

Charlotte bir ara meşin giysili ve garip saç modelli bir ağır metal çiftine daldı. Birden annesinin hafif korkulu sesiyle irkildî.

"Fred'miş," dedi annesi rahatlayarak.

Nankör kaplumbağa ne de olsa Charlotte onu evde bırakabilirdi bıraktığı yerde değildi.

Patates kızartması sepetinin öte yanından çıkmış yürüyordu.

"Ona yiyecek bir şeyler vermek için çıkardım," diye Charlotte kendilini savundu.

Annesi Charlotte'un görebilmesi için sepeti kaldırdı. "Yavrum, bütün gün cebinde olması onun için hiç de iyi değil," dedi.

"Bütün gün değil." Charlotte hayvanı alıp cebine soktu. "Evden çıktığımızdan beri."

Annesinin kaşları çatıldı. "Yanında başka canlı neler var?"

"Sadece Fred."

"Ya Bob?"diye sordu annesi.

"Eyvah!" diyen Em yüzünü buruşturdu.

"Bob da cebinde mi? Ben Bob'dan nefret ederim."

Bob babasının başparmağının son boğumu iriliğinde, sırtında hafif mavi çizgiler olan kara bir böcekti. Charlotte onu evde bir kavanozda saklarsa da, ara sıra dışarı çıkarır, masa üstünde ya da elinin içinde ağır ağır yürümeye çalışmasını izlemekten hoşlanırdı.

"Bob'u asla restorana getirmem," diye Charlotte güvence verdi.

"Fred'i de getirmemen gerektiğini bilmeliydin, "dedi annesi.

"Peki."

"Aptallık," dedi Emily.

Annesi, "Kızarmış patateslerle lego oyuncağı gibi oynamaktan daha aptalca değil," dedi.

"Ben sanat yapıyorum." Emily hep sanat yapardı. Yedi yaşında biri için çok garip bir çocuktu. Babası ona yeniden dirilmiş Picasso derdi.

"Sanat mı?" dedi annesi. "Yemeğinden sanat yaparsan ne yersin sonra? Tablo mu?"

"Belki. Bir çikolatalı kek tablosu."

Charlotte ceketinin fermuarını çekti.

Babası, "Yemekten önce ellerini yıka," dedi.

"Neden?"

"Az önce elinde ne vardı?"

"Fred'i mi diyorsun? Ama Fred temizdir."

"Ellerini yıka dedim sana."

Babasının sert tavrı Charlotte'a onun babası olmadığını hatırlattı. Babası ne ona, ne de

Em'e sert davranırdı. Charlotte'un iyi huylu olması dayak korkusundan değildi; annesiyle babasını düşkırıklığına uğratmamak önemliydi onun için. Okulda iyi bir not alıp ya da iyi piyano çalıp onları memnun etmek dünyanın en iyi duygusuydu. Ve kötü bir şey yaptığı zaman onların gözlerindeki o kederli bakış her şeyden beterdi.

Charlotte gözleri dolu dolu gitti ellerini yıkamaya.

Daha sonra Islands'dan dönerken babası arabayı hızlı sürünce annesi, "Marty, Indianapolis yarışlarında değiliz," dedi.

"Sen buna hızlı mı diyorsun?" diye şaştı babası. "Hızlı gitmiyoruz ki."

"Batman bile bu kadar yüksek hıza çıkamaz."

"Ben otuz üç yaşındayım ve bugüne kadar hiç kaza yapmadım. Ceza da almadım. Hatta polis tarafından durdurulmadım bile."

"Sana yetişemedikleri için," dedi annesi.

"Tam üstüne bastın."

Charlotte ile Emily arka koltukta birbirlerine bakıp gülümsediler.

Charlotte'un hatırladığı kadarıyla annesiyle babası hep hız konusunda şakalaşırlar, ama annesi gerçekten daha yavaş gitmesini isterdi.

Şimdiye kadar hep böyle neşeyle dalaşırlardı. Ama babasının sesi birden sertleşti. "Tanrı aşkına, Paige, ben iyi bir sürücüyüm, bu da güvenli bir araba. Yollarda rastlayacağın en güvenli araba olduğu için verebileceğimden çok para verdim buna. Bırak artık."

"Haklısın. Özür dilerim," dedi annesi.

Charlotte kardeşine baktı. Kulaklarına inanamayan Em'in gözleri irileşmişti.

Babası babası değildi. Bir aksilik vardı. Büyük bir aksilik.

Bir blok kadar gitmişlerdi ki, babası arabayı yavaşlattı, annelerine bakıp. "özür dilerim," dedi.

"Hayır, sen haklıydın, ben bazı şeyler için gereğinden çok kaygılanıyorum "

Birbirlerine gülümsediler. Her şey yoluna girmişti. Yemekte konuştukları o arkadaşları gibi boşanmayacaklardı. Charlotte onların birbirlerine karşı birkaç dakikadan fazla kızgın kaldıklarını hatırlamıyordu.

Ancak kendisi kaygılıydı. Belki de evde bir araştırma yapması, garajın ardında uzaydan gelme dev bir tohum kabuğu olup olmadığını kontrol etmesi iyi olurdu.

4.

Katli gece karanlığında soğuk akıntılar arasında yüzen bir köpekbalığı gibi sürüyordu arabayı.

Bu Kansas'a ilk gelişi ama sokakları tanıyor. Görevine hazırlanmasının bir parçası da, polisten kaçmak gerekirse kent planını ezberlemek.

Ancak değil bir haritayı ezberlemek, bir harita bile gördüğünü hatırlamıyor ve bu çok ayrıntılı bilgiyi nereden edindiğini bilmiyor. Ama belleğindeki delikleri düşünmek de istemiyor, çünkü onları düşünmek kendilini ürküten karanlık bir boşluğun kapılarını açmak oluyor.

O yüzden sadece sürüyor arabayı.

Genellikle araba kullanmayı sever. Emrinde güçlü ve isteklerine karşılık veren bir makine olması ona kontrol ve amaçlılık duygusu verir.

Ancak zaman zaman, şimdi de olduğu gibi, sokaklarını ne kadar iyi bilse de yabancı bir kent kendini küçük, yalnız ve

başıboş hissetmesine yol açıyor. Avuç içleri o kadar nemli ki, direksiyon kayıyor parmaklan arasından.

Biri trafik ışığında frene bastığında yanındaki şeritte sokak ışıklarının altında bir araba görüyor. Direksiyonda baba var. Yanında sevimli bir kadın olan karısı. Arka koltukta on yaşlarında bir oğlan ve altı yedi yıllarında bir kız. Gezmekten dönüyorlar. Belki de bir sinemadan. Konuşup gülüşüyorlar, ana babayla çocuklar paylaşım içindeler.

Giderek kötüleşen durumunda adam için acımasız bir darbe bu, dudaklarından sessiz bir ıstırap çığlığı dökülüyor.

Bir sokağa sapıp bir İtalyan lokantasının otoparkına giriyor. Olduğu yere yığılmış gibi, kesik kesik soluyor.

Boşluk. Boşluktan korkar.

Ve boşluk üzerinde şimdi.

İçi bomboşmuş gibi hissediyor kendini, sanki incecik camdan yapılmış gibi, bir hayaletten ancak biraz daha katıymış gibi.

Böyle anlarda aynaya ihtiyacı oluyor. Aynadaki görüntüsü varlığını doğrulayan tek şey.

Restoranın süslü kırmızı ve yeşil neon ışıkları Ford' un içini aydınlatıyor. Dikiz aynasını kendine çevirince teninin ölü teni gibi olduğunu görüyor, gözler sanki içlerinde ateşler yanıyormuş gibi kızıl ışıklarla parıldıyor.

Bu akşam görüntüsü heyecanını azaltmaya yetmiyor. Her an cismini biraz daha kaybediyor gibi. Belki de son bir soluk verecek, o solukla birlikte kendisi de çıkıp gidecek içinden.

Gözleri doluyor. Yalnızlığına dayanamıyor, yaşamının anlamsızlığı bir işkence üzerinde.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, öne eğiliyor, alnını direksiyona dayıyor. Küçük bir çocuk gibi hıçkırmaya başlıyor.

Adını bilmiyor, tek bildiği Kansas City' deyken kullanacağı adlar. Kredi kartlarındaki gibi sahte olmayan bir adı olmasını o

kadar çok istiyor ki. Ailesi, arkadaşı, evi yok. Bu görevi -ya da bundan öncekileri- kendisine kimin verdiğini hatırlamıyor, hedeflerinin neden ölmeleri gerektiğini de bilmiyor. Kendisine para vereni de hatırlamıyor, cüzdanındaki paranın nereden geldiği, üstündeki giyecekleri nereden aldığı hakkında hiçbir fikri yok.

Daha da derine inince, kim olduğunu bilmiyor. Mesleğinin cinayetten başka bir şey olduğu zamanları da hatırlamıyor. Politakası yok, dini yok, kişisel bir felsefesi yok. Günlük olaylarla ilgilenmeye çalıştığında gazetelerde okuduklarını aklında tutamadığını farkediyor; televizyon haberlerine bile dikkatini veremiyor. Zeki bir insan ama kendisine sadece fiziksel tatmin tanıyor... ya da onları tanımasına izin veriliyor: yemek, seks, adam öldürmenin verdiği o vahşi sevinç. Zihninin geniş bölgelerine hiç girilmemiş.

Yeşil ve kırmızı neonlar altında birkaç dakika geçiriyor.

Gözyaşları kuruyor. Titremesi giderek azalıyor.

Düzelecek. Sakinleşecek, kontrolü yine ele alacak.

Umutsuzluğun derinliklerinden inanılmaz bir hızla yükseliyor. Son görevine devam etmeye bu kadar hazır olması şaşırtıcı bir şey. Ve onunla birlikte sürdürdüğü o yaşam gölgesine.

Kimi zaman bir robot gibi programlaşmışçasına hareket ettiğini düşünüyor.

Diğer yandan buna devam etmezse ne yapabilir ki? Sahip olduğu tek yaşam bu yaşam gölgesi çünkü.

5.

Kızlar yukarda dişlerini fırçalayıp yatmaya hazırlanırken Marty de birinci katı dolaşarak tüm pencere ve kapıların kilitli olduğunu kontrol etti.

Alt katın yarısını dolaşırken ve mutfak musluğunun üstündeki pencerenin kolunu kontrol ederken aniden ne garip bir işle uğraşmakta olduğu farketti. Her gece yatmadan önce ön ve arka kapılarla oturma odasının bahçeye açılan kayar kapılarını kontrol ederdi ama gündüzün açılmadığını bildiği pencerelerin yanına bile yaklaşmazdı. Ama bu gece düşman tarafından kuşatılan bir kalenin dışını emniyete alan bir nöbetçiden farksızdı.

Marty mutfakta işini bitirirken Paige'in içeri girdiğini duydu ve karısı bir an sonra arkasından kollarını beline dolayarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Eh..."

"Kötü bir gün mü geçirdin?"

"Kötü sayılmaz. Sadece bir an."

Marty dönüp karısını kucakladı. Kolları arasında o kadar sıcak ve güçlü, o kadar canlıydı ki.

Onu şimdi kolejde olduğundan daha çok seviyor olması hiç de şaşırtıcı değildi. Paylaştıkları başarılar ve başarısızlıklar, dünyada bir yer yapmak için ve dünyanın anlamını kavrayabilmek için verilen günlük mücadele aşkın gelişebileceği verimli bir topraktı.

Ancak Marty, ideal güzelliğin birinci lig futbol takımlarının on dokuz yaşındaki profesyonel amigo kızlar olarak kabul edildiği bir çağda karısının ondokuzundan otuz üçüne her gün biraz daha güzelleştiğini söylediğinde kendisine şaşacak pek çok erkek olduğunu bilirdi.

Karısının gözleri daha mavi, saçları daha da sarı ve teni daha düzgün ve gergin değildi.

Ama deneyim kendisine bir karakter, bir derinlik kazandırmıştı.

Evet, belki kalbi tereyağı gibi yumuşaktı, belki romantiklik delisiydi ama onun gülüşünü ve gözlerinin meydan okumasını bir düzine çıplak amigo kızdan daha heyecan verici buluyordu.

Karısının kaşını öptü.

"Bir kötü an mı? Ne oldu?"

Marty karısına o kayıp yedi dakikanın ne kadarını söyleyeceğine henüz karar vermemişti.

Şimdilik en iyisi yaşadığı olayın garipliğini fazla büyütmemek, pazartesi sabahı doktora görünüp belki birkaç test yaptırmaktı. Eğer sağlığı yerindeyse, o zaman o gün öğleden sonra olanlar açıklanamayan bir tek gariplik olarak kalabilirdi. Paige'in gereksiz yere telaşa kapılmasını istemiyordu.

"Eee?" diye karısı ısrar etti.

O bir tek sözcüğü vurgulamasıyla kocasına on iki yıllık evliliğin ciddi sırları yasakladığını hatırlatıyordu.

"Audrey Aimes'i hatırlıyor musun?"

"Kimi? Ha, Bir Ölü Piskopos'takini mi?"

Bir Ölü Piskopos, Marty'nin yazdığı bir roman, Audrey Aimes da onun kahramanıydı.

"Kadının sorununun ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Holdeki dolabındaki askıya asılı ölü bir rahip bulmuştu."

"Ondan başka."

"Başka bir sorunu daha mı vardı yani? Bence ölü bir rahip yeter de artar bile. Kurduğun hikâyeleri biraz fazla karmaşık yapmadığından emin misin?"

"Ben ciddiyim." Marty karısına kişisel bunalımını, kendi yarattığı bir roman kahramanının deneyimleriyle kıyaslayarak anlatmanın ne denil garip olduğunun farkındaydı.

Yaşam ve roman arasındaki çizgi bir yazar için olduğu kadar bag ka insanlar için de böyle belirsiz miydi? Eğer öyleyse bu fikirden bir kitap çıkabilir miydi acaba?

Paige kaşlarını çattı. "Audrey Aimes... Evet, onun bilinç kayıpların dan söz ediyorsun."

Fügler dedi Marty.

Füg ciddi bir kişilik kopmasıydı. Hasta bir yerlere gider, insanlarla normal görünerek çeşitli işler yapardı ama sonraları nerede olduğunu ya da ne yaptığını hatırlayamazdı, sanki o zamanı derin bir uykuda geçirmiş gibi. Bir füg dakikalarca, saatlerce, hatta günlerce sürebilirdi.

Audrey Aimes çocukluğunun bastırılmış anıları yirmi yıldan sonra yüzeye çıkınca otuzunda tutulmuştu bu hastalığa. Bir füg anında rahibi öldürdüğünden emindi; oysa adamı bir başkası öldürüp onun dolabına koymuştu ve tüm cinayet soruşturması Audrey'in küçüklüğünde olanlara bağlanıyordu.

Hayalinden hikâyeler yaratmakla geçimini sağlamasına rağmen Marty duygusal açıdan kaya gibi sağlam olmakla ün salmıştı. Ayrıca mı Valium almaya da çok düşkündü ki, herhalde Paige şimdi bunun için gülümsüyor ve onu ciddiye almıyordu.

Kadın parmakları üstünde yükselip kocasını burnundan öptü. "Çöpü dışarı çıkarmayı unuttun ve şimdi de bunun nedeninin altı yaşındayken uğradığın ve unuttuğun çirkin saldırıların yol açtığı bir sinir bozukluğu olduğunu iddia edeceksin. Utan, Marty. Annenle baban kadar şeker gibi insanlar görmüş değilim bugüne kadar."

Marty karısını bıraktı, gözlerini kapattı, elini alnına bastırdı. Müthiş bir başağrısı başlamak üzereydi.

"Ciddiyim, Paige. Bu öğleden sonra odamda... yedi dakika... o anda ses alma makinesi açık olduğu için ne yapmakta olduğumu biliyorum. Ama hiçbir şey hatırlamıyorum.

Ürkütücü bir şey. Yedi dakika."

Şaka etmediğini anlayınca karısının vücudunun kasıldığını hissetti. Gözlerini açtığında artık yüzünde o şakacı gülümseme yoktu.

"Belki de basit bir açıklaması vardır," dedi Marty. "Belki kaygılanmaya neden yoktur. Ama korkuyorum, Paige. Omuz silkip unutmam gerektiğini biliyorum, ama yine de korkuyorum."

●

6.

Gece karanlığının ve uzayın dev ağırlığı altında Kansas City'de Blue Life Moteli patlamaya karşı İçten şişirilmiş bir araştırma istasyonu gibi. Ön yüzü 1950'lerden kalma Airstream karavanlarını hatırlatırcasına alüminyum kaplı. Binanın kenarlarında mavi ve yeşil neonlar sıralanmış. İçerde son yirmi yılın gürültülü rock and roll parçaları çalınıyor. Katil salonun ortasındaki atnalı biçimindeki bara doğru yürüyor. Hava sigara dumanı, bira buğuları ve vücut ısısıyla elle tutulacak kadar yoğun; sanki suymuş gibi karşı koyuyor yürürken.

Kalabalık geleneksel Şükran Günü sahnelerinden çok farklı bir görüntü veriyor.

Masalardaki müşterilerin çoğu genç delikanlılar. Gürültülü müziği bastırmak için bağırıyorlar, garson kızların dikkatini çekmek için bellerine sarılıyorlar, gitarist iyi bir parça çalınca yaygarayı koparıyorlar.

Kendilerini eğlendirme kararlılıklarında böceklerin telaşlı koşuşturmalarından bir şey var.

Masaların üçte birindeki erkeklerin yanlarında genç karıları ya da aşırı makyajlı sevgilileri var. Bunlar da erkekler kadar gürültücü; ölüm döşeğinde bir rahibenin yanıbaşında parlak renkli cırtlak papağanlar ne kadar uygunsuz kaçarsa, bunlar da bir aile yuvasında öyle olurlar.

Atnalı biçimindeki barın ortasında kırmızı ve beyaz ışıklarla aydınlatılmış sahnede iki genç kadın müzik denilen bu saçmalıkla sallanıyorlar ve buna dans diyorlar. Üzerilerinde süslü kovboy giysileri var, biri üst kısmını çıkarınca çığlıklar ve ıslıklarla karşılanıyor.

Bar taburelerindeki her yaştan erkekler hepsi masalardaki müşterilerin aksine yalnız görünüyor. Sessiz oturuyorlar, düzgün tenli dansözlere bakıyorlar. Çoğu orkestranın çaldığı parçalardan çok daha ağır eski bir parçanın ahengiyle oturdukları yerde ağır ağır iki yana sallanıyorlar; denizin derinlerinde akıntılarla sallanan yosunlar gibi.

Katil iki boş tabureden birine oturup pazuları arasında ceviz kırabilecek bir barmenden Beck birası istiyor. Her üç barmen de güçlü kuvvetli insanlar, herhalde gerek olduğunda fedailik yapmaları için seçilmişler.

Sahnenin öteki ucunda memeleri serbestçe salınan kumral gülümseyerek dans ediyor ve yaptığı işten memnun görünüyor.

Yakındaki sarışın kumraldan daha güzelse de, mekanik bir hali var, ya uyuşturucuyla ya da duyduğu tiksintiyle uyuşmuş gibi. Ne gülüyor, ne de kimsenin yüzüne bakıyor, bakışları sadece kendisinin görebileceği uzak bir köşeye çevrili.

Kadın kendisine bakan erkekleri küçümsüyor gibi. Katil de bunların arasında. Tabancasını çekip onun o nefis vücuduna birkaç el ateş etmekten zevk alırdı, özellikte de o suratının ortasına.

Kadının güzelliğini çekip almayı düşünmek bile heyecan veriyor ona. Güzelliğini çalmak yaşamını almaktan bile daha çekici bir şey. Kendi yaşantısı katlanılmayacak kadar sıkıcı olduğundan yaşama değil güzelliğe çok önem veriyor.

Neyse ki tabanca kiralık Ford'un bagajında. Tabancayı bu gibi ayartılmalara kapılmamak için orada bıraktı zaten. Günde iki üç kere yakınlarında olan birini öldürmek için dayanılmaz bir

istek duyar; kadın, erkek, çocuk hiç önemli değildir. Bu karanlık nöbetlere girince dünyadaki herkesten nefret eder; çirkin ya da güzel, zengin ya da yoksul, akıllı ya da aptal, genç ya da yaşlı olmaları hiç önemli değildir.

Belki de bu nefreti kısmen onlardan farklı olduğu bilincinden kaynaklanıyor. Kendisi hep bir yabancı olarak yaşamalı.

Ancak sık sık rastgele adam öldürmeyi düşünmesinin tek nedeni bu basit yabancılaşma değil. İnsanlardan onların kendisine vermeye hazır olmadıklarını, kendisinden uzak tuttukları bir şeyi almaya ihtiyacı var; onlardan öylesine bir tutkuyla nefret ediyor ki, her türlü vahşeti yapabiliyor ve onlardan ne beklediğini de bilemiyor.

Bu esrarlı ihtiyaç kimi zaman kendisine acı verecek kadar yoğun. Açlığı andıran bir şey ama yiyeceğe duyulan açlık değil bu. Kimi zaman bir açıklamanın hemen eşiğinde titremekte olduğunu farkediyor; eğer kendini açabilirse yanıtın şaşırtıcı derecede basit olacağını biliyor, ama bu anı hiç elde edemiyor.

Katil bira şişesinden bir yudum alıyor. Birayı istiyor ama ona ihtiyacı yok. İstemek ihtiyaç değil.

Sahnede sarışın sutyenini çıkarıyor, solgun ve dik memeleri ortaya çıkıyor.

Tabancayı ve dolu şarjörleri arabanın bagajından alırsa doksan mermisi olacak. O küstah sarışından sonra öteki dansözü de öldürebilir. Sonra üç el ateşle o üç iriyarı barmeni. Silah kullanımda usta, ama onu kimin eğitmiş olduğunu da hatırlamıyor. O beşini öldürdükten sonra silahı kalabalığa çevirebilir. Kurşunlarla ölmeyeceklerin çoğu çıkan kargaşalıkta kaçarken ezilip ölecekler.

Öldürme olasılığı onu heyecanlandırıyor; kanın, kısa bir süre de olsa, başına dert olan bu ıstırap verici ihtiyacı unutturacağını biliyor.

Bunu daha önce de yaşadı. İhtiyaç tatminsizlik doğuruyor; tatminsizlik öfkeye, öfke nefrete dönüşüyor; nefret şiddet yaratıyor ve şiddet de kimi zaman onu sakinleştiriyor.

Biraz daha bira içiyor ve deli dolu olmadığını düşünüyor.

Bir film hatırlıyor: bir psikiyatr kahramana sadece aklı başında olanların deliliklerinden kuşku duyduklarını söylemişti. Gerçek deliler akıllı olduklarına inanırlar. Şu halde kendinden kuşku duyduğuna göre aklı başında olmalı.

●

7.

Marty kapıya dayandığı yerden Paige'in aynanın önünde kızların saçlarını fırçalamasını seyrediyor. Her birine elli fırça.

Belki de fırçanın o uyumlu hareketi ya da sahnenin sakinleştirici görüntüsü Marty'nin başağrısını hafifletiyor. Nedeni ne olursa olsun başının ağrısı İyice geçti artık.

Charlotte'un saçları annesininki gibi altın sarısı, Emily'ninki ise Marty'ninki gibi siyah denecek kadar koyu renk. Charlotte saçları fırçalanırken hiç durmadan konuşuyor annesiyle; ama Emily bundan bir kedi gibi zevk alarak gözlerini kapatıp sessizce duruyor.

Paylaştıkları odanın iki yanı kızkardeşlerin diğer farklılıklarını yansıtıyor. Charlotte hareket dolu posterlerden hoşlanıyor; bir çöl akşamı fonu üzerinde renkli balonlar; sıçramanın ortasında olan bir balerin; koşan ceylanlar. Emily ise sonbahar yapraklarından, karlı manzaralardan, ayışığı altında solgun bir kumsalda kırılan dalgalardan hoşlanıyor.

Charlotte'un yatak örtüsü yeşil, kırmızı ve sarı; Emily'ninki bej. Charlotte'un tarafı karmakarışık, Emily'ninki ise ödül alacak bir düzenlilikte.

Sonra evcil hayvanlar var, Charlotte'un tarafında raflarda Kaplumbağa Fred'in kafesi, Böcek Bob'un evi olan geniş ağızlı

kavanoz, Yılan Sheldon'un, Bıyıklı Fare'nin ve Bukalemun Loretta'nın kafesleri var. Charlotte bir kedi ya da köpek yavrusunun daha uygun hayvanlar olacağı önerisini kabul etmiyor. "Kediler ve köpekler bütün gün koşuşup dururlar, onları güvenli bir yuvada tutup koruyamazsın," diyor.

Emily'nin ise bir tek şeyi var: Peepers. Bir yıl önce tatillerini geçirdikleri Sierra'daki bir derede sürekli akan suyun dümdüz yaptığı limon iriliğinde bir taş. Kız bunun üzerine iki göz çizmişti. "Peepers'ten iyisi olamaz diyordu. "Ona ne yemek vermem gerek, ne de arkasından temizlik yapmam. Çok yaşlı olduğu için çok da akıllıdır, canım sıkıldığında bir şeye kırıldığımda dertlerimi ona anlatırım, o hepsini kendine alır ve benim sıkıntım geçer, mutlu olabilirim."

Emily yüzeyden bakıldığında çocukça görünen ama düşünüldüğünde yaşında birinden beklenmeyecek kadar olgun ve derin olduğu anlaşılan fikirler ileri sürerdi. Marty kimi zaman kara gözlerine bakınca onun çok yaşlı olduğunu hisseder ve büyüdüğünde ne kadar ilginç bir kişiliği olacağını düşünmekten kendini alamazdı.

Kızlar sacları fırçalandıktan sonra yataklarına yattılar, anneleri örtülerini örtüp, İkisini de öpüp iyi geceler diledi. Emily'yi hep güldürdüğü için de, "Sakın tahtakurularının sizi ısırmalarına izin vermeyin," dedi.

Paige kapıya doğru yürürken Marty duvarın dibindeki iskemleyi yatağın tam ortasına yerleştirdi. Elindeki kitabın üstündeki pilli küçük lambayla duvardaki prize sokulmuş düşük voltajlı Miki Maus lamba dışındaki tüm ışıkları söndürdü. İskemleye oturdu, odaya perdenin açılacağı anda bir bir tiyatro salonuna çöken sessizliğin çökmesini bekledi.

Sahne hazırdı.

Marty'nin gününün en mutlu anıydı bu. Hikâye saati. Sabah kalktıktan sonra gün boyunca ne olursa olsun hikâye saatini iple çekerdi. Charlotte ve Emily için hikâyeleri kendisi yazmıştı. Bunları bir gün yayınlayabilirdi de. Ya da yayınlamazdı. Her sözcüğü kızlarına bir armağanıydı ve bu hikayelerin başkalarıyla paylaşılma kararını ancak onlar verebilirdi.

Bu akşam başlayacağı hikâye Noel'e kadar sürecekti. Belki de böylece o gün odasında olan huzursuzluk verici şeyleri de unuturdu.

Şükran günü arkada kaldı artık
Geçen yıldan fazla hindi yendi
Ve hepimiz pabuçlarımıza sığmayacak kadar
Semirip şişmanladık.

Kızlar tam da istediği yerde kıkırdamaya başlamışlardı; Marty, Paige'in tepkisini görmek için arkasına dönüp bakmak istedi, o da bunu şimdiye kadar dinlemiş değildi.

Şimdi büyük tatili bekleyelim,
Önümüzdeki kederli ya da sabırsız
Olunacak bir gün değildir.
Sorarım size hanımlar, bunun adı nedir?

"Noel!" diye bağırdı ikisi birden. Marty artık onları etkisi altına aldığını anladı.

Bir gün bir ağaç dikeceğiz.
Ama neden bir? Belki iki, belki üç!
Dallarına süsler asacağız ve
Parlak toplar.
Renkli ışıklardan bir zincir
Ki umarım tepişerek kırmazsınız.
Çatıya tuz döküp karlar eritilecek,
Yoksa Noel Baba'nın ayağı kayıp düşerse
Hiç de hoş olmaz.

Bacağını kırabilir, hatta kocaman kıçını bile.

Marty kızlara baktı. Gölgeler arasında yüzleri ışıl ısıldı. Kendisine sessizce, "Sakın kesme!" der gibiydiler.

Tanrım, nasıl da seviyordu bu anı. Nasıl da seviyordu kızlarını. Cennet varsa, işte bu andı, burasıydı.

Durun, durun! Feci bir haber aldım şimdi. Umarım sizin de canınız sıkılmaz buna. Noel Baba yakalanmış, bağlanmış, ağzı tıkaçlanıp, gözleri bağlanmış. Kızağı bahçede bekliyor ve biri Noel Baba'nın banka kartını çalmış. Çok geçmeden bütün serveti elinden alınacak Otomatik para çekme makinalarından Charlotte örtüleri arasına gömülerek, "Eyvah, korkunç bir hikâye olacak," dedi.

"Elbette," diye atıldı Emily. "Babam yazdı onu."

Charlotte örtüyü çenesine kadar çekti. "Çok mu korkunç olacak?"

Marty yüzünü buruşturdu.

Charlotte örtüyü burnuna kadar çekti.

"Haydı baba, sonra ne olmuş?" diyerek kıkır kıkır güldü Emily.

İşte gümüş çıngırakların sesi tepelerden ve ovalardan yankılanıyor, bakın, Ren geyikleri havalanmışlar,aptal bir kaz onlara uçmayı öğretmiş olmalı! Sürücü aptal gibi sırıtıyor. Deli, kaçık, serseri ve haydut. Bir aksilik var- bunu herkes anlar artık. Eğer bu Noel Baba'ysa Noel Baba iyi değil demek. Bağırıp çağırıyor, saçmalıyor, tükürüyor, bir kriz geçiriyor sanki.

Kötülük dolu gözleri topaç gibi. Biri hemen polis çağırsın çabuk.

"Kim o peki?" diye sordu Emily. "Noel Baba'yı kim bağlayıp soymuş da kızağını alıp kaçmış?"

Bu yıl Noel'de dikkatli olun,
Çünkü korkacak yeni bir şey var.

Noel Babanın kötü olan ikizi
Kızağı çalmış ve iyi kardeşinin kılığında
Dolaşacak ortalarda!
Ey anne, çocuklarını koru!
Bacadan aşağı geliyor evine
O kötü deli divane!

"Eyvah" diye bağıran Charlotte örtüyü başından yukarı çekti.

"Noel Babanın ikizi neden bu kadar kötü?" diye sordu Emily.

"Belki kötü bir çocukluk geçirmiştir," dedi Marty.

"İnsanlar kötü doğabilirler mi acaba?" diye söylendi Emily. Sonra sorusunu kendisi yanıtladı. "Elbette. Annemle senin gibi bazıları iyi doğduklarına göre, kötü doğanlar da vardır."

Marty kızların tepkilerine bayılıyordu. Yazar olduğu için onların sözlerini, konuşmalarının ahengini, kullandıkları ifadeleri günün birinde bu sahneyi kitaplarından birinde kullanabileceği için belleğine kazıyordu. Kendi çocuklarını malzeme olarak görmesinin hoş bir şey olmadığının farkındaydı; ahlaken itici bir şey olabilirdi hatta; ama kendisi değişemezdi. Neyse oydu. Ama aynı zamanda babaydı ve günün birinde onların çocukluklarından kendisine sadece anılar kalacaktı; her şeyi, iyiyi da kötüyü de, basit anları da büyük olayları da hatırlamak istiyordu. Bunlar kendisi için kaybedilmeyecek kadar değerli şeylerdi.

"Noel Baba'nın ikizinin bir adı var mı?" diye sordu Emily.

"Var elbette, ama onu da başka bir gece öğreneceksiniz. Bu gece lik bu kadar."

Charlotte başını örtünün altından çıkardı, iki kız da şiirin ilk kısmını bir daha okuması için ısrar ettiler. Marty de bunu bekliyordu zaten. Ama İkinci kere sonunda uykuları gelmeyecekti. Üçüncü bir kere daha okuyacak. Onun sonunda artık ya uyumuş ya da uyumak üzere olacaklardı.

Marty yeniden okumaya başlarken Paige'in dönüp merdivene doğru yürüdüğünü duydu.

Kendisini aşağıda, alevleri çatırdayan şöminenin karşısında bekleyecekti, hatta belki kırmızı şarap ve yiyecek bir şeyler çıkarmış da olurdu. Orada birlikte oturup birbirlerine günlerini anlatacaklardı.

Gecenin herhangi bir beş dakikası kendisi için dünya çevresinde bir yolculuktan çok daha ilginçti. Marty umutsuz derecede evine bağlı bir insandı. Evi Mısır'ın piramitlerinden, Paris'in şaşaasından ve Uzakdoğunun tılsımından çok daha çekiciydi onun için.

Kızlarına göz kırpıp okumaya başlarken bir an için o gün odasında olanları ve evinin kutsallığının çiğnendiğini unutmuştu.

8.

Blue Life Salonunda bir kadın katile sürtünerek geçip yanındaki tabureye oturdu. Kadın dansözler kadar güzel değil ama amacına uygun olacak kadar çekici. Üzerindeki kahverengi blucini ve daracık kızıl tişörtüyle herhangi bir müşteri olabilir, ama değil, Adam bu tipi iyi tanıyor; doğuştan muhasebeci birinin becerilerine sahip ucuz bir Venüs.

Orkestranın gürültüsü arasında seslerini birbirlerine duyurabilmek için eğildiklerinde başlan değiyor. Kadın adının Heather olduğunu söylüyor. Ağzı nane kokuyor.

Dansözler çekilip de orkestra mola verdiğinde Heather erkeğin ahlak zabıtasından olmadığını anlayıp biraz daha cesur davranıyor. Adamın ihtiyacını biliyor, kendisinde o istediği var ve ona satıcı pazarında bir alıcı olduğunu İma ediyor.

Heather, Blue Life Salonunun karşı tarafında bir motel olduğunu ve isterse odalarını saat başına verdiğini söylüyor.

Adam şehvet ve ekonomi yasaları doğa yasaları kadar değişmez olduğunu biliyor.

Kadın koyun postu ceketini giyiyor, birlikte dışarı çıkıyorlar. Kadının nane kokulu soluğu soğuk havada buhara dönüşüyor. Liseli sevgililer gibi el ele otoparkı, sonra da yolu geçiyorlar.

Kadın erkeğin ne istediğini biliyorsa da, neye ihtiyacı olduğunu bilmiyor. Erkek istediğini elde edince ve bu içindeki o sıcak ihtiyacı gidermeyince, Heather artık onun çok iyi bildiği duygu dizisini öğrenecek: ihtiyaç tatminsizlik doğurur; tatminsizlik öfkeye dönüşür; öfke nefrete yol açar ve nefret şiddete götürür ...şiddet de kimi zaman insanı sakinleştirir.

Katil, kadının üzerinde birkaç kere boşalıp da şehvetinin baskılarından kurtulunca motel odasının döküntülüğünde kendi varlığının boşluğunu görmeye başladı. Acil isteği tatmin olmuştu, ama yaşama ve anlamaya ve yönelmeye olan isteği tatmin edilmiş değildi.

Hala üzerinde yattığı çıplak kadın şimdi çirkin, hatta iğrenç görünüyor, mahrem yakınlığını hatırlamak bile itici geliyordu. Kadın ona ihtiyacı olan şeyi veremezdi, vermeyecekti.

Toplumun kıyısında yaşayarak, vücudunu satarak o da bir toplumdışıydı ve bu nedenle adamın kendi yabancılığının çıldırtıcı bir sembolüydü.

Kadın yüzüne inen yumrukla şaşırdı. Yumruk sersemletecek kadar sert vurulmuştu.

Kadının vücudu baygınlıkla gevşerken adam iki eliyle boğazını kavradı ve olanca gücüyle sıkmaya başladı. Ölümü sessiz oldu. Yumruk ve ardından soluk borusunun sıkılması beynine kan gitmesini önlemiş, direnişi olanaksız kılmıştı.

Adam otelin diğer müşterilerinin dikkatlerini çekmek istemezdi. Ayrıca sessiz olması önemliydi, çünkü sessiz bir cinayet daha kişisel, daha mahrem ve daha tatmin edici olurdu.

Kadın o kadar kolaylıkla öldü ki, adam doğa belgesellerinde bazı örümceklerin İlk ve son birleşmelerinde eşlerini ne öldürenden, ne de ölenden tek ses çıkarmadan öldürdükleri sahneleri hatırladı.

Birkaç dakika sonra duşunu alıp giyindikten sonra Blue Life Salonuna dönüp otoparktan arabasını aldı. Yapacak işi vardı. Kansas City'ye Heather adındaki fahişeyi öldürmek için gönderilmiş değildi. Kadın sadece bir oyalanmaydı. Onu başka kurbanlar bekliyordu ve artık onların icabına bakacak kadar sakinleşmişti.

●

9.

Paige, Marty'nin odasında renkli camlı abajurun ışığında masanın yanında durmuş küçük ses alma cihazına bakıyor ve kocasının melankolik bir fısıltıdan öfkeli bir kısık çığlığa dönüşen o iki sözcüğünü dinliyordu.

İki dakikadan fazla dayanamadı. Kocasının sesi hem tanıdıktı, hem de yabancı ve bu tanıdık olmasından daha da kötüydü.

Cihazı kapattı.

Sağ elinde hâlâ kırmızı şarap kadehini tuttuğunu farkedince iri bir yudum aldı. Şarap küçük yudumlar almayı gerektiren California şarabıydı, ama Paige bir anda onun tadından çok etkisine ihtiyaç duymuş gibiydi.

Karşısında duran Marty, "Aynı şey en az beş dakika daha devam ediyor," dedi. "Toplam yedi dakika.. Bu iş olduktan ve siz gelmeden önce biraz araştırma yaptım." Bir duvarı kaplayan kitap raflarını işaret etti. "Tıp başvuru kitaplarım arasında."

Paige onun söyleyeceği şeyi duymak istemiyordu. Ciddi bir hastalık olasılığı düşünülemez bir şeydi. Marty'ye bir şey olacak olursa dünya çok daha karanlık ve çok daha az ilginç bir yer olurdu.

Paige onun yokluğuyla başedebileceğinden emin değildi. Kendisinin bir çocuk psikologu olduğu ve pek çok çocuğa sevilen birinin kaybıyla nasıl başedebileceklerini öğrettiği düşünülürse bu tutumunun garip olduğunun farkındaydı.

Kadehi boşalmış olan Marty karısının yanına gelirken, "Bir füg çeşitli şeylerin belirtisi olabilir," dedi. "Örneğin, Alzheimer hastalığının erken aşaması, ama bunu gözardı edebiliriz sanırım. Otuz üç yaşında Alzheimer hastalığına tutulan ilk insan olurdum o zaman."

Kadehini masanın üzerine bırakıp pencere önüne gitti, pancurun tahtaları arasından geceye baktı.

Paige birden onun ne kadar kolay incinebilir göründüğünü farketti. Bir seksen boyu, doksan kilosu, rahat tavırları ve yaşama olan sınırsız sevgisiyle Marty onun için, okyanuslar ve dağlar dahil, dünyadaki en sağlam ve kalıcı şey olarak görünürdü. Oysa şimdi bir cam parçası kadar nazikti.

Marty arkası hâlâ karısına dönük olarak, Ta da küçük bir felç başlangıcının işareti olabilir," dedi.

"Hayır."

"Ama baktığım kitaplara göre en olası neden beyin tümörü."

Paige kadehini kaldırdı. Boştu. Şarabı bitirdiğini hatırlamıyordu.

Kadehi masaya bıraktı. O lanet ses alma makinasının yanına. Sonra Marty'nin yanına gidip elini omzuna koydu.

Marty dönünce Paige, onu öptü. Başını göğsüne dayayıp kucakladı, Marty de karısını kucakladı. Paige, Marty sayesinde kucaklamanın sağlıklı bir yaşam için yemek, içmek ve uyku kadar gerekli olduğunu öğrenmişti.

Sonunda başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve kollarını gevşetmeden, "Bir şey olmayabilir," dedi.

"Ama bir şey var."

"Fiziksel olmayabilir demek istedim."

Marty üzüntüyle gülümsedi. "Evde bir psikologun olması iyi bir şey doğrusu."

"Psikolojik olabilir ama."

"Belki de deli olduğum düşüncesi beni fazla rahatlatmıyor."

"Deli değil. Stresli."

"Evet, stres. Yirminci yüzyılın mazereti, politikacıların neden çıplak genç kızlarla motel odalarında içtiklerini anlatmaya çalışmaları..."

Paige birden kızarak kollarını açıp döndü. Marty'ye değil, o rahat yaşantılarına bu akıntıları getiren kadere ya da güce kızgındı.

Kadehini almak için masaya doğru giderken şarabı bitirmiş olduğu aklına geldi. Yine Marty'ye döndü.

"Pekâlâ., ama Charlotte o kadar hastayken sen de bir midye gibi içine dönüktün ve stres altındaydın. Belki de gizli kaygılar çeken birisin. Son zamanlarda da büyük baskılar altında kaldın."

"Öyle mi?" Marty'nin kaşları havaya kalktı.

"Bu kitabı bitirme tarihin seni sıkıştırıyor."

"Ama önümde daha üç ay var ve bence bir ay yeter de artar bile."

"Bütün bu yeni mesleki beklentiler ...editörün, ajansın ve bu işteki herkes seni artık bambaşka bir gözle görüyorlar."

Son iki romanının cep kitaplarında çıkması Marty'yi New York Times'ın çok satan kitaplar listesine sokmuştu. Henüz ciltli kitaplarda listeye girmemişti, ama bu yeni başarı düzeyine de ocak ayında çıkacak yeni romanıyla kavuşacağına inanılıyordu.

Satışlardaki bu ani artış heyecan verici ama aynı zamanda ürkütücüydü. Marty daha geniş bir okur kitlesi istiyorsa da, eserlerini daha yaygın bir kitleye hitap edecek biçimde yazmak ve böylece getirdiği yeni tazeliği kaybetmek istemiyordu. Bilinçal-

tında eserlerini değiştirme eğilimi tehlikesinde olduğunu bildiği için son zamanlarda kendini ağır bir baskı altında tutuyordu; oysa zaten kendi kendisinin en sert eleştirmeniydi ve romanının her sayfasını otuz kırk kere gözden geçirip düzenlerdi.

"Sonra People dergisi var," dedi Paige.

"O stres yaratıcı bir şey değil. Bitti bile."

Peope'dan biri birkaç hafta önce bir röportajcı, iki gün sonra da bir fotoğrafçı gelip on saat süren bir fotoğraf çekme seansı yapmışlardı. Marty, Marty olduğu için adamlardan, adamlar da ondan hoşlanmışlardı, ama daha önce yayıncısının bu röportaj için yalvarmalarına inatla direnmişti.

People muhabirlerine dostça davranması nedeniyle yazının olumsuz olacağını düşünmek için bir nedeni yoktu, ama lehinde bir reklam bile kendisini ucuz ve fırsatçı hissetmesine yol açardı. Marty için önemli olan kitaplardı, onları yazan kimse değil.

"Henüz bitmedi," dedi Paige. Marty'nin yer aldığı dergi sayısı piyasaya pazartesi günü çıkacaktı. "O günü korkuyla beklediğini biliyorum. Demek istediği şu, o dergi konusunda farkında olmadığın kadar stres altındasın."

"Yedi dakika kendimi kaybedecek kadar mı?"

"Elbette. Neden olmasın? Doktorun da öyle diyeceğinden eminim."

Marty kuşkulu görünüyordu.

Paige yine kocasının kolları arasına girdi. "Son günlerde bizim için herşey iyi gidiyordu, çok iyi hem de. Bu konuda kör inançlı olma eğilimi de var. Ama çok çalıştık ve bütün bunları kazandık. Hiçbir aksilik olmayacak. Duydun mu?"

"Duydum."

"Hiçbir aksilik olmayacak," diye tekrarladı Paige. "Hiçbir şey."

●

10.

Geceyarısından sonra.

Mahallede büyük evler büyük arazilerin arkalarına inşa edilmiş. Sokaklarda bilge denecek kadar yaşlı ağaçlar varlıklı sakinlerin nöbetçileri gibi; çıplak kara dalları sanki taş ve tuğla duvarların ardında uyuyanların varlıklarına yönelebilecek tehditler konusunda bilgi toplayan yüksek teknoloji antenleri.

Katil arabayı işinin olduğu evin öteki köşesine park ediyor. Yolun geri kalanını kendi uydurması neşeli bir melodiyi mırıldanarak yürüyor. Bu kaldırımlardan daha önce binlerce kez geçmiş gibi.

Kaçamak tavırlar hemen dikkat çeker ve çektiği zaman da bir uyarı dalgası yaratır. Diğer yandan dimdik, kendine güvenle yürüyen biri dürüst ve zararsız bir insan olarak görülür, dikkati çekmez ve daha sonra da unutulur.

Kuzeybatıdan esen soğuk bir rüzgâr.

Mehtapsız gökyüzü.

Kuşkucu bir baykuş tek sorusunu tekdüze tekrarlayıp duruyor.

Ev George mimari stilinde, beyaz sütunlu tuğladan yapılma. Bahçenin çevresinde uçları sivriltilmiş demirden bir çit var.

Araba yolu kapısı açık ve yıllardır öyle bırakılmış gibi. Kansas City'nin sakin yaşamınında korku fazla uzun süreli olamaz.

Adam sanki evin sahibiymiş gibi uzun araba yolunu geçip büyük kapıya geliyor, basamakları çıkıyor, kapı önünde durup deri ceketinin göğüs cebinin fermuarını açıp içinden bir anahtar çıkarıyor.

O ana kadar anahtarı taşıdığının farkında değildi. Onu kimin verdiğini bilmiyor ama ne işe yarayacağını biliyor. Bu daha önce de böyle olmuş.

Anahtar kilide uyuyor.

Kapıyı açıp karanlık bir hole giriyor, anahtarı kilitten çıkarıp kapıyı sessizce kapatıyor.

Anahtarı yine cebine soktuktan sonra kapının yanında ışıkları yanan alarm sistemine dönüyor. Sistemi devreden çıkarmak için kapıyı açtıktan sonra altmış saniyesi var; aksi halde polis gelecek. Altı rakamlı numarayı tam zamanında hatırlayıp tuşlara basıyor.

Bu kez ceketinin iç cebinden askerler için yapılan ve sivillere satılmayan gece gözlüğü çıkarıyor. Bu en hafif bir ışığı on bin kere arttırdığından karanlık odalardan sanki tüm ışıklar yanıyormuşçasına rahatlıkla geçiyor.

Merdivenden çıkarken ceketinin altındaki omuz kılıfından tabancasını çıkarıyor, uzun şarjörde on sekiz mermi var.

Kılıfın bir kenarındaki cepten aldığı susturucuyu sessizce tabancasının namlusuna vidalıyor.

Susturucu sekizle on iki atış için garantili, ondan sonrası için gürültülü olabilir, evdeki diğerleri ve komşular uyanabilir.

Ama sekiz mermi ona yeter de artar bile.

Ev büyük, T şeklindeki ikinci kat holüne açılan on kapı var ama onun hedeflerini aramasına gerek yok. Kentin sokakları gibi evin planı da ezberinde.

Gözlüğün ardında her şey içlerinden gelen bir ışıkla parlayan yeşilimsi ve beyaz cisimler gibi. Kendini bir bilimkurgu filminde hissediyor; kahraman başka bir boyutta ya da birkaç önemli nokta dışında bizimkine eş ikinci bir dünyayı keşfetmekte.

Büyük yatak odasının kapısını hafifçe aralayıp İçeri giriyor, yatağa, doğru yürüyor.

Yeşilimsi battaniyeler altında uyuyan iki kişi var: kırk yaşlarında bir kadınla erkek. Erkek sırtüstü yatmış, horluyor. Yüzünden onun ilk hedef olduğu hemen anlaşılıyor. Karısı yan

dönmüş, yüzünün yarısı yastığa gömülmüş, ama katil onun ikinci hedef olduğunu anlayacak kadar seçebiliyor.

Tabancanın namlusunu erkeğin boğazına dayıyor.

Soğuk çelik adamı uyandırıyor, gözleri sanki taşbebek gözüymüş gibi birden açılıyor.

Katil tetiği çekiyor, sonra tabancayı kaldırıp iki el de yüzüne ateş. ediyor. Silah sesi bir kobranın tükürmesini andırıyor.

Katil tüylü halıda ses çıkarmadan yatağın öteki yanma yürüyor.

Kadının açıktaki sol şakağına iki kurşun görevini tamamlıyor. O hiç uyanmadan ölüyor.

Adam bir süre yatağın yanında durup o anın kıyas kabul etmeyen duygusallığının keyfini çıkarıyor. Bir ölüme tanık olmak dünyada bir insanın bilebileceği en mahrem deneyimlerden birini paylaşmak demektir. Ne de olsa ölüm döşeğinde bir insanın son soluğunu vermesini ancak aile üyeleri ve çok sevgili dostları seyredebilirler. Katil bu nedenle sadece bu öldürme anında kendi silik ve sefil varlığının üstüne çıkabiliyor, tüm deneyimlerin bu en derinini paylaşma şerefini elde ediyor. Kurbanların öldükleri o değerli tılsımlı anlarda başka insanlarla ilişkiler, anlamlı bağlar kuruyor ve yabancılığı kısa bir an kayboluyor, onu kabul edi len, ihtiyaç duyulan, sevilen bir insan yapıyor.

Bu kurbanlar kendisi için hep yabancı oldukları halde -hatta bu kez adlarını bile bilmiyor- deneyim o kadar dokunaklı olabiliyor ki, gözleri dolabiliyor. Ama bu gece kendini tutmayı başarıyor.

Kısacık ilişkiyi sona erdirmek istemeyerek elini kadının kana bulanmamış ve hâlâ hoş bir sıcaklığı olan sol yanağına sürüyor Yatağın Öte tarafına geçip sanki, hoşçakal sevgili dostum, dermişçesine adamın omzunu sıkıyor.

Kim olduklarını merak ediyor. Ve neden ölmeleri gerektiğini.

Elveda.

Evden çıkarken kapıyı kapatıyor ama kilitlemiyor, parmakizi bırakmak gibi bir kaygısı olmadığından pirinç kapı tokmağını da silmiyor.

Kuru yapraklar önünde fareler gibi hışırtılar çıkararak uçuşuyorlar.

Nöbetçi ağaçlar şimdi görev başında uyuyor gibiler. Katil sokaktaki pencerelerden kendisine bakan olmadığını hissediyor. Baykuşun sorgu dolu sesi de kesilmiş artık.

Hâlâ paylaştığı şeyin etkisi altında olduğundan arabasına dönerken o küçük saçma melodiyi mırıldanmıyor.

Kaldığı motele döndüğünde içinde yaşadığı o baskıcı yalnızlığın ağırlığını yine hissetmeye başladı bile. Apayrı. Dışlanmış. Tek başına bir liman.

Odasında omzundaki kılıfı çıkarıp komodinin üstüne bırakıyor. Tabanca hâlâ meşin kılıfın naylon astarlı gözünde. Bir süre ona bakıyor.

Banyoda traş takımından makasını çıkarıyor, kapağını kapattığı klozete oturuyor ve şimdiye kadar kullandığı iki sahte kredi kartını parçalamaya koyuluyor. Sabah yeni bir ad altında Kansas City'den ayrılacak; havaalanına giderken de kartın parçalarını yol boyunca savuracak.

Komodine dönüyor.

Tabancaya bakıyor.

Bir iş yerinde cesetleri bıraktıktan sonra tabancayı parçalaması gerek. Sonra parçaları mümkün olduğu kadar ayrı yerlere atması. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Bu yapması gereken şey ve bunu neden şimdi yapmamış olduğunu anlamıyor.

Bu rutinden sapmanın getirdiği hafif bir suçluluk var, ama şimdi bir daha dışarı çıkıp tabancayı yok edecek değil. Suçluluğuna ek olarak bir de isyan hissediyor.

Soyunup yatıyor, yatağın yanındaki lambayı söndürerek gözlerini tavana dikiyor.

Uykusu yok. Zihni huzursuz, düşünceleri öylesine daldan dala atlıyor ki, az sonra bu fiziki bir huzursuzluğa dönüşüyor. Sağa sola dönüyor, örtüyü çekiştiriyor, çarşafı, yastıkları düzeltiyor.

Eyaletlerarası karayolunda kamyonlar ardı arkası kesilmeksizin hedeflerine doğru yol alıyorlar. Lastiklerinin şarkısı, motorlarının homurtusu, hızla geçerlerken yerini aldıkları havanın emilme sesi genelde sakinleştirici olan bir beyaz gürültü. Bu açık yolların çingene müziğiyle çok kere dalıp gitmişliği var.

Ama bu gece garip bir şey oluyor. Anlayamadığı nedenlerle bu tanıdık ses mozaiki bir ninni değil de bir çağrı sanki. Buna karşı koyamıyor.

Yatağından kalkıp karanlık odanın tek penceresine gidiyor. Soyut bir resmin parçaları gibi bir tepeyle bir parça gökyüzü var karşısında. Tepenin üstünde gökyüzüyle yeryüzünü ayıran yüksek yolun emniyet bariyeri farların ışığında bir görünüp bir kayboluyor.

Batıya giden araçları görmek için adeta transa girmiş gibi bakıyor.

Bu karayolu kendisini çağırıyor, anlamadığı ama araştırmak zorunluluğunu hissettiği esrarengiz bir vaatte bulunuyor sanki.

Giyinip eşyalarını topluyor.

Dışarda otopark ve yollar bomboş. Yüzleri odalara dönük arabalar sabah hareket saatini bekliyorlar. Yakınlarda bir gazoz otomatı kendi kendini tamir ediyormuş gibi sesler çıkarıyor. Katil kendini makineler tarafından -ve onların yararına- yönetilen bir dünyanın tek canlısı gibi hissediyor.

Birkaç dakika sonra 70 nolu karayolunda Topeka'ya doğru yola sıkıyor. Üzeri motelden aldığı havluyla örtülü tabanca ya-

nındaki koltukla Kansas City'nin batısında bir şey onu çağırıyor. Bunun ne olduğunu bilemiyor, ama demirin mıknatısa çekilmesi gibi karşı konmaz bir şekilde batıya doğru çekiliyor.

Bu garip de olsa onu telaşlandırmıyor. Hatırlayabildiği kadarıyla hep hedefine varana kadar amacını bilmediği yerlere gitmiş ve insanları neden ölmeleri gerektiğini ya da kimin için olduğunu bilmeden öldürmüş.

Kansas City'den bu ani ayrılışının ondan beklenmediğinden emin ama. Sabaha kadar motelde kalıp erken bir uçakla Seattle'a gitmesi gerekiyordu Belki de Seattle'da hatırlayamadığı patronlarından talimat alacaktı. Ama ne olabileceğini asla bilemeyecek, çünkü Seattle planlarından çıkarıldı artık.

Amirlerinin -adları ve kimlikleri her neyse- kaçtığını ne zaman haber alacaklarını merak ediyor. Onu ne zaman aramaya başlayacaklar ve kendisine çizilmiş program içinde çalışmadığına göre nasıl bulabilecekler?

Sabahın saat ikisinde 70 nolu karayolunda çoğunlukla kamyonlar var. Missouri ve Kansas'ın iki Kansas City'sinin arkasında kaldığı sırada katil kendi kendine mırıldandığını

farkediyor: "İhtiyacım var... ihtiyacım var...'

Bu kez özleminin tam olarak ne olduğunun açıklanmasına çok yakın olduğunu hissediyor.

"Olmaya ihtiyacım var... olmaya ihtiyacım var... olmaya ihtiyacım var."

Varoşları geride bırakıp da iki yanında oranlık ova geçip giderken heyecanı da artıyor. Tüm yaşamını değiştirecek bir şeyin eşiğinde.

"Biri... biri olmaya ihtiyacım var..."

Birden söylediğinin ne demek olduğunu kavrıyor. Biri olmakla başka birinin o iki sözcükle söylemek isteyeceği şeyi kastetmiyor; ünlü,zengin ya da önemli biri olmaya ihtiyacı oldu-

ğunu söylüyor değil. Sadece biri olmak. Gerçek adı olan biri. Kırklı yılların filmlerinde söyledikleri gibi, sıradan bir Joe. Bir hayaletten daha çok varlığı olan biri.

Ufkun ötesinde, henüz hayal edemediği bir yerde onu bir yaşam, yuva diyebileceği bir yer bekliyor. Aile, arkadaşlar. Bir yerde ayağını sokabileceği ayakkabılar, rahatlıkla sırtına geçirebileceği bir geçmiş var. Ve başka insanlar gibi olabileceği, kabul edilebileceği bir gelecek.

Araba batıya doğru geceyi yararak ilerliyor.

11.

Marty Stillwater geceyarısından sonra yatmaya giderken kızların odası önünde durdu, kapıyı aralayıp sessizce içeri süzüldü. Miki Fare lambasının bal rengi ışığında kızlarının huzur içinde uyuduklarını görebiliyordu.

Onlar uyurken arada sırada böyle bakmaktan, onların gerçek olduklarına kendini inandırmaktan hoşlanırdı. Mutluluk, refah ve sevgiden hakkı olandan fazlasına eriştiği için bu lütuflardan bazılarının geçici veya hayal olması mümkündü; kader araya girip dengeyi bozabilirdi.

Eski Yunanlılar için Kader üç kızkardeş olarak cisimleşmişti: yaşam ipliğini eğiren Clotho; ipliğin uzunluğunu ölçen Lachesis; en küçüğü ama en güçlü olanı ve canı istediğinde ipliği koparan Atropos.

Marty kimi zaman olaylara böyle bakmanın normal olduğunu düşünürdü. O beyaz pelerinli kadınların yüzlerini mahalle komşularından daha net görürdü. Clotho'nun neşeli gözlü, artist Angeia Lansbury'yi hatırlatan müşfik bir yüzü vardı, Lachesis, Goldie Hawn kadar sevimliydi ama bir azize havası da yok değildi. Gülünç belki, ama onları öyle görüyordu işte. Atropos güzel ama soğuktu; büzülmüş ağızlı, kömür gözlü.

Bütün İş ilk iki kızkardeşin gönlünü hoş tutup üçüncüsünün dikkatini çekmemekti.

Atropos beş yıl önce kan bozukluğu kimliği altında göklerdeki evinden aşağı inmiş ve Charlotte'un yaşam ipliğini kesmeye çalışmış ama neyse ki, başaramamıştı. Ama bu tanrıçanın Atropos'dan başka adları da vardı: kanser, beyin kanaması, koroner tıkanma, yangın, deprem, zehir, cinayet ve daha pek çok şey. Şimdi de belki çeşitli takma adlarından biriyle kendilerini bir daha ziyaret etmekteydi ve bu kez hedef Charlotte değil, Marty'ydi.

Bir romancının canlı hayali genellikle bir lanetten başka bir şey değildi.

Marty kızlarına bir kere daha baktıktan sonra odadan çıkıp kapıyı sessizce kapattı.

12.

Adam Topeka'ya sabahın saat üçünde vardı.

Göçmen bir kuşun kışın yaklaşmasıyla insafsızca güneye çekilmesi gibi, o da hâlâ batıya doğru çekiliyor, sessiz bir çağrıya, görünmeyen bir fenere karşılık veriyordu. Sanki kanındaki demir bilmediği bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi.

Kentin varoşlarında çevre yolundan çıkarak bir araba aramaya başlıyor.

Bir yerlerde birileri Ford'u kiraladığı John Larrington adını biliyorlar. Seattle'a kendisini bekleyen işe gelmeyince garip ve yüzleri olmayın amirleri hiç kuşkusuz onu aramaya başlayacaklar. Onların epey hol kaynakları ve etkileri olduğundan kuşkulanıyor; geçmişle her türlü bağını koparması ve avcılara kendisini bulacak bir iz bırakmaması gerekiyor.

Ford'u bir mahallede bırakıp üç blok yürüyor, kaldırım kenarında park etmiş arabaların kapılarını yokluyor. Sadece yarısı

kilitli. Gerekirse düz kontak yapmaya hazırsa da, mavi bir Honda'nın anahtarlarını güneşliğin arkasında buluyor.

Arabayla Ford'un yanına gidip bavullarını ve tabancasını aldıktan sonra yirmi dört saat açık olan bir mağaza aramaya koyuluyor.

Kimse oraya gideceğini beklemediği için kafasında Topeka'nın haritası yok. Hepsinin de yabancısı olduğu sokak adlarına baktıkça herhangi bir yolun onu nereye götüreceğini bilemediğinden telaşlanıyor.

Kendini her zaman olduğundan daha dışa itilmiş hissediyor.

On beş dakika sonra aradığı yeri bulup yolda yiyebileceği krikkrak, fındık fıstık, bisküvi gibi şeyler alıyor. Karnı çok aç. Eğer daha iki gün yola devam edecekse ki, tâ kıyıya kadar çekiliyor olabilir yanında yiyeceğe ihtiyacı olacak. Lokantalarda vakit kaybetmek istemiyor, ama hızlı metabolizması diğer insanlardan daha sık ve daha çok yemesini gerektiriyor.

Aldıklarına bir kasa Pepsi de ekledikten sonra parasını ödemek için cüzdanını çıkarınca üç yüz doları olduğunu görüyor; zaten işe çıktığında hep o kadar parası olur. Bunun kendisine uzun süre yetmeyeceğini anlıyor. Sahte kredi kartlarından iki tane daha var ama onları kullanırsa izinin bulunabileceğini de biliyor. Bundan sonra her şeyi nakit parayla alması gerekecek.

Üç büyük kesekâğıdını Honda'ya götürüp tabancasıyla geri dönüyor. Tezgâhtarı kafasına sıktığı bir kurşunla öldürüp kasayı boşaltıyor. Bütün elde ettiği kendi parasına ek bir elli dolar. Eh, hiç yoktan iyidir.

Arco benzin istasyonunda Honda'nın deposunu doldurup bir Birleşik Devletler haritası satın alıyor.

İstasyonun park yerinde her şeyi hastalıklı bir sarıya boyayan sodyum buharlı ampulün ışığında çikolata yiyor. Karnı çok aç.

Sosislerden çöreklere geçtiğinde haritayı incelemeye başlıyor. 70 nolu karayolundan batıya devam edebilir ya da Kansas otoyolundan güneybatıya Wichita'ya gidebilir, oradan Oklahoma City'ye geçip yine 40 nolu yola çıkabilir.

Seçim yapmaya alışkın değil ama. Genellikle... programlandığı şeyi yapar. Şimdi önünde seçenek olunca karar vermenin beklenmedik derecede güç olduğunu farkediyor.

Kararsızlıktan felç olma tehlikesi karşısında gittikçe telaşlanarak öylece oturuyor.

Sonunda Honda'dan inip serin gece havasında durarak bir yöneltilme bekliyor.

Başı üstündeki telefon telleri rüzgârda titreşiyorlar... karanlık bir Öteki Dünyada başıboş dolaşan ölü çocukların ürkek çığlıkları gibi.

Adam pusula iğnesinin kuzeyi araması gibi batıya yöneliyor. Kendisini çeken psişik bir şey var, sanki orada bir varlık sesleniyormuş gibi, ama bu bağlantı daha çok biyolojik, kanında ve iliğinde olan bir şey.

Arabaya dönünce Kansas otoyolunu buluyor ve Wichita'ya doğru yöneliyor. Hâlâ uykusu yok. Gerekirse iki üç gece uyumaz ve zihinsel faaliyetlerinde hiçbir eksilme olmaz; özel güçlerinden biri de bu. Biri olabilmek umuduyla öylesine heyecanlı ki, kaderine erişene kadar hiç durmadan gidebilir.

13.

Paige, Marty'nin bu kez başkalarının olduğu bir yerde kendini kaybetme olasılığını düşündüğünü biliyor ve onun umursamaz görünmeye çalışmasını hayranlıkla karşılıyordu.

Çocuklar kadar keyifli görünüyordu kocası.

Kızların açısından pazar günü kusursuzdu.

Paige ile Marty kızları Şükran Günü haftasonu yemeği için Ritz Curllon oteline götürmüşlerdi. Özel durumlarda hep oraya giderlerdi.

Öğleden sonra hava mevsime göre sıcak olduğundan eve dönüp elbiselerini değiştirdikten sonra Irvine Parkına gittiler. Yürüyüş yaptılar, havuzdaki ördeklere yem attılar, küçük hayvanat bahçesini ziyaret ettiler.

Hayvanlar tıpkı evindekiler gibi kendilerine bir zarar gelmeyecek bölmelerde tutuldukları için Charlotte hayvanat bahçesini çok severdi. Hayvanlar arasında egzotik yaratıklar yoktu, hepsi bölgenin hayvanlarıydı ama Charlotte o kendine özgü heyecanıyla her birini o güne kadar gördüğü en ilginç ve güzel yaratıkmış gibi görürdü.

Emily bir kurtla göz göze bakma yarışına girmişti. Gri postlu, amber gözlü hayvan kafesin ardından kızın gözleri içine bakıyordu.

Emily, "Eğer bakışınızı kaçıracak ilk siz olursanız kurt sizi yer," dedi.

Bu bakışma o kadar uzun sürmüştü ki, Paige sağlam kafese rağmen huzursuzluk duymaya başladı. Sonra kurt başını eğdi, yeri kokladı, korkmadığını ama ilgisini kaybettiğini belirtir gibi esnedi ve yürüyüp gitti.

"Eğer bütün o solumasına rağmen üç küçük domuzu yakalamadıysa beni de yakalayamaz, ben domuzlardan daha akıllıyım," dedi.

Disney çizgi filminden söz ediyordu.

Paige kıza masalın Grimm Kardeşlerden olanını okutmamaya karar verdi orada. Masalda üç domuz yerine yedi küçük keçi vardı. Kurt bunlardan altısını canlı canlı yutardı. Sonra keçilerin annesi son dakikada kurdun karnını yarar ve onları çıkarırdı.

Paige oradan uzaklaşırken dönüp kurta baktı. Hayvan yine Emily'yi gözetliyordu.

14.

Pazar katil için dolu dolu bir gün.

Şafaktan az önce Wichita'da otoyoldan çıkıyor. Topeka'daki gibi bir mahallede Honda'nın plakalarını bir Chevy'den aldığı plakalarla değiştirip çalıntı arabanın bulunmasını daha da güçleştiriyor.

Pazar sabahı dokuzda Oklahoma CİTy'de depoyu dolduruyor.

Benzin istasyonu karşısında bir alışveriş merkezi var. Geniş ve bomboş otoparkın bir köşesinde Yardımseverler Derneğinin bir bahçe kulübesi kadar büyük bir kutusu var.

Bavullarını oraya bırakıyor. Kendisine sadece üstündeki giysileriyle tabanca kalıyor.

Gece boyunca araba sürerken bu garip varlığını düşünecek zaman bulmuş, amirlerinin onu bulmalarına yarayacak bir verici taşıyor olabileceği de gelmiş aklına. Belki de bir gün kendilerinden kaçmak isteyeceğini tahmin de etmişlerdir.

Çok küçük bir pille çalışan güçlü bir vericinin çok küçük bir yere gizlenebileceğini biliyor.

Örneğin bir bavulun kenar astarı içine.

40 nolu otoyola girerken gökyüzü kömür karası bulutlarla kaplı. Kırk dakika sonra başlayan erimiş gümüş renginde yağmur otoyolun iki yanında uzanan geniş arazide renk diye bir şey bırakmıyor. Dünya grinin yirmi, kırk, yüz tonuyla boyanmış ve baskıcı sıkıntıyı hafifletecek bir şimşek bile çakmıyor.

Bu tek renkli manzara onu oyalamadığı için arkasında kendisine çok yakın olabilecek o yüzleri olmayan avcıları düşünüp kaygılanmaya zamanı var. Bir vericinin elbisesinin bir yerine dikilmiş olduğunu düşünmek paranoyaklık olabilir mi? Ama

belirli bir ağırlığı olacağı için pantolonunda, gömleğinde, kazağında, iç çamaşırları ya da çoraplarında olamaz.

Geriye sadece ayakkabılarıma, deri ceketi kalıyor.

Tabanca sözkonusu değil. Ona işlevini yapmasını engelleyecek bir şey ekleyemezler. Ayrıca cinayetten hemen sonra parçalara ayırıp atmasını bekliyorlardı.

Oklahoma City ile Texas sınırının doğusundaki Amarillo'nun orta yerine vardığında arabayı bir park yerine çekiyor. Burada fırtınadan kaçınmakta olan on araba, iki büyük kamyon ve iki karavan var.

Yağmur altında koşarak erkekler tuvaletine gidiyor.

Üç pisuardan birinde işini görürken tuvaletin madeni çatısında yağmurun gürültüsü kulaklarında. İçeri altmış yaşlarında biri giriyor. Sık beyaz saçlı, kırışık yüzlü, kan damarları çatlamış iri burunlu. O da üçüncü pisuara gidiyor.

"Ne fırtına ama," diyor yabancı.

"Felaket."

"Umarım yakında diner."

Katil yaşlı adamın kendi boyunda ve yapısında olduğuna dikkat ediyor Fermuarını çekerken, "Ne tarafa?" diye soruyor.

"Şu anda Las Vegas'a, sonra başka bir yere, ondan sonra daha başka bir yere. Biz emekliyiz ve karımla hemen hemen o karavanda yaşarız. Oldum olası memleketi görmek isterdik ve şimdi de görüyoruz işte. Her gün yeni bir şey, özgürlük... bundan iyi bir yaşam olamaz."

"Esaslı bir şey."

Katil ellerini yıkarken moruğun işini orada bitirip tuvalet bölmelerinden birine tıkmayı düşünüyor. Ama otoparkta o kadar araba varken her an biri içeri girebilir.

Yabancı fermuarını çekiyor. "Ama karım Frannie yağmurda araba kullanmamı istemez.

Hafif bir yağış olsa kenara çekip beklememizi ister." Adam içini çekiyor. "Bugün fazla yol yapamayacağız."

Katil ellerini sicak hava makinesinin altında kuruluyor. "Eh, Vegas kaçmıyor ya."

"Doğru. Tanrı Mahşer Gününde ortaya çıktığında yirmibir masaları hala çalışıyor olacak."

"Masayı iflas ettirirsiniz umarım," diyen katil dışarı çıkıyor.

Islak ve üşümüş bir halde Honda'nın motorunu çalıştırıp kalorifer düğmesini çeviriyor. Ama arabayı vitese takmıyor.

Kenarda üç tane karavan var.

Frannie'nin kocası çok geçmeden tuvaletten çıkıyor. Katil ön cama vuran yağmurun arasından beyaz saçlı adamın büyük bir gümüş mavi renkli Road King'e girdiğini görüyor.

Kapının üstünde bir kalp resmi var ve süslü harflerle Jack ile Frannie yazıyor.

Vegas yolundaki emekli Jack'ın talihi yok o gün. Road King, Honda'dan sadece dört park yeri ötede ve bu da katilin yapması gereken şeyi kolaylaştırıyor.

Gökten bir okyanus boşalıyor sanki. Rüzgâr olmadığı için yağmur kovadan boşalan su gibi asfaltın üstündeki birikintileri sürekli parçalıyor, sel gibi akıyor kenardaki oluklardan.

Otoyoldan arabalar ve kamyonlar parka giriyor, bir süre kalıp gidiyorlar, yerlerine yenileri gelip Road King ile Honda'nın arasına giriyorlar.

Katil sabırlı. Sabır eğitiminin bir parçası zaten.

Karavanın motoru boşta çalışıyor. Çifte egzoslardan kristalize dumanlar çıkıyor. Yan pencerelerin perdeleri ardında sıcak sarı bir ışık var.

Adam sahip olmayı umduğu herhangi bir yuvadan daha konforlu olan bu tekerlekli eve gıptayla bakıyor. Onların uzun

evliliklerine de gıpta ediyor. Bir karısı olmak nasıl bir şeydir acaba? Sevilen bir koca olmak nasıl bir duygudur?

Kırk dakika geçiyor, yağmurda azalma yok ama arabalar artık çok azalmış. Road King'in sürücü yanında sadece Honda var.

Adam tabancayı alıp arabadan çıkıyor, Jack ya da Frannie'nin perdeyi açıp bu en uygunsuz anda dışarı bakmadıklarından emin olmak için gözlerini camlardan ayırmadan hızla o yana yürüyor.

Tuvaletlere doğru bakıyor. Görünürde kimse yok.

Mükemmel.

Soğuk krom kapı kolunu tutuyor. Kilitli değil. İçeri girip sürücü koltuğuna bakıyor.

Mutfak hemen koltuğun arkasında, onun berisinde bir yemek köşesi, sonra da oturma odası. Frannie ile Jack masa başında yemek yiyorlar, kadının sırtı katile dönük.

Adamı ilk gören Jack oturduğu daracık yerden kalkmak için davranıyor. Frannie korkudan çok merakla başını çevirip omzu üzerinden bakıyor. İlk iki kurşun Jack'ın göğsüne ve yüzüne isabet ediyor. Adam kanlar içinde masaya yığılıyor. Frannie bağırmak için ağzını açıyor ama üçüncü kurşun kafasını buluyor.

Tabancanın susturucusu var, ama etkinliğini kaybetmiş artık. Çıkan sesler normal tabanca gürültüsüne yakın.

Katil arabanın kapısını ardından kapatıyor. Dışarı, tuvaletlere, yağmur altındaki piknik alanına bakıyor. Kimseler yok.

Vites çubuğunun üzerinden öteki koltuğa geçip o yandan da dışarı bakıyor. Parkta sadece dört araç var. En yakındaki Mack kamyonunun sürücüsü tuvalette olmalı.

Silah seslerini kimse duymuş olamaz "Yağmurun gürültüsü her şeyi örtüyor.

Adam dönüp tekerlekli eve giriyor. Ölü çiftin yanında durup önce Jack'ın sırtını, sonra Frannie'nin tabağının yanında bir kan gölü içinde duran sol elini okşuyor.

Bu özel anı onlarla paylaşacak daha fazla zamanı olmasını isteyerek, "Hoşçakalın," diyor.

O noktaya vardıktan sonra üstündekileri Jack'ın elbiseleriyle değiştirmek için acele ediyor.

Ayakkabılarının ökçesinde bir verici olduğuna İnanıyor artık. Gönderdiği sinyaller tehlikeli insanları o anda bile kendisine yaklaştırıyor olmalı.

Oturma odasının ardında bir banyo, Frannie'nin elbiseleriyle tıka-basa dolu bir de dolap var.

Küçük yatak odasındaki dolapta da Jack'ın elbiseleri. Katil üç dakikada çırılçıplak soyunup yeni iç çamaşırları, bir çift beyaz spor çorap, blucin, kırmızı siyah kareli bir gömlek, bir çift lastik ayakkabı ve kahverengi bir deri ceket giyiyor. Pantolon beş santim kadar bol ama kemerini sıkarak onun da kolayını buluyor. Ayakkabılar biraz büyük ama giyilmeyecek kadar değil, gömlekle ceket ise tam uyuyor.

Ayakkabılarını mutfağa götürüyor. Kuşkusunu gidermek için bir çekmeceden aldığı bıçakla birinin ökçesini kesiyor. Ökçenin içindeki bölme elektronik aygıtlarla dolu. Minyatür bir verici bir dizi saat piline bağlı.

Paronoyak değilmiş demek. Geliyorlar.

Ayakkabıları mutfak tezgâhının üzerine bırakıp Jack'ın üstünü arıyor. Cüzdanını buluyor.

Altmış iki dolar. Frannie'nin çantasını yatak odasında buluyor. Kırk dokuz dolar.

Yeniden arabasına dönüp fırtınada yola çıkarken arabanın kaloriferini sonuna kadar açıyor.

Çok geçmeden Texas sınırını geçiyor. Eski yaşamının üç beş parçasının sonuncusunu da camdan dışarı attıktan sonra kendini kurtulmuş hissediyor. Soğuk yağmurdan iliklerine kadar ıslandığı için elinde olmadan titriyor, ama bu titremesinde heyecan ve beklenti de var.

Kaderi batıda bir yerde.

Bir çikolatanın kâğıdını çıkarıp arabayı sürerken yiyor. Honda'yı yağmurdan kaygan hale gelmiş asfaltta olabildiğince hızlı sürmekte. Onu durdurmaya yeltenecek her polisi öldürmeye hazır. Texas'ta pazar akşam üzeri Amarillo'ya vardığında depoda hiç benzin kalmadığını farkediyor. Hemen bir benzinciye girip depoyu dolduruyor, tuvalete gidiyor ve yine yiyecek bir şeyler alıyor.

Amarillo'dan sonra gece batıya doğru yola devam ederken Wildorado'dan geçtiğini farkediyor. Eski Batının merkezi burası, o güzel filmlerin çekildiği yerler. Red River'de John Wayne ve Montgomery Clift, Ria Bravo'da durmadan sahne çalan Walter Brennan. Shane Kansas'ta çekilmişti, değil mi? Jack Palance, Eusha Cook'u öldürüyor. Stagecoach, Gunfighter, True Grit, Destry Rides Again, The Unforgiven, High Plains Drifter, Yellow Sky.

Hepsi de esaslı filmler, Texas'ta geçmeseler bile en azından Texas ruhunun hakim olduğu filmler. John Wayne, Gregory Peck, Jimmy Stewart ve Clint Eastwood. Yağmur, sis ve karanlığın ötesinde artık gerçek olan efsaneler, efsane olan yerler. Bu hikâyelerin şimdi orada geçmekte olduklarına, kendisinin bir yüzyıl öncesinin bir silahşoru, Butch Cassidy veya Sundance Kid olduğuna bile inanmak olası. Bir katil ama aslında kötü bir insan değil, toplumun yanlış anladığı biri, kendisine yapılanlar yüzünden öldürmek zorunda kalan biri, arkasında şerifin ekibi…

Batıya. Hiç durmadan batıya.

Orada bir kimlik bekliyor onu. Bir insan olacak sonunda.

15.

Aynı pazar günü evde iki video filmi seyredilip iki kâse dolusu patlamış mısır yendikten sonra Paige kızlan yatırıp kapı önüne çekilerek Marty'yi günün en sevdiği anıyla baş başa bıraktı.

Marty, Noel Baba'nin kötü ikizi şiirine devama başladığı anda kızlar kendilerinden geçmişlerdi.

Ren geyikleri gecenin içinden koşup geliyorlar,
Bakın gözleri nasıl korkuyla dolu,
Başlarını savuruyor bu akıllı hayvanlar
Bu Noel Baba değil biliyorlar.
Bir sahtekâr o ve bir kaçık.
Olanca güçleriyle silkinip
Bu çılgını atacaklar dünyadan dışarı.
Ama Noel Baba'nın kötü kardeşinin elinde
Bir kamçı, bir sopa, bir mızrak ve belinde
Bir tabanca, bir Uzi ve aman hemen kaçın
Felaket mi felaket bir ışın silahı.

"Işın silahı mı?" dedi Charlotte. "Bir uzaylı demek?"

"Saçmalama," diye Emily ablasını azarladı. "Noel Baba'nın ikizi o, o uzaylı olursa Noel Baba da uzaylı olur, ki değildir."

Noel Baba'nın gerçek olmadığını çoktan öğrenmiş dokuz yaşındaki birinin bilmişliğiyle Charlotte, "Em, senin öğreneceğin çok şey var daha," dedi. "Baba, ışın silahı ne yapıyor? İnsanı eritiyor mu?"

"Taşa çeviriyor," dedi Emily. Örtünün altından çıkardığı üstüne göz çizili taşı gösterdi. "İşte Peeper'e de öyle oldu."

Sessizce konuyorlar dama
Bu Noel Baba çok korkunç ama

Geyiklere eğilip bir uyarıda bulunuyor:
"Kutupta akrabalarınız var, unutmayın.
Sakin ve masum koca boynuzlu hayvancıklar.
Eğer ben içerdeyken uçar giderseniz,
Arkanızdan gelirim uçağa atladığım gibi.
Ve geceyarısı güneşinde bir piknik yaparım
Ren geyiği etiyle, ren geyiği köftesi ve salatası ve çorbasıyla,

"Ben bu adamdan nefret ediyorum," dedi Charlotte. Bir gece önce yaptığı gibi örtüyü burnuna kadar çekti, ama aslında korkuyor değil, kendini korkmuş gibi göstererek eğleniyordu.

"Bu adam doğuştan kötü olmalı," diye Emily kararını bildirdi.

Paige, Marty'nin çocukları böyle hikâyenin içine sokma yeteneğine hayrandı. Şiiri daha önceden kendisine vermiş olsaydı küçük kızlar için biraz fazla sert ve kasvetli olduğunu söyleyecekti oysa.

Bir psikologun görüşlerinin mi, yoksa bir hikayecinin içgüdülerinin mi daha üstün olduğu sorunu da böylece çözümlenmiş oluyordu.

Bacanın yanında durup bakıyor,
Ama o giriş acemiler içindir ancak.
Şişman, sakallı, yabana bir hırsızın
Başka aletleri var içeri girmek için.
Çatıdan bahçeye oradan arka kapıya inerken
İçerde uyumakta olan güzel aileye
Hazırladığı sürprizleri düşünüyor.
Pis pis sırıtıyor bu adi adam kendi kendine
Girerken Stillwater'lerin evine,

"Bizim evimiz," dedi Charlotte.

"Biliyordum," dedi Emily.

"Bilmiyordun."

"Biliyordum işte!"

"Biliyordum. Onun için Peepers'i yanıma aldım, beni Noel sonuna kadar koruması için."

Kızlar babalarının hikâyeyi en baştan okuması için ısrar ettiler. Marty dediklerini yaparken Paige de sessizce kapı önünden ayrılıp mutfağı toparlamaya indi.

Çocuklar için olduğu kadar kendisi için de iyi bir gün olmuştu. Marty yeni bir nöbet geçirmeyince, bunun bir kerelik olduğuna inandırmıştı kendini; ürkütücü, açıklanamayan bir şey, ama ciddi bir hastalık belirtisi değil.

Bir insan sağlıklı olmasa böylesine enerjik iki çocuğun ardından koşamaz, onları disiplin altında tutup sonunda eğlendiremezdi. Ünlü Stillwater Ana-baba Makinesi'nin diğer yarısı olan kendisi ise yorgunluktan yere yığılmak üzereydi.

Patlamış mısırın kalanını kaldırdıktan sonra kapıları ve pencereleri kontrol etmeye başladığını farkeden Paige şaşırdı.

Bir gece önce Marty kendisinin bu ani güvenlik ihtiyacının nedenini açıklayamamıştı.

Onunkisi içten gelen bir şeydi.

Paige bunun basit bir psikolojik transfer olduğundan emindi. Kocası beyin tümörleri ve beyin kanaması gibi kendi kontrolunda olmayan şeyler üzerinde durmak istemeyerek somut adımlar atabileceği dış düşmanlar aramaya kalkışmıştı.

Diğer yandan, bilinçli bir algılamanın dışında olan gerçek bir tehlikeye karşı içgüdüsel bir tepki de olabilirdi bu. Kişisel ve mesleki dünya görüşüne Jung kuramlarını da katan biri olarak Paige kolektif bilinç ve sezgi gibi şeyleri kabul ederdi.

Oturma odasının bahçeye açılan kapılan önünde durup karanlığa bakarken Marty'nin, Paige'in kendi yaşam suresi içinde giderek tehlikeli bir hal alan o dış dünyadan neler algılamış olabileceğini merak etti.

16.

Gözlerini arada sırada yoldan ayırıp karanlığın içinde yolun iki tarafında beliren garip biçimlere bakıyor. Kumlar arasından fırlamış kayalar üzerinde dolaşan talihsiz bir hayvanı yutmak üzere açılmış bir ağzı andırıyor. Fırtınaların ve yağmurun pek seyrek olduğu bölgede farların aydınlattığı birkaç çıplak ağaç, böcek bacakları gibi dallarıyla bir görünüp bir kayboluyorlar.

Honda'nın radyosu olmasına rağmen açmıyor; onu batıya doğru çeken ve iletişim kurmak istediği o güçle arasına bir şey girmesini istemiyor. Aştığı her kilometreyle bu çekim biraz daha artıyor ve bundan başka düşündüğü bir şey yok. Dünya nasıl ters dönüp de ertesi sabah güneşi batıdan doğduramazsa, o da bu mıknatıstan geri dönemez.

Yağmuru ardında bırakarak bulutların altından geçip sayılmayacak kadar çok yıldızın parladığı göğün altına giriyor. Çölün Tucumcari, Monloya, Cuervo kasabaları olan inci dizilerinin yanından geçip Pecos Nehrini aşıyor.

Amarillo ile Aibuquerque arasında benzin istasyonunda böcek ilacı kokan bir tuvalete giriyor. Bir köşede ölü iki hamamböceği yatmakta. Kirli aynada yüzü biraz değişmiş gibi.

Mavi gözleri biraz daha koyu ve ateşli, genelde açık ve dostça olan yüzünün çizgileri sertleşmiş.

"Bir insan olacağım," diyor aynaya ve aynadaki adam da aynı sözcükleri tekrarlıyor.

Pazar gecesi saat on bir buçukta A|buquerqe'e varınca depoyu yine doldurup iki sandviç alıyor. Sonra sandviçleri yerken yolculuğunun Arizona'da Flagstaff'a olan üç yirmi beş millik ayağına başlıyor.

İkinci gecedir dinlenmiyor ama uykusu yok. Başka zamanlarda da yetmiş iki saatini uykusuz geçirdiği ve gücünü kaybetmediği olmuş.

Yabancı kentlerde yalnız gecelerinde seyrettiği filmlerden uykunun güç bir çarpışmayı kazanmak için çalışan askerlerin yenilemeyen düşmanı olduğunu biliyor. Ya da pusuda bekleyen polislerin. Şafak güneşi ve kurtuluşu getirene kadar cesaretle nöbet tutmaları gereken vampir avcılarının. Uykuyla istediği ana dek bir anlaşma yapabilme yeteneği o kadar olağanüstü ki, bunu düşünmekten kaçınıyor. Kendisi hakkında bilmese daha iyi olacağı şeyler bulunduğunun farkında ve bu da onlardan biri.

Filmlerden aldığı bir başka ders de herkesin kendisinden bile sakladığı bazı sırları olduğu.

Bu nedenle sırlar onu da diğer insanlar gibi yapan şeylerden biri. En çok istediği de bu.

Başka insanlar gibi olmak.

Marty rüyasında soğuk ve rüzgârlı bir yerde korkudan dehşet içindeydi. Las Vegas'a giderken geçtikleri Mojave Çölü gibi dümdüz bir yerdeydi ama ölüm kadar yoğun karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Karanlık içinde ona doğru bir şeyin hızla yaklaşmakta olduğunu hissediyordu; akıl almaz derecede garip ve düşman, kocaman ve öldürücü ama tümüyle sessiz bir şey; geldiğini kemiklerinde hissediyordu ama ne yandan yaklaştığını kestiremiyordu, Sağından, solundan, ayaklarının altındaki topraktan, başı üstündeki samur karanlığındaki gökyüzünden... ama geliyordu. Onu hissedebiliyordu, öylesine dev boyutluydu ki, önünde hava sıkışıyor, tehlike yaklaştıkça yoğunlaşıyordu. Hızla, giderek daha artan bir hızla yaklaşıyordu ve kaçacak hiçbir yer yoktu. Sonra o acımasız karanlıkta Emily'nin seslendiğini duydu, Charlotte'un da. Babalarını çağırıyorlardı ama onların nerede olduklarını kestiremiyordu. Önce birine, sonra diğerine doğru koştu, ancak kızların giderek artan korku dolu çığlıkları hep arkasından geliyor gibiydi. Bilinmeyen tehlike giderek yaklaşıyor, kızları korkuyla ağlıyorlar, Paige öylesine korku dolu bir sesle

ona sesleniyordu ki, Marty onları bulmayı başaramaması üzerine ağlamaya başlamıştı. O şey her neyse, her neredeyse üzerine çökmek üzereydi, düşen ay kadar, çarpışan dünyalar kadar durduralamaz bir şey, akıl almayacak bir ağırlık, evreni yaratan kadar ilkel, bir gün onu sona erdirecek kadar yıkıcı bir güç. Emily ile Charlotte bağırıyorlar, bağırıyorlar...

Pazartesi sabahı saat beşte Boyalı Çölün hemen batısında Arizona'da Fiagstaff'ın dışında kar yağmaya başladı. Soğuk kemiklerini kazıyan bir neşter sanki. On altı saat önce öldürdüğü adamın dolabından aldığı kahverengi deri ceket sabahın bu acı serinliğini kesecek kadar kalın değil. Bir selfservis istasyonunda Honda'nın deposunu doldururken titriyor.

Yeniden 40 nolu otoyola girince California'da Barstow'a doğru üç yüz elli millik yola başlıyor. Batıya doğru gitme zorunluluğu o kadar karşı konulmaz ki, dünyanın müthiş çekim gücüne kapılmış bir göktaşı gibi o önlenemez çarpışmaya doğru sürüklenirken çaresizlik içinde.

Korku onu karanlıklardan ve bilinmeyen tehlikenin önünden çekip çıkardı: Marty Stillwater yatağında doğruldu. Öylesine gürültülü bir soluk koyvermişti ki, Paige'ı uyandırdığından emindi. Ama karısı uyumaya devam etti. Marty'nin sırtından soğuk terler boşanıyordu.

Kalbinin korku dolu atışları sakinleşti. Dijital saatin yeşil rakamları, televizyonun üstündeki kablo kutusunun kırmızı düğmesi ve pencerelerdeki soluk ışıkla oda rüyasındaki ova kadar karanlık değildi.

Ama artık yatamazdı. Karabasan o güne dek görmediği kadar canlı ve sinir bozucuydu.

Bundan sonra uyumak olanaksızdı.

Marty kalkıp çıplak ayak en yakın pencereye yürüdü. Sanki o karanlık kubbede onu sakini eştirecek bir şey varmış gibi sokağın karşısındaki evlerinin çatılarının üstündeki göğe baktı.

Karanlık gökyüzünün doğusunda hafif bir grilik başlamıştı. Yaklaşan şafak cumartesi günü odasında hissettiği o aynı mantıksız korkuyla doldurdu içini. Gökyüzü renklendikçe Marty de titremeye başlamıştı. Kendine hakim olmaya çalıştı ama titremesi daha da arttı.

Korktuğu günışığı değildi, onun getirdiği bir şey, adlandıramadığı bir tehditti. Bu tehdidin yaklaştığını, kendisini aradığını hissediyordu. Çılgınca bir şeydi bu. Öylesine titremeye başlamıştı ki, düşmemek için eliyle pencere kenarına tutunmak zorunda kaldı.

"Neyim var benim?" diye umutsuzca mırıldandı. "Neler oluyor?"

Hız göstergesi saatler boyunca 90 ile 100 arasında titriyor. Avuçları arasındaki direksiyon ellerini ağrıtana kadar titremekte. Bu kadar zorlanmaya alışkın olmayan Honda'nın motoru isyan edercesine çığlıklar atıyor.

Mojave Çölünün pas kızıllığında, kükürt sarılığında, damar morluğunda, Merih kadar çoraklığında görkemli bir şey var.

Katil arabalarla batıya giden insanlar hakkındaki filmleri düşünüyor.

O derme çatma arabalarla, yaşamlarını atların sağlıklarına ve güçlerine emanet ederek o yolculuğu yapmanın ne kadar cesaret gerektirdiğini düşünüyor.

Filmler. California. Kendisi şimdi filmlerin doğum yeri olan California'da artık.

Devam, devam, devam.

Zaman zaman içinden bilinçsiz bir ses yükseliyor. Susuzluktan ölmek üzere olan, ama su kuyusunu gören, ona erişemeden

öleceğinden korkan bir hayvanın sesi, Paige ile Charlotte garajda arabaya binerlerken, "Haydi, çabuk ol, Emily!" diye bağırdılar.

Emily kahvaltı sofrasından kalkıp mutfakla garajı ayıran açık kapıya doğru yürürken Marty kızını omuzlarından yakalayıp yüzünü çevirdi. "Dur bir dakika."

"Ah, unuttum," diyen kız babasını öpmek için dudaklarını büzdü.

"O sonra."

"Önce ne var peki?"

"Bu." Marty bir dizi üzerine çöküp kâğıt peçeteyle kızın sütten bıyığını sildi.

"Anladım."

"Yakışmıştı ama."

"Charlotte gibi."

Marty'nin kaşları kalktı. "Ne?"

"Pis olan odur."

"Terbiyesizlik etme."

"Ama bunu o da biliyor, baba."

"Olsun."

Paige garajdan seslendi yine.

Emily babasını öptü.

Marty kızını göğsüne yasladı, bırakmak istemeyerek kucakladı. Sabun ve bebek şampuanı kokuyordu. Soluğunda da süt ve yulaf ezmesi kokusu vardı. Bundan daha tatlı, bundan daha güzel bir koku olamazdı. Kızın sırtı elinin altında daracıktı. O kadar zayıftı ki, kalp atışlarını hem kendisine yapışık olan göğsünde, hem de sırtındaki elinin altından hissediyordu. Marty yine korkunç bir şey olacağı duygusuna kapıldı.

Onun evden çıkmasına izin verirse sanki kızını bir daha hiç göremeyecekti.

Ama bırakmak zorundaydı ...ya da bunu neden yapmak istediğini açıklaması gerekirdi ki, bunu yapamazdı.

Bak yavrum, babanın kafasında bir gariplik var ve hep seni, Charlotte'u ve anneni kaybedecekmişim gibi bir duyguya kapılıyorum. Bir şey olmayacağını biliyorum, çünkü sorun iri bir tümör falan gibi bir şey olarak benim kafamın içinde aslında. Tümör nedir biliyor musun? Eh, işte doktora gideceğim ve o kötü şeyi oradan çıkarttıracağım, ondan sonra da nedensiz yere korkmayacağım.... .

Ama böyle bir şey söyleyemezdi. Bu kızı ancak korkuturdu.

Kızın sıcacık, yumuşacık yanağını öpüp bıraktı.

Emily kapıya varınca döndü. "Bu gece de şiir var mı?"

"Elbette."

"Geyik salatası...."

"... geyik çorbası..."

" Baba, biliyor musun?"

"Neyi?"

"Sen çok komiksin."

Emily gülerek girdi garaja. Ardından kapanan kapının gürültüsü Marty'nin o güne kadar duyduğu en kesin son sesiydi.

Kapıya bakarken koşup onlara eve geri dönmelerini bağırmamak için kendini güç tuttu.

Garaj kapısının açıldığını duydu.

Arabanın motoru çalıştı, Paige geri vitese takmadan önce gaz verdiği için gürültüyle homurdandı.

Marty mutfaktan çıktı, yemek odasından geçip oturma odasına girdi. Araba yolunu göreceği ön pencereye gitti. Pancurlar açık olduğu için camdan iki adım beride durdu.

Beyaz BMW geri geri evin gölgesinden kasım güneşine çıktı. Emily önde annesinin yanında, Charlotte arkadaydı. Marty öne eğilip alnını serin cama dayadı. Ailesini mümkün olduğu kadar

görmek istiyordu; onları gözden kaybetmezse her felaketten sağ kurtulacaklarmış gibi ...hatta düşen uçaklardan ve nükleer patlamalardan bile.

BMW'yi en son güçlükle tuttuğu gözyaşları arasından gördü.

Ailesinin gidişine gösterdiği bu duygusal tepkinin yoğunluğundan rahatsız olarak geri döndü ve, "Bana ne oluyor böyle?" diye söylendi.

Ne de olsa kızlar sadece okula, Paige de muayenehanesine gidiyordu. Daha önce tehlikeli olmamış bir yol izlemekteydiler ve bugünün tehlikeli olacağına inanmak için hiçbir neden yoktu.

Saatine baktı. 7:48.

Dr. Guthridge ile olan randevusuna beş saat vardı ve bu ona sonsuz bir süre gibi geliyordu. Beş saatte her şey olabilirdi.

Needles'den Ludlow'a, oradan Daggett'e.

Devam, devam, devam.

Pasifik saatine göre 9:04

Barstow. Kupkuru sert bir bölgede kupkuru bir kasaba. Uzun zaman önce burada posta arabaları dururdu. Demiryolu. Susuz dereler. Çatlamış kerpiçler, dökülen boyalar.

Yapraklar üzerindeki sürekli tozla yeşili solmuş ağaçlar. Moteller, ayaküstü atıştıracak büfeler, yine moteller.

Bir benzin istasyonu. Benzin. Tuvalet. Şeker. iki teneke soğuk kokakola.

Benzinci çok laubali. Çenesi düşük. Parayı bozmakta ağır davranıyor. Domuz gibi küçük gözlü. Şişman yanaklı. Nefret ediyorum ondan. Kes sesini, kes, kes.

Onu vurmalı. Kafasını uçurmalı. Tatmin edici olur. Tehlikeyi göze alamam. Ortalık kalabalık.

Yine yol. 15 nolu otoyolu. Batı. Şeker ve kokakola saatte seksen mille giderken. Issız ovalar. Toprak tepeler. Volkanik kayalar.

Marty'nin beş silahı vardı.

Avcı ya da koleksiyoncu değildi. Eğlence için de atıcılık yapmazdı. Tanıdığı pek çok insanın aksine kimi zaman her yanda görüyor olsa bile sosyal çöküş korkusundan silahlanmış

değildi. Silahlardan hoşlandığını da söyleyemezdi; ama bu karışık dünyada onlara olan ihtiyacı anlıyordu.

Marty silahları araştırma amacıyla birer birer almıştı. Polisiye roman yazarı olarak yazdıklarını bilmek sorumluluğunu yüklenmeliydi. Silah düşkünü olmadığı ve romanlarındaki yer ve konular üzerinde araştırma yapacak zamanı sınırlı olduğundan arada sırada bazı küçük yanlışlıklar kaçınılmazdı, ancak birkaç kere ateş ettiği takdirde bir silah konusunda daha rahat yazı yazabiliyordu.

Komodininde boş bir Korth .38'lik tabancayla bir kutu mermi bulunurdu. Korth Almanya'da el yapımı olan çok kaliteli bir tabancaydı. Öldürücü Şafak romanı için onu kullanmayı öğrendikten sonra evini savunmak için alıkoymuştu.

Paige ile kızları birkaç kere kapalı atış alanına nişan talimlerini görmeye götürmüş, onlarda tabancaya karşı bir saygı yaratmıştı. Charlotte ile Emily büyüdüklerinde onlara daha az güçlü ve tepmesi daha az olan bir tabancayla atış yapmasını öğretecekti. Silah kazaları genellikle hep bilgisizlikten olurdu. Her erkeğin gerektiği zaman yurdunu savunması için bir silahının bulunması zorunlu olan İsviçre'de herkes silah eğitimi görmüştü ve ölümle biten kazalara çok az rastlanırdı.

Marty 38'liği çıkarıp doldurdu, garaja götürüp ikinci arabaları olan yeşil Ford Taunus'un torpido gözüne koydu. Dr. Guthridge'le olan randevusuna gidip gelirken korunmak için yanında olmasını istiyordu.

Garajın köşesindeki kilitli çelik dolapta bir Mossberg, bir Colt M16 A2 tüfeğiyle iki tabanca -Beretta 92 ve Smith Wesson 5904- vardı. Ayrıca hepsi için kutu kutu mermi. Marty dolaba

yerleştirilmeden önce temizlenip yağlanmış olan silahları çıkarıp hepsini doldurdu.

Beretta'yı mutfağa, fırının yanındaki duvar dolabına yerleştirdi. Aileyi toplayıp da bu olağanüstü önlemlerini anlatana kadar -eğer anlatabilirse tabii- kızlar onu orada görmezlerdi.

M16'yı sokak kapısının yanındaki dolabın üst rafına yerleştirdi. Smith Wesson'u masasının sağdaki ikinci çekmecesine, Mossberg'i de yatağının altına koydu.

Bütün bu hazırlıkları yaparken aklını kaçırmış olduğunu düşünerek kaygılanıyordu; aksi halde varolmayan bir tehdide karşı silahlanmak neyin nesiydi. Cumartesi geçirdiği yedi dakikalık kendini kaybetmeden sonra silahlarla uğraşmak yapacağı en son şey olmalıydı.

Bir tehlikenin yaklaşmakta olduğuna dair bir kanıt yoktu elinde. Tümüyle içgüdüleriyle hareket etmekteydi, sürekli tahkimatlarını güçlendiren bir asker karınca. Kendisine daha önce buna benzer bir şey olmuş değildi. Doğası gereği düşünen, planlayan ve ancak ondan sonra hareket eden bir insandı. Ama bu içgüdüsel bir seldi ve onu alıp götürüyordu.

Sonuncu silahı da yatağın altına sakladığı sırada akli bozukluğu hakkındaki kaygıları birden daha başka bir kaygıyla silip süpürüldü. Son rüyasının o baskıcı havasına girivermişti aniden, üzerine son hızla korkunç bir yükün çökmekte olduğunu hissediyordu. Hava yoğunlaşmış gibiydi. Karabasanda olduğu kadar kötüydü ve her an biraz daha kötüleşiyordu.

Tanrım bana yardımcı ol, diye düşündü ama bilinmeyen bir düşmandan mı yoksa içindeki karanlık güçlerden mi korunmak istediğinin farkında değildi.

"İhtiyacım var..."

Toz bulutları. Döne döne çöl üzerinde dans eden toz bulutları.

Yol kenarındaki kırık şişeler üzerinde parıldayan güneş.

Yoldaki en hızlı araç. Arabaları, kamyonları geçiyor. Manzara bulanık bir karaltı. Hepsi de birer leke gibi olan dağınık kasabalar.

Daha hızlı. Daha hızlı. Bir kara deliğe emiliyormuş gibi.

Victorville'den geçiş.

Elma Vadisinden geçiş.

Deniz düzeyinden bin dört yüz metre yüksekteki Cajon Geçidi.

Sonra iniş. San Bernardino. Riverside Otoyolu.

Riverside. Carona.

Santa Ana Dağlarından geçiş.

"İhtiyacım var..."

Güney. Costa Mesa Otoyolu.

Orange Kenti. Tustin. Güney California varoşları labirenti.

Acımasızca çeken o güçlü mıknatıs.

Mıknatıstan da öte. Yerçekimi. Kara deliğin anaforuna çekiliş.

Santa Ana Otoyolu.

Ağzı kupkuru. Acımtırak madeni bir tat. Kalbinin çılgınca çarpması, şakaklarında damarların zonklaması.

"Biri olmaya ihtiyacım var."

Daha hızlı. Sanki sonsuz bir zincirin ucundaki dev bir çıpaya bağlıymış gibi dipsiz okyanusun karanlıklarına iniş.

Irvine, Laguna Tepeleri, El Toro.

Esrarın karanlık kalbine doğru.

"...ihtiyaç... ihtiyaç... ihtiyaç..."

Mission Viejo. Bu çıkış. Evet.

Otoyoldan çıkış.

Mıknatısı arayarak. Esrarengiz çekim gücünün kaynağı.

Kansas City'den oraya kadar bilinmeyeni bulmak, garip ve şahane geleceğini bulmak için.

Yuva. Kimlik. Anlam.

Buradan sola sap, iki blok sonra sağa. Tanımadığı sokaklar. Ama yolu bulmak için kendini çeken o güce bırakmak yeterli.

Akdeniz tipi evler. Bakımlı bahçeler. Soluk sarı kerpiç duvarlarda palmiye gölgeleri.

Burası.

Şu ev.

Kaldırıma yanaş. Dur. Yarım blok beride.

Ötekiler gibi bir ev. Ama içerde bir şey var. Ta uzaklardaki Kansas'ta hissettiği bir şey.

Kendini çeken her neyse. Bir şey.

İçerde.

Bekliyor.

Katilden sessiz bir zafer çığlığı yükseliyor. Bir rahatlamayla titriyor. Arlık kaderini aramaya gerek kalmadı. Ne olduğunu bilmiyor ama bulduğundan emin artık. Oturduğu yerde gevşiyor, terli elleri direksiyondan kayıyor. Uzun yolculuğun sonuna gelmiş olduğuna seviniyor.

Şimdiye kadar hiç duymadığı bir heyecan var. Merak. Ama sonunda o zorunluluğun çelik pençesinden kurtulmuş. O aciliyet duygusu yok. Kalp atışları normale dönüyor.

Kulaklarında ki uğultu kesildi. Son elli milde olduğundan daha rahat soluk alıyor. Şaşırtıcı kısalıkta bir sürede Kansas City'deki o büyük evde, o kadınla erkeğin ölümlerindeki o mahremiyet duygusunu paylaştığı zaman olduğu gibi sakin ve kendine hakim artık.

Marty, Taunus'un mutfaktaki çiviye asılı anahtarlarını alıp garaja girerek evin kapısını kilitleyip otomatik garaj kapılarını kaldıran düğmeye bastığında yaklaşan tehlikenin bilinci öylesine

artmıştı ki, körü körüne bir paniğe girmek üzereydi. Kapıldığı o paranoya duygusunda sadece beş duyuyu değil de, normalüstü yolları kullanan kurnaz bir düşmanın yaklaştığı düşüncesi çılgınca bir şeydi. Çılgınlık... ama kendisini arayan, izleyen, üzerine baskı yapan, araştıran bir varlığı hissediyordu yine de. Sanki müthiş bir baskıyla kafatasının içine bir sıvı dolduruluyor, beynini sıkıştırıyor, tüm bilinçliliğini içinden dışarı fırlamaya zorluyordu. Çok gerçek fiziki bir etki de vardı; sanki binlerce ton suyun altında ezilen bir dalgıç gibiydi, adaleleri yanıyor, eklemleri ağrıyor, ciğerleri genişleyip soluklarını içlerine almıyorlardı. Her şeye karşı aşırı duyarlılık onu hareketsiz kılıyordu; kalkan garaj kapısının gürültüsü kulaklarını sağırlaştırıyor, güneş gözlerini köreltiyordu. Ve garajın bir köşesinden zehirli bir bulut gibi patlayan, ama aslında sezilmeyecek kadar hafif bir küf kokusu midesini bulandırıyordu.

Sonra nöbet bir anda geçti ve yine kendine hakim oldu. Kafası sanki patlayacak gibiyse de, o insafsız iç baskı başladığı gibi sona erdi ve bilincini kaybetme noktasından uzaklaştı.

Adalelerinde ve eklemlerindeki ağrı kayboldu, güneş gözlerini yakmaz oldu. Bu, bir karabasandan uyanmak gibiydi; ancak gerçek, karabasanın her iki yanında da uyanık olmasıydı.

Marty arabaya yaslandı. En kötü durumun geçtiğine inanmıyor, yeni bir korku dalgasının her an kendisini bir daha örtmesini bekliyordu.

Gölgeler içindeki garajdan aynı anda hem tanıdık, hem yabancı görünen sokağa bakarak onu yok etmeye kararlı, karabasanının o görünmeyen hayalinin şimdi ete bürünmüş insan dışı ve acımasız bir yaratık olarak yerden fışkırmasını ya da güneşli havadan yere inmesini bekledi.

Güveni geri gelmediği için titremesine engel olamıyordu, ancak korkusu bir süre sonra katlanılabilir bir düzeye inince

durup araba sürüp süremeyeceğini düşündü. Ya direksiyon başındayken o korku nöbetine tutulursa? O zaman ne trafik ışıklarını, ne de karşıdan gelen araçları fark edebilirdi.

Öte yandan Dr. Guthridge ile görüşmeye her zamandan daha fazla ihtiyacı vardı.

Eve dönüp bir taksi çağırmayı düşündü. Ama burası New York City değildi, sokaklarda vızır vızır taksi dolaşmazdı. Güney California'da 'taksi servisi' sözcükleri bile bir çelişkiydi.

Guthridge'in muayenehanesine taksiyle vardığında randevu saatini çoktan kaçırmış olurdu.

Arabaya binip motoru çalıştırdı. Garajdan dikkatle geri geri çıkarken direksiyonu kemiklerinin gevrekliğinin ve varlığının ipliğinin inceliğinin farkında olan doksan yaşında bir adam kadar sıkı tutuyordu.

Marty Stillwater doktora giderken yolda hep karısını ve kızlarını düşündü. Kendi etinin zayıflığı nedeniyle kızlarının kadına dönüşmelerini görme mutluluğuna kavuşamaya bil irdi, karısının yanı başında yaşlanma zevkini tadamayabilirdi. Ölümden sonra sevdiklerinin yeniden bir araya gelebileceği bir dünyanın varlığına inanmasına karşın yaşam o kadar değerliydi ki, mutlu bir ebediyet vaadi bile perdenin bu yanındaki birkaç yılın kaybının yerine geçemezdi.

Katil yarım blok öteden arabanın garajdan geri geri çıkmasını izliyor.

Ford dönüp de sonbaharın sirke sarısı güneş ışığında uzaklaşırken Kansas'tan bu yana onu çeken mıknatısın o arabada olduğunu anlıyor. Belki de direksiyon başında hayal meyal seçilen bu adam bir insan değil de, arabanın bir yerinde gizlenmiş bir şey, anlayışının dışında olan ve henüz bilinemeyen nedenlerle kaderinin ona bağlı olduğu tılsımlı bir nesne.

Katil Honda'yı izlemek için arabayı çalıştıracakken Ford'daki yabancının ergeç geri döneceğine karar veriyor. Omuz tabanca kılıfını takıyor, tabancasını içine yerleştirip ceketi giyiyor.

Arabanın torpido gözünden içinde hırsızlık takımlarının bulunduğu fermuarlı deri çantayı alıyor. Çantada yedi çelik yaylı tornavida, L biçiminde bir yaylı çubuk, minyatür bir grafit yağ aeorosolü var.

Arabadan çıkıp sağlam adımlarla eve doğru yürüyor.

Araba yolunun başında STILLWATER yazılı olan posta kutusu önünde duruyor. Bu on siyah harfin sembolik bir gücü var gibi. Stillwater. Sakin su. Sükûnet. Huzur. Sakin suyu buldu artık. Pek çok akıntıdan, anafordan geçti ve şimdi dinlenebileceği, ruhunun sakinleşeceği bir yer buldu.

Solundaki garaj ve sağındaki yüksek taflanlar arasındaki yoldan evin arkasına kadar yürüyor.

Arkada bir mutfak kapısıyla yana açılan büyük bir cam kapı var ve her ikisi de kilitli.

Ardında rahat mobilyaları ve büyük bir televizyonun göründüğü bir oturma odası olan yana açılan kapı ayrıca içerden tahta bir takozla tutturulmuş. Kilidi açsa bile takozu çıkarmak için camı kırmak zorunda kalacak.

Pencereden mutfakta kimsenin olmadığının görülmesine rağmen kapıya sertçe vuruyor.

Karşılık gelmeyince bir daha vurup bekliyor.

Sonra çilingir takımını açıp kilide yağ püskürtüyor. Kir ve pas kilidin içindeki bilyaların hareketini güçleştirebilir.

Sonra L biçimindeki parçayı kilide sokıuyor, yay gerilimlerini yoklayarak itiyor. Bir basınçla karşılaşınca uzun olan ucunu kaldırıyor, bilyayı aşağı itiyor. Altı kere aynı işlemi tamamladığında istediği oluyor.

Kolu yokluyor.

Kapı açılıyor.

Bir alarm zili çalmasını bekliyor ama hiçbir şey yok. Kapının pervazına bakıp mıknatıslı düğmeler arıyor, onları da görmeyince sessiz bir alarm zili olmadığını anlıyor.

Aletlerini deri çantaya yerleştirip fermuarını çektikten sonra içeri girip kapıyı ardından sessizce kapatıyor.

Bir an serin mutfakta durup titreşimleri alıyor. Bu ev kendisini iyi karşılıyor. Geleceği burada başlayacak, karmaşık ve bellek kaybıyla delik deşik geçmişinden çok daha parlak olacak.

Evi araştırmak için mutfaktan çıkarken P7'yi omuz kılıfından çekmiyor. Evde kimsenin olmadığından emin. Bir tehlike hissi yok, sadece fırsat var.

"Biri olmaya ihtiyacım var," diyor eve, sanki ev istediklerini ona verebilecek bir canlı varlıkmış gibi.

Alt katta ilginç bir şey yok. Odalar rahat ama ilginç olmayan mobilyalarla dolu.

Üst katta her odada kısa bir an durup ayrıntılı bir araştırmaya girmeden önce katın genel bir görüntüsünü zihınine yerleştiriyor. Banyosu olan bir ebeveyn yatak odası, dolap odası... konuk yatak odası... çocuk odası... bir banyo daha...

Koridorun ucundaki sonuncu yatak odası, ki burası evin önü oluyor bir çalışma odası olarak kullanılmakta. Büyük bir çalışma masası ve bir bilgisayar sistemi var ama yine de rahat bir yer. Kapalı pancurlu pencerenin altında dolgun bir divan, masanın üstünde renkli camlı bir abajur var.

Uzun duvarlardan biri çerçeveleri birbirine değecek kadar yakın iki sıra tabloyla dolu.

Koleksiyonda birden fazla sanatçının eseri olduğu belli ama konular hep karanlık ve şiddet dolu: çarpık gölgeler, korkudan fırlamış gözler, üzerinden kanlar akan bir Ouija tahtası, meşum bir güneş batışı önünde mürekkep karası palmiyeler, bir lunapark

aynasında çarpıtılmış bir yüz, sokak lambalarının ekşi sarı parıltısının hemen dışında tehlikeli gölgeler, kömür karası dallı yapraksız ağaçlar, bembeyaz kesilmiş bir kafatasına konmuş kızıl gözlü bir kuzgun, tabancalar,tüfekler, bir buz kıracağı, bir satır, ipekli bir gecelik ve dantelli bir yatak örtüsü üzerinde çirkin bir şekilde yatan kanlı bir çekiç…

Bu sanat eserlerinden hoşlanıyor.

Bunlar kendisine hitap ediyorlar.

Bu onun bildiği yaşam.

Oradan dönüp camlı abajuru yakınca çok renkli güzelliğine hayran kalıyor.

Masanın üstündeki camda yansıyan daireler, ovaller ve renklerden gözyaşları aslından biraz daha koyu. Açıklanması olanaksız bir uğursuzluk habercileri sanki.

Adam eğilince parlak camın üstünde kendi gözlerinin aksini görüyor. Mozaik abajurun küçük yansımalarıyla göz değil de, sanki bir makinenin ışıklı duyarlı levhaları ya da göz ise, ruhsuz bir şeyin ateşli gözleri. Daha fazla kendini inceleme korku dolu düşüncelere ve katlanılmaz sonuçlara yol açmadan bakışlarını kaçırıyor oradan.

"Biri olmaya ihtiyacım var," diyor heyecanlı bir sesle.

Masanın üstündeki gümüş çerçeveli bir fotoğrafa takılıyor bakışları, bir kadın ve iki küçük kız. Güzel bir üçlü. Gülümsüyorlar.

Daha iyi görmek için resmi alıyor. Parmağını kadının yüzüne bastırıyor ve ona gerçekten dokunmak, sıcak ve gergin tenini hissetmek istiyor. Parmakları camın üstünde kayarken önce sarışın, sonra kara saçlı çocuğa değiyor.

Bir iki dakika sonra masanın yanından uzaklaşırken fotoğrafı da alıyor. Resimdeki o üç yüz o kadar hoş ki, içinde istek uyanınca onlara bakmak ihtiyacında.

Kitaplıklarda ki kitapların sırtlarını okurken Ortabatının sonbahar karanlığındaki ovalarından California'nın Şükran Günü sonrası güneşine kendisini çeken şeyi, eksik de olsa, anlatan bir şey keşfediyor.

Raflardan bazılarındaki kitaplar polisiye romanlar aynı yazarın elinden çıkma: Martin Stillwater. Dışardaki posta kutusu üzerinde gördüğü soyadı.

Gümüş çerçeveli resmi bırakıp kitaplardan bazılarını çekiyor; kapaklarındaki resimlerin öteki duvarda asılı görüp de çok hoşlandığı tablolardan alındığını görerek şaşırıyor. Her kitabın çeşitli dillerde baskıları var: Fransızca, Almanca, İtalyanca, Hollandaca, İsveççe, Danimarkaca, Japonca ve daha başka diller.

Ama en ilginci her birinin arka kapağındaki yazarın portresi. Resimlere uzun uzun bakıp Stillwater'in yüz hatlarını inceliyor.

Sonra şaşırarak karton kılıfların üzerindeki yazıları okuyor. Daha sonra da bir kitabın ilk sayfasını okuyor, sonra bir diğerini, arkasından bir başkasını.

Kitaplardan birinin başındaki ithafa gözleri ilişiyor: Bu kitabı annem ve babam Jim ve Alice Stillwater'e İthaf ediyorum; onlar bana dürüst bir İnsan olmayı öğrettiler ...ama bir cani gibi düşünüyorsam bu onların suçu değildir.

Kendi annesi ve babası. Adlarına hayretle bakıyor. Onları hatırlamıyor, yüzlerini gözlerinin önüne getiremiyor, nerede yaşıyor olabilecekleri hakkında hiçbir fikri yok.

Masaya dönüp adres defterine bakıyor. Jim ve Alice Stillwater California'da Mammoth Lakes'de oturuyorlar. Sokak adresi kendisi için hiç bir anlam taşımıyor, orasının doğup büyüdüğü yer olup olmadığını düşünüyor.

Yazar ana babasını seviyor olmalı. Onlara bir kitap ithaf etmiş. Ama ikisi de kendisi için sıfır. O kadar çok şey kaybedilmiş ki.

Yine kitap raflarına dönüyor. İthafları araştırarak koleksiyondaki İngilizce kitapların hepsini çıkarıp sonunda aradığını buluyor: Tüm en iyi kadın kahramanlarımın -katil manyaklar dışında tabii- modeli olan kusursuz karım Paige'e.

Ve iki kitap sonra: Kızlarım Charlotte ve Emily'ye, büyüyünce bu kitabı okuyacaklarını ve romandaki babanın kendi küçük kızları hakkında benim kalbimden geçenleri söylediğini anlayacaklarını umuyorum.

Kitapları bırakıp fotoğrafı bir kere daha saygıyı andıran bir davranışla iki eli arasına alıp bakıyor.

Güzel sarışın Paige olmalı. Kusursuz bir eş.

İki kız da, Charlotte ve Emily, ama hangisinin hangisi olduğunu bilmesine olanak yok. İkisi de tatlı ve terbiyeli görünüyorlar.

Paige, Charlotte, Emily.

Sonunda yaşamını buldu işte. Burası onun ait olduğu yer. Burası onun yuvası. Gelecek şimdi başlıyor.

Paige, Charlotte, Emily.

Kaderinin kendisini getirdiği aile bu.

"Marty Stillwater olmaya ihtiyacım var," diyor. Sonunda bu soğuk ve yapayalnız dünyada kendi sıcacık yerini bulduğu için çok heyecanlı.

İKİ

1.

Dr. Paul Guthridge'in muayenehanesi üç odalıydı. Marty yıllar boyunca üçüne de girmişti.

Odaların üçü de birbirinin eşiydi ve Maine'den Texas'a kadar olan doktor muayenehanelerinden farksızdı; soluk mavi duvarlar,

paslanmaz çelik eşya; musluk, tabure, bir göz muayene tablosu. Yerin bir morgdan daha cazip bir yanı yoktu ama kokusu biraz daha iyiydi.

Marty üzeri bir bezle korunan muayene masasının kenarına oturdu. Gömleğini çıkarmıştı ve oda soğuktu. Üzerinde pantolonu olmasına rağmen kendini çıplak hissediyordu. Hayalinde kendisinin katatonik bir nöbet geçirmekte olduğunu görüyordu, ne hareket edebiliyor, ne konuşuyor, hatta ne de gözünü kırpabiliyordu, bunun üzerine doktor onu ölmüş sanıyor, çırılçıplak soyuyor, ayak başparmağına bir kimlik kartı geçiriyor, gözlerini kapatıp adli tıbba gönderiyordu.

Geçimini sağlıyorsa da, bir gerilim romanı yazarının hayalgücü ölümün yakınlığını çok kimseden daha fazla hissetmesine yol açmaktaydı. Her köpek olası bir kuduz kaynağıydı. Mahalleden geçen her yabancı kamyonetin sürücüsü üç saniyeden çok başıboş bırakılacak olan çocukları kaçırıp öldürecek olan bir cinsel psikopattı. Kilerdeki her konserve tenekesi onları zehirlemek için bekleyen bir tuzaktı.

Marty' nin doktorlardan özel bir korkusu yoktu ama, onların rahatlattığı insanlardan da değildi.

Onu rahatsız eden şey tıp bilimi fikriydi; ona güvenmediği için değil de, varlığı bile yaşamın pamuk ipliğine bağlı olduğunu, ölümün kaçınılmaz olduğunu hatırlattığı için. Onun hatırlatmalara ihtiyacı yoktu. Zaten ölümlülüğün kesin olarak bilincindeydi ve yaşamını bununla uzlaşmaya çahşarak geçiriyordu. Marty belirtileri Guthridge'e sıralarken isteriye kapılmış görünmemeye çalışarak son üç günün garip deneyimlerini sakin ve sıradan bir sesle anlatmaya başladı. Duygusaldan çok klinik terimler kullanmaya çalışarak çalışma odasındaki yedi dakikalık füg ile başlayıp doktora gelmek üzere evden çıkarken duyduğu o paniği anlattı.

Guthridge -pek benzemese de- iyi bir doktor, iyi bir dinleyiciydi. Kırk beş yaşında olmasına rağmen on yaş daha genç gösterirdi. Bugün üzerinde kadife pantolon, Mickey Mouse gömleği, ayaklarında tenis ayakkabıları vardı. Yazları renkli Havai gömleklerini yeğlerdi.

Paige onun olağanüstü bir doktor olduğunu düşünürdü, kızlar da adama genelde gözde bir amcaya gösterilen özel sevgiyle bakarlardı.

Marty de doktordan hoşlanırdı. Doktorun bu egzantriklikle-rinin sadece hastalarını eğlendirmek ve rahat ettirmek için olmadığından kuşkulanırdı. Marty gibi Guthridge de ölüm gerçeğinden rahatsız oluyor görünüyordu. Belki de gençliğinde doktorları, hastalık şekline girmiş canavarlarla boğuşan bir şövalye olarak görmüştü. Genç şövalyeler" soylu niyetlerin, becerinin ve inancın kötüye galip geleceğine inanırlardı. Yaşlı şövalyeler durumu daha iyi kavrarlardı kuşkusuz ve kimi zaman mizahı acı ve umutsuzluğa karşı bir silah olarak kullanırlardı, Guthridge'in nükteleri ve Mickey Mouse gömlekleri hastalarını rahatlatabilirdi, ama bunlar aynı zamanda onun yaşam ve ölümün sert gerçeklerine karşı zırhlarıydı.

"Panik nöbeti mi? Sen mi?" diye kuşkuyla sordu Paul Guthridge.

"Soluk darlığı, kalp atması, kendimi patlayacakmışım gibi hissetme, bence bunlar bir panik nöbetiydi."

"Seks gibi sanki."

Marty gülümsedi. "İnan bana, seks değildi."

"Haklı olabilirsin," diye Guthridge içini çekti. "O kadar uzun zaman oldu ki, seksin ne olduğunu unuttum diyebilirim. İnan bana, Marty, bu devir bekâr olunacak devir değil, o kadar çok kötü hastalık var ki. Yeni bir kızla tanışıp çıkıyorsun, onu evine

bırakırken kibarca öpüyorsun sonra da dudaklarım çürüyüp düşecek mi diye bekliyorsun."

"Çok ilginç bir tablo çizdin."

"Canlı, değil mi? Yazar olmalıydım." Guthridge oftalmoskopla Marty'nin sol gözünü muayeneye başladı. "Aşırı başağrısı çekiyor musun?"

"Hafta sonu epey uzun bir başağrısı çektim. Ama normal dışı bir şey değildi."

"Başdönmesi?"

"Hayır."

"Geçici körlük, görüş alanının belli bir şekilde daralması?"

"Öyle bir şey olmadı."

Guthridge sağ gözü de muayene ederken,

"Yazarlığa gelince ...başka doktorlar da bunu yapmışlardır. Michael Crichton, Robin Cook, Somerset Maugham..."

"Yazarlık insanların sandığının yarısı kadar bile romantik bir şey değil."

"Hiç olmazsa idrar örnekleriyle uğraşmazsın." Guthridge oftalmaskobu bıraktı.

Aletin ışığının hayali hâlâ gözlerinin önünde dans eden Marty, "Bir yazar ilk işe başladığında pek çok editör, ajans ve film yapımcısı ona idrar örneğiymiş gibi davranırlar," dedi.

"Öyle, ama artık ünlüsün." Guthridge stetoskopunu kulaklarına geçirdi.

"Yok canım."

Guthridge stetoskopun buz gibi çeliğini Marty'nin göğsüne dayadı. Tamam, derin soluk al... tut... ver... tekrar al." Marty'nin kalbiyle ciğerlerini dinledikten sonra stetoskopu çıkardı.

"Hayal görüyor musun?"

"Hayır."

"Garip kokular duyuyor musun?"

"Hayır."

"Her şeyin tadı normal mi? Yani dondurma yerken aniden soğan falan gibi bir tat geliyor mu?"

"Hayır."

Guthridge tansiyon aletinin şişirilen kısmını Marty'nin koluna sardı. Eh, bildiğim kadarıyla People dergisine geçmek için şöhret olmak, ya rock şarkıcısı, ya politikacı, ya da katil olmak gerek. Ya da kulakları en tıkalı kişi. Sen kendini şöhretli bir yazar saymıyorsan, o zaman kimi öldürdüğünü ve kulağının ne kadar tıkalı olduğunu bilmek isterim."

"Sen Peope'ı nereden biliyorsun?"

"Bekleme odası için abonemiz vardır." Doktor pompayı sıkarak hava verdi, göstergeyi okudu. "Son sayı bu sabah geldi. Sekreterim bana gösterirken senin hiç aklına gelmeyecek Bay Katil olduğunu söyledi."

Marty şaşırmıştı. "Bay Katil mi?"

"Yazıyı okumadın mı?" Guthridge çirkin bir cart sesi arasında tansiyon aletini çıkardı.

"Daha okumadım. Yazıyı önceden göstermiyorlar. Yani yazıda bana Bay Katil mi diyorlar?"

"Eh, hoş bir şey."

"Hoş mu?" Marty yüzünü buruşturdu.

"Reklamın her türlüsünün iyi olduğunu söylerler, bilirsin."

"Nixon'un Watergate'e karşı ilk tepkisi de öyle miydi?"

"Biz Peope'dan iki tane alırız, birini giderken sana veririm. Biliyor musun, yazıyı görene kadar senin ne kadar ürkütücü bir insan olduğunu farketmemiştim."

Marty, "Ben de bundan korkuyordum işte," diye homurdandı.

"Aslında kötü bir şey değil. Seni tanırım, bunu biraz sıkıcı bulacaksındır. Ama seni öldürmez merak etme."

"Beni öldürecek olan nedir, doktor?"

Guthridge kaşlarını çatarak, "Bu muayeneye dayanarak yaşlılık diyebilirim. Dış görünüş bakımından sağlıklısın," dedi.

"Burada önemli olan sözcük 'dış' sanırım?"

"Doğru. Birkaç test yaptırmak gerek. Hoag Hastanesinin kliniğine gel."

"Hazırım," dedi Marty. Ama hiç de hazır falan değildi.

"Bugün olmaz. En erken yarın ya da çarşamba bir yer açılacak."

"O testlerde ne arayacaksın?"

"Beyin tümörleri falan. Ağır kan kimyası dengesizliği. Beyine baskı yapan bir değişim. Daha başka şeyler. Ama kaygılanmana gerek yok, çünkü sonuçların temiz çıkacağından eminim.

Bence senin sorunu stres."

"Paige de öyle demişti."

"Gördün mü? Doktor parasından kurtulabilirmişsin."

"Benimle açık konuş, doktor."

"Açık konuşuyorum."

"Bu işin beni korkuttuğunu itiraf ediyorum."

Guthridge başını anlayışla salladı. "Elbette. Ama dinle, seninkinden daha ağır semptomlar da gördüm ve sonuç stres çıktı."

"Psikolojik."

"Evet, ama uzun vadeli bir şey değil. Eğer seni kaygılandıran buysa aklını kaçırmak üzere olmadığını söyleyeyim. Sakinleşmeye çalış, Marty. Haftasonunda ne olduğunu anlayacağız." Doktor Marty'nin gömleğini askıdan alıp uzattı. Birden gözünde bir parıltı belirdi. "Hastanede sana yer ayırtırken hasta adı olarak ne yazdırayım? Martin Stillwater mi, yoksa Bay Katil mi?"

2.

Adam evi araştırıyor. Yeni ailesi hakkında her şeyi öğrenmeye hevesli.

Onu en çok şaşırtan şey baba olduğu düşüncesi, bu nedenle işe kızların yatak odasından başlıyor. Bir süre kapı önünde durup odanın birbirinden kesinlikle farklı iki yanını inceliyor.

Küçük kızlarından hangisinin duvarlarını renkli balonlarla ve havaya sıçrayan dansözlerle süsleyip cam kavanozlarda ve tel kafeslerde hayvan beslediğini merak ediyor. Karısıyla çocukların fotoğrafı hâlâ elinde, ancak gülümseyen yüzlerde kişiliklerini belirten hiçbir işaret yok.

İkinci kızı duvarlarında sakin manzara resimleriyle. içedönük biri olmalı. Yatağı düzenle yapılmış, yastıkları yumruklanıp şişirilmiş. Masal kitapları sırayla dizili, köşedeki masasının üstü derli toplu.

Kapısı aynalı dolabı açınca asılı eşyalarda da aynı tür bir farklılıkla karşılaşıyor. Soldakiler elbisenin tipine ve rengine göre düzenlenmiş. Sağdakiler karmakarışık, askılıklara rastgele asılmışlar, buruşacak biçimde birbirleri üstüne binmişler.

Daha küçük blucinler ve elbiseler solda olduğundan derli toplu olan kızın küçüğü olduğunu anlıyor. Fotoğrafı kaldırıp bakıyor. Çok sevimli. Onun hâlâ Charlotte mu, yoksa Emily mi olduğunu bilmiyor.

Büyük kızın masasına gidip bakıyor: dergiler, ders kitapları, san bir uç kurdelesi, kelebek biçiminde bir saç tokası, Black Jack çikletleri, renkli kalemler, bir çift pembe çorap, boş bir koka kola tenekesi, bozuk paralar ve bir Game Boy oyunu. Ders kitaplarını açıyor.

Hepsinin üstlerinde kurşunkalemle yazılı bir ad var: Charlotte Stillwater.

Büyük ve daha az disiplinli olan Charlotte. Derli toplu olanıysa Emily.

Yine fotoğrafa bakıyor.

Charlotte'un sevimli, tatlı bir gülümsemesi var. Ama çocuklarından, biriyle başı derde girecekse, bu olacak.

Evde düzensizliğe tahammülü olamaz. Her şey yerinde olmalı. Derli toplu, temiz ve mutlu.

Yabancı kentlerde yalnız otel odalarında karanlıkta uyandığında bi ihtiyaçla yanıp kavrulmuş ve bu özlemini neyin gidereceğini bilememişti. Şimdi Martin Stillwater olmanın bu çocuklara baba, bu kadına koca olmanın içindeki o müthiş boşluğu dolduracak ve sonunda ona doyum sağlayacak kaderi olduğunu biliyor. Kendisini buraya yönelten güç her neyse, ona minnettar ve karısına, çocuklarına ve topluma karşı sorumluluklarını yerine getirmeye kararlı. Bazı sevdiği filmlerdeki gibi ideal bir aile istiyor; It's a Wonderful Life'da (Harika Bir Hayat) Jimmy Stewart ve To Kill a Mackingbird'de (Bülbülü Öldürmek) Gregory Peck gibi olmak, onlar gibi saygı görmek istiyor ve sevgi dolu, uyumlu ve düzenli bir yuvayı sürdürmek için gerekli her şeyi yapacak.

The Bad Seed'i (Kötü Tohum) de görmüş ve bazı çocukların içleri kötülük kaynadığı için bir yuvayı yıkabileceklerini, tüm uyum umutlarını dağıtacaklarını biliyor. Charlotte'un dağınıklık huyu ve garip hayvanları onun itaatsiz olacağını ve belki de şiddete başvurabileceğini gösteriyor.

Filmlerde yılanlar her zaman kötülük sembolleridir, masumlara zarar verirler; bu nedenle o kafes içindeki yılan da bu çocuğun kötülüğünü ve rehberliğe ihtiyacı olduğunu gösteriyor.

Başka hayvanları da var: bir iki fare, bir kavanozda çirkin bir böcek. Filmler kendisine bütün bunların karanlık güçleriyle ilgili şeyler olduğunu öğretmiş.

Fotoğrafa yine bakarak Charlotte'un ne kadar masum göründüğüne dikkat ediyor.

Ama The Bad Seed'deki kızı hatırla. O da melek gibi görünüyordu ama şeytanın biriydi.

Martin Stillwater olmak sandığı kadar kolay olmayabilir. Charlotte bir başbelası çıkabilir.

Neyse ki, Morgan Freeman'ın anarşi içindeki bir okula disiplin getiren okul müdürü olduğu Lean on Me (Bana Dayan) ile Jim Belushi'nin the Principal'ını (Başöğretmen) görmüş, o nedenle kötü çocukların bile disiplin istediklerini biliyor. Yetişkinler davranış kurallarında ısrar edecek cesarete sahip oldukları takdirde buna uyacaklardır.

Charlotte inatçı ve itaatsizse onu iyi bir kız olmasını öğrenene kadar cezalandıracak. Kız ilk başta ayrıcalıklarının elinden alındığı, odasına kilitlendiği, gerekirse dayak yediği için ondan nefret edecek, ama zamanla sadece onun kendi iyiliğini düşünmüş olduğunu anlayacak ve ne kadar akıllı olduğunu görecek, onu sevmesini öğrenecek.

Daha şimdiden onca mücadeleden sonra kızın doğru yola girdiği o zafer anını gözlerinin önüne getirebiliyor. Kızın kendinin hatalı ve onun iyi bir baba olduğunu anlaması dokunaklı bir sahneyle son bulacak. Her ikisi de ağlayacaklar. Kız utanç ve pişmanlıkla kolları arasına atılacak. Kendisi onu sıkıca kucaklayacak ve her şeyin geçtiğini, artık ağlamamasını söyleyecek. Kız, "Babacığım," diyecek titrek bir sesle, sımsıkı sarıcak ve ondan sonra her şey iyi olacak.

Bu tatlı zafere bir özlem duyuyor içinde. Hatta bu sahneye eşlik edecek o gürültülü ve duygulu müziği bile duyuyor.

Charlotte'un tarafından küçük kızının yatağı başına gidiyor.

Emily. Küçük peri. O kendisine hiç sıkıntı olmayacak. O iyi bir kız.

Onu kucağına oturtacak, kitaplarından masallar okuyacak. Onu hayvanat bahçesinde gezdirirken küçücük eli avucu içinde

kaybolacak. Ona sinemada patlamış mısır alacak, karanlıkta yan yana oturup en son Disney çizgi filmine birlikte gülecekler.

O İri kara gözleri hayranlıkla bakacak kendisine.

Tatlı Emily. Sevgili Emily.

Yatak örtüsünü çekip açıyor. Battaniye. Çarşaf. Kızın dün gece üzerinde yattığı çarşafa ve o narin başını dayadığı yastığa bakıyor.

Kalbi sevgiyle, sevecenlikle büyüyor.

Bir elini çarşafın üzerinde gezdirerek onun o genç vücudunun bu adar kısa bir süre önce değdiği kumaşı okşuyor.

Onu her akşam kendisi yatıracak. Kız küçücük ağzını yanağına dayayacak, sıcak öpücükler, soluğunda diş macununun tatlı nane kokusu.

Eğilip çarşafı kokluyor.

"Emily," diye mırıldanıyor.

Onun babası olmayı, o kara, iri ve hayranlık dolu gözlere bakmayı nasıl da özlüyor.

İçini çekerek Charlotte'un tarafına dönüyor.. Gümüş çerçeveli, fotoğrafı yatağa bırakıp kitapsız kitap raflarındaki kafeslere bakıyor.

Vahşi hayvanlar onu gözetliyorlar.

Kafesin kapağını açarken fare onun niyetini sezip korkuyla öteki uca kaçıyor. Adam hayvanı yakalayıp dışarı çıkarıyor. Sağ eliyle çırpınan hayvanı tutup sol eliyle boynunu sert bir hareketle kırıyor. Hayvanın çığlığı tiz ama kısa.

Ölü fareyi parlak renkli yatak örtüsünün üstüne fırlatıyor.

Bu, Charlotte'un disiplininin başlangıcı olacak.

Bunu yaptığı için ondan nefret edecek. Ama sadece kısa bir süre.

Sonunda bu hayvanların küçük bir kız için uygun yaratıklar olmayacağını anlayacak.

Kötülük simgeleri. Sürüngenler, kemirgenler, böcekler. Cadıların şeytanla ilişki kurmak için kullandıkları yaratıklar.

Korku filmlerinden cadılar hakkında çok şey öğrenmiş. Evde bir kedi varsa, hiç duraksamadan onu da öldürecek. Kediler bazen sevimli ve masum olabilirlerse de, sonunda kedidirler ve kimi zaman da cehennemden çıkma yaratıklardır. Böyle şeyleri eve almakla insan şeytanı davet etmiş olur.

Charlotte bunu bir gün anlayacak ve ona şükran duyacak.

Sonunda onu sevecek.

Hepsi sevecekler onu.

İyi bir koca ve baba olacak.

Cam akvaryum içindeki zararsız bahçe yılanı kaçmak için bir çaba göstermiyor. Onu kuyruğundan tutup bir kırbaçmış gibi şaklatıyor, sonra duvara çarpıyor, bir daha, bir daha.

Elinde cansızca sallanırken kafasının parçalandığını görüyor.

Onu da farenin yanına bırakıyor.

Böcek ve kaplumbağa ayağının altında ezilirken çatırtılı sesler çıkıyor. Onlan da yatak örtüsünün üzerine yerleştiriyor.

Sadece bukalemun kurtuluyor elinden. Onun kavanozunu açarken hayvan koluna tırmanıyor, göz açıp kapayıncaya kadar omzuna çıkıp yere atlıyor. Adam dönüp bakınca onun komodin üstünde bir saç fırçasıyla bir mücevher kutusu arasına sığındığını görüyor.

Bukalemun hiç kıpırdamadan renk değiştirmeye başlıyor. Adam elini uzatınca oradan yere atlıyor, Emily'nin yatağı altına süzülüyor.

Onu bırakmaya karar veriyor.

Bu daha iyi belki de. Paige ile kızlar eve dönünce dördü birden ararlar. Bulunca da hayvanı Charlotte'un gözleri önünde öldürür ya da belki onu öldürmeye zorlar. Bu iyi bir ders olur.

Belki ondan sonra Stillwater evine uygunsuz hayvan sokmamayı öğrenir.

3.

Dr. Guthridge'in muayenehanesinin bulunduğu İspanyol stili üç katlı binanın dışındaki park yerinde sert rüzgâr kuru yaprakları savururken Marty arabada oturup People dergisinin kendisi hakkındaki yazısını okudu. Derginin üç sayfasında iki fotoğraf da vardı. Yazıyı okuması için gereken birkaç dakikada tüm diğer kaygılarını unutmuştu. Kalın siyah harflerle yazılı başlık BAY KATİL karşısında irkilmekten kendini alamadı. Ancak alt başlık da ondan iyi değildi: GERİLİM ROMANLARI YAZARI MARTIN STILLWATER BAŞKALARININ SADECE GÜNEŞ GÖRDÜKLERİ GÜNEY CALİFORNİA'DA KARANLIK VE KÖTÜLÜK GÖRÜYOR.

Yazının kendisini tümüyle karalar giyen, plajlarda ve palmiye ağaçlarının altında eğlenen herkese çatık kaşlarla bakan kötümser, insan soyunun doğuştan varolan kötülüğünü sürekli ortaya çıkaran biri olarak gösterdiği duygusuna kapılmıştı.

Belki de aşırı tepki gösteriyordu. Paige onun bu tür şeyler konusunda fazla duyarlı olduğunu söyleyecekti. Her zaman öyle derdi ve kendisi buna inansa da inanmasa da, hep kendini biraz daha rahat hissederdi.

Yazıyı okumadan önce fotoğraflara baktı.

Birinci ve en büyük resimde evin arka bahçesinde alacakaranlık gökyüzü ve ağaçların oluşturduğu fonun önünde duruyordu. Çıldırmış bir hali vardı.

Fotoğrafçı Ben Waienko, Marty'den gerilim romanları yazan bir romancıya uygun bir poz almasını istemişti. Marty'nin kötü niyetini belirten bir şey, örneğin bir balta, büyük bir bıçak ya da bir tabanca taşıyacağını tahmin etmişti. Marty kibarca bu öneriyi

reddetmiş, yakası kalkık bîr trençkotla kaşlarına kadar indirilmiş bir fötr şapka giymeyi de kabul etmemişti.

Sonunda fotoğrafçı yetişkin bir insanın böyle pozlar almasının gülünçlüğünü kabul edince onu sadece bir yazar ve sıradan bir insan olarak gösterecek resimler çekmişti.

Ancak Walenko'nun o araç gerece başvurmadan, Marty'de sahte bir güvenlik duygusu yaratarak, yine de istediğini elde ettiği anlaşılıyordu. Arka bahçe zararsız bir sahne olarak görünmüştü. Ancak akşamın derin gölgeleri, ağaçlar, günün son ışıklarının arkadan aydınlattığı kara bulutlar ve ustaca bir kamera açısıyla Marty'yi korkunç göstermeyi başarmıştı. Ayrıca arka bahçede çekilen yirmi fotoğraftan editörler en berbatını seçmişlerdi: Marty'nin kaşları çatılıydı; yüz hatları çarpıktı; fotoğrafçının ışıkları kısılmış gözlerinde yansıyordu; sonuçta bir hortlağa benzemişti.

İkinci fotoğraf çalışma odasında çekilmişti. Masası başında oturmuş kameraya bakıyordu.

Bu resimde onu tanımak mümkündü ama Marty tanınmamayı yeğlerdi: gölgeler ve renkli camlı abajurun garip ışığı, resmin siyah beyaz olmasına karşın onu kristal küresinde bir felaket görmüş bir çingene falcısına dönüştürmüştü.

Marty modern dünyanın sorunlarından çoğunun, popüler medyanın her konuyu saçmalık derecesine indirecek kadar basitleştirmesinin, yanısıra gerçekle uydurmayı karıştırmasından kaynaklandığına inanırdı. Televizyon haberleri gerçekten çok ilginçti, doğrudan çok sansasyonali vurgulayarak, polis ve mahkeme filmleri yapımcılarının kullandıkları araçlarla başarılı olmaya çalışmaktaydılar. Gerçek tarihi kişiler hakkındaki belgeseller 'belgesel-dramalar'a dönüşmüşler, ünlü yaşamların ve olayların doğru ayrıntıları acımasızla eğlendirme değerlerine, hatta belgeseli yaratanın kişisel fantezilerine kurban ediliyor, geçmiş çarpıtılıyordu.

TV reklamlarında ilaçlar, çok izlenen programlarda doktor rolleri oynayan oyuncular tarafından sunuluyordu; sanki bunlar bir iki sahne kursuna gitmiş değil de, Harvard Tıp Okulundan mezun olmuşlar gibi. Bir gerilim romanı yazarı kitaplarındaki karakterlerinden biri gibi değil de, tüm türün en sıradan karakterinin bir karikatürü gibi olmalıydı. Ve yıllar birbiri ardından geçtikçe giderek daha az sayıda insan önemli konuları düşünebiliyor ya da hayali gerçekten ayırabiliyordu.

Marty bu hastalığa katkıda bulunmamaya kararlıydı ama aldatılmıştı işte. Şimdi insanların kafasında korkunç cinayet romanlarının korkunç ve esrarengiz yazarı Martin Stillwater olarak, hakkında yazdığı karakterler kadar karanlık ve garip bir kişi olarak yer alacaktı.

Sonunda Marty'nin romanlarındaki hayali kişileri istediği gibi oynatmasıyla gerçek yaşamda gerçek kişileri oynatmayı birbirine karıştıracak biraz kaçık bir okur onun John Lennon, John Kennedy, Rick Nelson ve Tanrı bilir başka kimi öldürmüş olduğunu ileri sürerek kapısına dayanacaktı. Stephen King'e de buna benzer bir şey olmuş değil miydi? Ve Salman Rüşdi bir Robert Ludlum romanın karakteri kadar heyecanlı olaylar yaşamamış mıydı?

Derginin ona verdiği bu imaja kızan Marty kendisi hakkındaki yazıyı okuduğunu kimsenin görüp görmediğinden emin olmak için çevresine bakındı. Bir iki kişi arabalarına doğru gidiyordu ama ona dikkat eden yoktu.

Güneşli gün şimdi iyice bulutlanmıştı. Rüzgâr kuru yaprakları asfaltın Üstünde bir hortum gibi emerek savuruyordu.

Yazıyı homurdanarak okudu. İçinde pek az hata olmasına rağmen genelde gerçekleri yansıtmaktaydı. Ama havası fotoğraflarınkiyle uyumluydu. Ürkütücü Marty Stillwater. Asık yüzlü, kasvetli adam. Her gülümsemesinin ardında bir katilin sırıtmasını

görür. Karanlık denecek kadar loş bir odada çalışır ve bunun nedeninin bilgisayar ekranındaki parıldamayı önlemek olduğunu söylüyor.

Mahremiyetlerini korumak ve okul arkadaşları tarafından alay edilmelerini önlemek için Charlotte ile Emily'nin fotoğraflarının çekilmesini istememesi, her çalının altında gizlenen çocuk kaçıranlardan korkuya bağlanmıştı. Ne de olsa, birkaç yıl önce kaçırılma hakkında bir roman yazmıştı.

"Bir Martin Stillwater kadın kahramanı kadar güzel ve akıllı" olan Paige'in "mesleği hastalarının en karanlık sırlarına girmek olan bir psikolog" olduğu yazılıydı; sanki karısı sevilen birinin ölümü ya da ana babanın boşanmaları sonunda strese giren çocuklara danışmanlık yapmıyordu da, dönemin en vahşi katillerinden birinin analizini yapıyordu.

"Korkunç Paige Stillwater," diye yüksek sesle söylendi. "Biraz kaçık olmasaydı benimle evlenmezdi zaten."

Marty kendi kendini tepkisinde aşırıya kaçmakta olduğunu söyledi.

Dergiyi kapatırken, "İyi ki kızların da işe karıştırılmalarını önlemişim," dedi.

Kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırdı.

Parktan kalabalık caddeye çıkarken yaşamının cumartesi günkü o fügden daha kötü bir yöne döndüğünü, dergideki yazının bu yeni karanlık yoldaki işaret direklerden biri olduğunu ve kaybettiği dümdüz asfalta yeniden girene kadar bu engebeli yolda çok uzun bir süre gideceğini hissediyordu.

●

4.

Adam acıkmıştı. Cuma gecesinden beri uyumamış, ülkenin yarısını son hızla ve çoğunlukla kötü havada geçmiş, Stillwater'lerin evinde heyecanlı ve duygu yüklü bir buçuk saat geçi-

rerek kaderiyle karşılaşmıştı. Enerji depoları iyice boşalmıştı artık. Dizleri titriyor.

Mutfakta buzdolabını meşe mutfak masası üzerine boşaltıyor. Beş on dilim İsviçre peyniri, yarım ekmek, turşu, koca bir parça salam yiyor, sandviç yapma zahmetine girmeden bir ondan bir bundan ısırıyor ve arada çenesinden aşağı köpükleri akan buz gibi bira içiyor.

Karısıyla çocukları eve dönmeden yapması gereken çok şey var ve onların kaçta geleceklerini bilmiyor. Yemeğini iki dilim çikolatalı kekle tamamlayıp bir bira daha içiyor, sonra ortalığı kâğıt bir peçeteyle silip ellerini yıkıyor.

Yeniden güçlendi şimdi.

Gümüş çerçeveli resim elinde olduğu halde basamakları ikişer ikişer atlayarak yukarıya çıkıyor. Doğruca büyük yatak odasına gidip her iki gece lambasını da yakıyor.

Bir süre Paige ile seks yapma hayaliyle heyecanlanarak yatağa bakıyor. Bu işi gerçekten sevdiğin biriyle yaparsan adına 'sevişmek' denir.

O Paige'i seviyor.

Sevmeli.

Ne de olsa, karısı.

Karısının yüzünün güzel, dudaklarının dolgun, gözlerinin neşeli olduğunu biliyor; fotoğraftan daha fazla bîr şey kestirmek olanaksız. Göğüslerinin de dolgun, karnının düz, bacaklarının uzun ve biçimli olduğunu düşünüyor, onunla yatmak, kendini onun içinde hissetmek istiyor.

Konsolun çekmecelerini karıştırıp iç çamaşırlarını buluyor. Bir külotu, bir sütyenin kabartılarını, dantelli bir geceliği okşuyor. Çekmeceden ipekli bir külot alıp yüzüne sürtüyor, kadının adını mırıldanarak kokusunu içine çekiyor.

Onunla sevişmek barlardan aldığı kadınlarla yapılan terden sırılsıklam seksten çok farklı olacak. O deneyimler kendisini hep boş, dışa itilmiş ve tatmin olmamış bırakmış.

Tatminsizlik öfke doğurur; öfke nefrete götürür; nefret şiddet yaratır ...ve şiddet kimi zaman sakinleştirir. Ama Paige ile sevişmekte bu geçerli değil; kendisi Paige'in kolları arasında yatmak için yaratılmış, yeri orası. Onunla birlikte olunca ihtiyacı ve tutkusu da tatmin olacak. Birlikte tek vücut olacaklar, fiziki olduğu kadar ruhen de birleşecekler. Bunu sayısız filmde gördü, altın bir ışık altında yıkanan vücudlar, sadece aşkın olduğu yerde varolabilen zevkin o ateşli yoğunluğu. Daha sonra onu öldürmek zorunda kalmayacak; çünkü o zaman bir olacaklar, uyum içinde çarpan iki kalp, tüm ihtiyaçlar böyle kusursuz bir şekilde tatmin edilince kimseyi öldürmeye gerek yok.

Aşk olasılığı neredeyse soluğunu kesecek.

Resme, "Seni o kadar mutlu edeceğim ki, Paige," diye vaat ediyor.

Cumartesiden beri yıkanmadığını farkediyor, karısı için temiz olması gerek; ipekli külotu aldığı yere bırakıyor, çekmeceyi kapatıp duş yapmak için banyoya gidiyor.

Beyaz saçlı emekli Jack'ın yirmi dört saat önce Oklahoma'da karavandan aldığı eşyaları üstünden çıkarıp hepsini tortop edip pirinç bir çöp tenekesine tıkıyor.

Duş bölmesi geniş, su sıcak. İyice sabunluyor, çok geçmeden yükselen buharlara insanı sarhoş eden bir çiçek kokusu karışıyor.

Tüylü sarı bir havluyla kurulandıktan sonra tuvalet eşyasının bulunduğu çekmeceyi arıyor.

Deodoranı kullanıyor, ıslak saçlarını kuruması için arkaya tarıyor. Elektrikli traş makinesiyle traş oluyor, yüzüne limon kolonyası sürüp dişlerini fırçalıyor.

Yepyeni bir insan gibi hissediyor kendini.

Oda gibi dolabın ona ait olan yarısından pamuklu bir don, blucin, mavi siyah kareli bir pamuklu gömlek, spor çorap ve bir çift Nike spor ayakkabı seçiyor. Her şey tam olarak uyuyor üstüne.

Eve dönmek o kadar iyi ki.

●

5.

Paige pencerenin önünde durup batıdan, Pasifik rüzgârının önüne katılıp gelen gri bulutlara baktı. Bulutlar yaklaştıkça altlarındaki yeryüzü kararıyor, güneşle yıkanan binalar gölgelere bürünüyorlardı.

Altıncı kattaki üç odalı muayenehanesinin iki büyük penceresinden bir otoyol, bir alışveriş merkezi ve birbirine bitişik evlerin çatılarından oluşan zevksiz bir manzara gözalabildiğine uzanıyordu. Paige bir okyanus manzarası ya da yeşilliklerle bezenmiş bir bahçe yeğlerdi ama bul daha fazla kira demekti ki, o da Marty'nin yazarlık mesleğine yeni başlanıldığında evin geçimini kendisi sağladığı için sözkonusu bile olamazdı.

Şimdi kocasının artan ününe ve büyük kazancına rağmen yeni ve daha pahalı bir yere geçmek Paige için bir tedbirsizlik olarak görünüyordu. Gelişen bir yazarlık mesleği bile belirsiz bir yaşam demekti. Bir manav hastalandığında portakalları ve elmaları onun yerine satacak çırakları vardı, ama Marty hastalanırsa tüm mesleği bir anda dururdu.

Ve Marty hastaydı. Belki de ciddi olarak hastaydı.

Hayır, bunu düşünmeyecekti. Kesin bir şey bilmiyorlardı. Gerçek yerine sadece olasılıklar için kaygılanmak eski Paige'e, Marty öncesi Paige'e özgü bir şeydi.

Marty, gününün değerini bil, derdi. Marty doğuştan iyileştirici bir hekimdi. Paige kimi zaman ondan psikoloji doktoru olmak için girdiği derslerden çok daha fazla şey öğrendiğini düşünürdü.

Gününün değerini bil.

Aslında penceresinin dışındaki manzaradaki sürekli gidiş geliş canlandırıcı bir şeydi. Eskiden kötü hava keyfini kaçırırsa da, Marty ve onun sarsılmaz neşesiyle geçen yıllar sonunda yaklaşan bir fırtınadaki ağırbaşlı güzelliği de görebiliyordu artık.

Paige bir buz mağarası kadar soğuk ve asık yüzlü, sevgisiz bir evde doğup büyümüştü.

Ama o günler çok geride kalmış, üzerindeki etkisi çoktan kaybolmuştu.

Gününün değerini bil.

Paige saatine baktı, sonra perdeleri kapattı. Bundan sonraki iki hastası kötü havaya karşı bağışıklı olmayacaktı.

Perdeler kapanınca oda herhangi bir evin salonu kadar rahat bir yere dönüştü. Paige'in masası, kitapları ve dosyaları üçüncü odadaydı ve hastaları tarafından ender olarak görülürlerdi. Kanepenin çiçek desenli örtüsü ve yastıkları odaya bir neşe katıyordu, üç koltuğun her küçük konuklarının isterlerse ayaklarını altlarına alabilecekleri kadar genişti.

Püsküllü saçaklı, ipekli başlıklı çini abajurlar odaya sıcak bir ışık veriyor. sehpaların üzerindeki biblolar üzerinde parlıyordu.

Paige genellikle sıcak kakao ve çörek ya da bir bardak soğuk kolayla tuzlu bisküvi ikram eder, böylece büyükanne evinde bulunma havası oluştuğundan konuşmalar kolaylaşırdı. En azından büyükanneleri estetik cerrahi ameliyatları geçirip yüzlerini gerdirmedikleri, büyükbabayı boşayıp dul kadınlarla Cabo San Lucas deniz gezilerine çıkmadıkları veya yeni sevgilisiyle haftasonu için Vegas'a gitmedikleri zamanlardaki büyükanne evleri gibi.

Hastalarının çoğu ilk gelişlerinde Freud'un toplu eserlerini, tedavi divanını, bir psikiyatrın aşırı ciddi odasını bulmadıklarında şaşırırlardı. Paige o zaman bile onlara kendisinin bir psikiyatr ya

da bîr tıp doktoru olmadığını, psikolojide doktora yapmış ve 'hastaları' değil 'müşterileri' olan bir danışman olduğunu söylerdi. Nevrozları ya da psikozları değil de, iletişim sorunları olan insanlar ilk yarım saat kadar şaşırmaya devam ederler, sonunda oda ve kendi sakin tavırları onları sakinleştirirdi.

Paige'in saat ikideki o günün son randevusu Samantha Acheson ile sekiz yaşındaki oğlu Sean'di. Sean'in babası, Samantha'nın ilk kocası, oğlan beş yaşındayken ölmüştü.

Samantha iki buçuk yıl sonra yeniden evlenmiş ve Sean'in davranış sorunları hemen hemen düğün günü başlamıştı. Annesinin ölü babasına ihanet ettiği ve bir gün de kendisine ihanet edeceği yanlış İnancından kaynaklanan sorunlardı bunlar. Paige beş aydır haftada iki kere çocukla görüşmüş, onun güvenini kazanmış, annesiyle konuşamadığı korku, öfke ve acıyı konuşabilmeleri için ileticim hatları kurmuştu. Samantha bugün ilk kez kendilerine katılacaktı ki, çocuk danışmanına söylediklerini annesine de söylemeye hazır olunca, bu tedavide çok önemli bir ilerleme demekti.

Paige telefonu açıp sekreteri Millie'ye Samantha ile Sean'in göndermesini söyleyecekken birden dahili hat zili çaldı. "Marty birinci hatta, Paige."

"Teşekkür ederim, Millie." Paige birinci tuşa bastı. "Marty? Marty karşılık vermedi.

Paige yanlış düğmeye basıp basmadığını kontrol etti. "Marty, orada mısın?"

Bir numaralı hattın ışığı yanıyordu ama ses gelmiyordu.

"Marty?"

"Sesini beğendim, Paige. Çok melodik."

Marty'nin sesi... bir garip geliyordu.

Paige'in kalbi hızla çarpmaya başladı, içinde büyüyen korkuyu bastırmaya çalışarak,

"Doktor ne dedi?" diye sordu.

"Resminden hoşlandım."

"Resmim mi?" Paige şaşırmıştı.

"Saçlarını, gözlerini beğendim."

"Marty, hiçbir şey..."

"Sen benim ihtiyacım olan insansın."

Paige'in ağzı kurumuştu. "Bir şey mi oldu?"

Marty birden çok hızlı konuşmaya başladı. "Seni öpmek istiyorum, Paige, memelerini öpmek, seni kucaklamak, seninle sevişmek istiyorum, seni çok mutlu yapacağım, filmlerdeki gibi."

"Marty, sevgilim, sen ne..."

Ama Marty sözünü ağzına tıkayıp telefonu kapattı.

Paige şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde çevir sesini dinledi bir süre, sonra o da kapattı.

Nefer oluyordu?

Saat ikiydi; Marty'nin Guthridge ile randevusu bir saat sürmüş olamazdı; şu halde doktorun muayenehanesinden aramamıştı. Ama bu süre içinde eve kadar da gidemeyeceği için yoldan aramış olmalıydı.

Paige telefonu açıp Marty'nin araba numarasını çevirdi. Telefon ikinci çalışta açıldı. "Marty, neler oluyor?"

"Sen misin, Paige?"

"Ne demekti onlar?"

"Neler ne demekti?"

"Memelerimi öpmek, Tanrı aşkına, filmlerdeki gibi."

Marty duraksadı, Paige arabanın motorunun çalıştığını duyuyordu, kocası yolda olmalıydı.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Marty.

"Bir dakika önce beni aradığında..."

"Hayır, ben seni aramadım."

"Buraya telefon eden sen değil miydin?"

"Hayır."

"Bir şaka mı bu?"

Yani biri arayıp ben olduğumu mu söyledi?"

"Evet, ve..."

"Sesi benimkine mi benziyordu?"

"Evet."

"Kesinlikle mi?"

Paige bir an düşündü. "Tam değil. Arada sırada sana benziyordu ama... yine de benzemiyordu. Anlatması çok güç."

"Müstehcen şeylere başlayınca kapattın umarım."

"Sen..." Paige durdu. "Önce o kapattı. Ayrıca müstehcen bir telefon değildi."

"Ne? Memelerini öpmek lafı nereden çıktı?"

"Sen olduğunu sandığım için bana müstehcen gibi gelmemişti."

"Paige, lütfen bana hatırlatır mısın... en son seni iş arasında ne zaman arayıp memelerini öpmekten söz ettim, ha?"

Paige güldü. "Eh... hiçbir zaman sanırım." Kocası da gülünce, "Ama arada sırada söylesen fena olmaz, günümü biraz neşelendirirdi," dedi.

"Aslında öpülecek şeylerdir."

"Teşekkür ederim."

"Öpülecek başka yerlerin de vardır."

"Yüzümü kızartıyorsun." Doğruydu bu.

"Sonra..."

"Şimdi müstehcen olmaya başladı işte."

"Öyle, ama kurban benim."

"Nasıl oluyor o?"

"Bana sen telefon edip neredeyse müstehcen konuşmamı istedin."

"Haklısın. Kadın özgürlüğü, anlarsın ya."

"Bütün bunlar nerede sona erecek, ha?"

Paige'in aklını karıştıran bir şey vardı ve bunu dile getirmeye çekiniyordu: belki de o telefonu eden Marty'ydi ve arabada cumartesi günü ses alma makinesine sürekli olarak o iki sözcüğü söylediği zaman olduğu gibi bir füge girmişti.

Kocasının da sustuğunu farkedince onun da aynı şeyi düşünmekte olduğunu anladı.

Sonunda sessizliği bozan Paige oldu. "Paul Guthridge ne dedi?"

"Stres sonucu olduğunu tahmin ediyor."

"Tahmin mi?"

"Yarına ya da çarşambaya bazı testler yaptıracak."

"Peki, endişelenmedi mi?"

"Hayır. Ya da endişelenmemiş gibi göründü."

Paul hastalarına karşı açık davranırdı. Charlotte çok hasta olduğu zaman bazı doktorlar ana babaları en kötü senaryoya hazırlamak için durumu olduğundan hafif gösterirlerse de, Paul, Marty ile Paige'e durumu olanca açıklığıyla anlatmıştı. Yarım gerçeklerin ya da sahte bir iyimserliğin merhamet yerine geçmeyeceğini bilirdi. Şimdi de Marty'nin durumuna sıradan bir kaygıdan fazlasını göstermemişse, bu iyi bir haberdi.

"Bana People dergisini verdi," dedi Marty.

"Ya? Bunu sanki sana bir kesekâğıdı köpek pisliği vermiş gibi söylüyorsun."

"Eh, pek de beklediğim gibi değildi."

"Sandığın kadar kötü değil sanırım."

"Bunu nasıl bilebilirsin? Daha görmedin ki?"

"Ama seni tanırım ve bu konularda nasıl olduğunu bilirim."

"Fotoğraflardan birinde bir gece önce içkiyi fazla kaçırmış bir Frankenstein canavarına benziyorum."

"Ben Boris Karloff'u oldum olası sevmişimdir."

Marty göğüs geçirdi. "Adımı değiştirip, plastik ameliyatı yaptırabilir ve Brezilya'ya göç edebilirim sanırım. Ama Rio biletimi almadan önce çocukları okuldan almamı ister miydin?"

"Onları ben alırım. Bugün bir saat geç çıkacaklar."

"Doğru ya. Pazartesi. Piyano dersi."

"Saat dört buçukta evde oluruz. Bana People'ı gösterir ve omzuma yaslanıp ağlayabilirsin."

"Derginin canı cehenneme. Sana onu gösterdikten sonra geceyi memelerini öperek geçiririm."

"Harika bir insansın, Marty."

"Ben de seni seviyorum, yavrum."

Paige telefonu kapatırken gülümsüyordu. En karanlık anlarında bile kocası onu güldürebilirdi.

O garip telefonu, fügleri ve kocasını canavar gibi gösteren fotoğrafları düşünmemeye çalıştı.

Gününün değerini bil. Paige bir an bekledi, sonra dahili hattan Millie'yi arayıp Samantha ile Sean Acheson'u içeri göndermesini söyledi.

6.

Adam çalışma odasında masanın ardındaki müdür koltuğuna oturdu. Rahat bir koltuk.

Orada daha önce oturduğuna bile inanabilir. Ama yine de heyecanlı.

Bilgisayarı açıyor. Bir IBM PC. iyi bir makine. Bunu ne zaman satın aldığını hatırlamıyor.

Ekranda bir "Ana Seçim Menü"sü beliriyor. Sekiz seçenekten çoğu kelime işlem programları. WordPerfect'i seçip çağırıyor.

Bilgisayarı ya da WordPerfect programını kullanmasını öğrendiğini de hatırlamıyor. Silah ve çeşitli kentlerin sokakları konusundaki bilgisi gibi bu da sisler arasında kaybolmuş.

Amirleri temel bir bilgisayar eğitiminin görevleri için gerekli olduğuna karar vermiş olmalılar.

Ekran boşalıyor.

Hazır.

Mavi ekranın sağ alt köşesinde beyaz harf ve rakamlar, birinci sayfa, birinci satırda ve onuncu sütunda olduğunu gösteriyor.

Hazır. Bir roman yazmaya hazır. Kendi eseri.

Boş ekrana bakıyor. Başlamak sandığından da güç.

Mutfaktan bir şişe Corona getirmiş. İri bir yudum alıyor. Bira soğuk. Kendisini işe başlatacak olan şey.

Yarım şişeyi bitirdikten sonra güveni tazeleniyor, yazmaya başlıyor. Bir sözcük yazdıktan sonra duruyor.

Adam

Adam ne?

Ekrana bir an bakıyor, sonra "odaya girdi" diye yazıyor. Ama hangi odaya? Bir ev odası mı?

Bir büro mu? Oda neye benziyor? İçerde başka kim var? Adam o odada ne yapıyor? Neden orada? Oda olması gerekir mi? Bir trene, uçağa ya da mezarlığa giriyor olamaz mı?

"Odaya girdi"yi siliyor ve yerine "uzun boyluydu" diye yazıyor. Demek adam uzun boylu.

Uzun boylu olması önemli mi? Boyunun uzunluğu hikâye için önemli mi? Kaç yaşında?

Gözleri, saçı ne renk Beyaz mı, siyah mı, Asyalı mı? Üzerinde ne var? Hatta erkek olması mı gerekiyor? Kadın olamaz mı? Ya da çocuk?

Kafası bu sorularla dolu olarak ekranı siliyor.

Hazır.

Birayı bitiriyor. Soğuk ve canlandırıcı, ama düşüncelerini kolaylaştırmıyor.

Kitaplığa gidiyor, adını taşıyan sekiz romanı alıyor. Bunları masaya taşıyıp beynine bir hareket vermek için birer ikişer sayfalarını okuyor.

Kaderi Martin Stillwater olmak. Burası kesin.

Charlotte ile Emily'ye iyi bir baba olacak.

Güzel Paige'e iyi bir koca ve âşık olacak.

Ve roman yazacak. Gerilim romanları.

Bunları daha önce de yazmış, en az bir düzine, o yüzden yeniden yazabilir. Bunun nasıl yapıldığını yeniden hissetmesi gerek, alışkanlığı yeniden kazanması gerek.

Ekran boş.

Parmaklarını yazmaya hazır olarak tuşlara dayıyor.

Kendisine monitörün vantilatörünün hafif gürültüsüyle birinci sayfanın boş maviliğinin engel olduğundan kuşkulanarak bilgisayarı kapatıyor. Şimdi sessizlik çok hoş, ama ekranın düz camının griliği mavilikten daha alaycı; makineyi kapatmak yenilgiyi kabul etmek.

Martin Stillwater olması gerek; yani yazması.

Adam. Adam. Adam mavi gözlü, san saçtı ve uzun boyluydu. Üzerinde mavi elbise, beyaz gömlek ve kırmızı kravat vardı. Otuz yaşlarındaydı ve girdiği odada ne aradığını bilemiyordu. Lanet olsun. Kötü. Adam. Adam. Adam...

Yazmaya ihtiyacı var, ama her çabası tatminsizlik getiriyor. Tatminsizlik öfke doğurur.

Bildiği örnek bu. Öfke bilgisayara karşı belirli bir nefret yaratır; ama bunun yanısıra dünyaya, dünyadaki huzursuz varlığına ve dünyada yaşayan herkese karşı da bir nefret. O kadar az şeye ihtiyacı var ki. Başka insanlar gibi bir yere ait olmak, bir evi ve ailesi olması, anladığı bir amacı olması. Bu çok mu yani? Çok mu? Zengin olmak; yükseklerde yaşayanlarla birarada olmak, sosyetedekilerle yiyip içmek istemiyor. Şöhret aradığı da yok.

Bu kadar mücadele, karmaşa ve yalnızlıktan sonra şimdi bir yuvası, bir karısı ve iki çocuğu, bir yönü, kaderi var; ama bunların parmakları arasından kaçıp gittiğini hissediyor. Martin Stillwater olması gerek, ama Martin Stillwater olması için de yazması gerek oysa yazamıyor, lanet olsun, yazamıyor. Kansas City'nin, diğer kentlerin sokaklarını biliyor, silahlar hakkında, kapı kilitlerini açmak hakkında çok şey biliyor, bunlar onlar -onlar her kimse- tarafından kafasına sokulmuş bilgiler, ama onlar kendisine roman yazmayı öğretmeyi gerekli görmemişler. Oysa buna ihtiyacı var, eğer Martin Stillwater olacaksa, sevgili karısı Paige'e, kızlarına ve yeni kaderine sahip olacaksa, yazması gerek. Şimdi hepsi parmaklarının arasından kaçıyor, tek mutluluk uçup gidiyor, çünkü herkes, tüm dünya ona karşı, onu yalnız ve kafası karmakarışık halde bırakmaya karartılar. Neden? Neden?

Onlardan, planlarından ve yüzleri görünmeyen güçlerinden ve makinelerinden öylesine bir şiddetle nefret ediyor ki...

...Bir öfke çığlığıyla yumruğunu bilgisayarın ekranına indiriyor, makineye ve temsil ettiği her şeye olduğu kadar kendi aksine de vuruyor. Parçalanan camın gürültüsü sessiz evde yankıyor, monitörün içindeki hava boşluğu aynı anda bir tıslamayla doluyor.

Cam kırıkları klavyenin üstüne dökülürken elini çekip parlak kanına bakıyor. Parmakları arasına ve parmak boğumları üstüne sırça parçaları saplı. Avucu içinde iri parçalar var.

Hâlâ kızgın olmasına rağmen kendine hakim olmaya başlıyor. Şiddet kimi zaman sakinleştirir.

Koltuğu döndürüp U biçimi çalışma alanının öbür yanındaki renkli camlı abajurun ışığında eline bakıyor. Etine saplanmış cam kırıkları elmas gibi parıldıyor.

Çok hafif bir acı hissediyor ve bunun yakında geçeceğini biliyor. Kendisi güçlü ve dayanıklı.

Etinin derinliğine gömülmemiş parçaları tırnaklarıyla çekip çıkarıyor. Ama ötekiler iyice ete gömülmüşler.

Ayağa kalkıp banyoya gidiyor. Onları çıkarmak için cımbız gerekecek Akan kan da hafiflemiş artık. Yine de kolunu havaya kaldırıyor kanın halıya damlamaması için.

Cam kırıklarını çıkardıktan sonra belki Paige'e yine telefon eder. Çalışma odasındaki rehberde karısının telefonunu bulunca çok sevinmişti. Onunla konuşmak da çok heyecanlıydı. Sesi akıllı, kendine güvenli ve yumuşak. Sesinde ona seksi gelen bir kısıklık var.

Eğer seksi ise bu beklenmedik bir ödül olacak. Bu gece yatağı paylaşacaklar. Ona bir kereden daha fazla sahip olacak. Fotoğraftaki yüzü ve telefondaki kısık sesi hatırlayınca onun, o güne kadar tatmin edilememiş ihtiyaçlarını tatmin edeceğini, kendisini o kadar kadın gibi tatminsiz bırakmayacağını biliyor.

Beklentilerinin üstüne bile çıkacağını umuyor. Onun canını acıtmak için bir neden olmayacağını umuyor.

Banyoda Paige'in makyaj takımının bulunduğu çekmecede bir cımbız buluyor.

Lavabonun başına geçiyor sonra. Kan akışı durduysa da, çıkardığı her kırıkla birlikte yeniden başlıyor. Kanın akıp gitmesi için sıcak su musluğunu açıyor.

Belki bu gece, seviştikten sonra, Paige'e neden yazamadığını soracak. Daha önce de böyle bir tıkanma olduysa, karısı bu yaratıcı açmazı önlemek için neler yaptığını bilecektir. Ona çözümü göstereceğinden emin.

Derin bîr rahatlama ve şaşkınlıkla artık sorunlarının çözümünde yalnız olmadığını düşünüyor. Evli bir insan olarak günün sıkıntılarını paylaşacağı onu seven bir kadını var.

Başını kaldırıp aynadaki aksine bakıyor, sırıtarak, "Artık bir karım var," diyor.

Sağ yanağında ve burnunun kenarında birer damla kan görüyor.

Hafifçe gülerek, "Çok sarsaksın, Marty," diyor. "Ortalığı temizlemen gerek. Artık bir karın var.

Kadınlar kocalarının derli toplu olmalarını isterler."

Eline dönüp son cam kırığını da çıkarıyor.

Sonra yine keyifle gülüyor. "Yarın sabah ilk iş olarak yeni bir bilgisayar almalıyım."

Kendi çocukça davranışına şaşmış bir halde başını sallıyor.

"Çok garipsin, Marty. Ama yazarlar da kaprisli olurlar herhalde değil mi?"

Son cam parçasını da çıkardıktan sonra yaralı elini sıcak suyun altına sokuyor.

"Böyle hareket etmeye devam edemezsin. Artık olmaz. Küçü Emily ile Charlotte'un ödünü patlatacaksın."

Yine aynaya bakıp başını sallıyor. "Seni kaçık," diyor sanki yaptıkları hoşuna giden bir arkadaşıyla konuşurmuş gibi. "Amma da kaçıksın ha!"

Yaşam güzel.

7.

Kurşuni gökyüzü kendi ağırlığı altında çökmüş gibiydi. Radyo haberine göre akşama doğru yağmur başlayacak, tam trafiğin yoğun olduğu saat San Diego otoyolu cehennemden farksız olacaktı.

Marty, Guthridge'den çıktıktan hemen sonra eve gitmeliydi. Yazdığı romanın sonuna yaklaşmıştı ve sonlarda oyalanma müthiş hız kestiği için tüm zamanını çalışarak geçirmek isterdi.

Ayrıca bugün her nedense araba sürmekten korkuyordu. Doktordan çıktıktan sonraki her dakikasını hatırlıyordu ve Ford'un direksiyonu başındayken bir füge girip Paige'e telefon

etmediğinden emindi. Ama bir füg kurbanının bu karanlık anlarını hatırlaması olanaksızdı ve geçmiş saatleri titizlikle hayalinde canlandırsa bile gerçeğe varmış olamazdı. Bir ölü Piskopos'u yazarken yaptığı araştırmalarda kafalarının durduğu an yüzlerce mil yol yapmış ve pek çok insanla ilişki kurmuş, ama sonradan bunların hiçbirini hatırlamayan insanlar olduğunu öğrenmişti. Tehlike sarhoş araba sürmek kadar ciddi değildi... ama bir buçuk tonluk bir çelik parçasını bilinci yerinde olmadan sürmeye de pek akıllıca bir şey denemezdi.

Yine de eve gitmek yerine arabayı Mission Viejo'ya sürdü. Günlük çalışması zaten altüst olmuştu. Ayrıca Paige ile kızlar eve gelene kadar kitap okuyacak ya da televizyon seyredemeyecek kadar huzursuzdu.

O nedenle bir kitapçıya girip kitaplar ve plaklar arasında dolaştı, Ed McBain'in bir romanıyla Alan Jackson'un bir plağını satın aldı. Bir pastane önünden iki kere geçip çikolatalı ve bademli bir pastaya özlemle baktıysa da, içeri girmemeyi başardı.

Eğer iyi yiyeceklerin varlığını bilmezsen dünya çok daha iyi bir yer, diye düşündü.

Alışveriş merkezinden çıktığında soğuk bir yağmur asfalt üzerinde kamuflaj desenleri çizmeye başlamıştı. Ford'a koşarken bir şimşek çaktı, uzaklardan gökgürültüsü duyuldu ve arabanın kapısını açıp içeri girdiğinde de damlalar İrileşti.

Marty arabayı garaja soktuktan sonra ara kapıdan eve girerken havanın nemli yoğunluğu ve fırtına başlangıcı olan ozon kokusu hoşuna gitti.

Mutfakta elektronik saatin yeşil rakamları dördü on geceyi gösteriyordu. Paige ile kızlar yirmi dakikaya kadar gelirlerdi.

Marty odadan odaya geçerken tavan lambalarını ve aplikleri yaktı. Çatıdan yağmur sesi geldiği ve pencerelerin dışında fırtınanın gri perdesi olduğu zaman iyi aydınlatılmış sıcak bir evden

iyisi olamazdı. Oturma odasındaki şömineyi yakıp Paige ile kızlar geldiğinde hazır olması için sıcak kakao yapmaya karar verdi.

Önce odasındaki faks ve telesekretere bakmak için yukarı çıktı. Paul Guthridge'in sekreteri hastanede alınmış randevuları bildirmiş olmalıydı.

İçinde ajansının da kitaplarının bir yabancı ülkede daha yayınlanacağı ya da filme çekilmesinin istendiği gibi bir haber bırakmış olacağı umudu da vardı. Bu iyi bir kutlama gerektirirdi işte. Fırtınanın içini daha da karartacağı yerde sakinleştirmesi şaşırtıcıydı; herhalde bunun nedeni, kötümserliğin daha gerçekçi bir tepki olması gerektiği yerde bile kafasını evinin zevkli yanlarında toplamış olmasıydı. Zaten hiçbir zama çok sıkıntılı kalmayı başaramamıştı ve cumartesiden beri iki yıl yetecek kadar olumsuz şey düşünüp durmuştu.

Odasına girerken elini duvardaki elektrik düğmesine uzattı ve durdu, renkli abajurla çalışma lambasının yanıyor olmasına şaşırmıştı. Evden çıkmadan tüm ışıkları söndürürdü.

Ancak doktora gitmeden önce kafası öylesine karmakarışıktı ki, herhalde lambaları söndürmeyi unutmuştu.

Evden çıkmadan garajda geçirdiği o panik nöbetini hatırlayınca iyimserlik balonunun havasının boşalmaya başladığını hissetti.

Faks ve telesekreter U biçimindeki çalışma alanının arkasındaydı. Telesekreterin kırmızı ışığı yanıp sönüyordu, faksın kâğıt tepsisinde de bir iki kâğıt vardı.

Marty o yana gidemeden parçalanmış ekranı gördü. Tam ortasında kara bir boşluk vardı.

Koltuğunu yana itip inanmayan gözlerle bilgisayarına bakarken ayağının altındaki cam parçalarının çatırtısını duydu.

Klavyenin üstü cam kırıklarıyla kaplıydı.

Birden midesi düğümlenir gibi oldu. Bunu da bir füg sırasında mı yapmıştı?

Eline bir şey alıp ekranı mı parçalamıştı? Yaşamı da monitör gibi paramparça olmak üzereydi.

Sonra klavyede cam kırıkları dışında başka bir şey dikkatini çekti. Loş ışıkta erimiş çikolata damlaları gibi.

Marty kaşlarını çatarak parmağının ucuyla dokundu noktalardan birine. Hala yapış yapıştı.

Bir kısmı parmağında kalmıştı, Elini lambanın altına götürdü. Parmağının ucundaki yapışkan leke kırmızıydı, koyu kırmızı. Çikolata değildi.

Parmağını burnuna götürüp kokudan bir şeyler anlamaya çalıştı, Koku seçilemeyecek kadar hafifti, ama ne olduğunu bir anda anlamıştı, hatta ilk dokunduğu anda anlamıştı, belki de ilkel düzeyde onu tanımak için programlanmış olduğundan. Kan.

Monitörü parçalayan her kimse elini kesmişti. Kendi ellerinde hiçbir kesik izi yoktu.

Bir an hiç kıpırdamadan dururken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sonra arkasından odaya birinin girdiğini sanarak ağır ağır döndü. Ama odada yalnızdı. Evi dinledi.

Sadece fırtınanın sesi vardı. Ve kalbinin hızlı gümbürtüsü. Masanın sağındaki ikinci çekmeceyi açtı. O sabah Smith Wesson tabancasını oraya, kâğıtların üstüne bırakmıştı.

Şimdi onu bulmayacağını sanıyordu ama beklentisi yine gerçekleşmemişti. Renkli camlı lambanın yanıltıcı ışığında bile koyu koyu parıldıyordu tabanca. "Yaşamıma ihtiyacım var."

Marty sesi duyunca irkildi. Ama bakışlarını tabancadan kaldırıp da konuşanın kim olduğunu görünce şoka uğramış gibi kalakaldı olduğu yerde. Adam kapının eşiğindeydi. Üzerine Marty'nin olabilecek blucin ve gömlek vardı ve giydikleri dışında kendisinin tıpatıp eşi gibiydi.

"Yaşamıma ihtiyacım var," diye adam hafif bir sesle tekrarladı. Marty'nin ikizi değil, kardeşi bile yoktu. Ama bir insanın yüzce, boyca, kiloca ve vücut şekliyle birine benzemesi için ancak ikizi olması gerekirdi.

Yabancı gerçek görünen bir merakla, "Neden yaşamımı çaldın?" diye sordu. Sesi düzgün ve kontrollüydü; sanki soru çılgınca değilmiş gibi, en az kendi deneyimlerine göre, bir yaşamı çalmak mümkünmüş gibi.

Yabancının sesinin de kendi sesine benzediğini farkeden Marty gözlerini kapatarak karşısında duran şeyi inkâr etmeye çalıştı. Hayal gördüğüne ve bir tür vantrilok gibi, karşısındaki hayal adına da kendisinin konuştuğuna inanıyordu. Fügler, olağanüstü yoğun bir karabasan bir panik nöbeti ve şimdi de hayal. Ama gözlerini açtığında ikizi karşısındaydı. İnatçı bir hayal.

"Sen kimsin?" diye ikizi sordu.

Marty kalbi boğazına takılmış ve her çarpışı kendisini boğuyormuş gibi konuşamadı. Ve bir hayalle konuşmak son akıl sağlığını da elinden alacak ve onu çılgınlığa itecekmişçesine konuşmaya da cesaret edemiyordu.

Hayal hâlâ şaşkın ama yine de sakinliğiyle tehdit edici bir sesle, "Sen nesin?" diye sordu bu kez..

Psikolojik ya da doğaüstü bir hayalin aksine, herhangi bir hayalet parıltısı ya da esnekliği olmadan odaya doğru bir adım attı. Hareket ettiğinde ışık ve gölgeler herhangi bir üç boyutlu cismin üzerinde olacağı gibi değişti. Gerçek bir insan kadar somut görünüyordu.

Marty adamın sağ elinde bacağına yapışık duran bir tabanca gördü. Namlusu yere çevriliydi.

İkizi bir adım daha atarak masanın öteki yanında durdu. Herhangi bir hayaletinkinden daha sinir bozucu bir yan gülüm-

semeyle, "Bu nasıl oluyor?" dedi. "Şimdi ne olacak? Çılgın bir bilimkurgu filminde olduğu gibi bir tek insan mı olacağız..."

Korku Marty'nin duygularını kesinleştirmişti. İkizine bir büyüteçten bakıyormuş gibi yüzünün her çizgisini, gözeneğini görüyordu. Ama bütün bu artan gözlem gücüne karşın tabancasının markasını seçemiyordu.

"... yoksa seni öldürüp yerini mi alacağım?" diye yabancı devam etti. "Ve eğer seni öldürürsem..."

Marty hayalinde yarattığı bir insanın elinde kendisinin bildiği bir silah olabileceğini düşündü.

"... sen ölünce benden çaldığın anılar yine benim mi olacak? Seni öldürürsem..."

Eğer bu hayal sadece hastalıklı bir zihnin yarattığı bir şeyse, o zaman her şey -hayal, elbiseleri, silahı- Marty'nin deneyimlerinden ve hayalinden doğmuştu.

"...bütün olacak mıyım? Sen öldüğünde aileme kavuşacak mıyım? yine yazabilecek miyim?"

Bunun tersi bir mantıkla, eğer tabanca gerçekse, o zaman ikizi de gerçekti. Adam sanki Marty'nin vereceği yanıtla gerçekten ilgileniyormuş gibi başını yana eğerek, "Eğer olmam gereken şey olacaksam yazmam gerek, ama sözcükleri bulamıyorum," dedi.

Bu tek taraflı konuşma Marty'yi sürekti şaşırtıyor, yabancıyı hasta beyninin ürettiği düşüncesini yalanlıyordu.

İkizinin sesinde öfke vardı şimdi: "Onu da çaldın, sözcükleri, yeteneği ve bunları geri istiyorum. Onlara ihtiyacım var. Bir amaç, bir anlam. Anlıyor musun? Sen her neysen, anlayabiliyor musun? O müthiş boşluk, o kapkara, derin boşluk." Sözcükleri şimdi tükürüyordu sanki, gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Ben benim olanı istiyorum, benim olanı, yaşamımı İstiyorum, kade-

rimi istiyorum, Paige'i istiyorum, benimdir o, ve Charlotte'um, Emily'im...."

Masanın eni ve iki metre, toplam üç metre, rastgele atış menzili.

Marty 9 mm.lik tabancayı çekmeceden aldı, iki eliyle tutarak emniyeti açtı ve namluyu kaldırırken ateş etti. Hedefin gerçek ya da hayal olması önemli değildi. Tek düşündüğü o kendisini öldürmeden onu yok etmekti.

İlk kurşun masanın öteki ucundan iri bir parça kopardı, tahta kıymıkları öfkeli eşek arıları gibi havada uçuştu. İkinci, üçüncü kurşunlar öteki Marty'nin göğsüne saplandı. Hiçbiri de ektoplazmaymış gibi içinden geçip gitmedi ya da aynadaki bir hayaletmiş gibi paramparça etmedi. Adam geri savruldu, tabancası elinden fırlayıp gürültüyle yere düştü. Bir kitap rafına çarptı, tutunmaya çalışırken sekiz on ciltli kitabı yere savurdu, göğsünde kan lekesi yayılırken, gözleri uğradığı şokla irileşti, ağzından acıdan çok şaşkınlığı belirten bir "ah" sesinden başka bir şey çıkmadı.

Adam bir kuyudan aşağı atılan taş gibi yere devrilmeliydi, ama ayakta kalabildi. Aynı anda kitaplığa çarptı, kendini iterek doğruldu ve kapıdan hole çıktı.

Marty kendisinin ikizi olmasından çok adama ateş etmiş olduğu gerçeğiyle sarsılmış olarak biran masaya tutundu, ikizi odaya girdiğinden beri soluk almamış gibi derin derin soludu. Bir insana ateş etmeki romanda birine ateş etmekten çok farklı bir şeydi; hedefe isabet eden kurşunlar ateş edene yöneltilmiş gibiydi.

Göğsü ağrıyor, başı dönüyor gözleri kararıyordu. Büyük bir irade gücüyle toparladı kendini.

Şimdi bayılamazdı. Öteki Marty ağır yaralıydı, belki de ölüyordu. Tanrım, göğsünde yayılan kan, ani biten kızıl güller. Ama

bundan emin değildi. Belki de yara sadece öldürücü görünmüştü, belki de o kısacık anda yanılmıştı, belki de ikizi hem yaşıyordu, hem de evden kaçacak güce sahipti. Eğer kaçar ve yaşarsa ergeç yine gelecekti, yine garip çılgın, ama daha öfkeli ve hazırlıklı. Aynı şeye bir daha kalkışmadan bu işi bitirmeliydi.

Telefona baktı. 911'i çevir. Polisi çağır, sonra da yaralının ardına düş.

Ama saat telefonun yanındaydı. 4:26. Paige ile kızlar. Okuldan gelmek üzereler. Eve gelip de öteki Marty'yi görürler ya da garajda bulurlarsa, onu kendi Marty'leri sanıp yaralarından korkup koşacaklar, yardım etmek isteyeceklerdi. Adam belki de onlara bir zarar verecek kadar güçlüydü hâlâ. Düşürdüğü tabanca tek silahı mıydı? Buna inanamazdı. Herif mutfaktan bir bıçak alıp arkasında saklar, Emily'nin yanına yaklaşmasını bekleyip boğazına ya da Charlotte'un karnına saplardı.

Her saniye önemliydi. 911'i unut. Zaman kaybı. Polis Paige'de önce gelemezdi.

Marty masanın ardından çıkarken dizleri titriyordu, ama kapıya doğru yürürken kendini toparladı. Duvarda kan vardı, kitaplarının sırtından aşağı süzülen kanlar kendi adını boyuyordu. Görüş alanının kenarları yine kararmaktaydı. Dişlerini sıkarak yoluna devam etti.

İkizinin tabancasını bir tekmede kapıdan uzağa, odanın içine savurdu. Bu basit hareketi kendisine yeni bir güven vermişti; bir polisin yapacağı şeydi bu, suçlunun silahını almasını güçleştirmek.

Belki de tüm garipliğine, ürkünçlüğüne ve kanlı haline rağmen bı herifin icabına bakabilirdi.

Adamı öldürmeli. Bîr daha ayağa kalkmayacağından emin olmalı.

Marty romanlarını yazarken polis yöntemleri konusunda çok araştırma yapmıştı; polis okulu kitaplarını okuyup eğitim filmleri görmekle yetinmemiş, geceleri üniformalı polislerle, sivil memurlarla devriyelere çıkmıştı. Bu koşullar altında bir kapıdan nasıl geçileceğini bilirdi.

Kendinden fazla emin olma. Herifin başka bir silahı, bir tabancası olabileceğini hesapla. Dik durma ve kapıdan hızla fırla. Her kapı bilinmeyene açıldığı için bir kapı altında ölmek daha kolaydır. Hareket ederken silahını iki elinde tut, kollarını iler: uzat, eşiğe gelince sağı solu tarayarak ilerle. Sonra hemen bir yana kay, sırtını duvara vererek yoluna devam et. Sırtın güvencede oldu mu, sadece diğer üç yönünü düşünürsün.

Bütün bunlar, romanındaki polislerden birinin aklından geçmiş gibi geçmişti kafasından, ama yine de paniğe kapılmış bir sivil gibi davrandı, tabancayı sadece sağ elinde tutarak, kollarını germeden hole çıkarken bir tehditten çok bir hedef oluşturuyordu. Çünkü ne de olsa, kendisi polis değildi, sadece kimi zaman onlar hakkında roman yazan hıyarın biriydi.

Bir hayali ne kadar çok sürdürürsen sürdür, hayal içinde yaşayamazdın, polis gibi eğitilmedikçe o koşullar altında polis gibi davranamazdın. Gerçekle uydurmayı karıştırmakta o da herkes kadar suçluydu, kendini basılı kâğıtta yenilmez bir kahraman gibi görmüştü ve öteki Marty'nin onu beklemiyor olması büyük bir talihti. Yukarı hol boştu.

Tıpkı bana benziyordu.

Ama şimdi bunu düşünemezdi, bu tür düşünceler için zamanı yoktu. Sağ kalmaya gayret et, Paige'e ya da kızlara bir şey yapamadan gebert herifi. Eğer sağ kalırsan o inanılmaz benzeyişin açıklamaları, esrarı çözmek için zamanın olacak, ama şimdi değil.

Dinle. Bir kıpırtı mı?

Belki.

Hayır. Hiçbir şey.

Tabancayı kaldır, namluyu ileri doğru çevir.

Odasının hemen dışında duvarda kanlı bir el izi. Açık bej halının üstünde kan. Marty şaşkın ve dehşetle hareketsiz kaldığı anda yaralı adam bu duvara yaslanmış ve yarasına bastırmıştı elini.

Marty ter içindeydi, midesi bulanıyordu ve korkuyordu. Gömleğini koluyla gözlerini yakan terini sildi.

Adam duvardan ayrılıp yürümeye başladığında -belki de Marty hala masasının başında donmuş kalmışken- kendi birikmiş kanına basmıştı. Kan ve ayak izleri gittiği yolu işaretliyordu.

Evin içinde sessizlik. Talihi varsa, ölüm sessizliği.

Marty ürpererek iğrenç izleri takip etti, banyoyu geçti, köşeyi döndü yatak odalarının çifte kapısı önünden, merdiven başından geçti. İkinci katın oturma odasına bakan bir balkon gibi yerde durdu.

Sağında ahşap parmaklıklar, onun ötesinde daha önce geçerken yaktığı pirinç avize vardı.

Onun altında merdivenler ve iki kat yüksekliğindeki oturma odasına açılan yine iki kat yüksekliğinde hol.

Solunda, birkaç adım ilerde Paige'in büro olarak kullandığı bulunuyordu. Kızlar birbirlerinden ayrılacak kadar büyüdüklerinde birinin yatak odası olacaktı orası. Kapı yarı aralıktı.

Kanlı iz o odanın önünden balkonun sonuna doğru, kapısı kapalı olan kızların odasına doğru gidiyordu. Adam içerdeydi. Onun kızların eşyalan arasında olduğu, ona buna dokunduğu, odayı kanıyla ve çılgınlığıyla kirlettiği düşüncesi katlanılamayacak bir şeydi.

Çılgınlığı sezilen ama kendisininkine de çok benzeyen o öfkeli ses: Benim Paige'im, benimdir o, Charlotte'um, Emily'im,,,

Marty, Smith Wesson'u kapıya doğrultarak, "Bok senin!," dedi.

Saatine baktı.

4:28.

Şimdi ne olacaktı?

Orada durup kapı açıldığı takdirde herif delik deşik etmek üzere bekleyebilirdi. Paige ile kızları bekleyebilir, Paige'e 911'i araması için seslenebilirdi. Paige kızları karşı komşu Vic ve Kathy Delorio'nun evin götürür, kendisi polis gelene kadar orada beklerdi.

Bu iyi, sağlam, serinkanlı ve sorumluluğunun bilincinde bir plandı Kalbinin kaburgalarına çarpan atışı biraz hafiflemişti.

●

8.

Ancak o anda yazar hayalgücünün lanetiyle birden sersemledi kanlı bir anafor daha karanlık olasılıklara çekiyordu kendisini: Ya öyleyse laneti. Ya öteki Marty hâlâ kızların odasının camını açıp evin arkasındaki verandaya çıkacak güçteyse? Ya oradan çimenlerin üstüne atlarsa? Ya Paige kızlarla eve gelirken köşeden karşılarına çıkarsa.

Bu olabilecek bir şeydi. Olurdu. Olacaktı. Ya da onun kadar kötü bir şey olacaktı. Ya da daha kötüsü. Gerçeklik anaforu herhangi bir yazarın hayalgücünün karanlıklarından daha korkunç olasılıklar yaratırdı. Bu toplumsal çözülme çağında en sakin mahallelerinin en sakin sokaklarında beklenmedik vahşet eylemleri yer alıyordu ve insanlar bunlar karşısında dehşete düşüyorlar, ama şaşırmıyorlardı.

Boş bir odanın kapısını tutuyor olabilirdi.

Paige iki blok ötede, sokaklarına dönüyor olabilirdi.

Belki de komşular silah seslerini duymuşlar ve polisi çağırmışlardı.,Tanrım, ne olur öyle olmuş olsun.

Kızların odasının kapısını açıp içeri girmek ve Öteki'nin orada olup olmadığını görmekten başka çaresi yoktu.

Öteki. Çalışma odasında çatışma başladığında, aklına o ilk gelen doğaüstü bir şeyle karşı karşıya olduğu düşüncesini atmıştı kafasından. Bir ruh bu adam kadar somut ve üç boyutlu olamazdı. Yaşam ve ölümün öte yanındaki yaratıklara, eğer varsalar, kurşun işlemezdi.

Ama bir tekinsizlik duygusu gittikçe ağırlasarak üzerine bastırıyordu diğer yandan. Bu düşmanın doğasının hayaletlerden ya da biçim değiştiren cinin çok daha garip olduğundan kuşkulanıyordu; aynı zamanda hem daha aşağılık, hem daha korkunçtu; başka bir yerde değil bu dünyada doğduğundan emindi, ama yine de onu genellikle hikâyelerde kullanılan terimlerle düşünüyordu: Hayalet, Hortlak, Tayf, Davet Edilmeyen, Ölmeyen, Varlık.

Öteki.

Kapı bekliyordu.

Evin sessizliği ölümden de derindi.

Marty'nin Öteki'ni kovalamasına yöneltilmiş dikkati daha da dar bir alana sıkışmıştı artık; kendi kalp atışlarından başka bir şey duymuyor, kapıdan başka bir şey görmüyor, kızların odasından gelebilecek seslerden başkasına kulakları tıkalı ve tetikteki parmağının baskısından başka bir duyumun bilincinde değil.

Kan izi.

Ayakkabı izlerinin kanlı parçaları.

Kapı.

Bekleme.

Kararsızlık.

Kapı.

Birden başı üstünde bir gürültü koptu. Hemen tavana baktı. Kubbe biçimli iki metre enindeki pleksiglasın tam altındaydı. Yağmur çarpıyordu pleksiglasa. Sadece yağmur.

Yağmurun şakırtısı.

Kararsızlık gerilimi onu birden gerçeğin içine itivermiş gibi, Öteki izlerken tümüyle unuttuğu fırtınanın gürültüsü ansızın dört bir yanını doldurdu. Kendisi bütün bu sırada sadece avının gizli seslerini duymaya çalışmıştı. Şimdi rüzgârın uğultusu, yağmurun camlara, çatıya çarpmasını, dışardaki bir ağaç dalının evin kenarına sürtünmesi, yağmur suyunun aktığı oluklardan gevşek olanının madeni çarpma sesi ve daha sürü belli belirsiz ses vardı çevresinde.

Komşular bu gürültüde silah seslerini duymuş olamazlardı. O umudu da bu kadarlıktı işte.

Gürültü Marty'yi kanlı izler boyunca bir adım atmaya itti, sonra bir adım daha. Karşı konulamaz bir biçimde bekleyen kapıya doğru yürüyordu.

9.

Marty kızlarının odasının kapısından sadece iki üç metre gerideydi. Kapıyı kolundan yakalayıp içeri doğru açarak siluetini oluşturmamak için menteşe tarafından yaklaştı.

Kanlara basmamaya dikkat ederek bir an halıya, izlerin daha küçüldüğü ve diğerlerine kıyasla azaldığı yere baktı. Bir anormallik olduğunu önce bilinçaltı kavradı, ne gördüğünü tam olarak anlamadan gözler yerde olarak bir adım daha attı. Hafif soluk kırmızı bir yarım ayakkabı izi, geçtiği yirmi otuz izden farksız, ancak bunun dar kısmı, yani burnu diğerlerinden değişik bir yöndeydi, yanlış yönde, onun geldiği yönde.

Marty ayakkabı izinin önemini kavradığı anda donup kaldı.

Öteki kızların yatak odasına kadar gitmiş ama içeri girmemişti. Geri dönmüştü, kan akışını da artık izi pek belli olmayacak derecede durdurmuştu.

Marty tabancasını iki eliyle tutarak hemen geri döndü ve Paige'in odasından çıkan Öteki'ni görünce boğazından bir çığlık koptu. Öteki göğsünden yaralı ve kan kaybetmiş birine göre çok hızlı geliyordu. Marty'ye sert bir yumruk savurdu, balkon parmaklıklarına savurup kollarını kaldırmaya zorladı.

Marty geri giderken içgüdüsel bir hareketle tetiğe basmıştı ama kurşun tavana saplandı.

Sağlam parmaklık tahtası beline hızla çarpınca ani bir sancıyla bağırdı.

Daha bağırması sona ermeden tabanca elinden fırlamış ve başı arkasındaki boşluğa uçmuştu. Meşe tahtasından parmaklık sallanıyor, çıkan çatırtı parçalanmak üzere olduğunu belli ediyordu. Marty ikisinin de merdiven boşluğuna yuvarlanacaklarından emindi. Ancak merdiven babaları sağlamdı ve parmaklık her iki uçtaki babaya bağlı olduğu yerden kopmadı.

Öteki, Marty'yi acımasızca geriye bastırarak boğmaya çalışıyordu. Çelik gibiydi elleri.

Parmakları güçlü bir motorun çalıştırdığı hidrolik kıskaçlardı. Damarlarını sıkıyordu.

Marty dizini saldırganın bacak arasına indirmeye çalıştı ama başaramadı. Bu girişimi dengesini kaybetmesine neden oldu, yerdeki tek ayağı üstüne kalınca iyice parmaklığa yattı ve orada dengede kalırmış gibi oldu.

Soluk alamayarak, en kötü tehlikenin beynine giden kanın azalması olduğunu bilerek, ellerini birleştirip Öteki'nin kolları arasına sokup itti. Onun kollarını açıp boğazındaki baskıyı hafifletmeye çalışıyordu. Saldırgan çabasını iki katına çıkardı.

Her ikisi de aynı boyda, aynı kiloda, aynı yapıda, aynı fizik kondisyonunda olduklarına, hatta dış görünüşe göre aynı insan olduklarına göre güçleri de eşit olmalıydı.

Ama iki öldürücü kurşun yarası almış olan Öteki daha güçlüydü, bunun nedeni durumunun daha üstün olması ya da karşısındakini daha iyi Kavramış olması değildi. İnsanüstü bir gücü vardı.

İkiziyle burun buruna, onun sıcak soluğunu içine çeken Marty bir aynaya bakıyor olabilirdi, ancak önündeki vahşi aksi kendi yüzünde hiç görmediği ifadelerle çarpılmaktaydı. Hayvani öfke. Siyanür kadar zehirli nefret. Manyakça bir zevkin spazmları o tanıdık yüzü yabancılaştırıyordu adam cinayet heyecanına kendini bıraktıkça.

Öteki dişlerini ortaya çıkarıp, ağzından tükürükler saçarak konuşurken sözcüklerini vurgulamak için Marty'nin boğazını biraz daha sıktı. "Yaşamıma şimdi ihtiyacım var, benim yaşamım, benim benim benim. Şimdi. Aileme ihtiyacım var, şimdi, şimdi, ihtiyacım var!"

Marty'nin görüş alanından negatif ateşböcekleri geçip gidiyordu; sıcak bir yaz gecesinin ışıklı ateşböceklerinin tam tersi olduğu için bunlar karanlıkta aydınlık noktacıklar değil, aydınlıkta karanlık noktacıklardı.

Beş tane, on tane, yirmi, yüz... Kara gölgeler arasında Öteki'nin yüzü bölük pörçüktü.

Marty saldırganın ellerini gevşetemeyeceğini anlayınca o nefret dolu yüzü tırmalamaya çalıştı. Ama çabaları hep boşunaydı.

O kadar çok negatif ateşböceği vardı ki.

Ve karanlıklar arasında karısının o yeni kocasının, kızlarının yeni babalarının yüzü.

Ateşböcekleri. Her tarafta. O örtücü kanatlarını yayıyorlar.

Bang. Bir silah sesi kadar gürültülü. İkinci, üçüncü, dördüncü patlamalar. Ard arda.

Merdiven babaları kırılıyor.

Parmaklık çatlamış. Geriye doğru bel vermiş. Babaların desteği yok artık.

Marty saldırgana karşı koymayı bırakıp aşağı uçmamak için kollan ve bacaklarıyla kalan tahtalara sarılmaya çalıştı. Ancak parmaklığın ortası öyle çabuk parçalandı ki, tutunacak yer bulamadı ve üstündeki adamın ağırlığı yerçekimini biraz daha kolaylaştırdı. Ne var ki, orada boğuşurlarken Marty'nin bu yeni çabası durumu değiştirmiş, Öteki onun üstünden ilk düşen olmuştu. İkisi birden merdiven boşluğundan aşağı holün Meksika çinisinden zeminine düştüler.

Beş metre kadar düşmüşlerdi ki, bu fazla yüksek değildi, hatta belki öldürücü bile değildi ve hızları kırılan parmaklık tarafından kesilmişti

Ama altında Öteki olmasına rağmen çarpmanın şiddetinden Marty'nin soluğu kesildi. Öteki sırtüstü serilip kalmıştı.

Marty soluk almakta güçlük çekip öksürerek ikizinden uzaklaşmaya çalıştı. Soluksuz kalmıştı, başı dönüyordu, bir yerinin kırılıp kırılmadığını bilemiyordu. Soluk almaya çalıştığında hava boğazına takılıyordu, öksürdüğünde ise bir avuç çivi yutmuş olsa o kadar acı duymazdı. Kedi gibi sıçramaya çalıştıysa da, ancak üzerine ilaç sıkılmış bir böcek gibi titreyerek emekleyebildi.

Öksürüğün getirdiği gözyaşları arasından Smith Wesson'un beş metre kadar ilerde, oturma odasının parkesinin başladığı yerde yattığını gördü.

O yana doğru sürünürken fırtınanın dışında bir gürültü duydu. Bu; herhalde Öteki'nden geliyordu, ama durup bakmadı. Duyduğu belki de; adamın ölüm anında ayaklarını son bir kez yere vurmasıydı.. Namussuz herif en azından çok ağır yaralı olmalıydı. Sakat ve ölmek üzere. Ama Marty kendi sağ kalışını kutlamadan tabancayı eline geçirmeliydi.

Tabancaya uzandı, kavradı, yan dönüp yine hole döndü. Saldırganı hemen üzerinde görmeyi bekliyordu,

Ama öteki hâlâ sırtüstü yatmaktaydı. Bacakları iki yana açık. Kolları yanında kıpırtısız. Ölü bile olabilirdi. Ama o kadar da talihli değildi. Başı Marty'ye çevrildi. Yüzü solgundu, ter içindeydi, porselen bir maske kadar beyaz ve parlak.

"Kırık," diye mırıldandı.

Sadece başını ve sağ elinin parmaklarını oynatabiliyor gibiydi, elini değil de parmaklarını.

Acıdan çok bir çabayla yüzü kasıldı. Başını yerden kaldırdı, hâlâ canlı olan parmakları ölmek üzere olan bir örümceğin bacakları gibi açılıp kapanıyordu.

"Kırık," diye tekrarladı.

Bunu söyleyişi Marty'ye yayları kopmuş, dişlileri kırılmış bir oyuncak askeri hatırlattı.

Marty duvara yaslanıp güç alarak doğruldu, "Beni öldürecek misin?" diye sordu Öteki.

Yaralı ve savunmasız bir insanın beynine bir kurşun sıkmak aşırı iğrenç bir fikirdi, ama Marty bunu yapmak, psikolojik ve hukuki sonuçlarını daha sonra düşünmek isterdi. Fakat ahlaki düşünceler olduğu kadar merak kendisini önledi.

"Öldürmek mi? Seve seve." Sesi kısıktı ve herhalde birkaç gün kadar da öyle kalacaktı.

"Kimsin sen?" Boğazından güçlükle çıkan her sözcük bu soruyu sorabilecek kadar yaşamasının kendisi için bir talih olduğunu hatırlatıyordu.

Tabancaya doğru sürüklenirken duyduğu o hafif gürültüyü yine duydu. Bu kez ne olduğunu anlamıştı: ölüm halinde birinin kasılarak ayaklarını yere vurması değildi, garaj kapısının yukarı doğru kalkmasıydı ve şimdi de aşağı iniyordu.

Paige ile kızlar garajdan eve girerlerken mutfaktan gelen sesler duyuldu.

Marty soluğunu toparlamış olarak çocukların olanları görmelerini engellemek için yemek odasından hızla geçti. Çocuklar eve birinin girip babalarını öldürmeye kalkışması nedeniyle uzun bir süre evlerinde rahat edemeyeceklerdi zaten. Ama bir de holde kanlar içinde yatan adamı görürlerse bunun etkisi daha ciddi olurdu. Hele adamın babalarına İkizi kadar benzediğini gördükleri takdirde bir daha evde hiç uyuyamayabilirlerdi.

Marty yemek odasından mutfağa gürültüyle dalınca yağmurluğunu asmakta olan Paige şaşkınlıkla arkasına döndü. Kızlar bu top patlaması gibi girişin babalarının yeni bir şakası olduğu beklentisiyle gülerek arkalarına baktılar.

Marty sakin görünmeye çalışarak, ama kısık sesi ve içinde bulunduğu gerilim pek de belli olarak, "Götür onları buradan," dedi.

"Sana ne oldu?"

"Onları hemen karşıya Kathy'lere götür."

Kızlar babalarının elindeki tabancayı görmüşlerdi. Gülümseme kayboldu, gözleri irileşti.

Paige, "Kan içindesin," dedi. "Ne..."

"Benim kanım değil." Marty, Öteki'nin üzerine düşünce gömleğinin kan içinde kaldığını ancak o zaman farketti.

"Ne oldu?" diye sordu Paige.

Marty garaj kapısını açarak, "Kötü bir şey oldu," dedi. Konuşunca boğazı acıyordu, ama onları da bir an önce oradan çıkarmak zorundaydı. "Bir sorun, bir şey işte.." O sözcüklerle dolu olan yaşamında söyleyecek söz bulamıyordu telaşından.

"Marty..."

"Haydi, hep birlikte Delorio'lara gidin diyorum size." Marty karanlık garaja girdi, İri düğmeye bastı, garaj kapısı yukarı kalktı. Paige ile göze geldiler. "Orada güvenlikte olurlar," dedi.

Paige askıdan yağmurluğunu almadan kızları önüne katıp garajı doğru sürdü.

Marty karısının arkasından, "Polise haber ver," diye seslendi.

Paige kaygıdan kırışmış bir yüzle kocasına baktı.

"Ben iyiyim, içerde ağır yaralı biri var."

"Bizimle gel," diye yalvardı Paige.

"Olmaz. Polise telefon et."

"Marty..."

"Git, Paige, git artık!"

Paige, Charlotte ile Emily'nin arasına girdi, ellerinden tutup garajdan dan yağmura çıktı.

Dönüp bir kere daha baktı arkasına.

Marty onların kaldırım kenarına vardıklarını, sağa sola baktıktan sonra karşıya geçtiklerini gördü. Gümüş yağmur perdesi altında gerçek insanlardan çok, uzaklaşan üç ruha benziyorlardı. Onları bir daha sağ göremeyeceği duygusu geçti içinden; bunun başından geçenlere karşı mantıksız tepki olduğunu biliyorsa da, korku içine yerleşti ve büyüdü.

Garaja giren soğuk rüzgâr yüzündeki tere vurunca yüzü bir anda buza dönüşmüş gibi oldu.

Mutfağa girip kapıyı kapattı.

Yarı donmuş bir halde titremesine rağmen boğazında sanki yangın varmış gibi soğuk bir içki içmek istedi.

Holdeki adam belki o anda ölmek üzereydi, belki bir kalp krizi geçiriyordu. Gidip onun başında beklemesi iyi olurdu. Marty adamın ölmesine aldırış etmiyordu hatta ölmesini istiyordu ancak pek çok sorunun aydınlatılması ve bu olayların anlamının ortaya çıkması da gerekliydi.

Ama her şeyden önce boğazını rahatlatacak bir şey içmeliydi. Şu anda yutkunmak bile korkunç bir işkenceydi. Polisler geldiğinde uzun uzun konuşmak zorunda kalacaktı. Musluk suyu rahatlatacak kadar soğuk olmadığından buzdolabını açtı. Dolabın sabaha göre boşalmış olduğu dikkatini çekti. Bir kutu süt aldı. Hayır, sütü düşünmek bile öğürtü getirmişti. Süt de bir vücut sıvısıydı, kanı hatırlatıyordu; gülünç bir şeydi bu; ama son bir saatin olayları mantıksızdı, bu nedenle göstereceği tepkinin de mantıksız olması normaldi.

O anda gözüne Corona birası kutuları ilişti. Bir kutu aldı.

İlk yudum boğazındaki yangını söndüreceği yerde arttırmış gibiydi. İkinci yudum biraz daha az yaktı, üçüncüsü daha iyi geldi, ondan sonraki her yudum ise ballı ilaç gibiydi.

Bir elinde tabanca, diğerinde yarısı boşalmış bira tenekesi olduğu halde, buz gibi biradan çok, olanların ve içerde kendisini bekleyen şeyin etkisiyle titreyerek evin içinden geçip hole doğru yürüdü.

Öteki gitmişti.

Marty şaşkınlıktan bira tenekesini düşürdü. Teneke arkasına yuvarlandı, bira oturma odasının parkelerine döküldü. Teneke elinden o kadar kolaylıkla kayıp gitmişti ama hiçbir şey tabancayı bırakmasını sağlayamazdı.

Kırık babalar, parmaklıkların kopuk kısmı ve tahta parçaları hole saçılı duruyordu. Smith Wesson'un çarpmasıyla Meksika çinilerinin bazıları çatlamıştı. Ama ceset yoktu.

İkizinin odasına girdiği andan sonra günü uykuya gerek kalmadan bir karabasana dönüşmüştü. Olaylar gerçeğin zincirlerinden sıyrılmış, kendi evi karanlık bir rüya olmuştu. Çatışma gerçekdışı olmuşsa da, olaylar sırasında gerçekliğinden hiç kuşkulanmamıştı. Bundan şimdi de kuşkulanıyor değildi. Ateş ettiği bir hayal ürünü değildi, bir hayali boğmaya kalkışmamıştı, yukar-

dan aşağı tek başına düşmemişti. Holde kımıldayamadan yatan Öteki yerdeki tahta parçaları kadar gerçekti.

Marty, Paige ile kızların komşuya gidemeden saldırıya uğramış olacaklarından korkarak sokak kapısına koştu. Kapı kilitliydi. İçerden. Güvenlik zinciri yerindeydi. Deii herif evi oradan terketmemişti.

Evden çıkmış değildi. O durumda nasıl çıkabilirdi ki? Paniğe kapılma. Sakin ol. Düşün.

Marty Öteki'nin ağır yaralarının sahte olmayıp gerçek olduğuna yaşamının bir yılı üzerine bahse girebilirdi. Herifin belkemiği kırılmıştı. Başından ve bir elinin parmaklarından başka yerini oynatamaması bunu gösteriyordu.

Neredeydi peki?

Yukarda değildi. Belkemiğine bir şey olmamış olsa bile, Marty'nin mutfakta bulunduğu o kısa süre içinde yaralı vücudunu merdivenlerden yukarı sürükleyemezdi.

Oturma odasının karşısında küçük bir oda vardı. Açık pancurlardan giren fırtınalı akşamın bulanık gri ışığında hiçbir şey yoktu. Marty kapıdan girip ışığı yaktı. Küçük oda boştu.

Dolabın aynalı kapısını açtı. Öteki orada da saklanmış değildi.

Hol dolabı. Boş. Çamaşırlık. Oturma odası. Merdiven altındaki büyük dolap. Boş, boş, boş.

Marty kendi güvenliğini unutarak çılgınlar gibi aramaya başladı. Az daha katili olacak adamı bir yerde kaçmak için gösterdiği çabayla gücünü tüketmiş bir halde çaresiz, hatta belki de ölü olarak bulacağından emindi.

Ama mutfağa girince arka kapının açık olduğunu gördü. İçeri dolan soğuk rüzgâr dolap kapaklarını çarptırıyordu. Garaj kapısının yanındaki askıda Paige'in yağmurluğu canlıymış gibi dalgalanmaktaydı.

Marty yemek ve oturma odalarından geçerek hole dönerken Öteki başka bir yoldan mutfağa gitmiş olmalıydı. Holden banyo ve çamaşırlığa açılan küçük koridordan, sonra da oturma odasının bir ucundan geçmiş olabilirdi. Ama bu kadar çabuk sürünemezdi. Ayağa kalkmış olmalıydı.

Hayır. Olanaksızdı bu. Tamam, belki de belkemiğine bir şey olmamıştı. Ama yine de kırıkları olmalıydı. Ayağa fırlayıp koşamazdı.

Uyanık görülen karabasan yine gerçeğin yerini almıştı. Yine bir rüya canavarını, iyileşme gücüne sahip bir yaratığı kovalamak ve onun tarafından kovalanmak zamanıydı. Bir yaşam aramaya geldiğini söyleyen ve istediğini elde edecek gücü olduğu anlaşılan biriydi o.

Marty açık kapıdan verandaya çıktı.

Yeniden başlayan korkusu onu şimdi öyle bir bilinçliliğe ulaştırmıştı ki, renkler daha yoğun, kokular daha keskin, sesler daha netti. Bu duygu insanın çocukluğunda ve ilk gençliğinde gördüğü bazı rüyalardakinden farksızdı; özellikle rüya görenin göklerde bir kuş kadar rahatça uçtuğu ya da daha sonra ne yüzü, ne de vücudu hatırlanan, sadece kusursuz bir güzelliğin bilincinde olunulan bir kadınla cinsel birleşme rüyaları gibi. O özel rüyalar insana hayal gibi değil de, uyanıkken algılanan gerçeğin ötesindeki daha büyük ve daha ayrıntılı bir gerçeğin görüntüleri gibi gelirdi. Şimdi de mutfak kapısından çıkarak sıcak evden doğanın soğukluğuna geçen Marty, hissettiği, gördüğü, duyduğu, kokladığı ya da dokunduğu her şeye karşı aşırı duyarlılığıyla o çoktan unutulmuş hayalleri tüm canlılığıyla hatırlıyordu.

Adam polis gelmeden kaçmaya çalışmışsa, kaçış yolları sınırlıydı. Komşu bahçeyi ayıran duvarlardan birine tırmanabilirdi, ama bu da olası değildi, çünkü ne kadar sağlam olursa olsun,

çimenliği, çalılıkları geçecek ve komşu bahçelerden birine atlayacak zamanı bulmuş olamazdı.

Marty sağa dönüp verandanın çatısı altından çıktı. Beş adım atmadan sırılsıklam olmuştu.

Evin yanındaki yoldan, sonra bitişik olan garajın arkasından geçti. Garaj duvarının sonuna vardığında arazinin ön itirafına uzanan yolda sendeleyerek yürüyen adamı göreceğini umuyordu Ama yol boştu. Uçtaki kapı yarı açıktı.

Marty evin önündeki araba yoluna vardığında siren sesleri de duyulmaya başladı. Hızla akan buz gibi suyla dolu kaldırım kenarına inip sokağa çıktı, sağına soluna bakındı. Ama polis arabaları henüz görünürde yoktu.

Öteki de yoktu. Marty sokakta yalnızdı.

Güneye doğru uzanan blokta modelini ve markasını seçemeyecı kadar uzakta bir araba hızla uzaklaşmaktaydı. Bu hava koşulları altında çok hızlı gittiği için Öteki'nin sürüyor olması olası değildi. Marty yaralı adamın değil arabasına gidip öylesine uzaklaşacağına, doğru dürüst yürüyebileceğine bile inanmıyordu. Polis herifi herhalde yakınlarda yerde ölü ya da baygın bulacaktı. Araba köşeyi aşırı hızla döndü, lastiklerinîn cayırtısı yağmurun sesini bastırdı. Sonra da gözden kayboldu.

Kuzeyden gelen gürültüler artmıştı. Marty o yana dönünce siyahlı beyazlı polis arabasının hemen hemen o araba kadar hızla köşeyi döndüğünü gördü. Yanar döner kırmızı ve mavi ışıkları gri yağmur ve kara asfalt üzerinde parlak yansımalar yaratıyordu. Araba Marty'den on metre ilerde sokağın ortasında durduğu anda siren sesi kesildi.

Arabanın kapıları açılırken uzaktan ikinci arabanın sireni duyuldu. iki üniformalı polis arabadan atlayıp açık kapıların arkasına sığındı. "Bırak silahı! Hemen! Bırak onu! At yoksa ölürsün!"

Marty 9 mm.lik tabancanın hâlâ elinde olduğunu farketti. Polis Paige'in söylediklerinden başka bir şey bilemezlerdi; Paige onlara birinin vurulduğunu söylemişti; onlar da bunu yapanın kendisi olduğu sanıyorlardı. Polislerin istediğini hemen yapmazsa onu öldürürlerdi bunda da haklı olurlardı.

Marty tabancayı elinden bıraktı.

Silah yere düştü.

Polisler tabancayı tekmeleyerek kendisinden uzaklaştırmasını istediler. Onu da yaptı.

Açık araba kapılarının ardından çıkan polislerden biri seslendi: "Yüzüstü yere yat! Ellerin arkanda olsun!"

Marty kendisinin saldırgan değil de kurban olduğunu onlara anlatmaya çalışmanın boşuna olacağını biliyordu. Polis önce itaat isterdi, sonra açıklama; onların yerinde kendisi olsaydı, o da aynı şeyi isteyecekti.

Marty dizüstü çöktü, sonra sokağa uzandı. Üzerinde gömleği olmasına rağmen asfalt o kadar soğuktu ki, soluğu kesilivermişti.

Vic ile Kathy Delorio'nun evi yattığı yerin hemen karşısındaydı. Charlotte ile Emily'nin pencerelerden uzak tutulmuş olduklarını umdu. Babalarını polislerin tabancaları altında yerde yatarken görmemeliydiler.

Zaten korkmuşlardı. Elinde tabancayla mutfağa daldığında gözlerinin nasıl irileştiğini görmüştü ve daha fazla korkmalarını istemiyordu.

Soğuk kemiklerine işliyordu.

Giderek artan ikinci siren sesinden arabanın güney yönünden dönüp yaklaşmakta olduğunu anladı. Kulağındaki ses bir buz parçası kadar soğuktu.

Yanağını kaldırıma dayamış, yağmur sularından kurtulmak için gözlerini kırpıştırarak polislerin yaklaşmalarını izledi. Tabancaları ellerindeydi.

Yanına geldiklerinde, Tamam," dedi. "Ben burada oturuyorum. Burası benim evim." Zaten kısık olan sesi vücudunu sarsan titremelerle daha da berbat çıkıyordu. Sarhoş ya da deli sanılacağından korktu. "Burası benim evim," dedi yine.

"Olduğun yerde kal. Ellerini arkandan ayırma."

Öteki polis, "Kimliğin var mı?" diye sordu.

Marty dişleri takırdayarak, "Evet, cüzdanımda," dedi.

Polisler riske girmeyerek arka cebinden cüzdanını almadan ellerini kelepçelediler. Çelik kelepçeler devriye arabasının ısıtılmış havasıyla hala sıcaktı.

Marty kendini romanlarından birindeki bir karakter gibi hissediyordu. Bu kesinlikle hoş bir duygu değildi.

İkinci siren sesi de kesildi. Araba kapılan çarpılarak kapandı. Telsizlerin çatırtı ve parazitlerini duydu.

Cüzdanını alan polis, "Fotoğraflı bir kimliğin var mı?" diye sordu.

Marty sol gözüyle adamın dizinden yukarsını görmeye çalışarak, "Var elbette," dedi.

"Plastik gözlerden birinde. Bir sürücü ehliyeti."

Romanlarında işlemedikleri suçları işlediklerinden kuşkulanılan masum karakterler hep kaygılıydılar ve korkarlardı. Ancak Marty böyle mi deneyimin küçültücülüğü hakkında herhangi bir şey yazmış değildi. Buz gibi asfaltın üstünde polislerin önünde yüzüstü serilmiş yatarken, kötü hiçbir şey yapmadığı halde, hayatında olmadığı kadar küçük düşmüş hissediyordu kendini.

Polis, "Bu fotoğraf kaç yıllık?" diye sordu.

"Bilmem, iki üç yıl olmalı."

"Sana pek benzemiyor."

"Bu tür fotoğrafları bilirsiniz." Marty sesinde öfkeden çok yalvarma olduğunu farketti.

"Tamam, bırakın onu, o benim kocam Marty Stillwater'dir," bağırdı karşıdan gelmekte olan Paige.

Marty karısını göremiyordu, ama sesi kendisini rahatlatmış, bu karabasan anına bir gerçek duygusunu getirmişti.

Kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Polisler yanlış yaptıklarını anlayıp onu ayağa kaldıracaklar, evi ve komşu evlerin çevresini arayacaklar, benzerini bulup bu son bir saatin garipliklerine bir açıklama getireceklerdi.

Şimdi daha da yaklaşmış olan Paige, "O benim kocam," diye tekrarladı. Marty polislerin yaklaşan kadına baktıklarını hissediyordu.

Yağmurdan ıslanmış ve aklını kaçıracak kadar telaşlı olsa da bakmaya değer bir karısı vardı; Paige sadece alımlı değildi, aynı zaman akıllı, sevimli ve sevecendi, eşsiz bir insandı.

Kızları harika çocuklardı. Bir romancı olarak gelişen bir mesleği vardı ve işini çok seviyordu. Bunları hiçbir şey değiştiremezdi. Hiçbir şey.

Polisler kelepçeleri çıkarıp onu ayağa kaldırırlarken, hatta Paige ona, o da Paige'e sarılırken, Marty alacakaranlığın geceye dönüşmekte olduğunu huzursuzlukla farketti.

Omzu üzerinden sokağın sayısız gölgeli aralıklarına bakarak bir sonraki saldırının hangi karanlık yuvasından geleceğini düşündü. Yağmur kar denecek kadar soğuktu, arabaların ışıkları gözlerini kamaştırıyor, vücudunun her tarafı ağrıyordu ve içgüdü sü daha kötüsünün gelmekte olduğunu söylemekteydi.

Hayır.

Hayır, bunu söyleyen içgüdüsü değildi. Aşırı çatışan hayalgücüydü. Yazar hayalgücünün laneti. Hep bir sonraki olayı arama.

Yaşam roman gibi değildi. Gerçek hikâyelerde ikinci ve üçüncü sahneler, anlatım hızı, heyecanı arttıran imalar olmazdı.

Çılgın şeyler, romanın mantığına tabi olmadan, kendiliklerinden olurdu ve sonra da? yaşam yine aynen devam ederdi.

Polisler onun Paige'i kucaklamasını seyrediyorlardı.

Marty onların yüzlerinde düşmanlık gördüğünü sandı.

Uzaklarda bir siren sesi daha duyuldu.

O kadar üşüyordu ki.

ÜÇ

1.

Oklahoma gecesi Drew Oslett'in huzurunu kaçırıyordu. Eyaletler arası otoyolun iki yanı kilometreler boyunca, birkaç istisna dışında o kadar karanlıktı ki, çok geniş ve dipsiz bir uçurumun üstündeki bir köprüden geçer gibiydi. Gökyüzünde tuz zerrecikleri gibi dağılmış binlerce yıldız aklına düşünmek bile istemediği bir boşluğu getiriyordu. Oslett bir kent insanıydı, ruhu kentin kargaşılığıyla uyumluydu. iki yanında yüksek binaların bulunduğu geniş caddeler rahat edebildiği tek geniş alanlardı. Uzun yıllar New York'ta oturmuş ama bir kere olsun Central Park'a gitmemişti; kentle çevrili o yeşil alanlar bile onu rahatsız edecek kadar genişti. O sadece gökdelenlerin koruyucu ormanında, kaldırımların insanlarla, caddelerin gürültülü trafikle dolu olduğu yerlerle kendini bulurdu. Manhattan'ın ortasındaki dairesinin pencerelerinde perde yoktu, kentin huzur veren ışıkları dolardı İçeri o uyurken.

Gece uyandığında siren sesleri, kornalar, sarhoş naraları, üzerlerinden arabalar geçen kanalizasyon kapaklarının şakırtısı ve ölü saatlerde bile sokaklardan gelen diğer egzotik sesler ona huzur verirdi. Kentin sürekli gürültüsü onun kozasının ipeğiydi,

kendisine düşünmeyi ve içedönüklüğü özendirecek sakin bir çevrede asla bulunmayacağı konusunda verilen güvenceydi.

Bu nedenle karanlık ve sessizlik huzurun düşmanlarıydı. Ve kırsal Oklahoma'da bu ikisinden de fazlasıyla vardı.

Kiralık Chevrolet'nin ön sağ koltuğunda oturan Drew Oslett dikkatini sinir bozucu manzaradan kucağındaki teknoloji harikası elektronik haritaya çevirdi.

Alet büyükçe bir evrak çantası kadar, ama dikdörtgen değil kareydi ve araba çakmağı yuvasından akü cereyanıyla çalışıyordu. Üstü televizyon ekranı gibiydi, çelik bir çerçeve içinde monitör ve alt taraf da düğmeler vardı. Ekranda açık yeşil zemin üzerinde eyaletlerası otoyollar zümrüt yeşili, eyalet yolları sarı, kentlerarası yollar mavi, toprak yollar kırıklı çizgilerle gösteriliyordu. Bu bölgede çok az olan yerleşim alanları pembeydi.

Araçları ekranın ortalarına yakın bir yerde kırmızı bir noktaydı. Nokta 40 nolu eyaletlerarası otoyol olan zümrüt yeşili çizgide hızla ilerlemekteydi.

"Dört mil kadar kaldı," dedi Oslett.

Arabayı sürmekte olan Karl Clocker yanıt vermedi. Clocker en iyi koşullarda bile konuşmazdı. Normal bir taş parçası ondan daha konuşkandı.

Elektronik harita on millik karelere bölünmüş olup yüzlerce mil karelik bir bölgeyi göstermekteydi. Oslett bir düğmeye bastı, harita bir an gözden kayboldu, sonra bir yanı beş mil olan bir kare büyütülmüş olarak ekranı doldurdu.

Arabalarını gösteren kırmızı nokta şimdi eskisinden dört kere daha büyüktü. Artık ortada da değil, ekranın sağına daha yakındı.

Ekranın solunda, dört mil kadar ötede, yanıp sönen beyaz bir X otoyolun hemen dışında sabit duruyordu. X aradıkları şeydi.

Ekranı güzel bir video oyunu gibi renkli olduğundan Oslett haritayla uğraşmayı pek severdi.

Video oyunlarını da severdi. Otuz iki yasindi olmasına rağmen en sevdiği yerler, akla gelen her renkle gözü okşayan, çıkardıkları binbir türlü sesle kulağa müzik çalan dizi dizi makinenin bulunduğu oyun salonlarıydı.

Ne yazık ki haritada oyun hareketliliği yoktu. Ve hiç sesi çıkmıyordu. Ama yine de SATU (Uydu İzleme Birimi) adı verilen aleti ona heyecan veriyordu. Alet çok pahalı olduğu ve olası müşterileri bir pazar yaratamayacağı için halka satılmazdı. Ayrıca teknolojisi içinde bazı ulusal güvenlik yasaklarına giren parçalar vardı. Ve harita aslında gizli ciddi izleme işleri aracı olduğundan, varolan birkaç birim federal devlet kontrolundaki polis ve istihbarat örgütlerinde ya da Birleşik Devletler'in müttefiki ülkelerin benzeri kuruluşlarında bulunmaktaydı.

"Üç mil kaldı," dedi Clocker'e.

İriyarı sürücü bir homurtuyla olsun karşılık vermedi.

SATU'dan çıkan kablolar Oslett'in ön cama yapıştırdığı on santimetre çapında bir alete giriyordu. Aletin ortasındaki mikrominyatür elektronik aygıtlar uydu alıcıvericisiydi. SATU mikrodalgalar yayarak özel teşebbüs ya da değişik askeri servislerin iletişim ve gözlem uydularına bağlanabilir, onların güvenlik sistemlerini aşar, mantık birimlerine kendi programını yerleştirir ve hiçbirinin öncelikli işlevlerini bozmadan operasyonlarında yardımcı olabilirdi.

SATU belirli bir vericinin işaretlerini alan iki uydudan yararlanarak o vericiyi taşıyan nesnenin yerini kesin olarak saptayabilirdi. Hedef verici genellikle izlenen kimsenin arabasının, kimi zaman uçağının ya da teknesinin altına yerleştirilmiş olan küçük bir paket olurdu. Böylece sözkonusu kişi izlendiğini asla farketmeden çok uzaktan gözaltında bulunduruldu. Bu kez verici

bîr ayakkabının topuğuna yerleştirilmişti. Oslett SATU'nun düğmelerini çevirerek görüntüyü biraz daha büyülttü. Yeni ama aynı derecedeki renkli görüntüye bakarak, "Hâlâ kımıldamadı," dedi. "Arabasını yol kenarında bir dinlenme yerine çekmiş olmalı."

SATU mikroçiplerinde Birleşik Devletler'in, Kanada ve Meksika'nın her karışının ayrıntılı haritası vardı. Oslett Avrupa'da ya da Ortadoğu'da çalışıyor olsaydı alete o bölgenin uygun haritasını yerleştirecekti.

"İki buçuk mil," dedi.

Clocker direksiyonu tek elle tutarak öteki eliyle omuz kılıfından tabancasını çıkardı. Bu bir Colt 357 Magnum'du, Karl Clocker'inki gibi bir işde olan biri için biraz egzantrik ve biraz da eski bir seçim. Clocker meşin düğmeli, dirsekleri ve yaka kenarları deri parçalı tüvit ceketinden de hoşlanırdı. Şimdi üzerindeki gibi renkli kareli pek çok kazağı vardı. Renkli çorapları diğer bütün giydikleriyle uyuşmayacak renklerdim seçilmişti. Cüssesi gözönüne alındığında kimse giyim kuşamdaki bu zevksizliğini dile getirecek cesareti bulamazdı. Tabii, silah seçimi konusunda bir yorum yapmaya yanaşan da yoktu. "Bu kadar ağır ateş gücüne gerek yok," dedi Oslett. Ciocker, Oslett'i yanıtlamadan Magnum'u yanına, kolayca alabileceği bir yere bıraktı.

Oslett, "Bende uyuşturucu tabancası var, o yeter," dedi. Clocker dönüp arkadaşına bakmadı bile.

●

2.

Marty yağmurlu sokaktan içeri girip de yetkililere neler olduğu anlatmadan önce üniformalı bir memurun Delorio'ların evindeki Charlotte ile Emily'nin başında beklemelerinde ısrar etti. Vic ile Kathy'ye çocuklarını korumaları için güvenirdi. Ama ikisi de Öteki'nin o korkunç acımasızlığıyla başa çıkamazlardı.

Silahlı bir nöbetçinin bile yeteri kadar koruma sağlayacağından da kuşkuluydu aslında.

Delorio'ların kapısı önündeki verandanın çatısından akan yağmur pirinç fırtına lambasının sarı ışığında bayram süslerini andırıyordu. Oraya sığınan Marty, Vic'e kızların hâlâ tehlikede olduklarını anlatmaya çalıştı. "Polisler ve Paige'den başka kimseyi içeri alma sakın."

"Olur, Marty." Vic beden eğitimi öğretmeni, yerel lisenin yüzme takı mı antrenörü, İzci oymak beyi, mahallenin Korunma Programını başlatan kişiydi. Sanki daha resmi bir ayakkabı giyse istediği kadar hızlı ve başarılı olamayacağını düşünürmüş gibi, ceket giyip kravat taktığında bile ayağında spor ayakkabıları bulunurdu. "Sadece polisler ve Paige. Hiç merak etme, çocuklar Kathy ile benim yanımda güvencede olacaklar. Marty, ne oldu orada?"

"Ve sakın çocukları yanlarında Paige olmadan kimseye verme. Ne polise ne bir başkasına.

Hatta Paige yanımda değilse bana bile verme."

Vic Delorio bakışlarını koşuşturan polislerden çevirip şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Marty benzerinin o öfkeli sesini, konuşurken ağzından tükürükler saçtığını görebiliyordu: Hayatımı istiyorum, Paige'imi... Charlotte'umu ... Emily'mi...

"Anladın mı, Vic?"

"Sana da mı?"

"Paige yanımda değilse. Sadece o yanımdayken."

"Ne..."

"Sonra anlatırım," diye Marty adamın sözünü kesti. "Beni bekliyorlar." Dönüp sokağa doğru yürürken son bir kere baktı arkasına. "Sadece Paige'e".

"Benim Paige'im... benim Charlotte'um, benim Emily'im...

Evin mutfağında ilk gelen polise saldırıyı anlatırken bir polis teknisyeni de parmaklarına mürekkep sürüp parmakizlerini aldı. Onunkiyle saldırganın izlerini ayırmak için gerekliydi bu. Marty Öteki'nin bu noktada da tıpatıp benzeri olup olmadığını merak etti. Aynı İşlem Paige'e de yapıldı. İkisinin de yaşamlarında ilk kez parmakizleri alınıyordu. Marty bunun gerekliliğini anlıyorsa da, bu işlem mahremiyetlerini ihlal gibi bir şeydi.

Teknisyen istediğini elde ettikten sonra bir kâğıt peçeteyi gliserol temizleyicisiyle ıslatıp mürekkebi çıkaracağını söyleyerek Marty'ye verdi. Ama olmadı. Ne kadar kuvvetle ovuşturduysa da, derisinin kıvrımları arasında kara izler kaldı.

Marty ekibin başındaki memura daha ayrıntılı ifade vermeden önce üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Giyinirken dört tane de aspirin yuttu.

Termostatı da açınca ev iyice ısınmıştı. Ama o hâlâ zaman zaman titriyordu; bunun bir nedeni de bu kadar çok polis memurunun önünde olmasıydı.

Polisler evin her yanına dağılmışlardı. Kimi üniformalı, kimi sivildi ve hepsi de Marty'ye mahremiyetinin ihlal edildiğini hatırlatan yabancılardı.

Ciddi bir suç bildiriminde bulunduktan sonra bir kurbanın mahremiyetinin ne kadar ihlal edilebileceğini hiç aklına getirmemişti. Polis ve teknisleyenler ilk çatışmanın olduğu odada fotoğraf çekiyorlar, duvardan mermileri çıkarıyorlar, parmakizi almak için her tarafa toz döküyorlar, halıdan kan örnekleri alıyorlardı. Yukarı holün, merdivenin, aşağı holün fotoğraflarını çekmekteydiler. Saldırganın arkada bırakmış olabileceği herhangi bir şeyi ararken istedikleri odaya girip istedikleri dolabı açma izinleri varmış gibi davranıyorlardı.

Kuşkusuz, ona yardım için evinde bulunuyorlardı ve Marty bu çabaları için onlara minnettardı. Ama dolabındaki elbiselerini

renklerine göre dizmesini, bir çocuğun ilk bisikleti için para toplaması gibi bir kavanozda bozuk para biriktirmesi ve yaşantısının diğer önemsiz ama çok kişisel ayrıntılarını yabancıların görüyor olması sıkıntı veren bir şeydi.

Ekibin başındaki sivil dedektif ise onu diğerlerinin toplamın daha fazla rahatsız ediyordu.

Adamın adı Cyrus Lowbock'tu ve insanda sıkıntıdan daha karmaşık bir tepki uyandırıyordu.

Dedektif Rolls-Royce, smokin, havyar ve borsa hizmetleri reklamlarına modellik ederek iyi para kazanabilecek bir tipti. Elli yaşlarında zayıf, kır saçlı, kasımda olmalarına rağmen güneş yanığı tenli, düzgün burunlu, çıkık elmacık kemikli, gri gözlüydü. Siyah mokasenleri, gri pantolonu, lacivert kazağı, beyaz gömleği ve çıkarmış olduğu rüzgâr ceketiyle Lowbock hem seçkin, hem atletik bir görünüşe sahipti; ancak insanın onun için düşüneceği sporlar futbol ya da basketbol değil, tenis, yatçılık, hız motoru yarışmaları ve üst sınıfların diğer sporları olabilirdi. Polisten çok varlık içinde doğmuş ve onu koruyup devam ettirme bilen bir insana benziyordu.

Lowbock yemek masasının başında Marty'nin karşısında oturmuş anlattıklarını dinliyor, ayrıntıları açığa kavuşturmak için sorular soruyor, pahalı bir siyah altınlı Montblanc dolmakalemiyle not defterine bir şeyler yazıyordu. Paige, Marty'nin yanında oturmuş kocasına moral destek sağlamaktaydı. Odada sadece üçü varsa da, içeri arasıra üniformalı polisler girip amirleriyle konuşuyorlardı, dedektif iki keresinde bulunan bazı kanıtlan görmek için izin isteyip odadan ayrılmıştı.

Marty saldırganla yaptığı ölümüne mücadeleyi anlatırken bir yandan seramik bir kupadan Pepsi içerek boğazındaki yanmayı gidermeye çalışıyordu. Elleri kelepçeli olarak asfaltın üstünde yatarken hissettiği tanımlanması olanaksız suçluluğu yeniden

duymaya başlamıştı. Daha önce işlediği en büyük suçun bazı yollarda hız sınırını aşmak olduğu düşünülürse bu duygunun da bir öncekinden daha mantıklı bir yanı yoktu. Ancak bu kez huzursuzluğunun kısmen Teğmen Cyrus Lowbock'un kendisini sakin bir kuşkuyla süzmekte olmasından kaynaklandığının farkındaydı.

Lowbock kibar davranıyor ama çok konuşmuyordu. Sessizliğinde suçlayıcı bir şey vardı.

Not almadığı zamanlar çinko grisi gözleri meydan okurcasına dikiliyordu Marty'nin yüzüne.

Dedektifin onun gerçekleri tam olarak söylemediğinden kuşkulanmasının nedeni pek açık değildi. Marty polisi ilgilendiren işlerle ve toplumdaki kötülük unsurlarıyla yıllarca uğraştığından kuşkuculuğa karşı bir eğilimi olduğunu kabul edebilirdi. Birleşik Devletler Anayasasında yazılanlara rağmen eski bir polis herhalde tüm insanların masumlukları kanıtlanana kadar suçlu olduklarına inanmakta haklı olduğunu düşünürdü.

Marty hikâyesini bitirip kolasından bir yudum daha aldı. Soğuk içecekler boğazını rahatlatmıştı; şimdi huzursuzluk boğazını sıkan parmakların kızarttığı boynundaydı, herhalde sabaha kadar boynunda morluklar oluşacaktı. Dört aspirin etkisini göstermeye başlamışsa da, başını her iki yana hafifçe döndürdüğünde bile acıdan irkildiği için dimdik durmaya çalışıyordu.

Lowbock çok uzun gelen bir süre notlarını karıştırarak sessizlik için yazdıklarını inceledi.

Fırtına biraz hafiflemişti; yağmurun şakırtısı hâlâ geceyi gürültüleriyle doldurmaktaydı.

Yukarı katların döşemesi görevleri başında koşuşturan polislerin ağırlıklarıyla çatırdıyordu.

Paige'in sağ eli masanın altında Marty'nin sol elini buldu, Marty her şeyin artık yolunda gittiğini belirtmek için karısının elini hafifçe sıktı.

Ama her şey yolunda değildi. Hiçbir şey açıklanmış ya da çözümlenmiş değildi. Bildiği kadarıyla dertleri başlamak üzereydi.

"Paige'im... Charlotte'um, Emily'im..."

Lowbock sonunda Marty'nin yüzüne baktı. "Esaslı bir hikâye."

"Kulağa deli saçması gibi geldiğini biliyorum." Marty, Lowbock'a kendisiyle saldırganın benzerliği ya da hikâyesinin herhangi bir yerinde hiçbir abartma yapmadığı konusunda güvence vermek isteğini güçlükle bastırdı. Gerçek bir hayal ürünü kadar şaşırtıcı olduğu için bir mazeret bulması gerekmezdi.

"Ve ikiziniz olmadığını söylüyorsunuz," dedi Lowbock.

"Hayır yok, efendim."

"Kardeşiniz de yok mu?"

"Ben tek çocuktum." "Üvey kardeş falan?"

"Annemle babam on sekiz yaşındayken evlenmişler. İkisi de başka evlilik yapmamışlardı.

Bu adam için kolay bir açıklama yok gerçekten, 'teğmen."

"Bir üvey kardeşiniz... ya da üvey olmayan bir kardeşiniz için başka bir evlilik gerekmezdi tabii." Lowbock, Marty'nin gözleri içine öylesine dimdik bakıyordu ki, bakışlarını kaçırmak bir şeyin itirafı olabilirdi.

Marty dedektifin sözlerini hazmetmeye çalışırken Paige yine masaaltından elini sıktı: Lowbock'un onu şaşırtmaması için bir uyarı. Marty kendi kendine detektifin sadece bir gerçeği dile getirdiğini söyleme çalıştı; ancak böyle bir İmada bulunurken not defterine ya da pencereye bakması çok daha kibarca olurdu.

Marty başağrısının izin verdiği kadar sert bir sesle, "Üç seçenek var şu halde," dedi. "Ya babam annemi evlenmeden hamile bıraktı ve bu kardeşimi bu piç kardeşimi bir yere evlatlık verdiler. Ya da evlendikten sonra babam başka bir kadınla ilişki kurdu ve bu kadın üvey kardeşimi doğurdu. Ya da annem

babamla evlenmeden önce veya sonra başka birinden hamile kaldı ve bu hamilelik de karanlık ve gizli bir sırrı olarak korundu."

Lowbock yine Marty'nin gözleri içine bakarak, "Sizi gücendirdiysem özür dilerim, Bay Stillwater."

"Buna ben de üzüldüm."

"Bu konuda biraz fazla duyarlı davranmıyor musunuz?"

Marty, "Öyle mi?" diye sert bir sesle sorarken gerçekten aşırı gösterip göstermediğini düşündü.

"Bazı çiftler evlilik adımını atmaya hazır olmadıkları zaman çocuk sahibi olurlar ve çocuğu çoğunlukla evlatlık olarak verirler."

"Benim annemle babam değil ama."

"Bunu kesin olarak biliyor musunuz?"

"Ben annemle babamı biliyorum."

"Belki de bunu onlara sormalısınız."

"Belki sorarım."

"Ne zaman?"

"Bunu düşüneceğim."

Lowbock'un yüzünden uçan bir kuşun gölgesi gibi hafif ve kısa bir gülümseme geçti.

Marty o gülümsemede alay olduğundan emindi. Ancak dedektifin onu masum kurbandan başka bir şey olarak görmesi için ne gibi bir neden olabileceğini bir türlü anlayamıyordu.

Lowbock notlarına eğilerek sessizliği bir süre uzattı.

Sonra, "Bu benzeriniz sizinle akraba değilse, böyle şaşırtıcı bir benzerliği nasıl açıklardınız?"

Marty başını sallamaya başlarken boynundaki acıyla yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yok."

"Aspirin ister misin?" diye sordu Paige.

"Demin ççtim."

Lowbock yine Marty'nin gözlerinin içine bakarak, "Bir varsayımınız olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Yok ama. Özür dilerim."

"Yazar falansınız da."

Marty dedektifin ne demek istediğini anlamadı. "Özür dilerim, anlamadım."

"Hayalgücünüzü kullanıyorsunuz bütün gün, geçiminizi onunla sağlıyorsunuz."

"Ee?"

"Bu konuda kafanızı yorarsanız esrarı aydınlatabilirsiniz diye düşündüm."

"Ben dedektif değilim. Esrarlı olaylar hazırlarım ama onları çözemem."

"Televizyonda polisiye yazarlar, hatta herhangi bir amatör dedektif hep polislerden daha kurnazdır."

"Gerçek yaşamda öyle değildir ama."

Lowbock notlarının altına rastgele bir şeyler çiziktirerek birkaç saniyeyi daha sessiz geçirdikten sonra, "Doğru, değildir," dedi.

Marty biraz sert bir sesle, "Ben hayalle gerçeği karıştırmam," dedi.

"Ben de bunu yapacağınızı düşünmezdim," diyen Cyrus Lowbock çiziktirmeye devam etti.

Marty, Paige'in de dedektifin sesinde ve tavrında bir düşmanlık sezip sezmediğini anlamak için başını dikkatle yana çevirdi. Paige'in dedektife kaşlarını çatarak bakıyor olması onu rahatlatmıştı; belki de gösterdiği tepki aşırı değildi ve Paul Guthridge'e saydığı belirtilere bir de paranoya eklemesine gerek kalmayacaktı.

Paige'in çatık kaşlarından cesaret alan Marty, Lowbock'a baktı. "Teğmen, burada bir aksilik falan mı var?"

Lowbock soruya şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Bir şey olmuş olmalı, aksi halde bizi çağırmazdınız sanırım."

Marty, Lowbock'un hak ettiği ters cevabı vermemek için kendini güçlükle tutarak, "Demek istediğim, burada bir düşmanlık havası seziyorum ve bunun nedenini anlamıyorum. Bunun sebebi nedir?"

"Düşmanlık mı? Öyle bir şey mi seziyorsunuz?" Lowbock gözlerini çizgilerinden ayırmadan konuşuyordu. "İşlenmiş bir suçun kurbanının bizden ona saldıran insandan korktuğu kadar korkmasını istemezdim herhalde, öyle değil mi?" Böylece Marty'nin sorusuna doğrudan doğruya bir yanıt vermekten sıyrılmış oluyordu.

Çiziktîrme bitmişti. Ortaya çıkan bir tabanca resmiydi.

"Bay Stillwater, bu saldırganı vurduğunuz silah, sokakta sizden alınan silah mıydı?"

"Silah benden alınmadı. Onu söylendiğinde kendi isteğimle bıraktım. Evet, aynı silahtı."

"9 mm.lik bir Smith Wesson."

"Evet."

"Onu ruhsatlı bir silah satıcısından mı almıştınız?"

"Elbette." Marty aldığı mağazanın adını söyledi.

"Makbuzunuz ve silahı satın almadan önce polise başvuru kâğıdınız var mı?"

"Bunların bugün burada olanlarla ne ilgisi var?"

"Sıradan yöntem," dedi Lowbock. "Daha sonra bir rapor yazmam gerekecek."

Marty görüşmenin giderek bir sorgulamaya dönüşüyor olmasından hiç hoşnut değildi, ama bu konuda ne yapabileceğini de bilemiyor du. Muhasebeciye verilmek üzere parasal kayıtları Paige tuttuğu için yanıtlaması için karısına baktı.

"Silah mağazasından aldığımız tüm belgeler ve yazdığımız çekler yılın dosyası içinde olacaktır," dedi Paige.

"Üç yıl kadar önce almıştık," dedi Marty.

"Hepsi garajın üstündeki depodadır," dedi Paige.

"Acaba bunları bulabilir miydiniz?"

"Evet... ama biraz araştırma gerekecek." Paige kalkmak için davrandı.

"Şu anda zahmet etmeyin," dedi Lowbock. "O kadar da acele değil." Yine Marty'ye döndü.

"Ya Taunus'un torpido gözündeki .38'lik Korth? Onu da aynı yerden mi satın almıştınız?"

Marty şaşırmıştı. "Sizin Taunus'ta ne işiniz vardı?"

Lowbock, Marty'nin hayretine şaşmış gibi yaptı, ama bu hareketi sahteliği görülsün diye yapılmış gibiydi. "Taunus'ta ne işimiz mi vardı? Bir olayı araştırıyoruz. Bizden istenen bu değil miydi? Yani bakmamamız gereken yerler, araştırmamamız gereken konular olduğunu söylemek mi istiyorsunuz? Eğer öyleyse, bu isteklerinize saygı gösteririz."

Dedektif alaycılığında o kadar usta, imalarında o kadar müphemdi ki,

Marty'nin güçlü bir tepki göstermesi saklayacak bir şeyi olan bir insanın tepkisi olacaktı.

Lowbock kendisinin bir şey sakladığını düşünüyordu ve onunla dalga geçiyordu, burası kesindi. Onu kendiliğinden bir şeyler itiraf etmeye zorlamak istiyordu.

Marty itiraf edecek bir şeyi olmasını isteyecekti neredeyse. Oynadıkları bu oyunu sürdürmek kendisinde büyük bir tatminsizlik yaratıyordu.

"Otuz sekizliği Smith Wesson'u aldığınız yerden mi aldınız?" diye Lowbock bir daha sordu.

"Evet." Marty kolasını yudumladı.

"Onun da belgeleri var mı?"

"Herhalde."

"Tabancayı hep arabanızda mı bulundurursunuz?"

"Hayır."

"Bugün arabanızdaydı."

Marty, Paige'in kendisine şaşkınlıkla baktığının farkındaydı. Ama şu anda o panik nöbetini, ondan önce kaderinin üzerine geldiğini hissettiğini ve bu nedenle olağanüstü önlemler aldığını anlatamazdı. Sorgulamanın bu beklenmedik ve o kadar da iyi niyetli olmayan yöne girmiş olması gözönüne alındığında, aklından zoru olduğu düşünülerek psikiyatrik muayene için hastaneye yatırılacağı korkusuyla, bu dedektifle paylaşmak istediği bir konu değildi.

Marty yanıt vermeden biraz zaman kazanmak için kolasından bir yudum daha aldı. "Orada olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Tabancanın torpido gözünde olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır."

"Arabanızda dolu bir silah taşımanın yasadışı olduğunu bilmiyor musunuz?"

Ya sizin benim arabamı karıştırmaya ne hakkınız vardı?

"Dediğim gibi, orada olduğunu bilmiyordum, tabii dolu olduğunu da"

"Onu siz doldurmadınız mı?"

"Herhalde ben doldurmuşumdur."

"Yani doldurup doldurmadığınızı ya da arabaya nasıl girdiğini hatırlamıyor musunuz?"

"Belki poligona son gittiğimde doldurmuş ve sonra unutmuşumdur."

"Ve tabancayı eve arabanızın torpido gözünde getirdiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Poligona en son ne zaman gitmiştiniz?"

"Bilemiyorum... üç dört hafta önce."

"O zaman bir aydır arabanızda dolu bir silah taşıyordunuz?"

"Ama orada olduğunu unutmuştum."

Silah bulundurma gibi küçük bir suçu örtmek için söylenen yalan bir dizi yalana yol açmıştı.

Bunların hepsi küçük şeylerdi, ama Marty, Cyrus Lowbock'un yeteneklerine bunları yalanlar olarak gördüğünü anlayacak kadar istemese de saygı duymaktaydı. Dedektif her ne mantıksız nedenle kurbanın sanık olarak görülmesi gerektiğine inandığına göre, her yalanın kendisinden saklanan karanlık sırların bir kanıtı olduğuna da inanacaktı.

Lowbock başını hafifçe geriye atıp Marty'ye sakin ama suçlarcasına ona baktı, soylu görünüşünü onu korkutmak için kullanıp sesini yükseltmeden, "Bay Stillwater, silah konusunda hep bu kadar dikkatsiz misiniz?" diye sordu.

"Dikkatsizlik yaptığıma inanmıyorum."

Kaşlar yine kalktı. "Öyle mi?"

"Öyle."

Dedektif kalemini alıp kenarı telli not defterine bir şey yazdı. Sonra yine bir şeyler çiziktirmeye başladı. "Bay Stillwater, gizli silah taşıma ruhsatınız var mı?"

"Elbette kî, hayır."

"Anlıyorum."

Marty Pepsi'sini yudumladı.

Paige masanın altında yine elini tutunca Marty bu temasa minnet duydu.

Yeni bir resim ortaya çıkıyordu. Bir çift kelepçe.

"Silah koleksiyoncusu musunuz?" diye sordu Lowbock.

"Hayır, sayılmam."

"Ama çok silahınız var."

"O kadar da çok değil."

Lowbock silahları parmaklarında saymaya başladı. "Smith Wesson, Korth, holdeki dolapta Colt M16 tüfeği."

Tanrım.

Lowbock bakışlarını elinden kaldırıp o dik bakışlarını Marty'nin gözlerinin içine dikti.

"M16'nın da dolu olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ben silahları romanlarım için araştırma amacıyla almıştım. Bir silaha alışmadan onun hakkında yazmaktan hoşlanmam." Bu gerçekti, ama kendisine bile saçma geliyordu şimdi.

"Ve onları dolu olarak evin dolaplarında ve çekmecelerinde mi bulundurursunuz?"

Marty buna verecek güvenli bir yanıt bulamadı. Tüfeğin dolu olduğunu söylese Lowbock böylesine sakin ve huzurlu bir mahallede birinin neden askeri bir silahı böyle hazır bulundurduğunu soracaktı, Beyrut, Kuveyt ya da Los Angeles'in güneyinde yaşamıyorsanız M16 nın evinizi savunmak için gerekli olduğunu iddia edemezdiniz. Diğer yandan, silahın dolu olduğunu bilmediğini söylerse silahlar konusunda dikkatsizliğine ilişkin yine gizli kapaklı sorular ortaya çıkacak ve yalan söylediği ima edilecekti.

Aynca yatağının altına sakladığı Mossberg tüfeği ve mutfak dolabındaki Beretta'yı da buldukları takdirde söyleyeceği her şey saçma ve aldatıcı görünecekti.

Sinirlerine hakim olmaya çalışarak, "Silahlarımın bugün olanlarla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bence, yoldan çıktık galiba, teğmen." Marty'nin tutumu karşısında gerçekten şaşırmış gibi davranan Lowbock, "Öyle mi görünüyor?" diye sordu.

Dedektife karşı sert davranmak için daha iyi durumda olduğunu farketmiş olan Paige,

"Evet, öyle görünüyor," diye söze karıştı. "Sanki birinin evine girip de onu boğmaya çalışan Marty'ymiş gibi konuşuyorsunuz."

"Mahalleyi araştırıyor musunuz, arama emri çıkarttınız mı?" diye sordu Marty.

"Arama emri mi?"

"Öteki için."

Lowbock'un kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Benim benzerim için, öteki ben için."

"Ha, evet." Bu aslında bir yanıt değildi, ama Marty ya da Paige daha kesin bir yanıt istemeye fırsat bulamadan Lowbock sorguya deam etti. "Heckler ve Koch araştırma için aldığınız silahlardan biri midir?"

"Heckler ve Koch mu?"

"P7. Dokuz milimetrelik mermi atar."

"Benim P7 diye bir tabancam yok."

"Yok mu? Ama yukarda çalışma odanızın yerinde bulundu."

"O onun tabancasıydı. Size onun bir tabancası olduğunu söylemiştim."

"O P7'nin namlusunda susturucu takmak için diş açılmış olduğunu biliyor muydunuz?"

"Benim tek bildiğim elinde tabanca olduğuydu. Susturucusu olup olmadığına dikkat edecek zamanım olmadı."

"Aslında susturucusu yoktu, susturucu takılmak üzere diş açılmış Bay Stillwater, bir tabancaya susturucu takmanın yasadışı olduğunu biliyor muydunuz?"

"O benim tabancam değil, teğmen."

Marty avukatı yanında olmadan başka soru yanıtlamayı reddetmenin doğru olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Ama çılgınlıktı bu. O bir şey yapmamıştı ki. Masumdu kendisi. Tanrı aşkına, kurban olan oydu. Paige'e çağırmasını söylemeseydi polisler orada olmayacaklardı bile.

"Susturuculu bir Heckler ve Koch P7, bu bir profesyonel silahıdır, Bay Stillwater. Tetikçi, kiralık katil ya da her ne ad verirseniz... Siz onu ne ad verirdiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer böyle bir kişi hakkında, bir profesyonel hakkında yazıyor olsaydınız, hangi terimleri kullanırdınız?"

Marty soruda dile getirilmemiş bir ima sezdi, Lowbock'un gündeminde olan bir şeye imada bulunuyordu, ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu.

Paige de aynı şeyi farketmiş olmalıydı ki, "Siz tam olarak ne demek istiyorsunuz, teğmen?" diye sordu.

Cyrus Lowbock karşılaşmadan çekildi yine. Bakışlarını notlarına indirerek, sorusunda bîr yazarın terim seçimine duyduğu ilgiden fazla bir şey yokmuş gibi davrandı. "Her neyse, susturucu takılmaya hazır P7 taşıyan böyle bir profesyonel sizi öldüremediği için çok şanslı sayılırsınız."

"Onu gafil avladım."

"Öyle anlaşılıyor."

"Çekmecemde tabanca olduğu İçin."

"Hazırlıklı olmak her zaman yararlıdır. Ama onu göğüs göğüse mücadelede de yenebildiniz.

Öyle bir profesyonel yakın dövüşte usta olmalıdır, kitaplarda ve filmlerde olduğu gibi tekvando falan biliyordu herhalde."

"Göğsünden iki yara aldığı için yavaşlamıştı."

Dedektif başını salladı. "Doğru, hatırladım şimdi. Sıradan bir insan olsaydı yıkılır kalırdı."

"Yeteri kadar güçlüydü." Marty hafifçe boğazına dokundu, Lowbock şaşırtmak amacıyla olacak, hemen konuyu değiştirdi. "Bay Stillwater, bu öğleden sonra içki içtiniz mi?" Marty daha fazla kendini tutamadı. "Bunun o kadar kolay bir açıklaması olamaz, teğmen."

"Bu öğleden sonra İçmediniz mi?"
"Hayır."
"Hiç mi?"
"Hayır."
"İddiacı olmak istemem ama, Bay Stillwater, İlk karşılaştığımızda soluğunuz alkol kokuyordu. Bira sanırım. Oturma odasında da yere dökülmüş bir Coors tenekesi var."
"Daha sonra biraz bira içtim."
"Neden sonra?"
"Her şey bittikten sonra. O, kırık belkemiğiyle holde yatarken. Yani ben kırık sanıyordum."
"Demek o kadar silah atışından ve boğuşmadan sonra soğuk bir biranın iyi geleceğini düşündünüz."
Paige dedektife baktı. "Bu işi saçma göstermek için o kadar uğraşıyorsunuz ki..."
"Ve açık konuşup neden bana inanmak istemediğinizi söylemiyorsunuz," diye Marty atıldı.
"Ben size inanmıyor değilim, Bay Stillwater. Bunun çok sıkıcı olduğunu, sarsılmış ve yorgun olduğunuzu biliyorum. Ama ben dinliyorum ve öğrenmeye çalışıyorum. Bu benim işim. Ve gerçekten de herhangi bir fikir ya da varsayım geliştirmiş değilim."
Marty bunun gerçek olmadığından emindi. Lowbock masanın başlını oturduğunda peşin fikirliydi.
Marty son yudum Pepsi'yi de içtikten sonra, "Süt ya da portakal suyu içecektim ama boğazım alev alev yanıyordu. Buzdolabını açtığımda bira hepsinden iyi göründü gözüme."
Lowbock, Montblanc dolmakalemiyle yine bir şeyler çiziktirlyı defterin köşesine. "Şu halde bir kutu Coors içtiniz."
"Hepsini de değil. Yarısını, belki üçte ikisini. Boğazım biraz ağrıyınca Öteki'nin... benzerimin ne durumda olduğunu görmeye

geldi. Bira da yanımdaydı. Orada ölü gibi yattıktan sonra herifin gitmiş olduğunu görünce o kadar şaşırdım ki, bira kutusu elimden kaydı."

Karşında oturduğu halde dedektifin ne çizdiğini görebiliyordu. Şişe. Uzun boyunlu bir bira şişesi.

"Şu halde yarım teneke Coors içtiniz," dedi.

"Evet."

"Belki de üçte iki teneke."

"Evet."

"Başka bir şey değil."

"Hayır."

Lowbock çizdiği resmi bitirip başını kaldırdı. "Peki, mutfakta lavabonun altındaki çöp tenekesindeki üç boş Corona şişesi nedir?"

●

3.

Drew Oslett, "Bu çıkıştaki dinlenme yeri," dedi. "İşareti görüyor musun?" diye sordu Clocker'e.

Clocker yanıt vermedi.

Oslett yine kucağındaki SATU ekranına döndü. "Oradadır, belki işiyordur, belki de arabasının arkasına uzanmış biraz kestiriyordur."

Ne yapacağı bilinmeyen ve çok güçlü bir düşmana karşı harekete geçmek üzereydiler ama Clocker umursamaz görünüyordu. Araba sürüyor olmasına rağmen meditasyona dalmış gibiydi. Ayıyı andıran gövdesi transendantal baygınlığa geçmiş Tibetli bir rahibinki kadar gevşekti. Direksiyonu üzerindeki iri elleri simidi çok hafifçe kavramıştı. Oslett onun arabayı sadece irade gücüyle sürmekte olduğunu duysa şaşmazdı. Clocker'in geniş ve kaba hatlı yüzünde 'gerilim' sözcüğünü belli edecek hiçbir şey yoktu: cilalı mermer kadar düz alın; çizgisiz yanaklar;

gösterge tablosunun ışıklarıyla hafifçe ışıldayan ve sadece yola değil, belki da bu dünyanın ötesine bakan safir mavisi gözler. Dudaklarında çok hafif bir gülümseme vardı, ancak onun ruhsal bir hayal aleminde gördüğü bir şeye mi, yoksa yaklaşmakta olan şiddet sahnesini sevinmekte olduğunu bilmek olası değildi.

Karl Cloecker şiddet ustasıydı.

O nedenle, giyim zevkine rağmen, zamanının adamıydı.

Yan yolun sonuna vardıklarında Oslett, "Dinlenme alanı burası işte." dedi.

"Başka nerede olacaktı ki?" dedi Clocker.

"Ne?"

"Olması gereken yerde."

İriyarı adam fazla konuşkan değildi ve söyleyecek bir şeyi olduğunda da, çoğunlukla anlaşılmaz şeyler söylerdi. Oslett onun ya gizli bir varoluşçu ya da yelpazenin öteki ucunda bir Yeniçağ mistiği olduğundan kuşkulanırdı. Gerçek ise Clocker'in kendine yeterli olduğuydu, fazla bir insani İlişkiye ihtiyacı yoktu; kendi düşünceleri ve gözlemleri onu yeterince meşgul ediyor ve eğlendiriyordu. Kesin bir şey vardı: Clocker göründüğü kadar aptal değildi; hatta ortalamanın çok üstünde bir zekâya sahipti.

Dinlenme alanı sekiz sodyum buharlı lambayla aydınlatılmıştı. Millerce süren o karanlık ve nükleer bir savaş sonrası boşluğu andıran manzaradan sonra, kötü bir rüyadaki berbat bir ışığı hatırlatan o çiş sarısı renklere rağmen Oslett'in ruhu biraz olsun aydınlanmıştı.

Burasının Manhattan olmadığı kesindi ama yine de uygarlığın varlığını doğruluyordu.

Görünürdeki tek büyük bir karavan tuvaletlerin bulunduğu beton yapının yakınında park etmiş duruyordu.

Oslett SATU ekranını kapatıp aleti yere bıraktı.

"Artık yakaladık sayılır. Alfie orada işte. Herhalde birinden aşırdı ve şimdi bir evin rahatlığıyla yoluna devam ediyor."

Road King'den beş altı metre ilerdeki üç piknik masasının yanının geçtiler.

Karavanın ışıkları sönüktü.

"Ne kadar çığırından çıkmış olsa da bize karşı kötü davranış içinde olmaz sanırım," dedi Oslett. "Alfie'nin bizden başka kimsesi yok, değil mi? Biz olmazsak dünyada yapayalnız sayılır. Biz onun ailesiyiz." Clocker motoru ve ışıkları kapattı. "Ne durumda olursa olsun bize zarar vereceğini sanmam," dedi.

Oslett. "Belki önüne çıkan birkaç kişiyi temizlemiştir, ama bize bir şey yapmaz. Ne diyorsun, ha?"

Clocker arabadan inerken şapkasını ve Colt .357'lik Magnumunu aldı.

Oslett de bîr elfeneriyle uyuşturucu tabancasını aldı. Tabancanın üstüste iki namlusu vardı, ikisinde de birer iğne kapsülü bulunuyordu Hayvanat bahçelerinde kullanılmak üzere yapılan tabanca on beş metreden uzaktan işe yaramazdı, ancak Oslett aslan avına çıkmadığı için bu da yeterliydi.

Oslett dinlenme alanında başka kimsenin olmayışına da sevinmişti. Şimdi herhangi bir araba ya da kamyon gelmeden Ciocker'le işlerini bitirip gidebileceklerdi.

Ancak arabadan inip de kapıyı kapatınca gecenin ıssızlığının huzursuzluk verici olduğunu farketti. Otoyolda hızla geçip giden arabalar gürültüsü dışında sessizlik uzayın derinliklerinde olduğu kadar baskı yapıyordu insanın üzerinde.

Oslett kent sokaklarının gürültü ve kargaşasını özlüyordu. Hareketlilik insanı düşünmekten alıkoyardı. Kentin o canlı yaşantısında dikkatin hep dışarıya yöneltir, kendi kendini incelemenin tehlikelerinden kaçınabilirdi.

Road King'in sürücü kapısı önünde duran Clocker'in yanına giderken içeriye mümkün olduğu kadar sessiz girmeyi düşündü. Ama SATU elektronik haritasının gösterdiği gibi Alfie içerdeyse, onların geldiğinin de artık farkında olmalıydı.

Alfie, Drew Oslett'e tam itaat göstermek üzere programlanmıştı Ona bir zarar vermeye çalışacağı düşünülemezdi bile.

Hemen hemen.

Alfie'nin kaçma şansının hiç sayılacak kadar az olduğundan emindiler. Ama bunda yanılmışlardı işte. Zamanla başka konularda da yanıldıkları ortaya çıkabilirdi.

Oslett'in elindeki uyuşturucu tabancanın nedeni buydu.

Ve o nedenle Clocker'in Magnum'u almasına ses çıkarmamıştı.

Oslett beklenmeyene karşı kendini hazırlayarak arabanın madeni kapısına vurdu. Bu koşullar altında geldiğini bildirmek için kapıyı vurmak komik geliyorsa da, birkaç saniye bekledikten sonra bu kez daha sert vurdu.

İçerden yanıt gelmedi.

Kapı kilitli değildi. Açtı.

Arabanın ön camından giren ışıkta herhangi bir tehlikeli durum görünmüyordu.

Kapıdan içeri uzandı, Road King'in eski anıt mezarlar kadar karanlık olan içine doğru baktı.

"Sakin ol, Alfie," dedi hafif bir sesle. Bu emrin karşılığı, "Sakinim, baba," olmalıydı. Oslett daha az umutlu bir sesle, "Sakin ol, Alfie," diye tekrarladı, sessizlik.

Oslett ne Alfie'nin babasıydı, ne de bir din adamı; bu nedenle bu ünvanın kullanılmasında bir hak iddia edemezdi, ama fısıltıyla söylenecek "Sakinim, peder," sözlerini duymaktan memnun olacaktı. Bu basit iki sözcük her şeyin yolunda olduğunu, Alfie'nin aldığı talimattan sapmasının geçici bir amaç karışıklığı olduğunu

ve başlattığı bu cinayet dalgasının bağışlanacak ve unutulacak bir şey olduğunu gösterecekti.

Oslett gereksiz olduğunu bilerek üçüncü kez, bu sefer daha yüksek sesle, "Sakin ol, Alfie," diye seslendi.

Karanlıktan bir yanıt gelmeyince feneri yaktı ve Road King'e girdi. Henüz otuz iki yaşındayken Oklahoma otoyolunda yabancı bir karavanın içinde vurulup öldürülmesinin aşağılayıcı bir şey olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Ardından yas tutacak olanlar, biri Princeton'dan, diğeri Harvard'dan doktorası ve imrenilecek bir geçmişi olan ve gelecek vaat eden bir gençti, diyeceklerdi.

Arkasından Clocker'in geldiği Oslett feneri çevrede dolaştırarak karavanın içine girdi.

Gölgeler kara pelerinler gibi, abanoz kanatlar, kayıp ruhlar gibi genişleyip daralıyordu.

Ailesinden ancak birkaç kişi -ve arkadaşları olan Manhattanlı sanatçı, yazar ve eleştirmenlerin bir kısmı- nasıl bir görevde öldüğünü bileceklerdi. Geri kalanlar ölümünü şaşırtıcı ve garip, hatta kuşkulu karşılayacaklar ve leş kargaları gibi dedikodu yapacaklardı.

Fenerin ışığında formika kaplı dolaplar belirdi. Bir ocak. Paslanmaz çelikten bir evye.

Garip ölümünün çevresindeki esrar mercan kayalıkları gibi efsanelerin doğmasına yol açacak, akla gelebilecek her türlü skandal ve çirkin tahminler ortaya atılacak, anısında saygıya pek yer kalmayacaktı. Saygı Drev Oslett için önemli olan bir iki şeyden birisiydi.

Daha çocukluğunda başlamıştı saygı İstemeye. Bu sadece onun doğuştan hakkı değil ailesinin tarihine ödenmesi gereken bir borçtu da.

"Sakin ol, Alfie," dedi heyecanlı bir sesle.

Mermer kadar beyaz ve onun kadar sert görünen bir elfener ışı nın kendisini bulmasını bekliyordu. Yemek köşesinin zeminindeki halıya değiyordu mermer parmaklar. Daha yukarıda, kanlı bir masanın üzerine yığılmış beyaz saçlı bir erkek cesedi vardı.

4.

Paige masanın başından kalktı, en yakın pencereye gidip panjur dilimlerini aralayarak giderek azalan fırtınaya baktı. Herhangi bir ışığın olmadığı arka bahçeye bakıyordu. Camın öte yanında tükürüğü andıran yağmur izleri dışında başka bir şey göremiyordu. Onları böyle görmesinin nedeni belki de Lowbock'un yüzüne tükürmek istemesiydi.

Paige'de sadece dedektife değil, tüm dünyaya karşı Marty'de olduğundan daha fazla düşmanlık vardı. Tüm yetişkin yaşamı boyunca öfkesinin kaynağı olan çocukluk çatışmalarını çözümlemeye çalışmıştı. Bunda büyük ilerleme de kaydetmişti. Ancak böylesine bir kışkırtılmanın karşısında çocukluğunun kırgınlık ve acılarının yeniden başkaldırdığını hissediyordu ve bu yönsüz öfkesi Lowbock üzerinde yoğunlaşıyor, kendini tutmasını güçleştiriyordu.

Bilinçli kaçınma pencereye dönüş, dedektifi görme alanı dışında tutmak kendini kontrol için kanıtlanmış bir yöntemdi. Etkileşim düzeyini düşürmek öfke düzeyini de düşürecekti.

Bu yöntemin hastalarında kendisinde olduğundan daha başa-rılı olduğunu umuyordu; çünkü hâlâ için için kaynamaktaydı.

Dedektifle masa başında oturan Marty mantıklı ve işbirlikçi olma kararlılığında görünüyordu. Marty olduğu için Lowbock'un bu esrarlı düşmanlığının yatıştırabileceği umuduna olabildiğince sarılacaktı. Kendisi öfkeli de olsa ki, Paige onu hiç bu kadar öfkeli

görmemişti iyi niyet ve sözcüklerin her koşulda uyumu sağlayacağına inanırdı.

Marty, Lowbock'a, "Biraları o içmiş olmalı," dedi.

"O mu?"

"Bana benzeyen adam. Ben dışardayken evde birkaç saat geçirmiş olmalı."

"Demek saldırgan üç Corona içti, öyle mi?"

"Dün gece, pazar gecesi çöp tenekesini ben boşalttım, o yüzden haftasonundan kalma boş şişe olmadığını biliyorum."

"Bu adam sizin evinize girdi... ne demişti."

"Hayatına ihtiyacı olduğunu söylemişti."

"Hayatına mı ihtiyacı varmış?"

"Evet. Bana neden hayatını çaldığımı, benim kim olduğumu sordu."

"Yani adam buraya silahla giriyor, heyecanlı ve saçmasapan şeyler söylüyor... ama sizin eve gelmenizi beklerken üç şişe Corona içmeye karar veriyor."

Palge pencereden dönmeden, "O biraları kocam içmemiştir, teğmen" dedi. "Kocam ayyaş değildir."

"İsterseniz alkol testi yaptırabilirim," dedi Marty. "Arka arkaya o kadar bira içmişsem kanımda gözükecektir."

"Eğer bunu yapacak olsaydık şimdiye kadar yapardık. Ama bu gerekli değil, Bay Stillwater.

Ben size sarhoş olup da bunun etkisiyle her şeyi hayal ettiğinizi söylemeye çalışmıyorum."

"O zaman ne söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Paige.

"İnsanlar kimi zaman güç bir şeyi yapma cesareti bulmak için içerler"

Marty içini çekti. "Belki biraz kalın kafalıyım, teğmen, şu son sözünüzde hoş olmayan bir ima seziyorum ama size yemin ederim ki, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum."

"Ben size anlam çıkarmanızı gerektirecek bir şey mi söyledim?"

"Lütfen esrarengiz olmayı bırakıp bana neden böyle davrandığınızı, neden kurban yerine sanık olarak davrandığınızı söyler misiniz?"

Lowbock sessiz kaldı.

Marty devam etti. "Bu durumun, bu benzerlik işinin inanılmaz olduğunu biliyorum, ama bana neden bu kadar kuşkulu olduğunuzu açıkça söyleyebilirseniz, kuşkularınızı giderebileceğimden eminim. En azından bunu denerim."

Lowbock o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Paige az daha yüzünden bu sessizliğinin nedenini anlayabilir miyim diye geri dönecekti.

Lowbock sonunda, "Bir davalar dünyasında yaşıyoruz, Bay Stillwater," dedi. "Bir polis hassas bir durumda en küçük bir yanlışlık yapsa müdürlüğe hemen dava açılır ve kimi zaman bir polisin mesleği elinden uçar gider. Bu iyi insanların başına da gelmiştir."

"Davaların bu İşle ne ilgisi var? Ben kimseyi dava edecek değilim teğmen."

"Bir polisin bir silahlı soygun ihbarı alıp görevini yapmak üzere oraya gittiğini farzedelim.

Karışık bir durum içine düşüyor, ona ateş ediliyor ve o da kendini savunurken soyguncuyu öldürüyor. Bundan sonra ne olur dersiniz?"

"Sanırım bunu bize siz söyleyeceksiniz."

"Soyguncunun ailesi hemen polisin aşırı şiddet kullandığı gerekçesiyle dava açıp tazminat isterler. O polisin işten atılmasını, hatta yargılanmasını isterler ve zavallıyı faşist olmakla suçlarlar."

"Sistem kötü," dedi Marty. "Sizinle aynı fikirdeyim. Bugünlerde dünya tersine dönmüş gibi, ama yine de..."

"Aynı polis ateşle karşılık vermezse ve soyguncu ilk anda ortadan kaldırılmadığı için arada masum bir yurttaş ölürse, bu kez kurbanın ailesi tarafından emniyet müdürlüğüne görevi ihmal davası açılır. İnsanlar polisin tetiği yeterince çabuk çekmemesine neden olarak kurbanın ait olduğu azınlık grubuna duyarsız olmasını gösterirler; kurban beyaz olsaydı daha çabuk hareket edeceğini söylerler ya da onu beceriksizlikle ve korkaklıkla suçlarlar."

"Sizin mesleğinizi istemezdim," dedi Marty. "Ne kadar güç olduğunu biliyorum. Ama burada herhangi bir polisin ateş etme ya da etmeme durumu yok ve bunların bizim durumumuzla ne ilgisi olduğunu anlamı yorum."

Lowbock, "Bir polis suçluları vurmak kadar suçlama yapma nedeniyle başını derde sokabilir," dedi.

"Yani sizin demek istediğiniz şu oluyor: Benim hikâyemi kuşkuyla karşılıyorsunuz, ama bunun palavra olduğu konusunda kesin kanıt elde edene kadar bunu söylemeyeceksiniz."

"Kuşkulu olduğunu bile kabul etmeyecek," dedi Paige. "Bir tavır almak risk taşıdığı için şöyle ya da böyle bir tavır da almayacak."

"Ama teğmen, o zaman ne yapacağız?" dedi Marty. "Eğer siz bana neden kuşkulandığınızı söylemezseniz bütün bu olanların aynen anlattığım gibi olduğuna sizi nasıl inandırabilirim?"

"Bay Stillwater, ben sizden kuşkulandığımı söylemedim ki."

"Tanrım," dedi Paige.

"Benim sizden tek istediğim sorularımı elinizden geldiğince yanıtlamanızdır."

Paige sırtı hâlâ dedektife dönük olarak, "Bizim de tek istediğimiz Marty'i öldürmeye kalkışan deliyi bulmanız," dedi.

"Bu tıpatıp benzeri," dedi Lowbock ifadesiz bir sesle. Ama bu bile sözcüğe alaycı bir anlam vermekten eksik kalmamıştı.

"Evet, bu tıpatıp benzeri," dedi Paige.

Paige, Marty'nin hikâyesinden, inanılmaz gibi bile olsa, kuşkulanmış değildi ve her nasılsa bu tıpatıp benzerin varlığının, kocasının geçirdiği füge, korkunç karabasana ve son zamanların öteki sorunlarına bağlığını hissediyordu.

Polisin, nedeni ne olursa olsun, kendilerine yardımcı olmayacağını anladığında dedektife duyduğu öfke de azalmaya başladı. Çok garip bir şeyle karşı karşıya olduklarını ve bununla kendileri başa çıkmak zorunda kalacaklarını anladıkça öfkesi yerini korkuya bırakıyordu.

5.

Clocker anahtarların kontağın üzerinde, ama benzin deposunun ve akünün boş olduğunu söyledi. Arabanın ışıklarını yakamayacaklardı. Dinlenme yerine girebilecek bir arabanın fener ışığını kuşkulu bulmasından çekinen Drew Oslett yemek köşesindeki iki cesedi üstünkörü muayene etti. Kan kurumuş ve kaskatı kesilmiş olduklarından kadınla erkeğin birkaç saatten daha uzun bir süre önce öldükleri anlaşılıyordu. Ancak cesetlerin katılığı gevşemeye başlamıştı, fakat tam gevşeme olmadığından bu da olaydan bu yana on sekizle otuz altı saat arasında bir süre geçmiş olduğunu göstermekteydi.

Cesetlerde gözle görünür bir çürüme de yoktu. Tek pis koku ağızlarından geliyordu, o da, midelerinde çürüyen sıvıların oluşturduğu gazdı.

Clocker'e, "Yakın bir tahminle, dün öğleden sonra öldürülmüşler," dedi.

Karavan yirmi dört saattir orada olduğuna göre en az bir Oklahoma eyalet polisi devriyesi iki ayrı nöbetinde onu orada görmüş olmalıydı. Eyalet yasaları dinlenme alanlarının kamp yerleri olarak kullanılmasını yasaklardı. Bu tür yerlerde elektrik

hatlan, su ya da kanalizasyon olmadığı için böyle konaklamalar sağlık sorunları yaratırdı. Ancak bazı polisler dün Oklahoma'yı kasıp kavuran fırtınada araba sürmekten korkan yaşlı emeklilere göz yumarlardı. Karavanın arkasındaki Amerikalı Emekliler Derneği plakası bu insanlara da bir anlayış sağlamış olmalıydı. Ancak anlayışlı bir polis bile üstüste iki gece park etmelerine izin vermezdi. O nedenle her an bir devriye arabası dinlenme yerine gelebilir ve bir polis kapıyı vurabilirdi.

Oslett zaten ciddi olan sorunlarını bir de otoyol polisini öldürerek ağırlaştırmak istemediğinden karavanın içini aceleyle aradı. İtaatsiz fonksiyon bozukluğuna uğramış bir Alfie'nin beynine bir kurşun sıkacağından korkmuyordu artık. Alfie buradan çoktan uzaklaşmıştı.

Ayakkabıları mutfak tezgâhı üzerinde buldu. Alfie kocaman bir bıçakla ayakkabılardan birinin topuğunu kesmiş ve küçük pilleriyle verici devreyi ortaya çıkarmıştı.

Oslett ayakkabılara ve ökçe lastiği parçalarına bakarken ürperdi.

"Ayakkabıları bilmiyordu," dedi. "Acaba onların içini açmayı nasıl akıl etti?"

"Eh, bildiğini biliyordur," dedi Clocker.

Oslett, Clocker'in bu sözünü Alfie'nin eğitiminin bir bölümünün de eletronik gözetleme malzeme ve teknikleri olduğu anlamında kabul etti. Bunun sonucu olarak bir mikro vericinin bir ayakkabı topuğuna sığacak kadar küçük olabileceğini, bir dizi saat pilinden enerji alarak yetmiş iki saat yayın yapabileceğini bilirdi. Kendisinin ne ya da kimin kontrolunde olduğunu hatırlayamazsa da, Alfie gözetleme bilgisini kendi durumuna uygulayıp kontrolcularının onu izlemek için önlem aldıkları mantıklı sonucuna varacak kadar zekiydi.

Oslett kötü haberi New York'taki merkeze bildirmekten korkuyordu. Örgüt kötü haber verenleri öldürmezdi, hele soyadı Oslett olursa. Ama Alfie'nin baş yöneticisi olduğu için, bu isyanda onun hiçbir kusuru olmamasına rağmen, suçun bir kısmının kendisine yapışacağını biliyordu. Kusur Alfie'nin temel koşullandırılmasında olmalıydı, yönetiminde değil.

Oslett, Clocker'i arabanın ön tarafında gözcü olarak bırakıp aramaya devam etti.

Yerde atılmış giyeceklerden başka ilginç bir şey bulamadı. Feneri üzerine tuttuğunda bunların Alfie'nin Kansas City'ye gitmek üzeri cumartesi günü New York'tan ayrılırken üzerindekiler olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Oslett, Clocker'in karanlıkta beklediği mutfağa döndü. Feneri son bir kez ölü çiftin üzerine çevirdi. "Haydi gidelim," diyerek karavanın kapısına doğru yürüdü.

Cyrus Lowbock onun evin başka bir yerinde konuşmak isteyen meslektaşlarının yanına gitti.

Onun gidişiyle Marty rahatlamıştı.

Dedektîf odadan çıkınca Paige pencereden dönüp yine kocasının yanına oturdu.

Pepsi bitmiş ama bardaktaki buzlar erimemişti, Marty biraz soğuk su içti. "Tek istediğim bu işe bir son vermek. O herif dışariarda bir yerde serbest dolaşırken bizim burada olmamamız gerek."

"Çocuklar hakkında da endişelenmemize gerek var mı sence?"

... ihtiyacım var..., Charlotte'um, Emily'im...

"Evet, korkudan ödüm bokuma karışıyor hem de."

"Ama adamı göğsünden vurduğunu söylemiştin."

"Onu holde beli kırık olarak bıraktığımı da sanmıştım, ama kalkıp gitti işte. Belki de havaya uçtu. Burada neler olduğunu

bilmiyorum, Paige, ama bu kadar çılgınca bir şeyi romanlarımda bile hayal edemezdim. Ve bu iş burada sona ermiş değil,"

"Sadece Vic ve Kathy olsaydı belki, ama orada polis de var."

"Bu herif kızların nerede olduğunu bilse bir anda polisi de, Vic ile Kathy'yi de öldürürdü."

"Ama sen onunla başa çıkabildin."

"Benim talihim vardı, Paige. Sadece o kadar. Benim çekmecemde tabancam olduğunu ya da olsa bile kullanabileceğimi aklına bile getirmemişti. Onu şaşırttım. Buna bir daha izin vermeyecektir. Bu kez sürpriz unsuru ondan yana olacaktır."

Marty bardağı kaldırıp buzu ağzına aldı.

"Marty, silahları garajdaki dolaptan ne zaman çıkarıp doldurmuştun?"

Marty buzu dili üstünde dolaştırarak, "Bunun seni ne kadar şaşırttığını farkettim. Bu sabah. Paul Guthridge'e gitmeden önce."

Marty sanki üzerine bir şey geliyormuş ve onun ne olduğunu anlamadan kendisini öldürecekmiş gibi o duyguyu elinden geldiği kadar anlatmaya çalıştı. Bu duygunun bir panik nöbetine yol açtığını, sonu' da kendini savunmak için silaha ihtiyacı olacağını düşündüğünü, korkudan neredeyse kıpırdayamaz hale geldiğini anlattı.

Olaylar sezgilerinin ve önlemlerinin geçerliliğini doğrulamamış olsaydı, aklını kaçırdığını düşüneceğinden korkarak bunu ona söyleyemeyecekti.

"Ve bir şey geliyordu," dedi Paige. "Bu sana benzeyen adam Onun yaklaştığını hissettin."

"Evet, sanırım öyle oldu. Her nasılsa."

"Psişik."

Marty başını salladı. "Hayır, bence psişik değil. Eğer psişik hayallerden söz ediyorsan. Bu hayal falan değildi. Neyin gelmekte olduğunu görmedim. Sadece... bu korkunç baskı, bu çekim... hani

lunaparkta dönmedolap hızla dönerken göğsünde bir ağırlık hissedersin ya, öyle işte."

"Anladım... sanırım."

"Bu da öyle başladı... sonra yüz kere daha kötü oldu, soluk alamıyordum. Doktora gitmek üzere çıkarken birden kesildi. Sonra eve döndüğümde herif buradaydı, ama ben içeri girerken hiçbir şey hissetmedim."

Bir an sustular.

Rüzgâr yağmur damlalarını cama çarptırıp duruyordu.

"Nasıl olup tıpatıp sana benzeyebiliyor?" diye sordu Paige.

"Bilemiyorum."

"Neden hayatını çaldığını söylesin ki?"

"Bilmiyorum, bilemiyorum."

"Korkuyorum, Marty. Çok garip şeyler bunlar. Ne yapacağız?"

"Bu geceyi geçirmek dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ama en azından bu gece burada kalmayacağız. Bir otele gideriz."

"Ama polis onun bir yerde ölüsünü bulamazsa, o zaman yarın var... ve yarından sonrası."

"Bu gece doğru dürüst düşünemeyecek kadar bitkinim.. Şu anda sadece bu geceyi düşünebiliyorum, Paige. Yarını yarın olduğunda düşünürüm."

Paige'in yüzü endişeyle kırışmıştı. Marty karısını Charlotte'un beş yıl önceki hastalığından beri hiç böyle kederli görmemişti. Elini karısının başına uzatarak, "Seni seviyorum," dedi.

Paige de onun elini eliyle örttü. "Ben de seni seviyorum, Marty, seni ve kızları canımdan bile çok seviyorum. Bize bir şey olmasına izin veremeyiz, bizim bizden başka kimsemiz yok. Buna izin veremeyiz."

"Bir şey olmayacak." Ama Marty'nin sözleri küçük bir çocuğun şişinmesi kadar sahte ve boş geliyordu.

İkisinin de polisin onları koruyacağı umudunu dile getirmemiş olduklarına dikkat etti.

Romanlarındaki karakterlerin yetkililerden hep gördükleri o hizmet, saygı ve düşünceyi kendilerinin görmemiş olmasına duyduğu öfkesini bir türlü gideremiyordu.

Polisiye romanlar temelinde iyi ile kötü, iyinin kötüye zaferi ve modern bir demokraside adalet sisteminin güvenilirliği hakkındaydı. Okuru günlük yaşantının kanıtları başka türlü gösteriyor olsa da, sistemin genelde işlediğine inandırırlardı. Marty polisin ve mahkemelerin çoğunlukla adalet dağıttıklarına inanmak istediği için bu yazı türünde ve zevkle çalışabilmişti. Ama şimdi, yaşamında ilk kez sistemden yardım istiyordu ve sistem onu düşkırıklığına uğratmak üzereydi. Onun başarısızlığı sadece yaşamını ve karısıyla çocuklarının yaşamlarını tehlikeye atmakla kalmıyor, o güne kadar yazdıklarına ve bunca yıl üzerinde çalışıp emek verdiği amacın değerine kuşku düşürüyordu.

Teğmen Lowbock, Esquire dergisinin bir model fotoğraf çekimi seansından çıkmış gibi görünüşüyle yürüyerek odaya döndü. Elindeki şeffaf plastik kanıt torbasının içinde bir traş takımının yarı boyunda fermuarlı bir çanta vardı. Torbayı masanın üzerine bırakıp oturdu.

"Bay Stillwater, bu sabah evden çıktığınızda kapılar kilitli miydi?"

"Kilitli mi?" Marty soruşturmanın ne yöne gittiğini merak ederken öfkesini göstermemeye çalıştı. "Evet, kilitliydi. Bu konularda çok titizimdir"

"Saldırganın eve nasıl girebildiğini hiç düşündünüz mü?"

"Bir cam kırmıştır. Ya da kilidi açmıştır."

Lowbock torbayı göstererek, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Gözlerimde röntgen ışınları yoktur."

"Bunu tanıyabileceğinizi düşünmüştüm."

"Tanımıyorum."

"Onu sizin yatak odanızda bulduk."

"Daha öne hiç görmemiştim."

"Konsolun üzerinde."

"Haydi, teğmen, daha fazla uzatmayın," diye atıldı Paige.

Lowbock'un yüzünden yine hafif bir gülümseme geçti. Bir ruh çağırma masasının üzerinde bir an duraklayan bir ziyaretçi ruh gibi "Maymuncuk takımı."

"İçeri öyle mi girmiş?" diye sordu Marty.

Lowbock omuzlarını silkti. "Bundan bu sonucu çıkarmam bekleniyor herhalde."

"Teğmen, bu iş sıkıcı olmaya başladı artık. Çocuklarımız konusunda endişeliyiz. Karımla aynı fikirdeyim, bu iş bitsin artık."

Dedektif masanın üzerinden eğilerek o dik bakışıyla baktı Marty'ye "Yirmi yedi yıllık polisim, Bay Stillwater, ve ilk kez bir hırsızın özel bir eve girerken maymuncuk kullandığını görüyorum."

"Eee?"

"Hırsızlar sizin dediğiniz gibi bir cam kırarlar ya da kapının kilidini zorlarlar. Kimi zaman kayarak açılan bir kapıyı yuvasından çıkarırlar. Sıradan bir soyguncunun maymuncuk kullanmaktan daha hızlı olan yüz başka yöntemi vardır."

"Bu sıradan bir soyguncu değildi."

"Bunu anlayabiliyorum." Lowbock arkasına yaslandı. "Bu adam sıradan bir soyguncudan daha çok tiyatro düşkünü. Tıpkı size benziyor, hayatını geri istediği hakkında birtakım saçma-sapan şeyler söylüyor. Susturucu takılabilecek bir katil silahı taşıyor, filmlerdeki gibi yanında maymuncuk takımı taşıyor, normal bir insanı öldürecek kadar kan kaybediyor ama yürüyüp gidiyor."

Marty birden dedektifin nereye varmak istediğini ve bunun nedenini anladı. Sorgulamanın bu kaçınılmaz sonucu çok daha önce anlaşılmalıydı, ama bu apaçık bir şey olduğu için hemen farkedememişti. Bir yazar olarak Lowbock'un pek saklamadığı inanmazlığı ve düşmanlığı karşısında daha karmaşık bir neden aramıştı, oysa Cyrus Lowbock bu süre içinde sadece klişeleşmiş çözüme doğru gitmekteydi.

Ancak dedektifin açıklayacağı kötü bir sürpriz daha vardı. Lowbock, Peter Faik'in Komiser Columbo'sunun o mütevazı tavrı ve acımasızca kendi kendini yermesi, Nero Wolfe'un bir fikir geldiği anda ağzını büzmesi ya da James Bond'un bilmişçe sırıtması gibi sahte ve sıkıcı bir tik haline dönüşmüş olan o dik bakışıyla yine gözlerini Marty'nin gözlerine dikti.

"Kızlarınız evcil hayvan beslerler mi, Bay Stillwater?"

"Charlotte'un birkaç hayvanı vardır."

"Çok garip bir koleksiyon."

Paige, "Charlotte onları hiç de garip bulmaz," dedi.

"Ya siz?"

"Ben de. Onların garip olup olmamalarının ne önemi var?"

"Hayvanlarını sever mi?"

"Evet. Herhangi bir çocuk kadar. Onlar size garip gelseler de, çok sever"

Lowbock kalemiyle not defterine vurarak yine masadan uzaklaştı. "Bu da gösterişli ve de inandırıcı bir nokta. Yani, siz dedektif olsaydınız ve senaryodan kuşkulanmaya hazır olsaydınız soyguncunun kızınızın hayvanlarının hepsini öldürmesi karşısında biraz düşünürdünüz."

Marty'nin kalbi bir havuzun dibine inen bir taş gibiydi.

"Olamaz," dedi Paige. "Zavallı Whiskers, Loretta, Fred... hepsi mi?

"Hepsi. Farenin boynu kırılmış, kaplumbağa ayak altında ezilmiş, böcek de."

Marty'nin öfkesi artık dayanılmaz hal almıştı. Lowbock onu süslü yalanına inandırıcılık katmak için kızının hayvanlarını öldürmekle suçluyordu. Çocuklarını seven bir babanın kızının sevdiği bir hayvanı ayağı altında ezeceğine kimse inanamazdı.

"Charlotte çok üzülecek," dedi Paige.

Marty kızgınlıktan kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. Son bir saati bir güneş lambasının altında geçirmiş gibi yüzündeki sıcaklığı hissediyordu, kulakları alev alev yanıyordu sanki.

Polisin bu öfkesini utancın yüz kızarması olarak yorumlayıp bir itiraf olarak kabul edeceğini de biliyordu.

Lowbock o hafif gülümsemesini bir daha gösterdiğinde Marty adamın suratına bir yumruk sallamak istedi.

"Bay Stillwater, lütfen yaniliyorsam beni düzeltin, geçenlerde çok satan kitaplar listesinde bir romanınız vardı değil mi, geçen yıl basılan ciltli bir kitabınızın cep kitabı?"

Marty yanıt vermedi.

Lowbock'un yanıta ihtiyacı yoktu. "Ve birkaç ay sonra yeni bir kitabınız çıkacak ve bazı çevreler bunun en çok satan ciltli kitaplar listesine gireceğini tahmin ediyorlar, değil mi?

Onun yanısıra herhalde şu anda da yeni bir roman üzerinde çalışıyorsunuzdur. Masanızın üstünde bir müsvedde gördüm. Ve tahminimce, mesleğinizde bir iki fırsat ele geçirince, bunun hızından yararlanmak için ayağınızı gazdan çekmemem gerekir."

Vücudu kaskatı kesilen Paige dedektifin Marty'nin suç duyurusunun komik yorumunu ve onun düşmanlığının kaynağını kavramak üzereydi. Ailede öfkesini tutamayan oydu; Marty polise bir yumruk savurmamak için kendini güç tutarken Lowbock'un aptalca kuşkularını açıkça dile getirdiği anda Paige'in ne tepki göstereceğini merak etti.

"People dergisinde hakkında bir yazı çıkmanın insanın mesleğindi yardımcı olacağını sanırım," diye detektif devam etti. "Bay Katil'in kendisi çok esrarengiz bir katilin hedefi olduğunda ise, mesleğinizin bu önemli noktasında basında bedava reklamınızın yapılacağı da kuşkusuzdur."

Paige suratına bir tokat inmiş gibi sarsıldı oturduğu yerde.

Onun bu tepkisi Lowbock'un dikkatini çekmişti. "Evet, Bayan Stillwater?"

"Siz buna gerçekten inanıyor olamazsınız..."

"Neye inanıyor olamam, Bayan Stillwater?"

"Marty yalancı değildir."

"Ben öyle bir şey mi söyledim?"

"Reklamdan nefret eder."

"O zaman People dergisi o yazı için çok ısrar etmiş olmalı."

"Tanrı aşkına, boynuna bakın! Bu kızarıklık, kırmızılık... birkaç, saate kalmadan mosmor olacak. Bunu da kendisinin yaptığına inanıyor olamazsınız."

Lowbock o çıldırtıcı tarafsızlık rolünü sürdürdü. "Siz buna mı inanıyordunuz, Bayan Stillwater?"

Paige, Marty'nin söyleyemediği şeyi sıkılı dişleri arasından dile getirdi: "Aptal herif!"

Lowbock sanki böyle bir düşmanlığı hak etmek için ne yaptığını bilemiyormuş gibi kırgın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bayan Stillwater, pek çok kimse sahte bir saldırının en güvenli yolunun kendi kendini boğmaya çalışmak olduğunu söyler. Yani kendinizi kol ya da bacağınızdan bıçaklamak da inandırıcı olabilir, ama bu durumda bir yanlışlık yapma olasılığı her zaman vardır ve bıçak büyükçe bir damara geldiğinde daha ciddi bir kan kaybına uğrayabilirsiniz. Kendi kendini tabancayla vurmada bu olasılık daha da fazladır, kurşun bir kemiğe çarpıp yolunu değiştirebilir ve daha derinlere gömülebilir."

Paige öyle bir şiddetle ayağa fırladı ki, iskemlesi devrildi. "Çık dışarı."

Lowbock hâlâ masum tavrını sürdürerek gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Evimden çık artık. Hemen."

Dedektifi inandırıp polis koruması kazanmanın son fırsatını da kaybettiklerini bilmesine rağmen Marty de titreyerek ayağa kalktı. "Karım haklı, teğmen. Bence de adamlarınızı alıp buradan gitseniz iyi olacak."

Cyrus Lowbock onlara karşı bir meydan okuma olduğunun bilinciydi yerinden kalkmadan,

"Yani soruşturmamızı bitirmeden mi?" dedi.

"Evet," dedi Marty.

"Bay Stillwater... Bayan Stillwater... Yalan suç duyurusunda bulunmanın suç olduğunu biliyor musunuz?"

"Biz yalan suç duyurusunda bulunmadık," dedi Marty.

Paige, "Bu odadaki tek sahte şey sizsiniz, teğmen," dedi. "Bir polis memuru kimliğine girmenin yasalara aykırı olduğunu biliyorsunuz sanırım "

Lowbock'un yüzünün öfkeden kızardığını, bu hakaret karşısında gözlerinin ufaldığını, dudaklarının gerildiğini görmek tatmin edici olurdu, ama sakinliği aynen devam ediyordu.

Dedektif ağır ağır doğruldu. Yukardaki halıdan alınan kan örnekleri sadece domuz kanı falan gibi bir şeyse, laboratuvar bunun türünü kesin olarak saptayacaktır."

"Adli tıp biliminin analitik yeteneklerini bilirim," dedi Marty.

"Doğru. Siz bir polisiye roman yazarısınız. People dergisine göre romanlarınız için çok araştırma yapıyormuşsunuz."

Lowbock not defterini kapatıp kalemini kenarına geçirdi.

Marty bekledi.

"Bay Stillwater, çeşitli araştırmalarınız sırasında insan vücudundaki kan miktarını öğrenmişsinizdir, örneğin sizin yapınızda birinde..."

"Beş litre."

"Çok doğru." Lowbock not defterini maymuncuk takımının içinde bulunduğu plastik torbanın üstüne bıraktı. "Yukarıdaki halıda bir ya da iki litre kan olduğunu tahmin edebilirim. Yani benzerinizin tüm kan miktarının yüzde yirmiyle kırkı kadar ve tahminimde fazla yanılmıyorsam, yüzde kırka daha yakın. Bu kadar kanın yanında ne bulmayı beklerdim, biliyor musunuz, Bay Stillwater? Bu kanın aktığı cesedi. Çünkü bu kadar ağır yaralı birinin olay yerinden kaçamayacağını anlamak için fazla bir hayalgücüne gerek yoktur."

"Size söyledim, bunu ben de anlamadım."

Marty bu pisliğin içinde en az bir tek iyi şey olduğuna karar mantığın kuşkuyu kesinlikle gerektirmesine rağmen Paige bir an kendisinden kuşkulanmamıştı; şu anda da karartı olarak yanıbaşında duruyordu. Birlikte oldukları onca yıl boyunca onu o an olduğu kadar sevmemişti.

Lowbock not defteriyle torbayı aldı. "Eğer yukardaki kan insan kanıysa, siz İsteseniz de istemeseniz de, soruşturmaya devam etmek zorundayız. Laboratuvar raporları ne olursa olsun, yine görüşeceğiz yani."

"Sizi bir daha görmekten zevk alacağız," dedi Paige. Sesinde öfke kaybolmuştu, sanki Lowbock'u artık bir tehdit olarak değil de komik biri olarak görüyormuş gibi.

Marty onun bu tutumunun kendisini etkilediğini farketti, bu ani neşenin son bir saatin dayanılmaz gerilimine karşı bir tepki olduğunu anlıyordu. "Elbette, yine bekleriz," dedi.

"Çay içeriz," dedi Paige.

"Ve çörek yeriz."

"Karınızı da getirin," dedi Paige. "Biz geniş fikirliyiz. Başka bir türden olsa da, kendisiyle tanışmaktan zevk duyacağız."

Marty karısının da kendisi gibi kahkahayla gülmek üzere olduğunun farkındaydı ve bu davranışlarının çocukça olduğunu biliyordu, ama yine de Lowbock'u ön kapıya geçirene kadar kendini güç tuttu.

Dedektifin onların öfkelerine ve saldırganın gerçek olduğu hakkındaki içten ısrarlarına değil de, bu neşelerine kızması da garipti. Ama o da kendini gözle görünür bir şekilde tuttu ve bir an yeniden oturup her şeyi baştan almayı teklif edecekmiş gibi göründü. Ancak kendisinden kuşkulanmak tanımadığı bir zayıflık olduğundan bu tutumunu fazla sürdüremedi.

Kararsızlık yerini hemen o artık bilinen kendinden emin ifadeye bıraktı. "Benzerinizin Heckler ve Koch tabancasıyla, istediğim belgeleri ortaya çıkarana kadar sizin silahlarınızı da alacağız," dedi.

Marty bir an onların mutfaktaki Beretta ile yatağın altındaki Mossberg'i ve diğer silahları da buldukları ve kendisini savunmasız bırakacakları endişesine kapıldı.

Lowbock sadece üç silah saydı: "Smith Wesson, 38'lik Korth ve M 16." Marty rahatlamasını göstermemek için çaba harcadı.

Paige, Lowbock'un dikkatini dağıttı. "Teğmen, buradan cehennem olup gitmeyecek misiniz?"

Dedektif sonunda yüzünün öfkeyle gerilmesine engel olamadı. "Bayan Stillwater, eğer iki memur yanında bu isteğinizi tekrarlarsanız daha çabuk gitmemi sağlayabilirsiniz."

"Hep dava korkusu," dedi Marty.

"Nasıl isterseniz," dedi Paige. "Aynı sözcükleri kullanmamı da ister misiniz"

Marty, Paige'in daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştı; bu da sesinin neşeli tonu ve şakacı tavrına rağmen çok

öfkeli olması demekti. Bu iyiydi işte. Polisler gittikten sonra önlerindeki geceyi geçirebilmeleri için buna ihtiyaçları vardı. Öfke korkuyu uzaklaştırmada yardımcı olacaktı.

●

7.

Gözlerini kapatıp acıyı bir resim gibi görmeye çalıştığı zaman ateşin bir dantel görüyordu.

Sarı ve kırmızı renklerin tonlarında kor gibi ışıklı bir dantel. Ensesinden sırtına kadar iniyor, göğsünü ve karnını iki yandan sarıp içice geçiyordu.

Sancıyı gözünün önüne getirdiğinde durumunun iyileşmekte mi, yoksa kötüleşmekte mi olduğunu da daha iyi anlayabiliyordu. Aslında tek kaygısı, iyileşme hızıydı. Daha başka zamanlarda da, bu kadar ağır olmasa da, yaralanmıştı, ne bekleyeceğini biliyordu; sürekli kötüye gitme kendisi için tümüyle yeni ve ürkütücü bir deneyim olacaktı.

Vurulduktan sonraki birkaç dakika acı dayanılmaz olmuştu. Sanki içinde esrarengiz bir dev cenin canlanmış ve dışarı çıkmak için kendine bir yol açıyormuş gibi.

Neyse ki, acıya dayanıklıydı. Ve acının kısa zamanda daha az sınırlayıcı bir düzeye düşeceği bilgisinden de cesaret alıyordu.

Evin arka kapısından çıkıp sendeleyerek Honda'ya doğru yürürken kanama tümüyle durmuş, açlık sancıları yaralarının acısını bastırıyor.

Midesi spazmla kasılıp açılıyor, sanki öylesine ihtiyacı olan gıdayı kapacak bir yumrukmuş gibi.

Fırtınanın en şiddetli döneminde evden uzaklaşırken öylesine ki, titremeye başlıyor. Bu basit bir ihtiyaç titremesi değil, dişlerini birbirine çarptıran bir sarsıntı. Elleri direksiyon üzerinde titredikçe aracı güçlükle kontrol edebiliyor. Kuru bir öksürük nöbeti vücudunu sarsıyor, bir ürperiyor bir ateşler basıyor. Saçla-

rındaki ve üstbaşındaki yağmurdan daha soğuk bir ter boşanıyor sırtından.

Olağanüstü metabolizması ona büyük bir güç veriyor, enerji düzeyini yüksek tutuyor, onu her gece uyumak ihtiyacından kurtarıyor, mucizevi bir hızla iyileşmesine fırsat veriyor. Ama bunun karşılığında istekleri de var. Normal bir günde bile iki orman işçisine yetecek kadar iştahlı. Uyumadığı ya da yaralandığı veya sisteminden olağanüstü şeyler istediği zamanlar basit bir açlık müthiş bir İhtiyaca dönüşüyor ve bu kafasındaki bütün diğer düşünceleri söküp atıyor ve onu bulabildiği her şeyi yemeye zorluyor.

Honda'nın içi boş yiyecek ambalajlarıyla kâğıtlar, kutular, kesekağıtları doluysa da, aralarında yiyecek bir tek lokma bile yok. San Bernardino Dağlarından Orange Country'ye inerken her kırıntıyı bile yiyip bitirmiş.

Arabayla alışveriş yapabileceği bir fastfood lokantası bulduğunda midesinin ortası giderek daha çok boşalan ve buz gibi kesilen soğuk bir boşluk sanki. Açlık sancılarını dindirmek için neredeyse kendi elini ısınacak. Dişleriyle etinden parçalar koparıp yuttuğunu, kanını emdiğim hayal ediyor... ne kadar tiksinti verici olsa da, bu acısını azaltacak biı şey, ne olursa olsun. Ama bu insanlıkdışı açlığın delilik krizinde kemikleri üstünde et bile kalmadığı inancı bunu yapmasını önlüyor. İçini bom boş hissediyor, bir Noel ağacına asılan cam kürelerden bile boş; gergin derisini bir ısırırsa binlerce cansız parçacığa ayrılacağını sanıyor.

Lokanta bir McDonalds. Siparişini vereceği mikrofon yıllarca yaz güneşi ve kış soğuğu altında kalmaktan öylesine eskimiş ki, göremediği memurun sesi titrek ve parazitli. Katil kendi gergin ve titrek sesinin de anormal gelmeyeceğinden emin olarak küçük bir büro çalışanları doyuracak kadar yiyecek ısmarlıyor: altı peynirli, altı Big Mac, iki ballı sandviç, iki süt ve altı büyük Coca Cola;

hızla eksilen metabolizma yakıt almazsa susuzluktan kuruyabilir de.

Şimdi önünde uzun bir araba kuyruğu var, siparişleri alma penceresine gidiş çok ağır.

Beklemekten başka çaresi yok, kanlı giysileri ve delik gömleğiyle bir lokantaya girip de dikkati üzerine çekmeyi göze alamaz.

Damarlarının onarılmış olmasına karşın göğsündeki iki kurşun deliği anabolik süreç için yeterli yakıtı olmaması nedeniyle henüz kapanmamış. kalın parmağını tâ derinlere kadar sokabildiği bu delikler kanlı gömleğinden daha çok dikkat çekecek.

Kurşunlardan biri belkemiğinin solundan geçerek sırtından çıkmış. Çıkış deliğinin göğsündeki deliklerden daha büyük olduğunu biliyor. Arabada koltuğa yaslanırken etin parçalanmış kenarlarının daha da açıldığını hissediyor.

Kalbinin delinmemiş olması bir talih. O zaman olduğu yerde kalırdı. Korktuğu tek şey kalbinden ve beyninden vurulması.

Pencereye gelince yirmi dört saat önce Oklahoma'da Jack ve Franni'den aldığı parayla siparişinin bedelini ödüyor. Kasadaki genç kadın kolunu görebildiğinden, onun merakını uyandırmamak için titremesini önlemeye çalışıyor. Yüzü yana dönük; kız karanlıkta ve yağmurda parçalanmış göğsünü ya da kasılmış yüz çizgilerini göremez.

Diğer pencereden aldığı kesekâğıtlarını yanındaki koltuğa yerleştiriyor. Yüzünü göstermemeyi başardı yine. Kâğıtları parçalayıp hemen yemeye başlamamak için kendini güç tutuyor. Çıkış yolunu tıkayarak bir sahne yaratmamayı düşünecek kadar kafası yerinde.

Lokantanın park yerinin en karanlık köşesine gidip farları söndürüyor, silecekleri durduruyor. Dikiz aynasında gördüğü

yüzü o kadar süzülmüş ki, son bir saat içinde bir iki kilo kaybettiğini biliyor; gözleri çökmüş ve çevreleri İs karasıyla boyanmış gibi morarmış.

Motoru kapatmıyor, bu zayıf durumunda ısıtıcının sıcaklığına ihtiyacı var. Gölgelere sarınmış gibi artık. Camdan aşağı süzülen yağmur damlaları yansıyan neon ışıklarıyla parıldarken hem geceyi çeşitli biçimlere bölüyor, hem onu meraklı gözlerden saklıyor.

Bu mekanik mağarada kendini vahşiliğe terkediyor ve bir süre yiyeceğini hayvanca bir sabırsızlıkla koparарak, ağzına yutamayacağı lokmalar atarak insandan çok daha aşağı bir şeye dönüşüyor. Köfteler, ekmekler, patatesler dişleriyle parçalanırken ağzının kenarından akanlar göğsünde organik bir tepe oluşturuyor; kola ve süt gömleğinden ışağı akıyor.

Arada sırada boğulacakmış gibi öksürdüğünden direksiyon ve gösterge tablosu yiyeceğe bulanmış. Ama o hiç durmadan, arada sırada bir tatmin homurtusu çıkararak yemeye devam ediyor.

Yeme krizi birden yerini sakin bir sessizliğe ve içine dönüklüğe bırakıyor. Bir transa girmiş gibi. Bundan çıkarken dua gibi üç adı mırıldanıyor: "Paige... Charlotte... Emily..."

Deneyimlerinden şafak sökmeden hemen önce, az önceki kati şiddetli olmasa da, yeni bir açlık krizine gireceğini biliyor. Bir iki parça çikolata veya sosis -istediğinin karbonhidrat ya da protein olmasına göre- bunu giderecek ama.

Fizyolojik büyük bir sıkıntısı olmadan dikkatini daha önemli konulara verecek. Bu krizlerden en önemlisi hayatını çalmış olan adamın aynı zamanda karısıyla çocuklarını da esir tutmakta devam etmesi.

"Paige... Charlotte Emily..."

Ailesinin o sahtekârın elinde olduğunu düşündükçe gözleri yaşarıyor.

Onlar kendisi için çok değerli. Onlar tüm zenginliği, varlık nedeni, geleceği.

Evini nasıl bir zevkle dolaştığını, kızlarının odasında duruşunu, sonra karısıyla sevişeceği yatağa dokunuşunu büyük bir şaşkınlık ve neşeyle hatırlıyor. Masa üstündeki fotoğrafta yüzlerini gördüğü an onların kendi kaderi olduğunu ve onların sevgi dolu kucaklamalarıyla kendisini kovalayan kargaşadan, yalnızlıktan ve umutsuzluktan kurtulacağını anladı.

Sahtekârla ilk karşılaştığı anda kendisine ne kadar benzediğini gördüğünde içine düştüğü şaşkınlığı da hatırlıyor. Seslerinin tonu bile ayn O zaman anladı adamın kimseye belli etmeden nasıl kendi hayatına girip yerini aldığını.

Evde sahtekârın geçmişini açıklayacak bir ipucu bulamamışsa da bazı filmleri bir daha gördüğünde bir şeyler öğrenebileceğini hatırlıyor. İlk kez Kevin McCarthy, ikinci kez Donald Sutherland'ın oynadığı Invasi on of the Body Snatchers (Vücut Hırsızlarının İstilası) John Carpen ter'in ikinci kez çevirdiği The Thing (Şey) ve daha başkaları da var.

Filmlerde hayatın sorunlarının tüm yanıtlan vardır. Aşkı, sevgiyi ve aile yaşamının zevklerini hep filmlerden öğrenmiş. Cinayetler arasında vakit geçirmek için gittiği sinemaların karanlığında elinde olmayanlara ihtiyaç duymayı öğrenmiş. Ve filmlerin verdiği büyük derslerden yararlanarak sonunda çalınmış yaşamının esrarını çözebilecek belki de.

Ama önce davranması gerek.

Filmlerden öğrendiği diğer bir ders de bu. Eylem düşünceden önce gelir. Filmlerdeki insanlar içinde bulunduktan sıkıntılı durumu pek oturup düşünmezler. En kötü sorunlarını bile çözmek için bir şeyler yaparlar;, sürekli hareket ederler, kendilerine karşı olanlarla mücadeleye girerler, yeterince kararlı ve dürüst olduk-

ları sürece düşmanlarıyla sonunda hep kazanacakları ölüm kalım mücadelesine girerler.

Kendisi kararlı.

Kendisi dürüst.

Yaşamı çalınmış.

Bir kurban kendisi. Acı çekmiş.

Umutsuzluk nedir bilmiş.

Dr. Jivago'da Ömer Şerif, The Accidental Tourist'te (Rasgele Turist) William Hurt, Batman'de Michael Keaton, In the Heat of the heat'ta (Gecenin Sıcağında) Sidney Poitier gibi ıstırabı ve ihaneti tatmış o. Beyaz perdenin ezilen, anlaşılmayan, aldatılan, dışlanan ve yıkıcı sıkıntılar karşısında kahramanlaşan insanlarıyla özdeşleşmiş o da. Onun ıstırabı da onlarınki kadar önemli, kaderi onlarınki kadar görkemli zafer umudu onlarınki kadar büyük.

Bu bilinç onu etkiliyor. içinden yükselen hıçkırıklarla sarsılıyor, kederden değil neşeden ağlıyor, bir yere ait olma, kardeşlik ve ortak insanlık duygusuyla kendinden geçiyor.

Yaşamlarını filmlerde paylaştığı o İnsanlarla kalın bir bağ var arasında.

Gözyaşları arasında, "Paige, seni almaya geliyorum," diyor.

Arabanın kapısını açıp yağmura çıkıyor.

"Emily, Charlotte, sizin umutlarınızı boşa çıkarmayacağım. Bana güvenin. Gerekirse sizin için öleceğim."

Sonra Honda'nın arkasına gidip bagaj kapağını açıyor. Levyeyi buluyor. Elinde tatmin edici bir ağırlığı ve dengesi var.

Yine ön koltuğa dönüyor, direksiyonun arkasına geçip levyeyi yanındaki koltuktaki güzel kokulu çöplerin üstüne yerleştiriyor.

Belleğinde ailesinin fotoğrafını bir kere daha görürken, "Sizin için öleceğim," diye mırıldanıyor.

İyileşiyor artık. Göğsündeki delikleri kontrol edince parmağını artık fazla derine sokamadığını farkediyor.

İkinci delikte parmağı sert bir şeye değiyor. Bunun ilk sandığı gibi fırlamış bir kemik değil, sırtından çıkmayıp içinde kalan kurşun olduğunu anlıyor. Vücudu kurşunu geri itiyor, reddediyor. Parmakları kurcalayarak biçimini değiştirmiş kurşunu çıkarıp yere atıyor.

Metabolizmasının ve iyileşme gücünün olağanüstü olduğunun farkında olmasına rağmen kendisini diğer insanlardan fazla farklı görmüyor. Filmler ona herkesin şu ya da bu şekilde olağanüstü olduğunu öğretmiş; kimi kadınları çekiyor; diğerleri her türlü kavrayışın dışında cesaret sahibi; Arnold Schwarzenegger ve Sylvester Stallone'nin canlandırdıkları bazıları kurşun yağmurundan etkilenmiyorlar, göğüs göğüse savaşta sekiz on kişiyi ya birden ya ardarda safdışı edebiliyorlar. Perdedeki o kahramanların sıyrık bile almadan cehennemden kurtulma yetenekleri yanında kendi kendine iyileşme hiç de olağanüstü değil.

Kalan yiyecek yığınından bir balıklı sandviç alıp sekiz lokmada yedikten sonra McDonalds'dan ayrılıyor. Şimdi bir alışveriş merkezi arayacak.

Burası Güney California olduğu için çok geçmeden aradığını buluyor: geniş bir mağazalar topluluğu, çatısı bir savaş gemisinden daha çok madeni levhayla kaplı, desenli beton duvarları herhangi bir Orta çağ kalesinin surları kadar heybetli, çevresi lambalarla aydınlatılmış asfaltla çevrili.

Park edilmiş sayısız araba dizileri arasında dolaşırken iki kocaman plastik torba taşıyan bir adamın mağazalardan birinden çıkıp arabalar doğru yürüdüğünü görüyor. Adam beyaz bir Buick'in arkasında duruyor, torbalarını yere bırakıp bagajı açmak için anahtarını çıkarıyor.

Buick'in üç araba yanında boş bir yer var. Oklahoma'dan buraya kadar kendisini getirmiş olan Honda'nın yararlılık zamanı geçti artık. burada kalmalı.

Levyeyi sağ eline alıp arabadan çıkıyor. Demiri göze çarpmaması için bacağına yapıştırarak yürüyor.

Fırtına şiddetini kaybetmiş. Rüzgâr hafifliyor. Göğü aydınlatan şimşekler yok artık.

Yağmur yine eskisi kadar soğuk ama o bunu şimdi canlandırıcı buluyor.

Beyaz Buick'e doğru yürürken büyük otoparka göz gezdiriyor. Görebildiği kadarıyla kendisine bakan yok. O sıradaki arabalardan hiçbiri gitmek üzere değil; stop lambaları yanmıyor, egzoslardan duman çıkmıyor. Hareket etmekte olan en yakın araba üç sıra ötede.

Arabanın sahibi anahtarlarını bulmuş, kapağı açıp birinci torbayı yerleştirmiş. İkinci torbayı almak için eğilirken yalnız olmadığını hissediyor başını kaldırıp bakıyor. Eğilmiş durumdayken yüzüne doğru inen levyeyi görüyor, yüzünde korku ifadesi oluşacak fırsatı bile yok. İkinci darbe herhalde gereksiz. Birincisi kafa kemiklerini beynine saplamış bile.

Ama o hareketsiz yatan adama ikinci darbeyi de indiriyor.

Levyeyi açık bagajdan içeri atıyor.

Kendisini gören olup olmadığını anlamak için çevresine bakarak zaman kaybetmiyor.

Halter kaldıran birinin hareketleriyle adamı ıslak asfalttan kaptığı gibi bagaja atıyor. Araba ağırlığın etkisiyle sallanıyor.

Gece karanlığı ve yağmur bagajdaki adamın sırtından yağmurluğunu çıkarmasını meraklı gözlerden saklıyor. Ölü gözlerden biri sabit bir noktaya bakarken diğeri yuvasında gevşek bir hareketle sallanıyor. Ağız hiç çıkmayan bir dehşet çığlıyla açık.

Yağmurluğu ıslak elbisesinin üstüne geçirince biraz bol ve kollarının uzun olduğunu farkediyor, ama şimdilik idare eder. Kanlı, yırtık ve yemek lekeli üstbaşı örtülmüş ve insan içine çıkabilecek durumda. Onu ilgilendiren de sadece bu. Yağmurluk adamın vücut sıcaklığını taşıyor henüz.

Daha sonra cesedi atacak ve yarın da yeni giyecekler alacak. Yapacak çok işi ve çok da az zamanı var.

Ölünün epey şişkin olan cüzdanını alıyor.

İkinci alışveriş torbasını cesedin üstüne atıp kapağı kapatıyor. Anahtarlar kilit üstünde.

Buick'in içinde ısıtıcıyı açıp yola koyuluyor.

Bir benzin istasyonu aranıyor. Arabanın benzine ihtiyacı yok, ama bir telefon kulübesi bulması gerek.

Holde merdiven tahtaları arasında ıstırap içinde yatarken mutfakta sesler duyduğunu hatırlıyor. Sahtekâr, Paige ile kızları içeri girip de gerçek babalarını görmemeleri için evden çıkarmaya çalışıyordu.

"Onları Vic'le Kathy'ye götür...."

Ve bir an sonra daha yararlı bir ad: "... Delorio'ların evinde..."

Kendi komşuları olmalarına rağmen Vic ve Kathy Delorio'yu da, evlerini de hatırlamıyor. Bu bilgi de yaşamının geri kalan kısmıyla çalınmış kendisinden. Ama telefon rehberindeyseler onları bulabilir.

Bir benzin istasyonu. Mavi bir Pasifik Telefonu işareti.

Plexiglas duvarlı kulübeye yaklaşırken rehberin kalın bir zincirin ucunda sallandığını görebiliyor.

Arabanın motorunu kapatmadan su birikintilerine basarak kulübeye giriyor. Tavan lambasını yakmak için kapıyı kapattıktan sonra hemen Beyaz Sayfaları karıştırıyor.

Talihi var. Victor W. Delorio. O adda tek kişi. Mission Viejo. Kendi sokağı. Tam isabet.

Adresi ezberliyor.

Servis istasyonuna girip şeker alıyor. Yirmi tane. Bademli Hersh çikolatası, Üç Silahşörler, Mounds, Nestle. İştahı şimdilik tatmin olmuş. Şekeri şimdi istemiyor ama yakında ihtiyaç olacak.

Buick'in ardında yatan ölünün cüzdanındaki parayla ödüyor hesabı.

Arabaya dönüp yeniden yola çıkarken ailesi için kaygılı. Bir sahtekârın yanında olduklarının farkında değiller. Onları bulamayacağı uzak bir yere götürülebilirler. Hatta bir zarar görebilirler. Öldürülebilirler de. Her şey olabilir. O ise sadece fotoğraflarını görmüş ve onlarla yeniden tanışmaya çalışıyor; ama onları öpmeye ya da ne kadar sevdiğini söylemeye fırsat bulamadan yine kaybedebilir. Haksızlık bu. Zalimlik. Kalbi gümleyerek atarken kapanan yaralarının acısı yeniden başlıyor.

Tanrım, ailesine nasıl da ihtiyacı var. Onları kucaklama, onlar tarafından kucaklanmaya ihtiyacı var. Onların adını söylediklerini duymaya ihtiyacı var. Onlar adını söyledikleri anda kesin olarak bir insan olacak artık.

Duyguyla titreyen bir sesle konuşuyor çocuklarıyla: "Charlotte, Emily, geliyorum. Cesur olun. Babanız geliyor. Babanız geliyor. Babanız geliyor."

●

8.

Evden son çıkan Teğmen Lowbock oldu. Ekip arabalarının kapıları ardında gürültüyle kapanırken eşikte durup Paige ile Marty'ye o kısa ömürlü ve pek farkedilemeyen gülümsemelerinden biriyle baktı. Sonunda uyandırmayı başardıkları o sıkı kontrol altında tuttuğu öfkesiyle hatırlanmak istemediği belliydi.

"Laboratur sonuçları gelir gelmez görüşeceğiz."

"Ziyaretinizden o kadar memnun olduk ki, gelecek seferi iple çekiyoruz" dedi Paige.

Lowbock, "İyi geceler, Bayan Stillwater," dedikten sonra Marty'ye döndü "İyi geceler, Bay Katil."

Marty dedektifin suratına kapıyı kapatmanın çocukça bir şey olduğunu biliyordu, ancak aynı zamanda tatmin edici bir şeydi de.

Marty kapının sürgüsünü çektikten sonra zinciri de yuvasına geçirdi. "Bay Katil mi?" diye sordu Paige.

"People'daki makalede bana öyle diyorlardı." Ben daha görmedim."

"Hem de manşette. Hele oku da gör. Beni gülünç ve ürkütücü olarak gösteriyor. Eğer bugün o yazıyı okumuşsa, Lowbock'un bunun bir reklam oyunu olduğuna inanmasına hiç şaşmam."

"O budalanın biri."

"Ama hikâyem de pek berbat."

"Ben sana inandım."

"Biliyorum. Ve bunun için seni daha da seviyorum."

Marty karısını öptü. Kadın kısacık bir an sarıldı kocasına.

"Boğazın nasıl?"

"Yaşayacağım."

"Sersem herif senin kendi kendini boğduğunu düşünüyor."

"Bunu yapmadım. Ama yapılmayacak bir şey değil sanırım."

"Olayı onun gözüyle görmekten vazgeç. Beni kızdırıyorsun. Şimdi ne yapacağız? Buradan çıkmamız gerekmez mi?"

"Mümkün olduğu kadar çabuk hem de. Ve bunun ne olduğunu anlayana kadar da geri gelmeyeceğiz. Birkaç gün yetecek kadar eşya hazırlayabilir misin?"

"Elbette." Paige yukarı çıkmak için merdivene yürüdü .

"Ben Vic ile Kathy'ye bir telefon edip oradaki durumu öğreneyim, sonra gelir sana yardım ederim. Ve Paige, Mossberg yatağımızın altında."

Paige tahta kırıkları arasından geçip yukarı çıkarken, "Peki," dedi.

"Onu oradan çıkar ve yatağın üzerine koy."

Tamam.

Marty karısına bu olağanüstü önlem ihtiyacını tam olarak anlatamadığını düşündü. "Kızların odasına giderken yanına al."

"Peki."

Marty karısını yarı yolda durduracak kadar sert bir sesle, "Ciddi konuşuyorum, Paige," dedi.

Bakmak için başını kaldırınca boynunun çevresinde bir sancı dolaştı.

Paige kocası o ses tonuyla hiç konuşmadığı için şaşkınlıkla aşağı baktı. "Tamam. Yanımdan ayırmam."

"İyi."

Marty mutfaktaki telefona gitmek üzere yemek odasından geçerken Paige'in ikinci kattan gelen çığlığını duydu. Soluğu kesilmiş bir halde hole döndü. Karısını Öteki'nin kollan arasında çırpınırken göreceğini sanıyordu.

Paige merdiven başında durmuş, ilk kez gördüğü kanlı halıya bakıyordu. "Aşağıdan dinlerken hiç...." Marty'ye baktı. "Bu kadar çok kan... Nasıl yürüyüp gidebildi?"

"Eğer sadece... bir insan olsaydı, bunu yapamazdı. O yüzden geri döneceğine inanıyorum.

Bu gece değil belki,.yarın ya da bir ay sonra da değil, ama gelecektir."

"Marty, çılgınlık bu."

"Biliyorum."

"Tanrım." Paige yatak odasına girdi.

Marty mutfakta Beretta'yı dolaptan aldı. Tabancayı kendisi doldurmuş olmasına rağmen şarjörü açtı, kontrol etti, yine yerine takıp namluya bir mermi sürdü. Çini döşeli yerde kirli ayak izleri

vardı. Çoğu hala ıslak ve çamurluydu. Son iki saattir polisler içeri girip çıkmışlar ve bazıları kapıda ayaklarını silecek kadar düşünceli davranmamıştı.

Polislerin meşgul olduklarını, evin kirlendiğini düşünemeyecekleri bilmesine rağmen ayak izleri ve bunların simgeledikleri düşüncesizlik Öteki'nin saldırısı kadar büyük bir mahremiyet ihlali gibi geidi Marîy'ye. İçinde şaşılacak derecede yoğun bir öfke uyandı.

Toplum düşmanları modern dünyada ellerini kollarını sallayarak dolaşırlarken adalet sistemi kötülüğün toplumsal adaletsizlikten doğduğu varsayımıyla çalışmaktaydı.

Soyguncular da, soydukları ya da öldürdükleri insanları kendi kurbanları gibi değil, toplumun kurbanları olarak görülüyorlardı. Daha yakınlarda bir adam on bir yaşındaki bir kızı ırzına geçtikten sonra öldürmekten mahkûm olduğu altı yılı doldurup California'da cezaevinden çıkmıştı. Altı yıl. Kız ise ölüydü tabii. Bu tür aşırılıklar o kadar yaygındı ki, basında bile fazla yer almıyordu. Mahkemeler on bir yaşındaki masumları koruyamıyorsalar ve Kongre ile Senato (buna zorlayacak yasalar çıkaramıyorsa, o zaman yargıçların ve politikacıların hiçbir yerde hiç kimseyi koruyacaklarına güvenilemezdi.

Ama insan hiç olmazsa polis tarafından korunacağını sanırdı; çünkü polisler bütün gün sokaktaydılar ve dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilirlerdi. Washington'un ensesi kalınları ve mahkemelerdeki kendinden emin büyükler yüksek aylıklar, sayısız ayrıcalıklar, dolgun emekli aylıklarıyla kendilerini gerçeklerden uzaklaştırmışlardı; özel güvenlik elemanlarınca korunan mahallelerde otururlar, çocuklarını özel okullara gönderirlerdi;, başlattıkları zararla bir ilişkileri kalmamıştı. Ama polisler öyle değildi. Polisler memurdu. Çalışan erkek ve kadınlar. İşlerini yaparken her gün kötülükle karşı karşıyaydılar; kötülüğün orta

sınıf ve yoksullar arasında olduğu kadar, ayrıcalıklı sınıf içinde de yaygın olduğunu bilirlerdi.

Polis barbarlığa karşı son savunma hattı olmalıydı. Ama onlar ayakta tutmaları istenen düzen konusunda kuşkuya düşmüşlerse, adaleti artık bir tek kendilerinin düşündüklerine inanmışlarsa, o zaman bundan vazgeçerlerdi. Onlara ihtiyacınız olduğunda, adli tıp araştırmalarını yapacaklar, bürokrasiyi memnun etmek için kalın dosyalar dolduracaklar, bir zamanlar temiz olan döşemene kirli ayaklarıyla basacaklar ve sana bir anlayış bile göstermeden evinden gideceklerdi.

Marty mutfağında elinde Beretta'yla dururken artık son savunma umutlarının Paige ile kendisi olduğunu anlıyordu. Başka kimse yoktu, daha yüksek bir yetkili yoktu. Kamu huzurunu koruyacak kimse yoktu.

Cesaretin yanısıra romanlarına kattığı o özgür hayalgücüne de ihtiyaci vardı şimdi. Birden bir James M. Cain ya da Elmore Leonard'ın Hikâyelerinin yer aldığı o ahlakdışı alanda, o kara romanda yaşadığını Hissetti. Böylesine karanlık bir dünyada sağ kalabilmek çabuk düşünmeye, çabuk eyleme ve kesin bir merhametsizliğe bağlıydı. Yaşamın daha kötü neler getirebileceğini hayal etmek yeteneği ve böyle hayal ederek de, o şey geldiğinde şaşıracak yerde hazırlıklı olabilmek. Kafasının içi bomboştu.

Nereye gideceğini, ne yapabileceğini bilemiyordu. Eşyalarını topla ve evden çık. Evet, ama ya sonra?

Elindeki tabancaya baktı.

Cain ile Leonard'ın romanlarını severse de, kendi romanları kara değildi. Onun romanları mantığı, erdemi ve toplum düzeninin zaferi ön plana çıkarırdı. Onun hayalgücü kendisini çözümleri kendi eline almaya ya da anarşizme götürmezdi.

Boşluk.

Marty başında bu kadar dert varken düşünememesinden kaygılanarak telefonu açıp Delorio'ların numarasını çevirdi. İlk çalışta karşısına Kathy çıktı. "Ben Marty."

"Marty, iyi misiniz? Polisin gittiğini gördük, buradaki memur da gitti, ama kimse bize bir şey söylemedi. Her şey yolunda mı orada? Neler oluyor?"

Kathy iyi bir komşuydu ve ilgisi gerçekti, ancak Marty başından geçenleri anlatarak zaman kaybedemezdi.

"Charlotte ile Emily neredeler?"

"Televizyon seyrediyorlar."

"Nerede?"

"Oturma odasında."

"Kapılarınız kilitli mi?"

"Evet, kilitli sanırım."

"Emin ol. Kontrol et. Silahınız var mı?"

"Silah mı? Marty, neler oluyor?"

"Silahınız var mı?" diye bir daha sordu Marty.

"Ben silaha inanmam. Ama Vic'in bir tabancası var."

"Şimdi üzerinde mi?"

"Hayır..."

"Ona tabancayı doldurup Paige ile ben kızları almaya gelene kadar yanında taşımasını söyle."

"Marty, bu işi sevmedim. Ben..."

"On dakika, Kathy. On dakikaya kalmaz kızları alacağım."

Kadın karşılık vermeye fırsat bulamadan telefonu kapattı.

Sonra Paige'in büro olarak kullandığı yukarı konuk odasına çıktı. Paige aile hesaplarını orada tutar, çekleri yazardı.

Çam ağacı masanın sağ alt çekmecesinde makbuzlar, faturalar ve iptal edilmiş çeklerin yanısıra çek defterleriyle banka cüzdanları dururdu. Marty bu sonuncuları pantolonunun cebine soktu. Kafası artık bomboş değildi. Henüz bir eylem planı sayı-

lamayacak kadar zayıfsa da, alması gereken bazı önlemleri düşünmüştü.

Kendi odasına girince büyük dolaptaki aynı boyda otuz kırk karton kutudan aceleyle dördünü seçip çıkardı. Her birinde yirmi cilt kitap vardı. Garaja kutuları ancak ikişer ikişer taşıyabildi. Hepsini BMW'nin bagajına yerleştirdi.

İkinci seferden sonra yatak odasına girerken Paige'in tüfeği kapıp kapıya doğru çevirmesiyle olduğu yerde mıhlanmış gibi kaldı.

Paige gelenin kim olduğunu görünce, "Özür dilerim," dedi.

"Çok doğru yaptın. Kızların eşyalarını topladın mı?"

"Hayır, burada işim bitmedi daha."

"Ben toplamaya başlayayım o halde."

Marty, Charlotte ile Emily'nin odalarına doğru kan lekelerini izleyerek giderken balkon parmaklığının kırılmış bölümünün yanından geçti. Bir an eğilip aşağı hole baktı. Çatlak çinilerin üstünde serilmiş bir ölü görmeyi umuyordu hâlâ.

9.

Charlotte ile Emily, Delorio'ların oturma odasındaki divanın üstündü baş başa vermişler televizyona bakıyorlardı. Aptal bir ana babayla aptal çocuklarının aptal bir sorunu çözmek için aptalca şeyler yaptıkları aptal bir komediyi seyrediyor gibiydiler. Programı izledikleri sürece Bayan Delorio mutfakta yemek hazırlamaya devam ediyordu. Bay Delorio ya evin içinde dolaşıyor ya da ön pencerede durup dışardaki polislere bakıyordu. Kızlar böylece yalnız kaldıklarında evlerinde neler olmuş olabileceğini konuşabiliyorlardı.

"Belki de babam vurulmuştur," dedi Charlotte.

"Sana vurulmadığını bir milyon kere söyledim ya."

"Sen nereden bileceksin? Daha yedi yaşındasın."

Emily göğüs geçirdi. "Annem onun yaralı olduğunu sandığı zaman mutfakta bize yaralı olmadığını söyledi ya."

"Ama üstübaşı kan içindeydi."

"Kendi kanı olmadığını söylemişti."

"Ben öyle bir şey dediğini hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum," dedi Emily.

"Babam vurulmamışsa, kim vuruldu peki?"

"Belki de bir hırsız."

"Biz zengin değiliz, Em. Hırsızın bizim evde ne işi var? Hey, belki de babam Bayan Sanchez'i vurmak zorunda kalmıştır."

"Bayan Sanchez'i neden vursun ki? O sadece temizlikçi kadın."

"Belki de aklını kaçırmıştı," dedi Charlotte.

Emily başını salladı. "Bayan Sanchez aklını falan kaçırmaz. O iyi kadındır."

"İyi insanlar da çıldırırlar."

"Hayır."

"Elbette."

Emily kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir kişi söyle bakayım."

"Bayan Sanchez."

"Ondan başka birini."

"Jack Nicholson."

"O da kim?"

"Aktör. Batman' de Joker'di ve tümüyle de kaçıktı."

"Ama belki o hep öyledir."

"Hayır, bazen iyidir. Shirley MacLaine'le çevirdiği filmde öyleydi. Bir astronottu orada, Shirley'in kızı kanser olup öldü ve Jack da o kadar tatlı ve iyiydi ki."

"Bugün Bayan Sanchez'in günü değildi," dedi Emily.

"Ne?"

"Bayan Sanchez sadece perşembeleri gelir."

"Em, kadın aklını kaçırmışsa gününü nereden bilecek ki. Belki de akıl hastanesinden kaçmıştır, zaman zaman temizliğe gidiyor ve çıldırdığı zamanlar da yanında çalıştığı aileyi öldürüp pişirip yiyordur."

"Korkunçsun," dedi Emily.

"Hayır, dinle bak," diye fısıldadı Charlotte. "Hannibal Lecter gibi."

"Yamyam Hannibal!" Emily'nin soluğu kesilmişti.

İkisi de Kuzuların Sessizliği filmini görmüş değillerdi. Anneleriyle babaları bunun için yeteri kadar büyümediklerini söylemişti, ama okul da filmi milyonlarca kere videodan izleyen öteki çocuklardan duymuşlardı.

Charlotte, Emily'nin artık Bayan Sanchez konusunda o kadar emin olmadığını görüyordu.

Ne de olsa Yamyam Hannibal de çıldıran bir doktordu ve insanların burunlarını falan ısırırdı.

Çılgın bir yamyam olan temizlikçi bir kadın artık o kadar mantıksız sayılmazdı.

Bay Delorio gelip iki yana açılan kapıların perdelerini çekerken bahçeye baktı. Sağ elinde bir tabanca gördüler. Daha önce tabancası yoktu.

Adam perdeleri kapattıktan sonra kızlara bakıp gülümsedi. "Sizler iyi misiniz bakalım?"

"Evet, efendim," dedi Charlotte. "Çok güzel bir program."

"Bir şey ister misiniz?"

"Teşekkür ederiz, efendim," dedi Emily. "Programı seyrediyoruz."

"Çok güzel bir oyun," dedi Charlotte.

Bay Delorio odadan çıkarken iki kız gözden kaybolana kadar onu izlediler.

"Neden tabanca almış?" diye merak etti Emily.

"Bizi korumak için. Bu ne demek anladın mı? Bayan Sanchez hâlâ sağ ve serbest olmalı, yiyecek birini arıyordur."

"Peki ya şimdi Bay Delorio çıldırırsa? Tabancası da var artık, onun elinden kurtulamayız."

"Biraz ciddi ol," dedi Charlotte.

O sırada ellerini san bir mutfak havlusuna kurulamakta olan Bayan Delorio içeri girdi.

Soğan kokuyordu. Kızlar geldiklerinde yemek hazlamaktaydı. "Siz kızlar birer Pepsi daha ister miydiniz?" diye sordu. "

Teşekkür ederiz," dedi Charlotte. "Biz iyiyiz, programı seyrediyoruz.'

"Çok güzel bir oyun," dedi Emily. "En sevdiğimiz," dedi Charlotte. O anda kapı çalındı.

Bayan Delorio, "Sizinkiler gelmiştir," diyerek dışarı çıktı. Kapı zili sanki biri düğmeye yaslanıyormuş gibi çalmaya devam ediyordu.

Vic dikiz deliğinden dışarı baktı. Kapı önünde Marty Stillwater duruyordu.

Kapıyı açıp komşusunun girmesi için yana çekildi. "Marty, sizde polis toplantısı var sanki.

Neler oluyor?"

Marty bir an baktı adamın yüzüne, sonra tabancaya baktı, bir karara varmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Yağmurdan ıslanmıştı, teni bir porselen heykelcik kadar beyaz ve parlaktı.

Kurumuş, büzülmüştü sanki, ciddi bir hastalıktan kurtulmuş biri gibi.

Vic'in ardından hole giren Kathy, "İyi misin?" diye sordu. "Paige iyi mi?"

Marty duraksayarak eşiği aştı ve durdu; Vic'in kapıyı kapatmasına fırsat verecek kadar içeri girmemişti.

"Yeri ıslatmaktan mı korkuyorsun yoksa?" dedi Vic. "Aldırma, gir içeri."

Marty içeri girmeden Vic'in omzu üzerinden oturma odasına, sonra merdiven başına baktı.

Üzerinde kendisine büyük gelen ve boğaz kadar iliklenmiş siyah bir yağmurluk vardı.

Vic adamın dilinin tutulduğunu sandığı sırada Marty, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Güvenlik îçindeler, merak etme."

"Onlara ihtiyacım var," dedi Marty. Sesi daha önceki gibi kısık değildi. "Onlara ihtiyacım var."

"Dostum, hiç olmazsa ne olduğunu anlatacak kadar içeri gelemez..."

"Onlara şimdi ihtiyacim var," dedi Marty. "Onlar benimdir."

Vic Detorio, Marty'nin sanki öfke ya da korku gibi güçlü bir duygusunu kontrol altında tutmak istermiş gibi konuştuğunu farketti. Titriyordu da. Yüzündeki yağmurun bir kısmı ter olabilirdi.

Kathy hole girerek, "Ne oldu, Marty?" diye sordu.

Vic de aynı şeyi soracaktı. Marty Stillwater genelde sakin, rahat tavırlı, gülümseyen bir insandı. Oysa şimdi kaskatıydı karşısında. Bu gece başından her ne geçmişse, üzerinde derin izler bırakmıştı.

Marty bir yanıt veremeden Charlotte ile Emily oturma odasının hole açılan kapısı önünde göründüler. Babalarının sesini duydukları anda yağmurluklarını giymiş olmalılardı. Yürürken bir yandan da düğmelerini ilikliyorlardı.

Charlotte titrek bir sesle, "Baba," dedi.

Kızlarını gören Marty'nin gözleri doldu. Charlotte konuşunca içeri doğru bir adım attı, Vic kapıyı kapattı.

Çocuklar Kathy'nin yanından koşarak geçtiler, Marty yere çömeldi, kızlar kollarına atıldılar.

Üçü birden birbirlerini kucaklarken kızlar bir ağızdan konuşuyorlardı: "Baba, iyi misin? Çok korktuk. iyi misin, ha? Seni seviyorum, babacığım. Her tarafın kan içindeydi. Onu bunun senin kanın olmadığını söyledim. Hırsız mıydı, yoksa Bayan Sanchez çıldırdı mı? Yoksa postacı mı çıldırdı? iyi İnsanlar neden aniden çıldırırlar?" Kızların soru yağmuru altında Marty de durmadan konuşuyordu: "Chartotte'um, Emily'çiğim, çocuklarım, sizi çok seviyorum. Bir daha sizleri elimden almalarına asla izin vermeyeceğim." Yanaklarını, alınlarını öpüyor, kucağında sıkıyor, titrek ellerle saçlarını okşuyordu. Sanki kızlarını yıllardır görmemiş gibiydi.

Kathy hem gülüyor, hem sessizce ağlıyor, gözlerini sarı bir kurulama beziyle siliyordu.

Vic bu aile tablosunu dokunaklı bulmuşsa da, karısı kadar duygulanmış değildi; Marty'nin garip bir hali vardı. Evine giren biriyle boğuşan bir insan gibi değildi... eğer öyle bir şey olmuşsa. Garip. Söyledikleri de garipti: "Benim Emily'im, benim Charlotte'-um, tıpkı resimdeki gibi güzelsiniz, hep birlikte olacağız, bu benim kaderim." Ses tonu da garipti, sanki olay kapanmış gibi -ki, polis gittiğine göre öyle olmalıydı- titrek ama aşırı zorlamalı.

Dramatik. Aşırı dramatik. içinden geldiği gibi değil ezberlediği bir rolü konuşuyormuş gibiydi.

Yaratıcı insanların, özellikle de yazarların garip kişiler oldukları söylenirdi zaten. Vic de Martin Stillwater ile ilk tanıştığında onun da egzantrik biri olacağını sanmış ama düşkırıklığına uğramıştı; Marty bir insanın isteyebileceği en normal, en aklıbaşında komşuydu. Şimdiye kadar. Marty ayağa kalktı, kızlarının ellerini bırakmadan, "Gitmeliyiz," diyerek kapıya döndü.

"Bir dakika, Marty," dedi Vic. "Bizi böyle merakta bırakıp gidemezsin"

Marty kapıyı açıp Vic'e yanıt vermeden dışarı çıkarken Vic karısına baktı ve yüz ifadesinin değişmiş olduğunu gördü. Yanaklarında hâlâ gözyaşları vardı ama gözleri kuruydu, şaşkın görünüyordu. Bunu hisseden sadece ben değilmişim, diye düşündü. Dışarı çıkınca yazarın kızlarının elinden tutmuş, rüzgâr ve yağmur altında bahçe kapısına doğru yürümekte olduğunu gördü. Hava soğuktu. Kurbağa sesleri donmuş bir makinenin gacırtıları dişlilerinden geliyormuş gibiydi. Onları duyan Vic'in canı içeri girip şöminenin karşısında içine bolca konyak konmuş sıcak kakao içmek istedi. "Marty, bir dakika!" Yazar dönüp baktı.

"Biz senin arkadaşlarınız, sana yardım etmek isteriz. Ne olmuş olmuşsa olsun, yardım etmek isteriz."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Victor."

"Victor mu? Victor adından nefret ettiğimi bilirsin, bana kimse Victor demez, hatta sevgili anam bile."

"Özür dilerim... Vic... kafam çok meşgul de." Kızları çekiştiren Marty yürümeye devam etti.

Kapının önünde bir araba vardı. Yeni bir Buick. Yağmurda mücevherlerle süslüymüş gibi parıldıyordu. Motor çalışıyor, ışıkları yanıyordu. İçinde kimse yoktu.

Vic fırtınanın geçmesine rağmen hâlâ yağan yağmura aldırma koştu. "Bu araba senin mi?"

"Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Bugün aldım."

"Paige nerede?"

"Onu alacağız." Marty'nin yüzü derisinin altındaki kafatası kadar beyazdı. Titriyordu. Sokak lambasının ışığında gözleri bir garipti. "Bak Vic, çocuklar iliklerine kadar ıslanacaklar."

"Islanan benim," dedi Vic. "Onların sırtlarında yağmurlukları var. Paige evde değil mi?"

"O daha önce gitti." Marty karşıda hem birinci hem ikinci katı ışıklar yanan evine endişeyle baktı. "Onunla buluşacağız."

"Bana söylediğini hatırlıyor musun?"

"Vic, lütfen..."

"Söylediğini ben de unutmuştum, ama şimdi yağmur altında koşarken hatırladım."

"Gitmemiz gerek, Vic."

"Paige yanlarında değilse çocukları kimseye vermememi söylemiştin. Hiç kimseye.

Hatırladın mı?"

Marty ik büyük bavulu aşağıya, mutfağa taşıdı.

9 mm.lik Beretta'yı pantolonunun beline sokmuştu. Üzerindeki yünlü bol kazak tabancanın görünmesini önlüyordu. Kırmızı siyah kayalı ceketinin fermuarı tabancaya kolaylıkla ulaşabilmesi için açıktı.

Paige arkasından mutfağa girdi. Onun da bir elinde bir bavul, diğerinde Mossberg tüfek vardı.

Marty mutfaktan karanlık garaja geçerken, "Kapıyı açma," dedi. Arabaya eşyaları yerleştirirken garaj kapılarının açık olmasını istemiyordu. Öteki polisler gittikten sonra geri dönmüş, hatta o anda hemen dışarıda olabilirdi,

Paige de garaja girip tavan ışığını yaktı. Starterler eski olduğundan floresan ampuller titredi ama birden yanmadı. Arabalar arasında, duvarlarda gölgeler belirip kayboldu. Marty ağrıyan boynunu güçlükle çevirerek her gölgeye dikkatle baktı. Gölgeler arasında kendisininkine benzeyen bir yüz göremedi.

Floresan ampuller yandı. Kış sabahı kadar soğuk sert beyaz ışık eden gölgelere son verdi.

Buick'in birkaç adım ötesinde, çocukların elleri ellerinde, onlarla kaçmaya çok yakın artık.

Onun Charlotte'u. Onun Emily'si. Geleceği, kaderi çok yakın artık.

Ama Vic bırakmıyor. Sülük gibi herif. Yağmura aldırmadan arkalarından yürüyüp durmadan konuşuyor, sorular soruyor. Meraklı herif. Arabaya çok yakın. Motor çalışıyor, farlar yanık.

Bir elinde Emily, erinde Charlotte. Kendisini seviyorlar, gerçekten seviyorlar. İçerde kucaklayıp öpmüşlerdi. Onu gördüklerine çok sevinmişlerdi kızları. Babalarını, gerçek babalarını tanıyorlar. Arabaya binip kapıları kapatarak bir yola koyulsa sonsuza kadar onun olacaklar.

Belki de bu meraklı pezevenk Vic'i öldürse iyi olur. O zaman kaçak kolaylaşır. Ama bunu yapabileceğini sanmıyor.

"Bana Paige yanlarında olmadıkça çocukları kimseye vermememi söylemiştin. Hiç kimseye. Hatırladın mı?"

Vic'e bakıyor ama ne yanıt vereceğinden çok öldürüp öldürmemeyi düşünüyor. Karnı aç yine, dizleri titriyor, ön koltuktaki çikolata ve şekerleri çekiyor canı. Şeker, karbonhidrat, içindeki onarım için gerekli enerji.

"Marty? Ne dediğini hatırladın mı?"

Silahı da yok, ama aslında bu bir sorun sayılmaz. Elleriyle öldürmek için eğitilmiş. Vic'in karşı koyacak kadar iri ve kendisinin de biraz zayıf düşmüş olmasına rağmen onu öldürecek gücü bulabilir belki.

"Garip bir şey diye düşünmüştüm," diyor Vic. "Ama sen, Paige yacında olmadıkça çocuklara sana bile vermememi söylemiştin."

Sorun, herifin elinde tabanca olması. Ve de kuşkulanıyor.

Kaçma umudu her an uçuyor, yağmurla birlikte akıp gidiyor. Kızlar hâlâ ellerini tutmaktalar. O da onları sıkı sıkı tutuyor ama

her an ellerini çekmek üzereler ve ne yapacağını bilemiyor. Vİc'e bakıyor, tıpkı o gün yeni kitaba başlamak için oturduğunda olduğu gibi söyleyecek bir şey gelmiyor aklına.

Birden bu sorunun üstesinden gelebilmek için arkadaş gibi davranması gerektiğini farkediyor. Filmlerde arkadaşların birbirleriyle konuştukları gibi. O zaman bütün kuşkular ortadan kalkar.

Bir film anıları nehri akıp geçiyor zihninden. "Vic... onu gerçekten ben mi söyledim, Vic?"

Kendini Jimmy Stewart olarak görüyor, çünkü Jimmy Stewart'ı herkes sever. "Doğrusu kafam karmakarışık olduğundan ne dediğimin farkında mıyım ben? Olanlar beni serseme çevirdi çılgınlık bütün bu olanlar."

"Peki, ama ne oldu, Marty?"

Korkmuş ama yine de nazik, duraksıyor ama içtenlikli, bir Hitchcock filminde Jimmy Stewart: "Çok karmaşık bir iş, Vic. inanılmaz, ben bile inanamıyorum olanlara. Sana anlatmak bir saat sürer şimdi, benim de bir saatim yok, hiç yok. Çocuklarım tehlikede, Vic, onların başına bir şey gelirse... yaşayamam."

Bu yeni tavrının istediği etkiyi yarattığını görüyor. Komşunun kendilerini durdurmayacağından emin olarak çocukları son birkaç adım daha çekiştiriyor.

Ama Vic su birikintilerine basa basa arkasından geliyor. "Bana bir şey söyle hiç olmazsa."

Kapıyı açıp kızları içeri soktuktan sonra yine Vic'e dönüyor. "Söylemeye utanıyorum aslında, ama benim, babalarının geçimini sağladığı için yaptığı iş çocukları tehlikeye attı."

Vic şaşkın. "Sen kitap yazarısın ama."

"Vic, saplantılı bir okurun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Vic'in gözleri irileşiyor, sonra ani bir rüzgâr yüzüne yağmur damlalarını çarptırınca yine kasılıyor. "Birkaç yıl önce Michael J. Fox ve o kadın gibi mi?"

"Evet, tıpkı onun gibi." Kızların ikisi de arabada. Kapıyı kapatıyor. "Ama bizi rahatsız eden kaçık bir kadın değil, bir erkek; bu gece fazla ileri gitti, eve girdi, çok acımasız, onu yaralamak zorunda kaldım. Ben, hem de. Benim kimseye bir zarar verebileceğimi düşünebilir miydin, Vic? Şimdi tekrar geleceğinden korkuyorum, o yüzden kızları buradan uzaklaştırmalıyım."

Hikâyeye tümüyle kanmış olan Vic, "Vay canına!" diyor.

"Şu anda daha fazla zamanım yok, Vic... sen... sen zatürree olmadan gir evine haydi. Sana bir iki güne kadar telefon edip her şeyi anlatırım." Vic duraksıyor. "Eğer yardım edebileceğimiz bir şey..."

"Git artık haydi, yaptıkların için minnetarım sana, bundan sonra bana yapacağın yardım şu yağmurdan kaçmaktır. Şu haline bak, sırılsıklam oldun. Bir de benim yüzümden zatürree olduğunu duyup üzülmeyim."

Paige BMW'nin arkasındaki Marty'nin yanına gidip üçüncü bavulla Mossberg'i bıraktı. Marty kapağı açınca içerdeki üç karton kutuyu gördü "Nedir onlar?"

"İhtiyacımız olabilecek bazı şeyler," dedi Marty.

"Neler?"

"Sonra anlatırım." Marty bavulları arabanın bagajına yerleştirdi. İçeri sadece iki bavul sığınca Paige, "Ben ihtiyacımız olanların en azını aldım," dedi.

"Senin kutulardan biri kalacak."

"Olmaz. Küçük bavulu arka koltuğun önüne, yere koyarım, Emily'in ayakları altına. Ayakları yere kadar erişmiyor zaten."

Vic eve doğru yürürken dönüp Buick'e bakıyor. Hâlâ Jimmy Stewart rolünde: "Haydi, git artık, Vic. Bak, Kathy de kapıya

çıkmış, bir an önce içeri girmezseniz, ikiniz de hastalanacaksınız." Dönüp Buick'in arkasından geçerek öne gidiyor, eve bir daha ancak kapıya vardığında bakıyor.

Vic şimdi Kathy ile kapının eşiğinde, artık tabancalı ya da tabancanı kaçmasına engel olamayacak kadar uzak.

Delorio'lara el sallıyor, onlar da karşılık veriyorlar. Arabaya biniyor, kapıyı kapatıyor.

Karşıda kendi evinde ışıklar yanıyor. Sahtekâr orada Paige ile. Onun güzel Paige'i. Ama silahı olmadan bir şey yapamaz şimdi. Arkaya dönüp bakınca Charlotte ile Emily'nin emniyet kemerlerini bağladıklarını görüyor. iyi kızlar. Sarı yağmurlukları ve sarı plastik şapkalarıyla öyle de güzeller ki. Fotoğrafta bile bu kadar sevimli değillerdi İkisi birden konuşmaya başlıyorlar. Önce Charlotte: "Nereye gidiyoruz, babacığım, bu arabayı nereden aldık."

"Annem nerede?" diye soruyor Emily.

Ama kendisi onları yanıtlayamadan bir soru yağmuru başlıyor:

"Ne oldu, kime ateş ettin, birini öldürdün mü?"

"Bayan Sanchez miydi?"

"Baba, o da Yamyam Hannibal gibi çıldırdı mı?" diye soruyor Charlotte.

Yan camdan bakınca Deiorio'ların evlerine girip kapıyı kapattıklarını görüyor.

"Doğru mu, baba?" diye soruyor Emily.

"Baba, Bay Delorio'ya Michael J. Fox gibi olduğunu söylemişsin doğru mu?"

"Susun," diyor ve vitesi takıp gaza basıyor. Ama elfrenini bırakmayı unuttuğundan araba olduğu yerde sarsılıyor.

"Annem niye burada değil?" diye soruyor Emily.

Charlotte'un heyecanı arttıkça sesi başını döndürüyor: "Gömleği kan içindeydi, birini vurmuş olmalısın."

İçinde müthiş bir açlık var. Motoru tekrar çalıştırmak için anahtarı çevirirken elleri titriyor.

Açlığı daha önceki kadar şiddetli olmayacaksa da, bir iki blok gitmeden o şekerleri yemek zorunda kalacak.

"Annem nerede?"

"Önce adam seni vurmaya çalışmış olmalı, seni vurmaya kalkıştı mı, elinde bıçak mı vardı, üff, bıçak da ne korkunç olurdu, elinde ne vardı, baba?"

Motor çalışmıyor, boğuldu galiba.

"Annem nerede?"

"Onunla çıplak ellerinle mi boğuştun, elinden bıçağını falan mı aldın, baba, bunu nasıl yapabildin, sen karate biliyor musun?"

"Annem nerede? Annemin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Boğulmuş araba çalışmıyor. Rurrrrrruuurrr. Silecekler çalışıyor, Sağdan sola. Soldan sağa.

Yağmurun gürültüsü. Arka koltukta kızların hiç kesilmeyen sesleri. Arı vızıltısı gibi.

Vızzzvızzzvızz. Titreyen eliyle anahtarı zorluyor. Terli parmakları kayıyor anahtarın üzerinden. Anahtarı kıracağından korkuyor. Açlık. Yemek ihtiyacı. Buradan gitmesi gerek.

Yağmurun gürültüsü. iyileşmiş yaraları sancıyor. Soluk aldıkça canı acıyor. Lanet motor.

Çalışmıyor. Ruuurrrrruuurrr. Baba-baba-baba-baba. Vızzzzzz.

Tatminsizlik öfkeye, öfke nefrete, nefret şiddete. Şiddet kimi zaman sakinleştirir.

Bir şeye, neye olursa olsun, bir şeye vurmak ihtiyacı. Dönüp kızlara bakıyor. "Susun! Susun! Susun!"

Çocuklar şaşkın. Daha önce kendileriyle hiç böyle konuşmamış gibi.

Küçüğü dudaklarını ısırıyor, yüzüne bakamıyor, başını cama çeviriyor.

"Susun, Tanrı aşkına! Kesin sesinizi!"

Öne dönüp motoru çalıştırmak için uzanırken büyük kız bebek gibi hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Silecekler çalışıyor, marş motoru gacırdıyor, yağmurun dinmek bilmeyen gürültüsü ve şimdi kızın ağlaması. Adamın bağırması bir an bütün sesleri örtüyor.

Arkaya geçip onu tokatlamayı, susturmayı düşünüyor. Eliyle ağzını burnunu örtüp tek bir ses çıkaramayana kadar beklemek, susana kadar, susana, susana....

Motor birden çalışmaya başlıyor.

Marty bavulu BMW'nin sürücü koltuğunun arkasına yerleştirirken Paige, "Ben şimdi geliyorum," dedi.

Marty başını kaldırınca karısının eve doğru yürüdüğünü gördü. "Dur, ne yapıyorsun?"

"Işıkları söndüreceğim."

"Bırak şimdi. Oraya girme."

Bir roman ya da film sahnesi sanki. Arabaya kadar gelmişlerken, bir olay olmadan kaçışa o

kadar yaklaşmışken, gereksiz bir şey yapmak için eve dönmek, güvenliğe kavuştuklarını sandıkları anda, psikopatın her nasılsa eve girdiğini ya da polisin evi araması sırasında kurnazca kuytu bir köşeye saklanmış olması. Oda oda dolaşıp ışıkları söndürerek evi karanlığa terkederken, benzerinin gölgeler arasından bir kasap bıçağıyla fırlaması, içlerinden birini ya da ikisini de öldürmesi tam bir film sahnesi.

Marty gerçek yaşamın romanlardaki kadar aşırı renkli ya da sıkıcı olmadığını bilirdi, ama romanlardan daha beklenmeyen

şeyler olurdu gerçek yaşamda. Işıkları söndürmek için eve dönmekten korkması mantıksızdı, aşırı verimli bir hayalgücünün ürünüydü.

Ama lanet eve girmeyecekler bir daha. Hayır.

"Işıklar açık kalsın," dedi. "Kapıyı kilitle, garaj kapısını aç, çocukları alıp bir an önce gidelim buradan."

Paige belki de kendi hayalgücünün de etkileneceği kadar uzun bir zaman yaşamıştı bir romancıyla ya da yukarı holdeki ka gölünü hatırlamıştı. Her ne nedenle olursa olsun, bu kadar ışığı açık bırakmanın elektrik savurganlığı olacağını ileri sürüp itiraz etmedi. Garaj kapısını açan düğmeye bastı, mutfak kapısını kapattı.

Marty BMW'nin bagajını kapatıp kilitlerken garaj kapısı da açılmıştı.

Sağ eli belindeki tabancaya giderken yağmurlu geceye baktı. Hayali hâlâ çalışıyordu ve benzerinin her an karşıdan çıkıp geldiğini görmeye hazırdı.

Gördüğü, hayalinin yaratabileceği her şeyden beterdi. Delorio'ların evinin önünde bir araba duruyordu. Bu Delorio'ların arabası değildi. Marty daha önce hiç görmemişti o arabayı.

Farlar yanıyordu, ama sürücüsü motoru çalıştıramıyor, sürekli marşa basıyordu. Sürücü kara bir şekildi ama arka koltukta, arka pencereden bir çocuk yüzü seçilmekteydi. Marty o mesafede bile Buick'teki kızın Emily olduğundan emindi.

Paige mutfak kapısının önünde ceketinin cebindeki anahtarları çıkarmaya çalışmaktaydı.

Marty şoka girdiğini hissetti. Ne Paige'e seslenebiliyor, ne de kıpırdayabiliyordu.

Sokağın karşısındaki Buick'in motoru sonunda çalıştı. Egzostan duman bulutları çıktı.

Marty garajdan çıkıp yolu yarılayana kadar şoktan kurtulmuş olduğunu farkedemedi. Bir saniyenin binde birinde sanki on metre ötede birden belirmiş gibiydi.

Beretta elindeydi. Belinden ne zaman çektiğini hatırlamıyordu.

Buick kaldırımdan ayrılırken Marty de onu kovalamak için sola döndü. Sürücü izlendiğini henüz farketmemîş olduğundan araba hızlanmamıştı.

Emily'yi hâlâ görebiliyordu. Yüzü cama yapışıktı. Babasına bakıyordu.

Marty arabaya yetişiyordu, arkasıyla arasında üç metre kalmıştı. Araba o anda hızlandı.

Tekerlekleri birikintilere dalarak suları iki yana fırlattı.

Marty'nin üzerinde kapkara bir umutsuzluk dalgası vardı şimdi, ancak kalbi eskisinden daha şiddetle atmaya başladı ve sahip olduğunu bilmediği bir güç buldu kendinde. Sulara dalıp çıkarak koşuyor, ayakları asfalta pistonlar gibi inip kalkıyor, kollarını sallıyor, gözlerini bir an bile arabadan ayırmıyordu.

Buick sokağın sonunda yavaşladı. Tam kavşakta durdu.

Marty soluk soluğa yetişti arabaya. Arka tampon. Arka çamurluk. Arka kapı.

Emily'nin cama yapışmış yüzü.

Şimdi kendisine bakıyordu.

Marty'nin duyuları sanki beyni etkileyen ilaç almış gibi keskinlemişti. Kendisiyle kızı arasındaki camda yağmur damlalarını, onların biçimlerini, sokak lambalarının damlacıklar üzerindeki yansımalarını görüyordu, sanki bu damlacıkların her biri dünyadaki her bir şeye eşdeğerdeymiş gibi. Arabanın içini de karanlık bir yer olarak değil, siyah, mavi ve grinin sayısız tonlarında gölgelerden bir halı gibi seçiyordu. Ve o karanlık elişini

içinde, Emily'nin solgun yüzünün hemen arkasında ikinci bir çocuk daha vardı: Charlotte.

Sürücü kapısına varıp kapı koluna doğru uzanacağı sırada araba yine hareket etti. Sağa döndü, kavşağı geçti.

Ayağı kayan Marty az daha ıslak asfalta kapaklanıyordu. Dengesine kavuştu, tabancayı daha sıkı kavradı ve öteki sokağa girmekte olan Buick'in ardından koşmaya başladı.

Sürücü solundaki Marty'nin farkında olmadan sağına bakıyordu, Üzerinde siyah bir yağmurluk vardı. Yağmurdan ıslanmış olan yan camdan şimdi sadece başının arkası görünüyordu. Saçları Vic Delorio'nun saçlarından daha koyuydu.

Araba dönüşünü tamamlamak için ağır hareket ettiğinden Marty yine yetişti. Güçlükle soluk alıyor, kulakları kalp atışlarıyla uğulduyordu. Bu kez kilitli olduğunu düşünerek kapıyı açmayı denemedi. Bunu deneyerek sürpriz unsurunu elden kaçırabilirdi. Beretta'yı kaldırıp adamın kafasına nişanladı.

Kızlar kırık cam parçalarıyla yaralanabilirlerdi. Ama bu tehlikeyi göze almak zorundaydı.

Aksi halde bir daha hiç bulunmamak üzere kaybolacaklardı.

Sürücünün Vic Delorio ya da başka bir masum kişi olması olasılığı çok azsa da, Marty kime ateş ettiğinden emin olmadan tetiğe basamazdı. Arabaya paralel olarak koşarken, "Hey!

Hey!" diye bağırdı.

Sürücü cama bakmak için başını çevirdi.

Marty namlunun ucunda kendi yüzünü gördü. Öteki. Önündeki cam bir insanın dünyada kimsenin bilmesini istemediği vahşi duygularını gösteren lanet bir aynaydı sanki. Kendisini gören aynadaki yüz ret ve öfkeyle kasılmıştı.

Sürücü şaşırınca ayağı gaz pedalından kaydı. Buick bir an yavaşlar gibi oldu.

Camdan bir metre kadar uzakta olan Marty tetiğe iki kere bastı. Birinci silah sesi yağmurlu gecenin ıslak asfaltı üzerinde yankılanmadan önce sürücünün bir eliyle direksiyonu tutarak yana devrildiğini görür gibi oldu. Namlunun ucundan bir alev fışkırdı ve parçalanan cam kaderini gözlerden sakladı.

İkinci el ateşi birincinin hemen arkasından patlarken araba lastiklerinden kulakları tırmalayan bir gacırtı duyuldu. Buick, hırçın bir atın rodeo kapısından fırlayışı gibi öne doğru fırladı.

Marty arabanın arkasından koştuysa da, araba egzos dumanlı arasında uzaklaştı kendisinden. Benzeri hâlâ sağdı, belki yaralanmıştı ama hâlâ sağdı ve kaçmaya kararlıydı.

Buick hızla doğuya doğru giderken iki şeritli sokağın yanlış şeridine girmişti. Bu gidişle kaldırıma çıkacak ve birinin ön bahçesine girecekti.

Marty arabanın son hızla kaldırıma bindirdiğini, bir ağaca veya bir evin duvarına çarpıp alev aldığını, kızlarının çelik bir tabut içinde sıkışıp kaldıklarını gördü. Zihninin en karanlık köşesinde alevler etlerini kemiklerinden sıyırırken onların çığlıklarını bile duyabiliyordu.

Arabanın peşinden koşarken Buick yine kendi şeridine geçti. Hâla çok hızlı gidiyordu ve onu yakalama umudu yoktu.

Ama Marty sanki kendi canını kurtarmak içinmiş gibi koşuyordu, boğazı yine yanmaya başlamıştı ve açık ağzından soluk aldıkça göğsü sancıyor, bacaklarına iğneler batıyormuş gibi oluyordu. Sağ eli Beretta'yı öyle sıkı kavramıştı ki, kolunun kasları tâ bileğinden omzuna kadar zonkluyordu. Ve attığı her umutsuz adımla birlikte sessiz bir acı ve keder çığlığıyla zihninin derinliklerinden kızlarına sesleniyordu.

Babaları kendilerine susmaları için bağırınca Charlotte suratına bir tokat yemiş gibi olmuştu; o güne kadar onu böylesine kızdıracak bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Ancak bütün yaptığı

da birkaç soru sormak olduğundan onu böylesine kızdıran şeyin ne olduğunu anlayamadı. Kendisini öyle azarlaması büyük bir haksızlıktı ve babasının o güne kadar hiç haksız davranmamış olması bu azarlamanın etkisini daha da arttırıyordu. Babası ona sanki sadece Charlotte olduğu için, doğasında olan bir şeye karşı ani bir tiksinti duymuşçasına kızmıştı. Bu da katlanılmaz bir düşünceydi, kendini değiştiremeyeceğine belki de babası bir daha onu hiç sevmeyecekti. Yüzündeki o nefret ve öfke ifadesi hiç kaybolmayacak ve kendisi de bunu ömrü boyunca hatırlayacaktı. Aralarında her şey sonsuza dek değişmişti artık. Charlette bütün bunları babasının onlara bağırması bitip de ağlamaya başlamadan geçen bir anda düşünüp anlamıştı. Arabanın sonunda hareket ettiğini farkeden Charlotte Em'in pencereden dönüp kolunu yakalamasıyla kendine geldi. Em, "Babam," diye fısıldadı.

Charlotte ilk anda Em'in onu babasını kızdırmakla haksız olarak suçladığını ve sesini çıkarmaması için uyardığını sandı. Ama kardeşçe kavgaya giremeden Em'in sesinde neşeli bir heyecan olduğunu farketti.

Önemli bir şey oluyordu.

Yaşlı gözlerini kırpıştırarak bakınca Em'in yeniden cama yapışmış olduğunu gördü. Araba kavşaktan geçip sağa dönerken onun baktığı yana baktı.

Babasını arabanın yanısıra koşarken görünce Charlotte bunun gerçek babası olduğunu anlamıştı. Direksiyonun başındaki baba yüzünde nefret ifadesi olan ve nedensiz olarak çocuklarına bağıran o baba sahteydi. Ya da başka bir şeydi. Filmlerdeki gibi belki başka bir galaksiden gelip babasının biçimine girmişti. Charlotte iki eş baba karşısında hiçbir şaşkınlığa düşmedi ve bir yetişkine olacağı gibi hangisinin gerçek olduğunu anlamakta güçlük çekmedi, o bir çocuktu ve çocuklar böyle şeyleri bilirlerdi.

Babası araba sokağa sapmak için yavaşlayınca tabancasını ön yan cama uzatarak, "Hey! Hey!" diye bağırdı.

Sahte baba kendisine bağıranı tanıyınca Charlotte emniyet kemerinin imkân verdiği kadar öne eğilip kızkardeşini camın önünden çekti. "Yat yere, yüzünü ört, çabuk!" diye bağırdı.

İki kızkardeş birbirlerini kucaklayıp, başlarını kollarıyla korudular.

BUM!

Charlotte o güne kadar böylesine bir gürültü duymamıştı. Kulakları çınlıyordu.

Bu kez korkuyla ağlayacaktı ki, Em için dayanıklı olması gerektiği düşündü. Böyle bir zamanda bir abla sorumluluklarını bilmeliydi.

BUM!

İkinci ateş sesi birincisinden hemen bir kalp atışı kadar sonra gelmişti, ama Charlotte yine de sahte babanın vurulduğunu anladı. Adam acıyla bağırıp küfür etti. Ama hâlâ sağlamdı ve araba ileri fırladı.

Çok hızlı ve yalpalayarak gidiyorlardı.

Charlotte bir yere çarpacaklarını hissetti. Eğer çarpışmada parçalanmayacak olurlarsa araba durduğunda hemen çıkmalı ve babalarının sahte babanın icabına bakması için oradan uzaklaşmalıydılar.

Babasının ötekisini altedeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Charlotte babasının romanlarını okuyacak yaşa gelmiş değilse de, onun katilin araba kovalamak ve silahlar hakkında yazdığını biliyordu. O nedenle babası gerekeni yapacaktı. Sahtekâr, babasıyla karşılaştığına pişman olacak, uzun ama çok uzun bir süre hapis yatacaktı.

Charlotte Em'i bırakmadan bir eliyle emniyet kemerinin kilidini buldu ve parmağını düğmenin üstünde tuttu.

Araba bir şeye çarpıp sarsılınca sürücü frene bastı. Islak sokakla yan yan kaydılar.

Arabanın arkası sola savrulurken dönmedolaptaymışlar gibi midesi bir tuhaf oldu.

Arabanın sürücü yanı bir yere çarptıysa da darbe çok sert değildi Charlotte düğmeye basıp emniyet kemerinden kurtuldu. Em'e, "Emniyet kemerini çöz çabuk!" diyerek onun düğmesini de bulup bastı.

Em'in kapısı çarptıkları şeye dayanmıştı. Charlotte'un tarafından çıkmak zorundaydılar.

Charlotte, Em'i kendine doğru çekti. Kapıyı açtı, Em'i dışarı itti.

Aynı anda Em de onu çekiyordu, sanki kurtarma işini yapan kendisiymiş gibi. Charlotte'un aklından, hey, burada abla olan kim, demek geçti bir an.

Sahte baba dışarı çıktıklarını farketmişti. Geri atılarak, "Seni küçük orospu!" dedi ve Charlotte'un şapkasını yakaladı.

Charlotte şapkanın altından sıyrıldı, kapıdan fırladı, ıslak asfalta düştü. Başını kaldırınca Emily'nin karşı kaldırıma doğru koşmakta olduğunu gördü. Yürümeyi yeni öğrenen bir bebek gibi iki yana sallanıyordu koşarken. Charlotte da kalkıp kızkardeşinin ardından koşmaya başladı.

Biri kendilerine sesleniyordu.

Baba.

Gerçek babaları.

Hızla uzaklaşan Buick sokağın sonuna varmak üzereyken bir su birikintisinin içindeki büyük bir dala çarpıp kaydı.

Marty aralarındaki mesafenin azalacağına sevinirken birden kızlarına neler olabileceği düşüncesiyle dehşete kapıldı. Zihnindeki o araba çarpma sahnesi sürekli gösterimde gibiydi; şimdiyse

hayalinden çıkıyor senaryoyu aşarak, hayalden gerçeğe dönüşüyordu.

Eğer zihninde arabanın çarptığını görmek istemeseydi çarpmayacağı gibi çılgınca bir düşünce geçti aklından; kızları öyle olduğunu hayal ettiği için yanabilerdi arabada.

Buick birden bir Ford'a çarpıp durdu. Gürültü gecenin sessizliğini parçaladıysa da, araba ne takla atmış, ne de yanmaya başlamıştı. Marty'nin şaşkın bakışları arasında arabanın arka kapısı açıldı ve kızları dışarı fırladılar.

Görebildiği kadarıyla ciddi bir yara almış değillerdi, onlara Buick' den uzaklaşmaları için seslendi. Ama kızların onun öğüdüne ihtiyaçları yoktu. Kendilerine göre bir plan yapmışlardı, hemen sığınacak bir yer arayarak karşı kaldırıma koştular.

Marty koşmaya devam etti. Kızları arabadan kurtuldukları o an, öfkesi korkusunu bastırmıştı. Şimdi sürücüye bir zarar vermek, onu öldürmek istiyordu. Bu öfke kendisini bile ürküten soğukkanlı ve mantığın hiçbir yeri olmadığı hayvanca bir vahşetti.

Arabaya yaklaşırken motordan bir çığlık duyuldu ve dönen tekerleklerden bir duman yükseldi. Öteki kaçmaya çalışıyordu ama iki araba birbirierine geçmişti. Madeni gacırtılar arasında Buick birden Ford'dan sıyrılıp kurtulmaya başladı.

Marty ateş açmak için biraz daha yakın olmayı yeğlerdi, o zaman Öteki'ni vurmak için daha iyi bir fırsat ele geçirecekti. Ama arabaya bundan daha fazla yaklaşamayacağını hissediyordu. Koşarken birden durdu, Beretta'yı iki eliyle tutarak doğrulttu. Elleri o kadar titriyordu ki,namluyu düzgün tutamıyordu.

İlk merminin geri tepmesiyle namlu havaya kalktı. Marty tabancayı indirip bir el daha ateş etti.

Buick Ford'dan kurtuldu, biraz ilerledi. Bir an tekerlekler ıslak yerde kaydı, arkaya gümüş bir su sütunu yükseldi.

Marty tetiğe bastı, arabanın arka camı parçalanınca memnunlukla homurdanarak bir el daha ateş etti. Sürücünün kafasını nişanlamış, beyninin cam gibi dağılacağını, hayalinde olanın gerçeğe dönüşeceğini umuyordu. Buick hızla uzaklaşmaya başladı. Marty bir el daha ateş ederken araba menzil dışına çıkmıştı bile. Kızlar ateş hattı dışındaydılar ve yağmurlu sokakta başka kimse yok gibiydi. Ancak Öteki'ni vurma şansı olmadığından ateşe devam sorumsuzluk olurdu. Yakınlardaki evin camından bakmakta olan masum birine isabet edebilirdi. Ama umurunda bile değildi artık, kendine hakim olamıyordu; kan ve intikam isteğiyle şarjörü boşalttı, son mermiden sonra bile tetiğe arka arka basmaya devam etti.

BMW'deki Paige kırmızı dur işaretini dinlemeden gaza bastı. Araba köşeyi dönerken iki tekerleği üzerinde devrilecek gibi oldu, ama Paige direksiyonu hemen çevirip arabayı doğrulttu.

Köşeyi döndüğünde gördüğü ilk şey sokağın ortasındaki Marty oldu. Kocası sırtı kendisine dönük, bacaklarını iki yana iyice açmış uzaklaşan Buick'in ardından ateş etmekteydi.

Paige'in birden soluğu kesildi, kalbi duracak gibi oldu. Kızlar uzaklaşan arabada olmalıydılar.

Paige gazı kökledi, amacı Marty'nin çevresinden dolanıp Buick'e yetişmek, arkasından vurup yoldan çıkarmak, kızlarını kaçıran adamla çıplak elleriyle boğuşmaktı. O anda sarı yağmurluklu kızlarını sağ kaldırımda, bir sokak lambası altında gördü. El eleydiler.

Sarımtırak ışık ve sağanak halindeki yağmurda öylesine küçük ve incinebilir görünüyorlardı ki.

Paige, Marty'yi geçip kaldırıma yanaştı. Motoru ve farları açık bırakıp kızlara koştu.

"Tanrım, sana çok şükür! Tanrım, sana çok şükür!" diye mırıldanıyordu koşarken. Yere çömelip kızları kucaklarken bile

sanki bu sözcüklerde tılsımlı bir güç varmış da, eğer susarsa çocuklarının birden kollan arasından kurtulup yok olacaklarına inanıyormuş gibi durmadan şeyi tekrarlıyordu.

Kızlar annelerine sıkı sıkı sarıldılar. Charlotte başını annesinin boynuna gömdü. Emily'nin gözleri iri iriydi.

Marty de üçünün yanında diz çöktü. Sanki tenlerinin hâlâ sıcak ve gözlerinin canlı olduğuna inanamıyormuş gibi yüzlerine dokunuyordu, "İyi misiniz? Yaralandınız mı? iyi misiniz?" diye soruyordu bir yandan da. Bulabildiği tek yara Charlotte'un arabadan yere düştüğünde avucu içindeki çizik oldu.

Kızlardaki tek rahatsız edici şey olağanüstü sessizlikleriydi. Sanki az önce şiddetli bir azarlamayla karşılaşmışlar gibi sakin ve ürkektiler. Onları kaçıran adamla geçirdikleri o kısa süre içinde korkmuşlar, içlerine kapanmışlardı. Kendilerine olan güvenleri bir süre geri gelmeyebilir, gelse de eskisi kadar güçlü olmayabilirdi. Paige sadece bu nedenle olsa bile, Buick'teki adama bunu ödetmek istiyordu.

Silah sesleri kesilince birkaç kişi olup biteni görmek için kapılarının önüne çıkmışlardı.

Bazıları da pencerelerden bakıyorlardı. Uzaktan siren sesleri duyuldu. Marty ayağa kalkarak, "Gidelim buradan," dedi. "Polis geliyor," dedi Paige. "Onun için söyledim zaten."

"Ama..."

"Geçen seferden daha kötü davranacaklardır." Siren sesleri yaklaşırken Marty, Charlotte'u kucaklayıp BMW'ye doğru yürüdü.

Sol gözüne cam parçaları girmiş. Güvenlikli cam küçük parçalara ayrılmış ama yüzünü kesmemiş. Fakat gözün içine küçük sırçalar girmiş ve acısı dayanabilecek gibi değil. Gözün her hareketinde parçalar biraz daha derine gömülüp zararı arttırıyor.

İğne gibi keskin cam battığında elinde olmadan gözünü kırpıyor, bu da sancıyı daha da arttırıyor. Gözünün kırpılmasına engel olmak için sol elini gözkapağına çok hafifçe bastırıyor. Mümkün olduğunda direksiyonu sağ eliyle tutuyor.

Ancak kimi zaman iki elle sürmek zorunda kalınca sol gözünü bırakıyor. Sağ eliyle bir şeker alıp ağzına atıyor. Metabolik fırını yakıt istiyor.

Sol gözü üstünde bir mermi yarığı var. İşaret parmağı eninde ve üç santim boyunda.

Kemiğe kadar açılmış. İlk başta çok kanadı, koyulaşmakta olan kan kaşının üstünden akıp gözüne bastırdığı sol elinin parmakları arasına doluyor.

Kurşun bir santim sola gelseydi şakağından beynine girecekti. Baş yaralarından korkuyor.

Beyindeki bir yarayı diğerleri kadar kolaylıkla iyileştiremeyeceğine inanıyor. Belki de beyin yarasının iyileşmesi olanaksız.

Yarı kör bir halde sürüyor arabayı. Tek gözle kalınca derinlik duygusunu kaybetmiş.

Yağmur birikintilerime dolu sokaklar tehlikeli.

Polis şu anda Buick arabanın tanımını ve plakasını elde etmiş olmalı. Devriyeler gözlerini dört açacaklar. Arabanın sürücü yanındaki hasar da tanınmasını kolaylaştırır.

Bu kez yeni bir araba çalacak durumda değil. Hem yarı kör, hem de üç saat önceki kurşun yaralarından henüz bitkin. Bir araba çalarken ya da şu anda Buick'in bagajında yatan ve yağmurluğunu giydiği adam gibi birini öldürürken yakalansa ya tutuklanır ya da daha ağır yaralanır.

Mission Viejo'dan kuzeye ve batıya doğru giderek kent sınırını geçip El Toro'ya giriyor. Yeni bir yerde olmasına rağmen kendini güvenlikte hissetmiyor. Buick için arama emri çıkarılmış ve bunun geniş çaplı olacağı kuşkusuz.

En büyük tehlike sürekli hareket halinde olmak; böylece polisin tarafından görülme riski artıyor. Buick'i park edecek kuytu bir yer bulabilse, hiç olmazsa sabaha kadar görülme tehlikesi ortadan kalkacak; o takdirde de arka koltuğa uzanıp dinlenebilir.

Uyumaya, vücuduna kendi kendini iyileştirme fırsatı vermeye ihtiyacı var. Kansas City'den ayrıldığından bu yana iki gecedir hiç dinlenmedi. Aslında üçüncü ve belki de dördüncü bir gece, yeteneklerinde hiç bir gerileme olmadan uyanık kalabilir. Ama uykusuzluğun ve yorgunluğun yanısıra yaraları dinlenmesini gerektiriyor.

Yarın ailesini geri alıp kaderine kavuşacak. Karanlıklarda tek başına çok uzun zaman dolaştı. Bir gün daha pek farketmez.

Zafere o kadar yakındı ki. Kısacık bir an kızları yine kendisine ait olmuşlardı. Onun Charlotte'u. Onun Emily'si.

Delorio'ların evinde kızların küçük vücutlarını göğsüne yasladığında duyduğu sevinci hatırlıyor. O kadar tatlıydılar ki. Yanaklarını kelebekler gibi öpmüşlerdi. Onlara sürekli olarak sahip olmaya ne kadar yaklaştığını düşündükçe gözleri yaşarıyor. Ama ağlamamalı.

Yaralı gözünde kasların gerilmesi sancısını dayanılmaz boyutlara ulaştırır ve sağ gözü de yaşla dolarsa önünü göremez.

El Toro'dan Laguna Hills'e kadar mahalleleri dolaşıyor. Yağmur altında sıcacık ışıkları parıldıyan evler gözlerinin önünde aile mutluluğu sahneleri yaratıyor, ama o çocukların kendisine nasıl karşı çıkıp kaçtıklarını da hatırlatıyor ve o zaman gözyaşları öfkeye dönüşüyor. O küçük kızlarının, hele beş dakika önce kendisini öylesine sevgiyle öptükten sonra, o şarlatanı gerçek babalarına neden yeğlediklerini anlayamıyor.

Marty arabayı sürerken Paige arkada kızlarının ellerinden tutmuş oturuyordu. O anda onları bırakamıyordu.

Marty mümkün olduğu kadar ana caddelerden uzak durmaya çalışarak polisin elinden kurtulmayı başarmıştı. Paige sürekli olarak çevresine bakınıyor, çarpılmış Buick'in her an bir yerden çıkıp üzerlerine gelmesini bekliyordu. iki kere izlendiklerini sanıp arkasına baktı ama korkusu gerçekleşmedi.

Marty, Marguerite Otoyoluna girip güneye yönelince Paige, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Marty dikiz aynasından karısına baktı. "Bilmiyorum. Buradan uzaklaşalım da. Daha nereye gideceğimize karar vermedim."

"Belki bu kez sana inanırlardı."

"Buna imkân yok."

"Orada oturanlar Buick'i görmüş olmalılar."

"Belki. Ama onu süren adamı görmediler. Hiçbiri benim anlattıklarıma tanıklık edemez."

"Vic ile Kathy adamı görmüşlerdi."

"Ve beni sanmışlardır."

"Ama şimdi sen olmadığını anlayacaklardır."

"Bizi birlikte görmediler, Paige. Önemli olan bu! Bizi birlikte gören biri gerek."

"Charlotte ile Emily. Onlar ikinizi aynı anda gördüler."

Marty başını salladı. "Onlar sayılmaz. Keşke tanıklıkları geçerli olsaydı. Ama Lowbock küçük çocukların tanıklıklarına inanacak bir İnsan değil."

Charlotte kendisine çok yabancı olan bir sessizlik içindeydi. Her iki kız da titriyorlardı ama Charlotte'unki Emily'den kötüydü. Başını kaplumbağa gibi yağmurluğunun içine sokmuş, ısınmak için annesine sokulmuştu.

Marty ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. BMW'nin içi boğucu sıcak olmalıydı artık. Ama değildi.

Paige bile üşüyordu. "Belki de en iyisi geri dönüp onları ikna etmeye çalışmamızdır," dedi.

Marty bu konuda inatçıydı. "Olamaz, sevgilim, Düşün bir kere Beretta'yı elimden alacaklar.

Onunla birini vurdum. Onlar açısından bir suç işlenmiştir ve tabanca suç aracıdır. Ya biri kızları kaçırmaya çalıştı ve ben de onu öldürmek istedim. Ya da bütün bunlar kitabın satışını artırıp beni en çok satanlar listesinde başa çıkarmak için bir oyun. Belki de Buick'i sürmesi için bir arkadaşımı kandırdım, kendisine kurusıkı bir iki el ateş ettim ve çocuklarımı yalan söylemeye zorladım. Şimdi de yeni bir sahte suç duyurusunda bulunuyorum."

"Bütün bunlardan sonra Lowbock o gülünç varsayımında ısrar etmeyecektir."

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Bunu yapamaz, Marty."

Marty içini çekti. "Peki, belki yapar belki de yapmaz."

"Çok daha ciddi bir şeyin olduğunu anlayacak..."

"Ama benim hikâyeme de inanmayacaktır, ki ben bile çılgınca olduğunu kabul ediyorum.

Bir de Peope'daki yazıyı okusaydın... Her neyse, Beretta'yı mutlaka alacaktır. Ya bagajdaki tüfeği bulursa, o zaman ne olacak?"

"Onu alması için hiçbir neden yok."

"O bir neden bulabilir. Dinle, Paige, Lowbock benim hakkındaki fikrini, çocuklar doğru olduğunu söylüyorlar diye asla değiştirmez. Benden, görmediği bir Buick'teki görmediği bir insandan daha çok kuşkulanır. Her iki silahı da alırsa savunmasız kalırız. Polisler gitti diyelim, bu benzerim iki dakika sonra eve girecek olsa kendimizi neyle koruruz o zaman?"

"Polis buna hâlâ inanmamışsa bizi korumayacağı için evde kalmayız."

"Hayır, Paige, ben herifin gerçekten iki dakika sonra eve girdiğini varsayalım diyorum. O zaman kaçacak fırsatı bulamamış olmaz mıyız?"

"Bunu göze alacak..."

"Öyledir! Evet, öyledir. Az önce polisler gider gitmez ortaya çıktı, değil mi? Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz gidip Delorio'ların kapısını çaldı. Herif tehlikeden hoşlanıyor gibi. Polisler içerdeyken gelip herkesi vurur canı isterse. Herif deli, tüm bu olanlar delilik ve ben senin, benim ve çocukların yaşamımızın herifin bundan sonra yapacağı şeye bağlı olmasını istemiyorum."

Paige kocasının haklı olduğunu biliyordu.

Ancak durumlarının yasaların yardım edemeyeceği kadar çaresiz oluğunu kabul etmek güç, hatta acıydı. Eğer resmi koruma ve yardım elde edemeyeceklerse, o zaman devlet en temel görevinde başarısızdı: adil ama sert bir ceza yasası uygulamasıyla kamu düzenini sağlamak. O anda içinde bulundukları makineye, altlarındaki asfalt otoyola, Güney California'nın tepelerini ve vadilerini dolduran ışıklı alanlara rağmen uygar bir dünyada yaşamıyorlar demekti. Alışveriş merkezleri, ulaşım sistemleri, gösteri sanatları için parlak binalar, spor alanları, dev hükümet binaları, parklar, üniversiteler, gökdelenler, Fransız lokantaları, kiliseler, müzeler ve nükleer enerji santralleri uygarlığın süslü bir vitrininden başka bir şey değildi, tüm somut görünüşüne rağmen incecikti ve gerçekte, umut ve kendini kandırmayla ayakta duran bir yüksek teknoloji anarşisi içinde yaşıyorlardı.

Marty, Crown Valley Otoyolunda güneybatıya, Laguna Miguel'e doğru dönerken Charlotte ilk kez sessizliğini bozarak, "Baba," dedi.

Paige dikiz aynasında kocasının gözlerini görünce onun da kızının alışılmadık içedönüklüğü konusunda kaygılanmış olduğunu gördü. "Efendim, canım?"

"O şey neydi?" diye sordu Charlotte.

"Hangi şey, canım?"

"Sana benzeyen o şey."

"İşte büyük ödülü kazandıracak soru! Ama her kimse, o bir şey değil, sadece bir insandı, kızım. Bana çok benzeyen bir insan."

Paige üst kattaki kan gölünü, kocasının benzerinin göğsünden iki yara almış olmasına rağmen evden kaçıp kısa bir süre sonra yeni bir saldırıya geçecek kadar güçlü dönüşünü düşündü. İnsana benzemiyordu. Marty'nin bu aksine sözlerinin kimi zaman babalarının üstünlüğüne ve sakinliğine inanma ihtiyacını duyan çocuklara karşı bir babanın vermekle zorunlu olduğu güvenceden başka bir şey olmadığını biliyordu. Charlotte yine sessiz bir aradan sonra, "Hayır, o bir insan değildi," dedi. "Bir şeydi o. Kötü. İçi kötü. Soğuk bir şey."

Kız birden ürperdi "Onu öptüm ve "Seni seviyorum' dedim, ama o sadece bir şey'di."

Bahçeli dairelerden oluşan mahallede her biri on, on iki daireli yirmi kadar bina vardı.

Çevresi küçük bir ormanla kaplıydı. Mahalle sokakları dönemeçli. Sakinlere sadece arka duvarları ve çatıları olan ve her biri on arabalık ortak park yerleri yapılmıştı. Çatıları tutan direkler sarmaşıklarla kaplıydı ve geceleyin çiçeklerin canlı renkleri cıva buharlı güvenlik lambalarının deterjan mavisi ışığında renkleri kaybetmiş gibiydiler.

Mahallenin çeşitli yerlerinde beyaz kaldırım taşları üstünde iri kalın harflerle ZİYARETÇİ PARK ALANI yazan yerler var.

Adam bir çıkmaz sokakta geceyi geçirebileceği bir yer buluyor. Altı arabalık park boş ve sonuncu yerin bir yanında bir buçuk metre yüksekliğinde bir çit var. Arabayı geri geri sokunca çit sürücü tarafında ki hasarı da gözden saklıyor.

En yakın sokak lambasının hemen yanıbaşındaki akasyanın dalları ışığı kesiyor. Buick hemen hemen karanlıkta artık.

Polis bu mahalleden o saatle şafak arasında bir iki kereden fazla geçmez. Geçtikleri zaman da, plaka numaralarına bakmak yerine mahallede bir hırsızlık olmadığından emin olmak için kapılara pencerelere bakacaklardır.

Farları söndürüyor, motoru kapatıyor, şekerlerinden kalanı alıp dışarı çıkıyor.

Yağmur kesilmiş.

Hava dipdiri ve serin.

Arka koltuğa geçip kapıyı hafifçe kapatıyor. Rahat bir yatak değil. Ama daha kötülerini de görmüş. Dizlerini çenesine çekiyor, yağmurluğu üzerine örtüyor.

Uykunun bastırmasını beklerken yine kızlarını ve kendisine ihanetlerini düşünüyor.

Öteki babayı kendisine, sahteyi gerçeğine yeğleyip yeğlemediklerini düşünüyor. Bunu düşünmek bile ürküntü veriyor. Eğer bu doğruysa o zaman sevdikleri onun gibi kurbanlar değil, kendisine karşı hazırlanmış bir Bizans entrikasının aktif kişileri.

Sahte babaları onlara karşı yumuşak davranmış olmalı. İstediklerini yemelerine izin veriyordur. Ve de istedikleri kadar geç yatmalarına.

Tüm çocuklar doğaları gereği anarşisttirler. Kurallara ve davranış standartlarına ihtiyaç gösterirler, aksi halde vahşi ve toplumdan kopuk olurlar.

Onların sahte babalarını öldürüp ailesinin kontrolünü yeniden ele aldığında her şey için kural getirip bunları zorla uygulayacak. Terbiyesizlik hemen cezalandırılacak. Acı, yaşamın en büyük öğretmenlerinden biridir ve kendisi de acı vermede uzmandır. Stillwater ailesinde düzen yeniden sağlanacak ve çocukları yapacakları işin sonucunu önceden bilecekler.

Başlarda bu kadar sert olduğu için, ödün vermediği için kendisinden nefret edecekler kuşkusuz. Onun kendilerinin iyiliği için çalıştığını anlamayacaklar.

Cezalarının onlardan getireceği her damla gözyaşı kendisi için çok tatlı olacak. Her acı çığlığı insanı neşelendiren bir müzik olacak. Onlara vereceği rehberliğin sadece kendilerini sevdiği için olduğunu zamanla anlayacaklarını bildiğinden acımasız davranacak. Onu sert babaca ilgisi için sevecekler. İhtiyaçları olan ve gizlice istek duydukları ama doğalarında olduğu için buna karşı çıktıkları disiplini sağladığı için ona hayran olacaklar.

Paige'in de disiplin altına alınması gerekecek. Kadınların neye ihtiyaç duyduklarını biliyor.

Seks ve disiplin özleminin birbirine karıştığını gösteren bir Kim Basinger filmi hatırlıyor.

Paige'in disiplinini özel bir zevkle hayal ediyor.

Mesleğinin, ailesinin ve anılarının kendinden çalındığı günden beri ki bu bir yıl da olabilir, on yıl da hep filmler sayesinde yaşamış. Karanlık sinema salonlarında yaşadığı serüvenler ve öğrendiği dersler şimdi üzerinde yattığı araba koltuğu ve ağzında eriyen çikolata kadar gerçek, Sharon Stone ve Glenn Close'la sevişmelerini hatırlıyor; ikisinden de tüm kadınlarda doğuştan varolan cinsel çılgınlığı ve ihaneti öğrenmiş. Goldie Hawn ile sevişmenin başdöndürücü eğlencesini, Michelle Pfeifter'in tutkunluğunu, yanlışlıkla katil sanmasına rağmen duvara dayayıp İlişkide bulunduğu Ellen Barkin'in o terli ve heyecanlı ihtirasını hatırlıyor. John Wayne, Clint Eastvvood, Gregory Peck ve daha pek çok erkek onu kanatları altına alıp cesareti ve kararlılığı öğretmişler. Hakkında pek çok çelişkili dersler öğrendiği için ölümün sonsuz karmaşıklığa sahip bir sır olduğunu biliyor: Tom Life kendisine ölümden sonraki yaşamın bir hayal olduğunu gösterirken, Patrick Swayze onun herhangi bir şey kadar gerçek

olduğunu ve sevdiklerinin (Demi Moore gibi) bu dünyadan göçünce orada kendisiyle buluşacağını göstermiş. Freddy Kruger ise öteki dünyanın intikam için dönebileceğin korkunç bir karabasan olduğunu kanıtlamış. Debra Winger kanserden ölüp de Shirley McLaine'i yalnız bırakmıştı; ama birkaç gün sonra eskisinden daha genç ve canlı ve güzel olarak dönüp Richard Gere ile yeni bir kaderi paylaşmıştı. Paul Newman kendisiyle ölüm, yaşam, bilardo, poker, aşk ve şeref gibi konularda bilgilerini paylaşmıştı.

Wilford Brimley, .Garm Hackman, Edward Asner, Robert Redford ve Jessica Tandy de.

Tüm gerçeklerin en gizli olanını sinemada öğrenmiş değildi. 0 insanı sersemletici bilgiye, görevinin öldürmek olduğunu bir adamın medya odasında rastlamıştı.

Hedefi bir Birleşik Devletler senatörüydü. Ölüme bir intihar süsü vermesi gerekiyordu.

Senatörün evine adamın yalnız olduğunun bilindiği bir gece girmesi gerekiyordu. Kapıda bir zorlanma olmaması için anahtar da verilmişti.

Eve girdikten sonra senatörü sekiz koltuklu medya odasında buldu; lüks döşenmiş ve penceresiz odada televizyon, video ya da laser disk görüntülerini sinema kalitesinde yansıtan bir THX ses ve projeksiyon sistemi vardı. Hatta daha sonra öğrendiğine göre klasik büyük bardaklarda Coca Cola veren antika bir otomat ile sinema hollerinde bulunanlar gibi çikolata, şeker, fındık fıstık dolu bir otomat vardı.

Oynayan filmdeki müziğin gürültüsü sayesinde senatöre arkadan kolaylıkla yanaşıp elindeki plastik torbadan çıkardığı kloroformlu bezi yüzüne yapıştırdı. Sonra senatörü üst kattaki banyoya taşıdı, soydu ve baygınlığını sürdürmek için sık sık kloroform koklatarak sıcak su dolu geniş küvete yatırdı. Bir jiletle

senatörün sağ bileğini tek bir darbede kesti senatör solak olduğundan böyle bîr hareket için sol elini kullanacaktı ve kolu suyun içine bıraktı.

Jileti de suya atmadan önce bir iki kere sağ bileğini de beceriksiz darbelerle çizdi. Senatör sol kolunun damarları kesildikten sonra jileti sağ elinde sıkıca tutamayacaktı.

Sonra küvetin kenarına oturup adamın her kendine geldiğinde kloroformlu bezi suratına dayamak için beklerken bu kutsal ölüm törenini minnetle paylaşmaya koyuldu. Odadaki tek canlı kendisi kaldığında, ölen adama bu deneyimlerin en mahremini kendisiyle paylaşma fırsatı yarattığı için teşekkür etti.

Normal olarak evden hemen çıkması gerekirse de, ekranda gördüğü şeyler kendisini yeniden birinci kattaki medya odasına çekmişti. Daha önce pek çok kentte pornografik film görmüş ve tüm olası cinsel pozisyon ve teknikleri öğrenmişti. Ancak o ev sinemasındaki pornografi daha önce gördüklerinin hepsinden farklıydı; burada zincirler, kelepçeler, meşin kayışlar ve daha pek çok cezalandırma aleti vardı. Perdedeki kadınlar inanılmaz bir şekilde vahşilik karşısında heyecanlanmaktaydı. Kendilerine ne kadar zalim davranılırsa orgazm zevkine o kadar ulaşıyorlardı. Hatta daha sert davranılması, canlarının daha çok acıtılması için yalvarıyorlardı bile.

Senatörü kaldırdığı koltuğa gömülerek tutkuyla perdeye bakıyor, her şeyi hazmediyor, öğreniyordu.

O video filmi sona erdiğinde odada, duvarlardan birinin ardında gizli bir dolapta başka filmler buldu. Bunlar daha da şaşırtıcıydı: babalarla kızları, annelerle oğulları, kardeş ve kızkardeşler. Orada saatlerce, şafak sökene kadar büyülenmiş gibi oturdu.

Öğrendi.

Banyo küvetinde ölü yatan adam bir Birleşik Devletler senatörü olduğuna göre çok akıllı olmalıydı. Bu nedenle özel film kütüphanesinin onun özel zekâsını ve ahlak görüşünü yansıtacak, normal bir sinemaya giden sıradan bir insanın erişemeyeceği kadar karmaşık felsefeleri içeren şeyler olmalıydı. Senatörü mutfağında yiyecek bir şeyler hazırlarken ya da yatağında kitap okurken değil de, filmlerini seyrederken bulması kendisi için büyük bir şanstı. Aksi halde, büyük adamın gizli dolabındaki bilgeliği paylaşma fırsatından yoksun kalacaktı.

Şimdi Buick'in arka koltuğunda bir gözü geçici kör, yorgun ve bitkin, o an için yenik olarak yatarken hiç umutsuzluk çekmiyordu. Dirençli vücudunun, eşsiz dayanıklılığının ve öldürme sanatını çok iyi bilmesinin yanısıra bir avantajı daha vardı. En akıllı insanların gizli dolaplarında sakladıkları ve büyük sırlar olduğuna inandığı şeyleri biliyordu: kadınların bilinçaltında istedikleri ve ihtiyaç duydukları ama farkında olmadıkları şeyler, çocukların istedikleri ama istediklerini söylemeye cesaret edemedikleri şeyler. Karısıyla çocuklarının sert disiplini, dayağı, cinsel boyun eğmeyi, hatta alçaltılmayı sevinçle karşılayacaklarını ve bundan zevk alacaklarını biliyordu. Onların bu en derinde yatan ve en ilkel özlemlerini ilk fırsatta tatmin edecekti. Bunu yumuşak tavırlı sahte babanın yapamadığı belliydi. Ondan sonra uyum ve sevgi içinde yaşayan, aynı kaderi paylaşan ve sonsuza kadar kendi aklı, gücü ve kalbi sayesinde birbirlerinden kopmayacak bir aile olacaklardı.

Birkaç saat sonra sağlığı ve gücü yerinde olarak uyanacağından emin bir halde uykuya dalıyor.

Birkaç adım ötesinde, arabanın bagajında bir zamanlar Buick'i sahibi olan adam yatmakta, buz gibi kaskatı ve herhangi bir zevkli umudu olmadan.

Özel biri olmak, kendisine ihtiyaç duyulmak, bir kaderi olmak ne iyi bir şey.

İKİNCİ BÖLÜM

Tımarhanede Hikâye Saati

Umut ve mantığın ayrıldığı yerde
Çılgınlığın başladığı nokta vardır.
Dünyayı daha iyi ve özgür yapacak umut...
ama umut çiçeğinin kökleri gerçeğin içindedir.
Kuzu ve aslanın birlikte yatacakları huzurlu
bir yatak yoktur... belki başka bir dünyada.
Baykuşun fareye acımasını isteme
Baykuşun baykuş gibi davranması kötülük değildir.
Fırtınalar kalbin yakarışlarına aldırmaz.
İnsanlar sözle denizi sakinleştiremez.
Her zaman iyi ve zalim olan Doğa
akıllı ya da budalanın sözüyle değişmez.
İnsanlar Doğa'nın tüm kusurlarını paylaşırlar,
Bu her yanda açıkça görülebilir.
İyileştirmeye direnme insan huyudur.
Ütopya ideali trajik kaderimizdir.
Sayılı Hüzünler Kitabı

DÖRT

1.

Drew Oslett ölü emeklileri yol kenarı dinlenme parkında bıraktıktan sonra Oklahoma City'ye doğru giderlerken hücresel telefonuyla New York City'deki merkezini arayıp durumu bildirdi, yeni emir istedi.

Kullandığı telefon henüz halka satılmıyordu. Ve sıradan bir yurttaş Oslett'in elindeki modeli asla göremeyecekti.

Diğer hücresel telefonlar gibi bu da cereyanı çakmak yuvasından alıyordu, sadece belirli bir bölge içinde ya da eyalette değil tüm dünyada kullanılabilirdi. SATU elektronik haritası gibi telefon da uydu bağlantısına sahipti. Yörüngede olan haberleşme uydularının yüzde doksanına ulaşabilir, bunların yerdeki istasyonlarını atlayabilir, güvenlik programlarını aşabilir ve hiçbir iz bırakmadan kullanıcının istediği numarayla görüşmesini sağlardı.

Telefon idaresi Oslett'in New York'la konuşmasının faturasını asla çıkaramayacaktı; çünkü konuşmanın kendi sistemlerinden yapıldığını bilemeyeceklerdi.

Telefonun açıldığı anda devreye giren bir parazit sistemi konuşmasının başkaları tarafından duyulmasını engellediği için Oslett dinlenme yerinde karşılaştığı şeyi açık açık anlatıyordu.

New York'un öldürülen emekliler konusundaki tek kaygısı Oklahoma yetkililerinin bu cinayetle Alfie ya da (kendi aralarında kullandıkları deyimle) Örgüt arasında bir bağlantı kurmalarıydı. "Ayakkabıları orada bırakmadın ya?" diye sordu New York.

Böyle bir beceriksizlik imasına kırılan Oslett, "Elbette ki, hayır," dedi.

"Topuktaki o elektronik devreler..."

"Ayakkabılar yanımda."

"Tamam. Pekâlâ, şimdi cesetleri bulsunlarda olayı çözmeye çalışsınlar bakalım. Bu bizi ilgilendirmez. Pisliği başka biri kaldırabilir."

"Evet."

"Seni az sonra ararım."

"Bekliyorum," dedi Oslett.

Oslett telefonu kapatıp merkezden haber beklerken yüz milden fazla kapkara ve bomboş yolu sadece Clocker'la aşmak zorunda olmasına çok sıkılmıştı. Neyse ki, hazırlıklı davranıp yanına gürültülü veren bir oyun almıştı. Sürücü koltuğunun altından bir Game Boy çıkarıp kulaklıkları başına geçirdi. Çok geçmeden insanın sinirlerini bozan kır görünümünden kurtulup bilgisayar oyunun hızlı serüvenine dalmıştı.

Clocker'in omzuna dokunmasıyla bir daha başını kaldırdığında, gecenin karanlığında kent ışıklarını gördü, ayaklarının arasındaki telefon çalıyordu.

New York'taki adamın sesi sanki anasının cenazesinden yeni dönmüş gibi ciddiydi.

"Oklahoma City Havaalanına en erken ne zaman varabilirsin?"

Oslett soruyu Clocker'e iletti.

Clocker yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, "Yarım saat, kırk dakika," dedi.

Oslett durumu New York'a bildirdi.

"Mümkün olduğu kadar çabuk gidin," dedi New York. "California'ya gideceksiniz."

"Neresine?"

"Orange Country'ye, John Wayne Havaalanına.

"Alfİe'nin izini mi buldunuz?"

"Ne bok bulduğumuzu biz de bilmiyoruz"

"Lütfen yanıtlarında bu kadar teknik olma." dedi Oslett. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Oklahoma City'de havaalanına gidince People dergisinin son sayısını al. Altmış altı, altmış yedi ve altmış sekizinci sayfaları oku. O zaman sen de bizim kadar bilgili olursun."

"Bu bir şaka mı?"

"Biz de yeni öğrendik."

"Neyi?" diye sordu Oslett. "Bak, ben İngiliz kraliyet ailesinin son skandalı ya da Julia Roberts'in vücut çizgilerini korumak için ne rejimi yaptığını hiç merak etmiyorum."

"Altmış altı, altmış yedi ve altmış sekizinci sayfalar. Okuduktan sonra beni ara. Anladığım kadarıyla belimize kadar benzine gömüldük ve biri de bir kibrit yaktı."

Oslett karşılık veremeden telefon kapandı.

Clocker'e, "California'ya gidiyoruz," dedi.

"Neden?"

"People dergisi oradan hoşlanacağımızı tahmin ediyormuş." Oslett adama onun gibi şifreli konuşmanın nasıl bir şey olduğunu tattırmak istedi.

Sanki sözleri çok anlamlıymış gibi Clocker, "Herhalde hoşlanırız," dedi.

Oklahoma City'nin kenar mahallelerine vardıklarında Oslett uygarlık işaretlerini görünce rahatladı; hoş, orada yaşamaktansa bir kurşunla beynini dağıtırdı ya. Oklahoma City en kalabalık saatinde bile Manhattan gibi insanın beş duyusuna birden saldıramazdı. Oslett bu aşırı yükü yaşam için yemek ve içmek kadar gerekli ve seksten daha önemli bulurdu.

Seattle, Manhattan'la boy ölçüşemezse de, Oklahoma City'den daha iyiydi. Aslında bir kent için kalabalığı az, göğü fazlaydı. Sokaklar daha sakin, insanlar daha... rahattılar. Sanki kendilerinin de herkes gibi ergeç öleceklerini bilmiyormuşlar gibi.

Oslett ile Clocker dünkü pazar günü öğleden sonra Seattle International Havaalanında Alfie'nin Kansas City'den gelmesini beklemişlerdi. 747 on sekiz dakika geç indiğinde Alfie uçaktan çıkmamıştı.

Oslett'in Alfie'yi yönettiği on dört aydır ki, bu Alfie'nin hizmette olduğu tüm süreydi böyle bir şey bir kere bile olmuş değildi. Alfie olması gereken yerde olmuş, gönderildiği yere gitmiş, verilen görevi yapmış, kısacası bir Japon tren kondüktörü gibi dakik olmuştu. Düne Kadar.

Hemen paniğe kapılmamışlardı. Sıradan bir olayın, örneğin bir trafik kazasının Alfie'yi geciktirmiş ve uçağını kaçırtmış olması mümkündü.

Programının bozulduğu anda bilinçaltına yerleştirilmiş bir emrin harekete geçip onu plan değişikliğini Philadelphia'daki bir telefon numarasına bildirmeye zorlamalıydı. Ama bu tür hücresel emirlerin sıkıntılı yanı da buydu: Kimi zaman kişinin beyninin öylesine derinine inerdi ki, tetik mekanizması harekete geçmez, orada gömülü kalırdı.

Oslett ile Clocker, Seattle Havaalanında Alfie'nin bir sonraki uçaktan çıkıp çıkmayacağını beklerken Kansas City'deki bir adamları ortalığa bir göz atmak için Alfie'nin kaldığı motele gitmişti. Onun tüm eğitim ve koşullandırmasını üzerinden atıvereceğinden korkuyorlardı, o zaman, tıpkı bir bilgisayar ana belleğinin bozulmasıyla tüm bilgilerin kaybolması gibi, zavallı odasında kıpırdayamadan donmuş gibi öylece kalıverirdi.

Ama Alfie motele gelmemişti.

Bir sonraki uçaktan da çıkmamıştı.

Oslett ile Clocker Örgüt'ün bir yan kuruluşuna ait özel bir jetle hemen yola çıkmışlardı.

Kansas City'ye vardıklarında artık pazar gecesiydi. Alfie'nin terkedilmiş kiralık arabası bir saat kadar batıda olan Topeka'da bulunmuştu. Artık gerçekle yüz yüze gelmekten kaçınamazlardı. Alfie kaçaktı.

Ama Alfie'nin kaçak olması olanaksızdı. Katatonik olması, dışdünyayla ilişkisinin kesilmesi olabilirdi ancak. Ama kaçak,

hayır. Programla ilgili olan herkes, Titanik tayfasının geminin buzdağıyla öpüşmesi öncesi gemilerine güvendikleri kadar emindiler bundan.

Örgüt her yerde olduğu gibi Kansas City'de polis haberleşmesini izlediği için, Alfie'nin kendisine verilmiş görev olan iki kişiyi cumartesi geceyarısıyla pazar sabahı saat iki arasında öldürmüş olduğunu biliyordu. O ana kadar programa tam olarak uymuştu.

Ama ondan sonra izini kaybetmişlerdi. Aniden kendine gelip pazar sabahı saat bir sularında kaçmaya başladığını tahmin ediyorlardı. Bu da, üç saate kadar, iki tam gün ortalıktan yok olması demekti.

Oklahoma Havaalanına giden yola saparken Clocker, kırk sekiz saatte tâ California'ya kadar araba sürmüş olabilir mi, diye düşündü.

Kiralık arabanın terkedildiği yerin yakınlarından bir Honda çalındığı için Alfie'nin bir arabada olduğuna inanıyorlardı.

Kansas City'den Los Angeles bin yedi yüz mildi. Kırk sekiz saatten az bir sürede o kadar yolu gitmiş olamazdı, uyumamış olsa bile. Alfie üç dört gün uyumayabilirdi.

Oslett ile Clocker pazar gecesi terkedilmiş kiralık arabayı görmek için Topeka'ya gitmişlerdi. Kaçak katilleri hakkında bir ipucu bulmayı umuyorlardı.

Ancak Alfie'nin kendisine verilen -ve böylece izlenebilen- kredi kartını kullanmayacak kadar akıllı ve başarılı bir silahlı soygun için gerekli yeteneklere sahip olduğunu bildiklerinden, Örgüt bağlantılarından yararlanarak Topeka Emniyet Müdürlüğü bilgisayar dosyalarına girmişlerdi, Burada pazar sabahı saat dört sularında bir mezeci dükkânına girildiğini, tezgâhtarın kafasından tek kurşunla vurularak öldürüldüğünü öğrendilerdi. Cinayet yerinde bulunan mermi çekirdeğinden bunun 9 mm.lik olduğu

saptanmıştı. Alfie'ye Kansas işi için verilen Heckle ve Koch tabancası da 9 mm.likti.

Tezgâhtarın yaptığı son satış bilgisayarlı kasanın kayıtlarından çıkarımıştı. Bu biraz fazla bir miktardı: bisküviler, şekerler, çikolatalar, çörekler ve diğer yüksek kalorili yiyecekler. Alfie eğer bir süre uykusuz kalmaya niyet etmişse metabolizmasını güçlendirmek için bunlara ihtiyaç duyacaktı.

O sırada artık onlardan çok uzaklaşmış olmalıydı.

Topeka'dan batıda Colorado'ya, kuzeye, değişik yollardan Chanui'ye, Fredonia'ya, Coffeyville'e, güneybatıda Wichita'ya gitmiş olabilirdi Her yere, kısacası.

Teorik olarak kaçtığına kanaat getirildiği anda ayakkabısındaki verici uydu aracılığıyla harekete geçirilebilirdi. O zaman uyduları kullanarak bulunduğu yeri birkaç saat içinde saptayıp onu geri getirmek işten bile değildi.

Ama sorunlar çıkmıştı. Her zaman bir sorun çıkardı. Buzdağının öpücüğü.

Vericiden işaret ancak pazartesi öğleden sonra Texas sınırı doğusunda, Oklahoma'dan alınmıştı. Topeka'da hazır bekleyen Oslett ile Clocker hemen uçakla Oklahoma City'ye gitmişler, bir araba kiralayıp 40 nolu otoyoldan batıya yönelmişlerdi. Elektronik harita kendilerini ölü emeklilere ve tabanı çıkarılıp elektronik aygıtın ortaya döküldüğü yere kadar getirmişti.

Şimdi yine Oklahoma Havaalanındaydılar. Bilinen evrendeki en ağır işleyen bir tilt makinesinin içindeki bilyalar gibi. Arabayı kiraladıkları şirkete geri götürürlerken Oslett artık çılgınlar gibi bağıracak raddeye gelmişti. Bağırmamasının tek nedeni onu Karl Clocker'den başka duyacak kimsenin olmamasıydı. Clocker'e bağırmak ise aya bakıp bağırtmaktan farksızdı.

Terminalde bir gazeteci bulup People dergisini aldı.

Crocker bir paket çiklet, üstünde OKLAHOMA"YI GÖRDÜM ARTIK ÖLEBİLİRİM yazan bir rozet, bir de Uzay Yolu romanı aldı.

Oslett yaya kalabalığının New York'un JFK ya da La Guardia hava alanlarındaki kadar yoğun ya da ilginç olmadığı salonda oturup derginin altmış altıncı sayfasını açtı.

BAY KATİL

GERİLİM ROMANLARI YAZARI MARTY STILLWATER

BAŞKALARININ SADECE GÜNEŞ IŞIĞI GÖRDÜKLERİ GÜNEY CALİFORNIA'DA KARANLIK VE KÖTÜLÜK GÖRÜYOR.

Üç sayfalık yazının karşılıklı iki sayfasının büyük bir kısmını yazarın bir fotoğrafı kaplamıştı.

Akşam üzeri. Kara bulutlar. Arka planda ürkünç ağaçlar. Kötü bir açı. Stillwater kameraya saldırıyormuş gibi, yüz hatları çarpık, gözler yansıyan ışıkta parıldıyor, bir hortlak ya da çılgın bir katil gibi.

Herif herhalde kitaplarının satılması için Agatha Christie'nin eski elbiselerini bile giymekten kaçınmayacak reklam delisi biriydi. Ya da kahvaltı gevreğine adını verecek kadar. Marty Stillwater kremalı gevrekleri; her kutuda on bir cinayet kurbanından birinin bedava fotoğrafı, koleksiyona hemen başlayın ve aynı zamanda yulaflı gevreğimizin bağırsaklarınıza yardımcı olmasını sağlayın.

Oslett birinci sayfayı okudu ama New York merkezindeki adamın tansiyonunu öyle yükseltecek bir şey göremedi. Yazıyı okurken başlığın "Bay Can Sıkıcı' olmasının daha doğru olacağını düşünüyordu.

Drew Oslett kitaplardan, bazı insanların dişçilerden nefret ettikleri kadar nefret ederdi. Ve onları yazanların özellikle romancıların yüzyılın yanlış yarısında doğmuş olduklarını ve İçinde yaşadıkları çağın yaşamına bir katkıda bulunmak için bil-

gisayar tasarımı, sibernetik, uzay bilimleri ya da uygulamalı fiber optik alanlarında gerçek işlerle uğraşmaları gerektiğine inanırdı. Bir eğlence aracı olarak kitaplar çok yavaştı. Yazarlar sizi insanın karakterlerinin içine götürmekte, onların neler düşündüklerini göstermekte ısrar ederlerdi.

Sinemada ise böyle bir şeye gerek yoktu. Filmler insanı kişilerin zihinlerine sokmazdı.

Filmler karakterlerin düşündüklerini' gösterebilselerdi bile, Sylvester Stallone, Eddie Murphy ya da Susan Sarandon gibilerinin kafasının içine girmeyi kim isterdi ki, Tanrı aşkına? İnsanların ne düşündükleri değil ne yaptıklan önemliydi. Eylem ve hız. Yeni bir teknoloji yüzyılının başında parola sadece buydu: eylem ve hız.

Yazının üçüncü sayfasını çevirince Marty Stillwater'in başka bir fotoğrafıyla karşılaştı.

"Aman Tanrım!"

Bu ikinci fotoğrafta yazar masası başında oturmuş, yüzü kameraya dönüktü. Işık sadece bir yanındaki renkli camlı abajurdan geldiğinden ışık kalitesi garipti, ancak önceki sayfadaki gözleri parlayan hortlaktan da çok farklı görünüyordu.

Clocker sıranın ucunda insan elbisesi giymiş ve orkestrasının kendi giriş müziği çalmasını sabırla bekleyen bir sirk ayısı gibi oturuyordu. Kendini Uzay Yolu'na iyice kaptırmıştı.

Oslett, Clocker'e dergiyi uzatıp fotoğrafı gösterdi. "Şuna bak." Clocker okuduğu paragrafın sonunu getirdikten sonra başını kaldırıp dergiye baktı. "Alfie."

"Hayır, değil."

Clocker çikletini çiğnemeye devam etti. "Ona çok benziyor." "Burada boktan bir şeyler var."

"Tıpatıp eşi gibi."

"Buzdağının öpücüğü," dedi Oslett. Clocker kaşlarını çattı. "Ne?"

Yumuşak devetüyü süet ve yeşil renklerle dekore edilmiş olan on iki kişilik özel jette Clocker önde kitap okuyor, Oslett ise ortalardaydı. Oklahoma City'den hareket edince New York'u aradı. "Tamam, Peope'ı gördüm."

"Suratına bir tekme yemiş gibi oldun, değil mi?" dedi New York.

"Neler oluyor?"

"Biz de bilmiyoruz."

"Bu benzerlik bir rastlantı mı sence?"

"Hayır. Tek yumurta ikizleri gibi."

"Ben California'ya bu yazarı görmeye mi gidiyorum?"

"Ve belki de Alfie'yi bulmaya."

"Sence Alfie, California'da mı?"

"Eh, bir yere gitmesi gerekir. Üstelik bu People işini gördüğün zaman Marty Stillwater hakkında bilinecek her şeyi öğrenmeye çalıştık ve daha ilk adımda bu akşama doğru Mission Viejo-'daki evinde bazı şeyler olduğunu öğrendik."

"Ne gibi?"

"Polis raporu yazılmış ama henüz bilgisayarlarına geçmediği için elde edemiyoruz. Olanı öğrenmemiz gerek. Eve birinin girdiğini biliyoruz. Stillwater birini vurmuş ama adam kaçmış."

"Sence bu Alfie'yle ilgili olabilir mi?"

"Burada kimse rastlantıya fazla inanmaz."

Lear jetinin motor gürültüsü değişmişti. Yükselme sona ermiş, yola koyulmuşlardı.

"Alfie, Stillwater'i nereden bilebilirdi?" diye sordu Oslett.

"Belki o da People dergisini okuyordur."

"Eğer sence saldırgan Alfie ise, neden o herifin ardına düşsün ki?"

"Henüz bir varsayım geliştirmiş değiliz."

Oslett içini çekti. "Kendimi nasıl hissediyorum, biliyor musun? Sanki kozmik bir tuvaletteyim ve Tanrı da az önce sifonu çekmiş."

"Onu daha dikkatli yönetmen gerekirdi belki de."

"Burada bir dikkatsizlik hatası yok," dedi Oslett.

"Hey, ben seni suçluyor değilim. Sadece burada söylenenlerde en iyisini aktarıyorum."

"Bence de uydu gözetlemesinde büyük bir falso yapıldı."

"Ayakkabısını çıkardıktan sonra onu bulmalarını bekleyemezsin."

"İyi ama, ayakkabıları bulmaları neden bir buçuk gün sürdü, Ortabatı'da kötü hava, manyetik parazitler. Başlangıç arama bölgesi çok büyük. Mazeret, mazeret, mazeret."

"Hiç olmazsa onların mazeretleri var," dedi New York.

Oslett sesini çıkarmadan kendi kendini yiyordu. Manhattan'dan uzaklaşmaktan nefret ederdi. Uçağının gölgesi kent sınırlarını aştığı anda bıçaklar çıkarılır ve o hırslı cüceler şöhretini kendi boylarına indirme çabasına girerlerdi.

New York, "Sizi California'da karşılayacak kişi son durumu bildirecek," dedi.

"Aman ne iyi."

Oslett telefonu kapattı.

Bir içkiye ihtiyacı vardı.

Mürettebat pilot ve yardımcı pilottan başka bir de hostesten oluşuyordu. Oslett koltuğun kolundaki bir düğmeyle hostesi arkadaki mutfaktan çağırabilirdi. Hostes birkaç saniye sonra gelince bir duble Scotch ısmarladı.

Şarap renkli bluzlu, gri etek ve gri ceketli kadın çok güzel bir sarışındı. Oslett dönüp arkadan yürümesine baktı.

Acaba kolay mıydı? Onu ikna edebilirse belki de tuvalette ayakta iş tutabilirdi.

Bir dakika kadar bu hayali sürdürdükten sonra gerçekle yüz yüze geldi ve kadını aklından uzaklaştırdı. Kolay elde edilebilir olsa bile, sonra hiç de hoş olmayan sonuçlar meydana çıkacaktı. Gelip belki de tâ California'ya kadar yanında oturmak, aşk ve kaderden ölüme kadar tüm düşünce ve duygularını onunla paylaşmak isteyecekti. Oslett onun ne düşündüğü ve hissettiğiyle hiç ilgilenmiyordu oysa.

Viskisini getirdiğinde uçakta hangi video filmleri olduğunu sordu. Kadın eline kırk filmlik bir liste verdi. Tüm zamanların en iyi filmi de listedeydi: Lethal Weapon 3. (Ölümcül Silah) Osfett filmi kaç kere gördüğünü çoktan unutmuştu ve tekrar görmekle ilk aldığı zevkten hiçbir şey kaybetmezdi.

Dört ayrı monitör dört filmin aynı anda değişik yolculara gösterilmelini sağlıyordu. Hostes filmi Oslett'e en yakın monitöre yerleştirip kulaklıklarını verdi.

Oslett kulaklığı başına geçirdi, sesi sonuna kadar açtı ve sırıtarak arkasına yaslandı.

Viskisini bitirdikten sonra Danny Glover ile Mel Gibson birbirlerine anlaşılmayan şeyler bağırırken, dinamitler patlar, makineli tüfekler ateş ederken uyuyakaldı.

2.

Pazartesi gecesi Laguna Beach'teki bir motelin bitişik iki odasında kaldılar. Motel dört yıldız ayarında bile değilse de, odalar temizdi, banyolarda bol bol tüylü havlu vardı. Bayram haftasonu geçmiş ve turist mevsimine de daha altı ay olduğu için motelin yarısı boştu.

Günün olayları etkisini göstermeye başlamıştı. Paige sanki bir haftadır ayakta gibiydi.

Gereğinden fazla yumuşak ve biraz da engebeli motel şiltesi bile tanrıların ve tanrıçaların yatacakları bulutlardan ilkler kadar rahat görünüyordu gözünde.

Akşam motelde, Marty nin iki blok ötedeki lokantadan aldığı pizzaları yediler.

Her iki odanın da dış kapılarında sağlam kilitler ve emniyet zinciri vardı. Bu da yetmezmiş gibi kapı kollarının altına iskemleleri sıkıştırdılar.

Çocuklar geçirdikleri büyük korkuya rağmen Marty'nin kendilerini evden uzak bir gecenin özel bir şey olduğuna inandırmaya çalışmasına yardımcı oluyorlardı. Motellerde kalmaya alışkın olmadıklarından, parayla çalışan titreşim şiltesinden bedava mektup kâğıtları ve banyolardaki incecik kokulu sabunlarına kadar Marty'nin gösterdiği her şey onları heyecanlandırmak için yeterliydi.

Paige aile danışmanlığı uygulamalarından çocukların bir travma ile başetmekte ana babalarından daha esnek olabildiklerini çok eskiden öğrenmişti. Çocuklar sağlam bir aile yapısı içinde bulundukları, sevdikleri ve kendilerinin sevildiklerine ve saygı gördüklerine inandıkları zaman bu potansiyel en üst noktasına erişirdi. Kendi çocuklarının duygusal açıdan böyle esnek ve güçlü olmaları karşısında gurur duydu sonra da Tanrıdan bu gururu için kendisini ve çocuklarını cezalandırmamasını sessizce dileyerek parmağını tahtaya vurdu.

En şaşırtıcı şey de, yıkanıp pijamalarını giyerek yan odada yataklarına yatırılan kızların babalarının Noel Baba'nın kötü yürekli ikizi hakkındaki hikâyesini okumaya devam etmesini istemeleri oldu. Paige hayal ürünü hikâyeyle kendi yaşamlarında yer alan korkunç olayların arasında huzursuzluk verici hatta ürkütücü bir benzerlik görüyordu. Marty ile kızların da bu benzerliğin farkında olduklarından emindi. Ama çocukların dinle-

meye hevesli oldukları kadar Marty'nin de okumaya hevesli olduğunu görüyordu.

Marty iskemlesini iki yatağın tam ortasına yerleştirdi. Toplanıp evden çıkmak için acele ederken üzerinde Charlotte ile Emily'ye Hikâyeler yazan defteri yanına almayı unutmamıştı.

Oturup defteri açtı.

Tüfek yerde, hemen yanıbaşındaydı.

Beretta, Paige'in iki saniyede erişebileceği uzaklıkta olan komodinin üstündeydi.

Marty bir heyecan havası geliştirmek için odanın sessizleşmesini bekledi.

Paige kendisinin de hikâyenin devamını zevkle beklemekte olduğunu farkederek Emily'nin yatağının ucuna ilişti.

İnsanların, iyi zamanlarda olduğu gibi kötü zamanlarda da neden hikayelere en az yiyecek ve içecek kadar istek gösterdiklerini merak ediyordu. Sinemalar en çok Büyük Bunalım'da dolup taşmıştı. Ekonomik bir gerileme döneminde kitap satışları artardı. Bu ihtiyaç insanın sıkıntılarından uzaklaşmak ve eğlenme İsteklerinin de ötesine giden bir şeydi. Bundan çok daha derin ve esrarengizdi.

Oda sessizleşince Marty okumaya başladı. Charlotte ile Emily baştan okumasını istediğinden cumartesi ve pazar geceleri okuduklarını tekrarladıktan sonra Noel Baba'nın ikizinin Stillwater'terin evinin kapısında durduğu yere geldi.

Tornavidalar, eğeler ve keskilerle
Sessizce ve çabucak açıyor kilitleri.
Hiç tık çıkarmadan giriyor mutfağa
Artık hazır her tür kötülüğe.
Buzdolabını açıp yiyor pastaları,
Yere döküyor sütü, turşuyu ve birayı
Ekmeği ufalayıp dağıtıyor ortalığa

Ve sonunda tükürüyor çöreğin ortasına.

"İğrenç," dedi Charlotte.

Emily sırıttı.

"Acaba ne çöreğiydi?" diye merak etti Charlotte.

Paige, "Zencefilli," dedi.

"Ihh. O zaman tükürmekte haklıymış."

Telefonun yanındaki tahtanın üstünde
Çocukların okulda yaptıkları resimler
Emily gülümseyen bir yüz yapmış
Charlotte uzayda filleri çizmiş.
Kötü adam çıkarıyor kırmızı keçe uçlu kalemini
Her iki resmi karalıyor kötülük olsun diye.

"Bir eleştirmen!" diye bağıran Charlotte küçücük yumruklarını sıkıp havada salladı.

"Eleştirmen!" diye Emily bıkmış bir tavırla gözlerini babasından gördüğü gibi yuvarladı.

"Tanrım, evimizde bir eleştirmen var!" diyen Charlotte elleriyle yüzünü örttü.

"Bunun ürkütücü bir hikâye olacağını biliyordunuz," dedi Marty.

Sonra dolaşıyor alt katı
Yeni kötülükler peşinde
Ağacın altındaki armağanları görünce diyor
"Armağan değiştirme oynayayım biraz da.
İyileri alıp yerlerine
Koyayım kuru balıkla kedi pisliği
Sabah Stillwater'ler kalkınca
Güzelim kazaklar, oyunlar, oyuncaklar yerine
Bulsunlar portakal kabukları ve şeftali çekirdekleri."

"Bunu yapamaz," dedi Charlotte.

"Yapabilir," dedi Emily.

"Hayır, yapmayacak."
"Ona kim engel olur ki?"
Charlotte ile Emily yataklarında görüyorlar
Noel rüyalarını
Birden bir sesle ürküp uyanıyorlar
Yatakta doğrulmuş, gözleri açık.
Evde hiç kıpırtı olmamalı, bir fare bile
Ama kızlar kötü bir şeyi sezdiler.
Yataktan fırlıyorlar, terlikler unutulmuş
İki cesur ve atılgan küçük çocuk.
"Bir aksilik var,' diyor küçük Emily
Ama yılar mı hiç bu kızkardeşler bir şeyden.

Hikâyenin kahramanlarının Charlotte ile Emily olması kızları sevince boğmuştu. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Charlotte Emily'nin sorusunu tekrarladı: "Ona kim engel olacak?"

"Biz!" dedi Emily. "Eh... belki," dedi Marty.
Oturma odasında, ağacın altında
Noel Baba'nin kötü ikizi sevinçle gülüyor.
Çöplüklerden ve bodrumlardan topladığı
Şeyler var torbasında.
Lottie'nin saatini değiştiriyor
iğrenç yeşil bir kurbağa burnuyla
Emily için yapılmış paketten çaldığı
Bir bebeğin yerine koyuyor
Görenleri dehşete verecek bir armağan
Islak, pis kokulu, burun direklerini kırıyor
Bunun ne olduğunu kötü adam bile bilmiyor.
"Bu sence nedir, anne?" diye sordu Charlotte.
"Altı ay önce kaybettiğin o kirli çorapların olmalı."

Emily kıkır kıkır güldü. "O çorapları ergeç bulacağım," dedi Charlotte.

"İçinde o varsa ben kutuyu açmam," dedi Emily. "Ughh!"

Kızlar şimdi çıplak ayakla dolaşıyorlar
Doğruca merdiven başına giderken
Bir mezarın içindeki kelebek kadar sessizler
Her ikisi de o kadar zarif ve ince ve
Öylesine küçük pembe ayakları var ki.
Bu küçücük kızlar nasıl umuyor olabilirler,
Isırıp tekme atan bir Noel Baba'yı altetmeyi?
Karate ya da tekvando mu öğrenmiş bunlar?
Ama ne yazık ki, bunun yanıtı hayır.
Ceplerinde elbombaları mı var yoksa?
Ya da gözlerinde gizli lazer silahları?
Hayır, hayır, hepsine de hayır.
Ama yine de karanlık merdivenden iniyorlar.
Anlamıyorlar aşağıda kendilerini
Bekleyen o tehlikeyi.
Bu Noel Baba ne kadar kaçırmış olsa da keçileri.
Ama yine de korkutamaz kızkardeşleri.

Charlotte küçük yumruğunu havaya kaldırdı. "Kızkardeşler!" "Kızkardeşler!" Emily de kaldırdı yumruğunu. Kızlar o gece okunacak bölümün sonuna geldiklerini anlayınca

Marty'ye yine baştan okuması için yalvardılar. Babaları ikinci okumasını bitirirken Emily sadece, "Kızkardeşler," diye mırıldanabildi. Charlotte ise hafif hafif horlamaya başlamıştı.

Marty iskemleyi sessizce aldığı yere taşıdı. Kilitleri ve pencereleri kontrol etti, perdeleri sıkı sıkı kapatarak aralarından içersinin görünmemesini sağladı.

Paige kızların üzerlerini örterken ikisini de öptü. Onlara duyduğu sevgi öyle yoğundu, göğsüne öyle bir ağırlıkla bastırıyordu ki, derin bir soluk alamıyordu.

Marty ile bitişik odaya geçtiklerinde ara kapıyı açık bırakıp komedinin üstündeki gece lambasını söndürmediler. Kızları yine de onlardan çok uzakmışlar gibi geliyordu.

Aralarında konuşmamış olmalarına rağmen Marty ile aynı yatağa uzandılar. Birbirlerinin arasında birkaç karışlık bir mesafe olmasına bile dayanamıyorlardı.

Marty yanındaki ışığı söndürdü. Kızların odalarından gelen ışık kendi odalarını da yeter derecede aydınlatıyordu. Köşeler yine gölgelerle doluydu ama karanlık değildi.

Elele tutuşarak tavana baktılar. Sanki kaderlerini oradaki gölgeler arasında okuyabilirlermiş gibi.

İkisi de soyunmamışlardı. Kendileri farkında olmadan izlenmiş olmaları mümkün değilse de, herhangi bir durumda atik davranmak istiyorlardı.

Yağmur iki saat önce durmuştu, suların sesi ikisini de ninni dinlermiş gibi uyuşturuyordu.

Motel Pasifik'e bakan bir tepenin üzerindeydi ve altlarında kıyıya vuran dalgaların uyumlu sesi sakinleştirici ve huzur verici bir gürültüydü.

Paige sesinin öteki odadan duyulmasını istemeyerek, "Bana bir şey söyle," diye fısıldadı.

Marty'nin sesi yorgundu. "Sorun her neyse, yanıtını bilmiyorum her halde."

"Orada ne oldu?"

"Şimdi mi? İçerde mi?"

"Evet."

"Sihir."

"Ben ciddiyim."

"Ben de," dedi Marty. "Hikâye anlatmanın üzerimizdeki derin etkilerinin nedenlerini bilmiyoruz."

"Buraya korku içinde, yıkılmış bir halde geldik. Çocuklar sessiz, korkudan uyuşmuş gibiydiler. Seninle ben bağrışıyorduk... Sonra sen bir hikâye anlattın, güzel ama saçma bir manzum hikâye... ve herkes birden daha rahat şimdi. Bu bizi birbirimize bağladı her nasılsa. Eğleniyoruz, gülüyoruz. Kızlar sakinleşiyorlar, hatta uyuyorlar." Bir süre ikisi de konuşmadılar.

Gece dalgalarının bir metronomu andıran gidip gelişi büyük bir kalbin ağır ve sürekli atışı gibiydi.

Paige gözlerini kapatınca yine küçük bir kız olduğunu, kendisine izin verilen o çok ender anlardan birinde annesinin kucağına çıkıp başını göğsüne dayadığını hayal etti. Annesinin kalbinin sadece biyolojik değil, aynı zamanda sevginin değerli sesi olduğunu anlayacağı o özel sesi duymak istiyordu. Ama damarların dolup boşalması olan o mekanik ses dışında hiçbir şey duyabilmiş değildi.

Ama yine de sakinleşmişti. Belki de annesinin kalp atışlarını dinlerken bilinçaltı düzeyde onun rahminde geçirdiği ve günde yirmi dört saat o aynı atışın çevresini sarmış olduğu dokuz ayı hatırlıyordu. Ana rahminde bir daha başka hiçbir yerde bulunamayacak kusursuz huzur vardı; doğmadığımız sürece sevgiyi de bilmezdik, ondan yoksun kalmanın getirdiği sıkıntıyı da.

Paige, Marty, Charlotte ve Emily'ye sahip olduğu için minnettardı. Ama yaşadığı sürece böyle anlar hep olacak, dalgaların gürültüsü gibi basit bir şey kendisine çocukluğunda içinde bulunduğu o derin keder ve yalnızlık kuyusunu hatırlatacaktı.

Paige kızlarının bir an bile sevildiklerinden kuşku duymamalarına gayret ederdi. Şimdi de, yaşantılarına girmiş olan bu çılgınlık ve şiddetin kendisinin çocukluğunun tümünün çalınmış olduğu gibi Charlotte ve Emily'nin çocukluklarının bir kısmını

bile çalmasına izin vermemekte kararlıydı. Ana babasının ölümleri üzerine Paige kendi duygusal selameti için çabuk büyümek zorunda kalmıştı. Daha bir ilkokul öğrencisiyken dünyanın soğuk kayıtsızlığını farketmiş ve yaşamın kimi zaman insana gösterdiği zalimlikle başa çıkmak için kendine güvenin şart olduğunu anlamıştı. Ama kızları böyle acı dersleri bir gece içinde öğrenmek zorunda kalmayacaklardı. Onları insan varlığının sert gerçeklerinden birkaç yıl daha korumak, onlara yavaş yavaş, mutluluk içinde ve acıları tatmadan büyüme imkânı tanımak istiyordu.

Aralarındaki huzurlu sessizliği ilk bozan Marty oldu. "Vera Conner felç geçirdiğinde biz haftayı yoğun bakımın kapısında geçirmiştik." dedi. "Orada onun yaşayıp yaşamayacağını öğrenmek için gelip giden pek çok insan vardı."

"Vera'nın ölümünden bu yana iki yıl geçmiş olduğuna inanmak çok güç gerçekten."

Vera Conner, California Üniversitesinde Paige in psikoloji profesörü ve sonraki yıllarda da dostu olmuştu. Paige, Vera'yı hâlâ arıyordu. Hâlâ da arayacaktı.

"O bekleme odasındakilerin bazıları sadece oturup sabit bir noktaya bakıyorlardı," diye Marty devam etti. "Kimi yürüyor, kimi pencereden dışarı bakıyordu. Kulaklıkla Walkman dinliyorlardı. Game Boy'ta oynayanları da vardı. Hepsi de vakit geçirmeye çalışıyorlardı.

Ama dikkat etmiş miydin, korkuları ya da acılarıyla en iyi başa çıkanlar, en huzurlu görünenler, kitap okuyanlardı."

Vera aralarındaki kırk yıla rağmen Paige'in en iyi arkadaşı ve onu seven ilk insan olmuştu.

Vera'nın hastaneye yattığı o hafta Paige'in yaşamının en kötü haftası olmuştu; şimdi iki yıl sonra bile, o son günde, o son saatte Vera'nın yatağının baş ucunda durup arkadaşının sıcak

ama kendisine karşılık vermeyen elini tuttuğunu hatırladıkça gözleri doluyordu.

Sonun yaklaştığını hisseden Paige, kadına Tanrı'nın ona duyurması için yalvardığı şeyler söylemişti: Seni seviyorum, seni hep özleyeceğim, sen bana kendi annemin yapamadığı anneliği yaptın.

O haftanın geçmek bilmeyen saatleri Paige'in belleğinde silinmez bir kalemle yazımıştı; trajedi en keskin yazı aracıydı. Sadece yoğun bakım ünitesini değil, orada bir süre Marty ve kendisiyle odayı paylaşan insanların çoğunun yüzlerini de hatırlıyordu.

Marty, "Seninle ben zamanı roman okuyarak geçiyorduk," dedi. Ve birkaç kişi daha. Bunun nedeni kaçmak değildi... iyi bir roman bir ilaçtı çünkü."

"İlaç mı?"

"Yaşam o kadar düzensizdir ki, olaylar sadece olan şeylerdir ve çoğunlukla yaşadıklarımızın hiçbir anlamı yoktur. Kimi zaman dünya insana bir tımarhane gibi gelir. Hikâye yaşamı özetler, ona bir düzen verir. Hikâyelerin başı, ortası ve sonu vardır. Bir hikâye sona erdiğinde, bir anlamı olur. Belki karmaşık bir anlam değildir bu, belki basit hatta safça bir şey söylemiştir, ama yine de bir anlamdır. Ve bu da bize umut verir. O yüzden bir ilaçtır."

"Umut ilacı," diye söylendi Paige, düşünceli bir sesle.

"Ya da ben palavra sıkıp duruyorum."

"Asla."

"Belki de biraz... ama bu konuda değil."

Paige gülümseyerek kocasının elini sıktı.

"Bilemiyorum," diye devam etti Marty. "Ama bence bir üniversite uzun vadeli bir araştırma yapsa, roman okuyan insanların diğerleri kadar fazla depresyona girmedikleri, daha az intihar ettikleri ve daha mutlu oldukları ortaya çıkar. Her türlü romanı

değil ama. İnsanlar-pisliktir ve yaşam-boktandır, tanrı-yoktur gibi çok moda olan umutsuzluk dolu romanları değil ama."

"Dr. Marty Stillwater, umut ilacı dağıtıcısı."

"Saçmalıyorum, değil mi?"

"Hayır, sevgilim. Bence sen harikasın."

"Değilim oysa. Harika olan sensin. Ben sadece nörotik bir yazarım. Yazarlar doğaları gereği çok bencil, çok kendini beğenmiş olurlar."

"Sen bencil, kendini beğenmiş, önyargılı ya da kendine güvenemeyen bir insan değilsin."

"Bu da senin bunca yıldır beni hiç dinlememiş olduğunu kanıtlar."

"Peki, nörotik olduğunu kabul edeyim öyleyse."

"Teşekkür ederim, sevgilim. Hiç olmazsa zaman zaman beni dinlediğini bilmek iyi bir şey."

"Ama aynı zamanda harikasın. Harika bir nörotik yazar. Keşke ben de harika bir nörotik yazar olup insanlara ilaç dağıtabilseydim."

"Bir yazarla yaşayabilirsin belki, ama ben bir yazara tahammül edebileceğimi hiç sanmıyorum."

Paige sağına, Marty soluna döndü, öpüştüler. Bir süre dalgaların sesini dinleyerek öylece kaldılar.

Herhangi bir söze gerek kalmadan kaygılarını ve sabaha ne yapacaklarını konuşmamayı kararlaştırmışlardı. Kimi zaman bir dokunma, bir öpücük ya da bir kucaklama bir yazarın bulabileceği tüm sözcüklerden, bir ruhsal danışmanın vereceği öğüt ve tedaviden çok fazlasını sağlayabilirdi.

3.

Drew Oslett silah sesleri, patlamalar, çığlıklar ve Tanrı'nın mahşer günü fon müziği olacak kadar gürültülü bir müzik sesiyle

uyandı. Televizyon ekranında Glover ile Gibson yanan binaların arasında koşuyorlar, sıçrıyorlar, atlıyorlar, ateş edip yumruk sallıyorlardı.

Oslett gülümseyip esneyerek saatine bakınca iki buçuk saattir uyumakta olduğunu farketti.

Anlaşıldığına göre hostes filmin ona ninni gibi geldiğini görmüş ve film bitince yeniden başa sarıp oynatmaya başlamıştı.

Orange Country'nin John Wayne Havaalanına yaklaşıyor olmalıydılar. Oslett kulaklığı çıkarıp daha önce New York'la konuştuklarını Clocker'e anlatmak için uçağın ön tarafına yürüdü.

Clocker uyuyordu. Dirsekleri deri yamalı tüvit ceketini çıkarmıştı ama kenarında küçük bir siyah ördek tüyü olan kahverengi şapkası hâlâ başındaydı. Clocker horlamıyordu, ancak dudakları aralıktı ve ağzının kenarında ince bir salya çizgisi görülüyordu; çenesinin yarısı insanı tiksindirecek kadar parlamaktaydı.

Oslett kimi zaman New York'un Karl Clocker'i vermekle ona büyük bir şaka yaptığını düşünürdü.

Babası Örgüt'ün ileri gelenlerinden biri olduğu için, kimi zaman da bunu kendisini küçük düşürmek için onun yapıp yapmadığını merak ederdi. Oslett babasından nefret ederdi ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyordu. Ancak yaşlı adamın, tüm o derin ve fokur fokur kaynayan düşmanlığına rağmen böyle bir oyun oynayacağına inanamazdı. Çünkü böyle yapmakla Oslett'i alay konusu yapmış olurdu. Oysa aile adının onurunu ve bütünlüğünü korumak, aile üyelerinin aralarındaki hesaplaşmada daima kişisel duyguların önüne geçerdi.

Oslett ailesinde bazı dersler o kadar küçükken öğrenilirdi ki, Drev sanki bu bilgiyle doğmuş olduğunu hissederdi. Oslett adının değerini de genlerindeymiş gibi bilirdi. Çok büyük bir servet

dışında hiçbir şey yüzyıllardır korunan bir ad kadar değerli olamazdı. iyi bir aile adından büyük servetlerden olduğu kadar güç sağlanabilirdi. Politikacılar ve yargıçlar, iş rüşvet almaya geldiğinde, para dolu çantaları, geçmişinde senatörler, dışişleri bakanları, sanayi devleri, ünlü çevre savunucular ve sanat hamileri bulunan insanlardan kabul etmeyi daha kolay bulurlardı.

Clocker'le eşleştirilmesi sadece bir yanlışlık olmalıydı. Bu durumu zamanı gelince düzeltecekti. Örgüt bürokrasisi görevleri düzenlemekte ağır davransa ve kaçak yine eskisi gibi kullanılacak bir durumda ele geçirilebilirse, Oslett, Alfie'yi bir kenara çekip Clocker'in işini bitirmesi talimatını verecekti.

Uzay Yolu kitabi sayfaları aşağı dönük bir halde Karl Clocker'in göğsündeydi. Oslett iriyarı adamı uyandırmamaya özen göstererek kitabı aldı.

Clocker'in kaldığı yeri işaret etmek zahmetine girmeden birinci sayfayı açtı. İnsanların uzay gemisi Atılgan ve mürettebatını neden bu kadar sevdikleri hakkında bir ipucu elde edebilirdi belki de. Daha ikinci paragrafta lanet yazar kendini Kaptan Kirk'ün zihninin içine sokuvermişti. Oslett iki paragraf atlayıp okuyunca bu kez de Spock'un o mantıklı zihnine, ondan iki sayfa sonra da Doktor McCoy'un zihnine sokulduğunu gördü.

Canı sıkılarak kitabı kapatıp yine Clocker'in göğsüne bıraktı.

İriyarı adam öylesine sert bir şekilde doğruldu ki, şapkası kafasından havalanıp kucağına düştü. Uykulu bir sesle, "Ne? Ne oluyor?" dedi.

"Birazdan ineceğiz."

"Elbette ineceğiz."

"Bizi biri karşılaşayacak."

"Yaşam bir rastlantıdır."

Oslett'in canı sıkkındı. Kaçak bir katili kovalamak, babasını düşünmek, Marty Stillwater ile ortaya çıkan yeni durum, Uzay

Yolu'nun birkaç sayfasını okumak ve şimdi de Clocker'in o esrarlı sözcükleriyle karşılaşmak bir insanın tahammül edebileceği şeyler değildi. "Ya uyurken salyaların akmış ya da çenenden bir sümüklüböcek sürüsü geçip ağzına girmiş," dedi.

Clocker kolunu kaldırıp çenesini gömleğiyle sildi.

"Bu adam Alfie'nin izini bulmuş olabilir," dedi Oslett. "Hemen harekete geçmeye hazır olmalıyız. Uyandın mı?"

Clocker'in gözleri bulanıktı. "Hiçbirimiz asla tam uyanık olamayız."

"Bu mistik konuşmayı kes artık lütfen. Şu anda bunları dinleyecek durumda değilim."

Jet motorlarının sesinde hafif bir değişiklik oldu. Hostes bir an sonra içeri girip uçağın inmek üzere olduğunu, emniyet kemerlerini bağlamalarını bildirdi.

Oslett'in Rolex saatine göre saat sabahın 1:52'siydi, ama o Oklahoma saatiydi. Uçak inerken saati düzeltti. Geceyarısına sekiz dakika vardı.

Uçak yere konduğunda patlama dakikalarını sayan saatli bir bomba gibi pazartesi de salı olmuştu.

Özel uçak terminalinin salonunda onları bekleyen ve Drew Oslett'ten birkaç yaş daha genç görünen adam adının Jim Lomax olduğunu söyledikten sonra bavullarını dışarı taşımalarına yardım etti. Hepsini yeşil bir Oldsmobile'in bagajına yerleştirdi.

Gecenin daha erken saatlerinde bir fırtına geçip gitmiş ve ardında hâlâ soğuk ve nemli bir hava bırakmış olmasına rağmen Lomax'ın üzerinde sadece blucin ve bir tişört vardı. Adam vücudunu bir tapınak yapan o California'lılardan biri olmalıydı. Ensesi granit bir sütun, omuzları taş kapı kirişleri gibiydi, göğsü bir duvardı, karnı bir taş kadar düzdü. Sanki doğa koşulları onu görkemli bir kalenin surları gibi etkileyemezdi. Her hareketi hesaplanmış bir zarafet ve kendine güvenle yapılıyor, insanların onu

seyredip gıpta ettiklerinin bilincinde olduğu ve bundan zevk duyduğu anlaşılıyordu.

Ancak Oslett adamdan hoşlanmıştı. Lomax'ın en hoşa giden yanı Karl Clocker'in onun yanında küçük kalmasıydı. Aslında hoşa giden tek yanıydı bu, ama o da yeterliydi. Aslında Lomax, Clocker'den çok az iriyse de daha sert ve bakımlıydı. Clocker onunla kıyaslanınca hantal, yaşlı ve yumuşak görünüyordu. Oslett kimi zaman Clocker'in iriliğinden korktuğu için şimdi Clocker'in ondan korktuğunu düşünmekten büyük zevk almıştı. Ancak ortada böyle bir şey varsa bile, bunu Clocker'in yüzünden anlamak, ne yazık ki, olanaksızdı.

Arabayı Lomax sürdü. Oslett önde, Clocker arkadaydı.

Havaalanından çıkınca sağa, MacArthur Bulvarına döndüler Lomax, Oslett'e,

"Koltuğun altında Mission Viejo polisinin Stillwater'le rin evindeki olay hakkındaki raporunu bulacaksın," dedi. "Bunu almak kolay olmadı. Şimdi oku. Çünkü sonra onu ben alıp imha edeceğim."

Raporun üstünde küçük bir kalem fener vardı. Oslett raporu giderek artan bir şaşkınlık ve umutsuzlukla okudu. Bu arada Pasifik kıyı otoyoluna varmışlar, güneye doğru yol alıyorlardı. Okuması bittiğinde Corona Del Mar'a varmışlardı bile.

Oslett başını kaldırarak, "Bu Lowbock olayın bir reklam oyunu olduğunu, eve kimsenin girmediğini düşünüyor," dedi.

"Bu da bizim için iyi oldu," diyerek sırıttı Lomax. Sırıtması bir hataydı, çünkü geri zekâlılara yardım derneğinin posterlerindeki insanlara benzemişti.

"Örgüt'ün burada boka saplanmış olduğunu gözönüne alırsak bize bir mucize gerek," dedi Oslett.

"Ben de bakayım," dedi Clocker.

Oslett raporla feneri arkaya geçirdi. Lomax'a, "Bizim kötü oğlan Stillwater'in burada olduğunu, onu nasıl bulacağını nasıl bildi?" diye sordu.

Oslett taş kapı pervazlarını andıran omuzlarını salladı. "Bunu bilen yok."

Oslett sesini çıkarmadan yüzünü buruşturdu.

"Stillwater'i izlersek adamımızın ergeç ortaya çıkacağını ve onu geri alabileceğimizi düşünüyoruz," dedi Lomax.

"Stillwater şimdi nerede?"

"Bilmiyoruz."

"Aman ne iyi."

"Polisler evden ayrıldıktan yarım saat sonra Stillwater'lerin başına öteki olay gelmiş, ondan sonra da... bir yere gidip saklanmışlar herhalde."

"Hangi öteki olay?"

Lomax'ın kaşları çatıldı. "Bunu kesin olarak bilen yok. Evlerinin alt köşesinde olmuş.

Değişik komşuları olayın değişik yanlarını görmüşler. Stillwater'in tanımına uyan biri Buick'teki birine ateş etmiş. Buick kenarda park etmiş duran bir Ford'a çarpmış, bir iki saniye orada kalmış. Stillwater çocuklarının tanımına uyan iki çocuk Buick'in arka kapısından çıkıp koşmuşlar, Buick kazadan kurtulup fırlamış, Stillwater tabancasını ardından boşaltmış, sonra da bir BMW ki, o da Stillwater'in arabalarından birinin tanımına uyuyor köşeden cehennemden fırlayan bir yarasa gibi fırlamış, direksiyonda Stillwater'in karısı varmış, hep birlikte arabaya binip gözden kaybolmuşlar."

"Buick'in ardından mı?"

"Hayır. Buick çoktan uzaklaşıp gitmiş. Polis gelmeden kaçmaya çalıştıkları anlaşılıyor."

"Komşulardan Buick'teki adamı gören olmuş mu?"

"Hayır. Çok karanlıkmış."

"Bizim kötü oğlan."

"Öyle mi sence?" diye sordu Lomax.

"O değilse, Papa'dır sanırım."

Lomax, Oslett'e garip garip bakıp başını önüne çevirdi.

Geri zekâlı adam Papa'nın bu işe nasıl karıştığını sormaya fırsat bulamadan Clocker, "İkinci olay hakkındaki polis raporu neden elimizde değil?" diye arkadan atıldı.

"Rapor yoktu. Şikâyet eden yok, bir zarara uğrayan yok. Sadece Ford'a vurup kaçma raporu."

"Stillwater'in polislere anlattığına bakılırsa bizim Alfie kendini Stillwater sanıyor ya da öyle olması gerektiğine inanıyor. Yaşamının kendisinden çalındığına inanıyor. Zavallı öyle bir hale gelmiş ki, kendi çocukları sanarak Stillwater'in çocuklarını çalmak mantıklı görünüyor. Tanrım, amma da pis iş."

Bir yol işaretinden az sonra Laguna Beach kent sınırına gireceklerini anladılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Oslett.

"Dana Point'te Ritz Carlton Oteline. Orada bir daireniz var. Polis raporunu okuyup inceleyebilmeniz için uzun yoldan getirdim sizi."

"Biz uçakta biraz kestirdik. İner inmez işe koyulacağımızı sanıyordum."

Lomax şaşırmıştı. "Ne işi?"

"Stillwater'in evine gitmek, çevreye bir göz atmak falan."

"Orada görecek bir şey yok. Hem bana sizi Ritz'e götürmem emredildi. Orada biraz uyuyacak ve saat sekizde yola çıkmaya hazır olacaksınız."

"Nereye gidiyoruz ki?"

"Sabaha kadar Stillwater'in ya da sizinkinin izini bulacaklarını sanıyorlar. Saat sekizde biri otele gelip size bir brifing

verecek, o yüzden dinlenmiş ve hazır olmanız gerek. Eh, Ritz'de yatacağınıza göre dinlenirsiniz de. Müthiş bir oteldir. Yemekleri de esaslıdır. Oda servisinde bile. Sağlıklı bir kahvaltı edersiniz orada, öyle tipik yağlı otel pisliği değil. Yumurta akıyla omlet, çavdar ekmeği, taze meyve, yağsız yoğurt..."

Oslett istemeyerek de olsa, kendisininkinden daha beter ortaklar olduğu gerçeğini kabul zorunda kaldı. Karl Clocker sadece aptal görünürdü.

Laguna Beach'ten çıkarlarken Clocker polis raporunu öne geçirdi.

Oslett, Clocker'in yorumunu bekledi. Ama arkadan ses çıkmayınca arabayı dolduran sessizliğe daha fazla dayanamayarak dönüp, "Eee?" dedi.

"Eee ne ?"

''Ne düşünüyorsun?"

"Hoş değil."

"Hoş değil mi? Bütün söyleyeceğin bu mu? Bence bu çok büyük boyutlu bir pislik."

Clocker filozofça bir tavırla, "Eh, her yarı faşist örgüte zaman zaman biraz yağmur yağar," dedi.

Oslett güldü. Dönüp ciddi yüzlü Lomax'a bakıp bir kahkaha daha attı. "Karl, kimi zaman gerçekten fena bir insan olmadığını düşünüyorum."

"İyi ya da kötü, her şey atomdan küçük parçacıklarının aynı hareketiyle titreşir," dedi Clocker.

"Şimdi kalkıp da güzel bir anı berbat etme," diye Oslett arkadaşını uyardı.

Gece karanlığında kesik boğazlar, kurşunla parçalanmış kafalar, jiletle kesilmiş solgun bilekler, boğarak öldürülmüş orospularla dolu capcanlı rüyalardan uyanıyor, ama karabasandan uyanan bir insan gibi yerinde doğrulmuyor ya da bağırmıyor;

çünkü rüyaları hep sakinleştirir kendisini. Arabanın arka koltuğunda iyileştirici uykusunun içinde yan uyanık yatmaya devam ediyor.

Yüzünün bir yanı yapışkan, yoğun ıslak bir maddeyle kaplı. Elini kaldırıp maddenin ne olduğunu anlamak için dikkatle yokluyor. Pıhtılaşan ıslaklık içinde cam kırıklarını hissedince gözünün hasara uğramış göz dokusuyla cam parçalarını geri ittiğini farkediyor. Yerine sağlam doku gelmiş bile.

Gözlerini kırpıştırıyor, artık sol gözüyle de görebiliyor. Gölgeler içindeki Buick'te bile çeşitli renk farklılıklarını, camların dışındaki gecenin yoğunluğu azalmış karanlığını seçebiliyor.

Palmiye ağaçlan şafağın ilk ışıklarıyla batıya doğru gölgelerini uzatırken ve ağaç fareleri geceyi beklemek için sık yaprakların arasındaki yuvalarına çekildikleri zaman tümüyle iyileşmiş olacak. Kaderini bir kere daha istemeye hazır olacak, "Charlotte..." diye mırıldanıyor.

Dışarda hafif bir solukluk başladı. Fırtınayı izleyen bulutlar paramparça. Bulut parçaları arasından ayın soğuk yüzü görülüyor.

"... Emily..."

Arabanın camları dışında gece bir tek mum ışığındaki gümüşün hafif kararmış parıltısı gibi.

"... Babanız iyileşecek... iyileşecek... sakın merak etmeyin... Babanız iyileşecek..."

Artık ikizine, temelde bir oldukları ve bunu altıncı duyusuyla hissettiği için oluşan bir mıknatısiyetle çekilmiş olduğunu anlıyor. Başka bir benliği olduğunu hiç bilmiyordu, ama ona doğru sanki bu vücudunun kalp atması, kan üretimi ve miktarının korunması, iç organlarının işlemesi gibi otomatik bîr çekim olduğunu biliyor.

Yarı uykulu halinde bu altıncı duyuyu kendi isteğiyle ve canı istediği zaman o sahte babayı bulmaya yöneltip yöneltemeyeceğini merak ediyor.

Kendini demirden yapılma ve mıknatısiyeti olan bir heykel gibi düşünüyor. Gecenin bir yerlerinde olan öteki benliği de öyle. Her mıknatısın bir pozitif ve negatif kutbu vardır.

Kendisinin pozitifinin sahte babanın negatifine yaklaştığını hayal ediyor. Karşıt kutuplar birbirlerini çekerler.

Çekilmeyi bekliyor ve hemen aynı anda bunu buluyor. Görünmeyen güç dalgaları önce hafifçe, sonra daha kuvvetle çekiyor kendisini.

Batı. Batı ve güney.

Çekim ilk başlarda hoşsa da, çok geçmeden acı vermeye başlıyor. Arabadan çıktığı takdirde ona kapılıp havada son hızla kendi yaşamını alan o sahte babanın yörüngesine çekileceğini hissediyor.

Birden düşmanının arandığını farkettiğini ve kendilerini bağlayan güç hatlarını gördüğünü hisseder gibi oluyor.

Manyetik çekimi düşünmeye son veriyor. Hemen içine çekilip kapanıyor. Düşmanla savaşmaya henüz hazır değil ve onu yeni bir karşılaşmanın ancak birkaç saat uzakta olduğu gerçeğine uyarmak istemiyor.

Gözlerini kapatıyor.

Uykuya dalarken gülümsüyor.

İyileştirici uyku.

İlk başlarda geçmişle dolu rüyaları; öldürdüğü İnsanlar, seviştikten sonra ölümle ödüllendirdiği kadınlar. Sonra sevdiği insanlara, geleceğin habercisi olan rüyalara dalıyor; tatlı karısı, güzel kızları, hepsi sevecen ve mutluluk verici bir boyun eğişle önünde, altın renkli ışıklar arasında.

Marty daldığı karabasandan bir ezilme duygusuyla uyandı. Rüya parça parça olup dağıldığı zaman bile, uyanık ve motel odasında olduğunu bilmesine rağmen ne kıpırdayabiliyor, hatta ne de parmağını oynatabiliyordu. Kendini küçük ve önemsiz hissediyordu; anlayışı dışında bir kozmik güç tarafından ezilerek milyarlarca atoma ayrılacağından emindi.

Birden patlarcasına bir soluk koptu içinde. İçine girdiği felç durumundan vücudunu tepeden tırnağa sarsan bir ürpermeyle kurtuldu.

Uykusunda rahatsız etmiş olmaktan korkarak yanıbaşında yatan Paige'e baktı. Karısı kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı.

Marty sessizce kalkıp ön pencereye gitti, perdeleri dikkatle ayırıp motel otoparkıyla ilersindeki Pasifik kıyı otoyoluna baktı. Park edilmiş arabaların çevresinde kimse yoktu.

Görebildiği kadarıyla gölgelerin hepsi akşam da orada olan gölgelerdi. Herhangi bir köşeye saklanmış biri de yoktu. Fırtına rüzgârı doğuya sürüklediğinden Laguna ağaçların bir sahne dekoruna çizilmiş olduğu kadar sakindi. Otoyolda bir kamyon kuzeye doğru ilerliyordu ve gecenin tek hareket eden şeyi oydu.

Ön pencerenin karşısında yine perdeyle örtülü bir çift kapı ardında denize bakan balkon vardı. Marty kapıdan balkona çıktı, korkuluğa kadar gidip aşağıya baktı. Tepenin eteğinde dalgaların gümüş köpüklerden bir gerdanlık gibi kırıldığı bir kumsal vardı. Balkona o yandan çıkmak kolay değildi.

Belki sadece bir karabasandı. Marty odaya dönüp fosforlu saatine baktı. Sabahın üçü. Beş saat kadar uyumuştu. Çok değil, ama yine de yeterdi. Boynu dayanılmayacak kadar ağrıyordu, boğazı da iltihaplı gibiydi.

Banyoya girip kapıyı kapattı, ışığı açtı. Çantasından bir kutu Excedrin çıkardı. Kutunun üstünde bir defada ikiden fazla alın-

maması ve yirmi dört saatte sekiz tableti aşmama uyarısı vardı. Ancak Marty avucuna dört tablet alıp musluktan doldurduğu suyla içti, ağzına bir emme tableti attı.

Odaya dönünce kısa namlulu tüfeği alıp ara kapıdan kızların odasına girdi. İkisi de komodinin üstündeki abajurun ışığından kaçınmak için kaplumbağalar gibi örtülerin arasına büzülmüşlerdi.

Onların pencerelerinden baktı. Hiçbir şey yoktu.

Daha önce iskemleyi köşeye taşımıştı. Ama şimdi alıp ışığın düşlüğü yere getirdi. Kızlar şafak sökmeden uyanırlar da gölgeler arasından birini görüp korkarlar, diye düşünüyordu.

Sonra oturup silahı dizleri üstüne yerleştirdi.

Şimdi üçü polisin elinde olan beş silahı olmasına, hepsini de rahatça kullanabilmesine rağmen, silahları kolaylıkla kullanan polisler ve diğer karakterler hakkında çok yazı yazmış olmasına rağmen, başı derde girdiğinde silaha bu kadar kolay sarılmış olmasına şaşırıyordu. Ne de olsa ne bir eylem adamıydı, ne de bir öldürme deneyimi vardı.

Önce kendisinin, sonra ailesinin yaşamı tehlikeye girmişti, ama yine de parmağını tetiğe dayamadan önce duraksayacağını tahmin ederdi. Her ne kadar hak etmiş olsa da, bir insanı göğsünden vurduktan sonra bir anlık bir pişmanlık duyacağını beklerdi.

Beretta'yı kaçan Buick'in ardından nasıl bir sevinçle boşalttığım hatırladı. Ne kadar okumuş, eğitim görmüş ve uygar olursa olsun, insanın genetik mirasında hazır bekleyen vahşi onun da içindeydi demek. Kendisinde keşfettiği bu şey onu gerektiği kadar rahatsız etmemişti.

Gerektiği kadar da ne demek, hiç etmemişti.

Paige'in, kızların ya da kendi yaşamını kurtarmak için çok sayıda insan öldürebileceğini biliyordu. Uygarlığın yaşamasının

tek umudu olarak barışçılığı benimsemenin entelektüel bakımdan doğru olduğu bir toplumda yaşıyor olmasına rağmen, kendini iflah olmaz bir gerici ya bir bir evrim kalıntısı olarak değil, sadece doğanın tasarılarına uygun olarak hareket eden bir insan olarak görüyordu.

Uygarlık ailenin korunmasıyla, çocukların gerektiğinde onlar için fedakârlık yapmaya, hatta ölmeye hazır olan ana ve babalar tarafından korunmalarıyla başlardı.

Aile güvencede değilse, devlet aileyi ırz düşmanlarından ve katillerden koruyamıyorsa, katil ruhlu toplumdışı insanlar vergi kaçakçılığı yapanlardan daha kısa zamanda cezaevlerinden tahliye oluyorlarsa, o zaman uygarlık artık yok demekti. Çocuklar haklı bir av olarak görülüyorlarsa ki, gazetelere bir bakmak bunun doğrulanması için yeterliydi o zaman dünya vahşete dönmüş demekti. Uygarlık sadece küçük birimlerde varolabilirdi: bir ailenin birbirlerini korumak için yaşamlarını ortaya utacak kadar güçlü bir sevgiyi paylaştıkları dört duvarın arasında.

Ne gün geçirmişlerdi ama. Müthiş bir gün. Günün tek iyi yanı, geçirdiği fügün, karabasanlarının ve diğer belirtilerin fiziki ya da zihni bir hastalıktan kaynaklanmadığını anlamış olmasıydı. Sorun onun kendi içinde değildi.

Ama bu tanıdan fazla bir şey elde edemezdi. Kendine güvenine yeniden kavuşmuşsa da, çok şey de kaybetmişti.

Her şey değişmişti.

Sonsuza kadar.

Yaşamlarının ne büyük bir değişim geçirdiğinin henüz tam olarak bilincinde değildi. Şafağa kadar kalan saatlerde, kendilerini korumak için neler yapmaları gerektiğini düşünürken ve Öteki'nin olası kökeni hakkında mantıklı bir sonuca varmaya çalışırken durumlarının giderek güçleştiği ve seçeneklerinin, hayal bile etmek istemediği kadar az olduğunu görecekti.

Bir şey kesin gibiydi: Bir daha evlerine hiç dönemeyeceklerdi.

Şafaktan yarım saat önce dinlenmiş ve iyileşmiş olarak uyanıyor.

Arabanın ön koltuğuna geçip ışığı yakıyor, dikiz aynasında alnına ve sol gözüne bakıyor.

Alnının üstündeki derin kurşun yarası hiçbir iz kalmadan düzelmiş. Gözünde hiçbir kusur kalmamış, hatta kanlı bile değil.

Ancak yüzünün yarısı kan ve doku parçalarıyla kaplı. Torpido gözünde kâğıt mendil ve kolonyalı mendil paketleri var. Hafif limon kokulu. Çok güzel. Yüzünü iyice temizliyor, uykudan yana yatmış olan saçlarını parmaklarıyla tarıyor.

Artık kimseyi ürkütmeyecek, ama yine de istediği gibi göze çarpmayacak durumda değil.

Boğazına kadar ilikli yağmurluk kanlı gömleğini kaplıyor ama gömlek kan ve MacDonalds'da dün gece çılgıncasına yemek yerken üzerine döktüğü yemek artıkları kokuyor. Pantolonu da berbat bir halde.

Yararlı bir şey bulma umuduyla kontaktan anahtarları çıkarıp arabanın bagajını açıyor.

Yakınlardaki bir sokak lambasının ışığında ölü adam sanki onu görmekten şaşırmış gibi açık gözlerle bakıyor yüzüne.

Cesedin üzerinde iki plastik torba var. İkisini de adamın üstüne boşaltıyor. Buick'in sahibi çok değişik şeyler almış. Şu anda işe yarayacak tek şey bol bir kapalı yakalı kazak.

Kazağı alıp bagaj kapağını gürültüsüzce kapatıyor. İnsanlar yakında kalkacaklar, ama çevredeki daire sakinlerinin çoğu henüz uykudalar. Bagajı kilitleyip anahtarları cebine atıyor.

Gökyüzü karanlık ama yıldızlar solmuş artık. Şafağa on beş dakika var.

Böylesine büyük bir apartman blokunun en az iki üç çamaşırhanesi olmalı. Çok geçmeden havuzu, kiralama bürosunu ve en yakın çamaşırhaneyi gösteren bir tabelayla karşılaşıyor.

Çamaşırhane kilitli ama sorun değil. İdare ucuz bir kilit takmış. Böyle bir durumla karşılaşacağını bildiği için cesedin cebinden aldığı kredi kartını kilidin arasına sokup kaldırıyor ve yükleniyor. Kilit açıldı bile.

İçerde altı tane parayla çalışan çamaşır makinesi, dört kurutucu vu küçük deterjan kutuları dolu bir otomat var. Ortada da temiz çamaşırların katlanacağı bir masa. Yanda iki derin evye. Floresan ışıklar altında her şey temiz ve hoş.

Yağmurluğu ve gömleği çıkarıp köşedeki büyük çöp sepetine atıyor.

Göğsünde kurşun yaralarının izi bile yok. Sırtındaki tek çıkış deliğinin de kapandığından emin olmak için arkasına bakması bile gerekmiyor.

Musluklardan birinin başında koltukaltlarını yıkayıp duvardaki kutudan aldığı kâğıt havluyla kurulanıyor.

Gün sona ermeden kendi evinin banyosunda sıcak bir duş yapacağı anı iple çekiyor. Sahte babayı bulup öldürdükten ve ailesini aldıktan sonra basit zevkler için zamanı olacak. Paige de onunla birlikte duş yapacak. Karısı bundan hoşlanacak.

İsterse blucinini de çıkarıp orada yıkayabilir. Ama dökülen yemek artıklarını tırnağıyla kazıyınca pantolonun daha idare edebileceğine karar veriyor.

Kazak hoş bir sürpriz oluyor. Onun da yağmurluk gibi bol geleceğini sanıyordu ama anlaşılan adam kazağı kendisine almamış. Tıpatıp uyuyor vücuduna. Odada bir ayna olsa hem pek göze batmadığımı, hem de saygın, halta çekici bir görünüşü olduğunu göreceğinden emin.

Dışarda şafak doğuda sadece hayali bir ışık.

Sabah kuşlan cıvıldamaya başladılar.

Hava şurup gibi.

Buick'in anahtarlarını çalıların arasına atıyor, arabayı ve cesedi arkasında bırakarak en yakın açık garaja gidip arabaları kontrol etmeye başlıyor. Tam umudu kesecekken bir Toyota Camry'nin kapısı açılıyor.

Direksiyonun ardına geçiyor. Anahtarlar güneş siperinin arkasında yok. Koltuğun altında da.

Ama önemli değil. Becerikli bir insandır. Güneş doğmadan arabayı düz kontakla çatıştırıp yola koyuluyor.

Camry'nin sahibi herhalde bir iki saat sonra işine gitmek üzere yola çıktığında arabasının çalındığını farkedip polise bildirecek. Ama o da önemli değil. O zamana kadar plakalar değişmiş olacak.

Aralık ayının ilk günü. Yepyeni bir başlangıç yapıyor o da. Bundan sonra düşmanını küçük görmeyeceği için her şey kendi istediği gibi olacak.

Sahte babayı öldürmeden önce kendisine yaptığının intikamını almak için gözlerini çıkaracak. Kızlarına da o sahneyi seyrettirecek; bu onlara iyi bir ders olacak, sonuçta sahte babalarının kazanamayacağını ve gerçek babalarının itaatsizliğe çok ağır cezalar verebileceğini öğrenecekler.

BEŞ

1.

Marty şafak sökmeden kısa bir süre önce Charlotte ile Emily'yi uyandırdı. "Duşunuzu alıp yola düşme zamanı geldi, hanımlar. Bu sabah çok işimiz var."

Emily bir anda uyandı. Örtünün altından sıyrılıp papatya sarısı pijamalarıma yatağın içinde doğruldu. Babasından bir öpücük istedikten sonra, "Dün gece süper bir rüya gördüm," dedi.

"Dur tahmin edeyim. Tom Cruise'la çıkacak, spor bir araba sürecek, puro içecek, sarhoş olup kusacak kadar büyümüştün."

"Saçma. Kahvaltı için otomata gidip bize Mountain Dew ve şeker aldığını gördüm."

"Kusura bakma, ama kehanetin tutmadı."

"Baba, büyük sözcükler kullanan bir yazar olma yine."

"Demek istediğim, rüyan gerçekleşmeyecek."

"Biliyorum, kahvaltıda şeker yeseydik sen de annem de çok kızardınız." Emily babasının kolları arasından sıyrılıp yere atladı. "Ben helaya gidiyorum."

"Çok iyi. Sonra duş yap, dişlerini fırçala ve giyin."

Charlotte her zamanki gibi çok ağır uyanıyordu. Emily banyo kapısını kapatırken o ancak battaniyeyi üstünden atıp yatağın kenarına oturmuştu. Çıplak ayaklarına bakıyordu.

Marty kızın yanına oturdu. "Onlara parmak denir."

"Hmmmm."

"Çoraplarının uç kısmını doldurmak için onlara ihtiyacın vardır."

Charlotte esnedi.

"Balerin olacaksan onlara çok ihtiyacın olacak," diye devam etti Marty. "Ama onun dışındaki meslekler için gerekli değillerdir. Balerin almayacaksan onları ameliyatla aldırabilirsin, ya büyüklerini ya hepsini, canın nasıl isterse."

Charlotte başını kaldırıp babam-hoş-olmaya-çalışıyor-biz de-onu-memnun-edelim ifadesiyle baktı. "Yerlerinde kalmalarını tercih ederim."

"Nasıl istersen." Marty kızını alnından öptü.

"Baba, bugün okula gidecek miyiz?"

"Bugün gitmeyeceksiniz."

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Kız duraksadı. "Ya yarın?"

"Bilemiyorum, yavrum. Herhalde gitmeyeceksiniz."

Bir duraklama daha. "Bir daha okula hiç gitmeyecek miyiz?"

"Gideceksiniz elbette."

Kız uzun bir süre babasının gözlerinin içine baktıktan sonra banyoya gitti.

Soru Marty'yi şaşırtmıştı. Kızın, çocukların arasıra yaptıkları gibi, okulsuz bir yaşamı mı hayal ettiğini, yoksa üzerlerine çöken bu sıkıntılı duruma daha gerçekçi bir ilgi mi gösterdiğini anlamamıştı.

Charlotte'un yanında otururken öteki odada televizyonun açıldığını duyunca Paige'in de uyandığını anladı. Ona da günaydın demek için yan odaya geçti.

Paige televizyonun önünde durmuş sabah haberlerini seyrediyordu.

"Bizim hakkımızda konuşuyor," dedi.

Marty ekranda evlerini gördü. Bir kadın muhabir sırtı eve dönük olarak kameraya konuşuyordu.

Marty çömelip ses düğmesini çevirdi.

"... böylece olay esrarını koruyor. Polis Martin Stillwater'le bu sabah konuşmak istediğini açıkladı,..'

"Bu sabah konuşmak istiyorlarmış," diye Marty yüzünü buruşturdu.

Paige kocasını susturdu.

"... bir yazarın reklam yapmak için düzenlediği bir aldatmaca mı, yoksa daha kötü bir olay mı? Polis laboratuvarı evde bulunan kanın insani kökenli olduğunu doğruladıktan sonra yetkililerin bu soruyu yanıtlamaları bir anda önem kazanmıştır."

Haberin sonuydu bu. Muhabir adını ve bulunduğu yeri söylerken Marty ekranın sol üst köşesinde CANLI sözcüğünü gördü.

Beş harf hep arada olduğu halde bunun önemi ancak o an kafasına dank etmişti.

"Canlı?"'diye söylendi. "Olay devam ediyor olmadıkça muhabir göndermezler."

"Olay devam ediyor," dedi Paige. Kollarını göğsünde kavuşturmuş çatık kaşlarla o da ekrana bakmaktaydı. "O deli hâlâ dışarda bir yerler de dolaşıyor."

"Ben devam etmekte olan bir soygun ya da SWAT ekibinin evi basmaya hazırlandığı bir rehine olayı falan gibi br şey demek istemiştim Televizyon standartlarına göre bu sıkıcı bir durumdur; ne bir hareket var, ne mikrofonu burnuna uzatacakları biri, sadece boş bir ev.

Canlı yayın bölümünde bu tür haber kullanmazlar, hem çok pahalıdır, hem de heyecan verici bir yanı yoktur."

Yeniden merkez stüdyoya bağlanmışlardı. Marty karşısında sabahın o saatinde çıkması normal olan sıradan br haber spikeri yerine tanınmış bir yorumcu görünce şaşırdı.

"Bu ulusal çapta bir yayın galiba?" dedi. "Bir soygun haberi ne zamandan beri ulusal haber oldu ki?"

"Saldırıya da uğramıştın."

"Bundan ne çıkar? Ülkede her on saniyede bir bundan daha ciddi suçlar işleniyor."

"Ama sen ünlüsün."

"Yok canım."

"Hoşuna gitmeyebilir, ama gerçekten ünlüsün."

"İki cep kitabım çok satan kitaplar üstesine girdi diye ünlü sayılmam. Bu programın konuşma bölümüne bir konuk olarak çağırılmam ne kadar güçtür, bilir misin? Beyaz Saray'da bir davete çağırılmaktan bile daha güç! Ruhunu şeytana satmış bir reklamcı tutsam bile beni bu programa sokamaz, Paige. Ben onlar için yeteri kadar büyük değilim Bir hiçim onların gözünde."

Marty park yerine bakan pencereye gidip perdeleri açtı. Solgun güneş. Pasifik kıyı otoyolunda akan trafik. Kıyıda ağaçlar hafif rüzgarla iki yana sallanıyorlar.

Sahnede tehdit edici ya da olağanüstü bir şey yoktu, ama yine de kendisine kötülükle doluymuş gibi geliyordu. Artık tanıdık olmayan daha kötüye doğru bir değişim göstermiş olan bir dünyaya baktığını hissediyordu. Farklılıklar tanımlanamayacak şeylerdi, nesnelden çok özneldi, duyulardan çok ruh tarafından algılanıyordu, ama yine de gerçekti. Ve o kara değişikliğin hızı da giderek artıyordu.

"Polisin normal koşullarda o kan örnekleri tahlillerini bu kadar çabuk bitireceklerini sanmıyorum," dedi. "Laboratuvar sonuçlarının medyaya böyle kolaylıkla açıklanmasının normal uygulama olmadığını da biliyorum." Perdeleri kapatıp kaşları kaygıyla çatılmış olan karısına döndü. "Ulusal haber? Canlı yayın? Neler olup bittiğini bilmiyorum, Paige, ama durum dün gece sandığımdan daha garip."

Paige duş yaparken Marty iskemlesini televizyonun önüne çekip diğer kanatlardaki haberleri aradı. Yerel bir kanalda kendisi hakkındaki haberin sonuna yetişti, sonra ulusal çapta bir yayının tamamını yakalayabildi.

Korkuya kapılmamak için direniyordu ama her iki haberde de, doğrudan doğruya bir suçlama yapılmadan, kendisinin Mission Viejo polisine verdiği yalan ifadeden amacının daha çok kitap satmak olduğu ima edilmekteydi. Her iki program da People'daki kendisinin hortlağı andıran fotoğrafından yararlanmışlardı. Her iki haberde de polisin elinden aldığı dört silah, sanki silah ve cephane dolu bir koruganın tepesinde yaşayan bir kent sakiniymiş gibi dile getirilmişti. Marty üçüncü haberin sonunda, sadece muhabirin ses tonu ve ifadeleriyle de olsa, kendisinin tehlikeli sayılabileceği imasını sezmişti.

Televizyonu kapattı.

Bir süre boş ekrana baktı. Ölü ekranın rengi tam da kendi ruh durumunu yansıtıyordu.

Herkes duş yapıp giyindikten sonra kızlar BMW'nin arka koltuğuna geçip emniyet kemerlerini bağlarlarken Paige ile Marty de eşyaları arabanın bagajına yerleştirdiler.

Marty kapağı kapatıp kilitlerken Paige, kızların duyamayacağı Kadar alçak bir sesle, "Sence durum bu kadar kötü mü?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Sana söyledim, uyandığımdan bu yana, sabahın saat üçünden beri hep aynı şeyi düşünüyorum ve aşırı tepki gösterip göstermediğim konusunda bir karara varamadım."

"Bunlar çok ciddi, hatta tehlikeli..."

"Buraya kadar olanlar... Öteki ve bana söyledikleri her ne kadar garipse de, bunun altında yatan şeyler daha da garip. Silahlı bir deliden daha tehlikeli şeyler. Daha tehlikeli ve daha büyük şeyler. O kadar büyük ki, karşı koymaya kalkıştığımızda bizi ezecektir. Geceyarısı bunları hissettim işte, çocukların onun arabasında oldukları zamandan daha çok korktum.

Bu sabah televizyonda gördüklerimden sonra da, içgüdülerimle hareket etmenin yanlış değil, daha doğru olacağını düşünüyorum."

Marty bu korkuyu ifade etmesinin aşırı olduğunu, hatta bunun içinde paranoya olduğunun farkındaydı. Ancak içgüdülerine güvenebileceğinden de emindi. Olaylar akli dengesinde bir şey olduğu kuşkularını silip süpürmüştü.

Kendisine benzeyen adamdan başka bir düşmanı tanımlayabilmeyi isterdi, içgüdüsel olarak başka bir düşmanın varlığını hissediyordu ve bunu tanımlamak bir derece olsun rahatlama getirecekti. Mafya, Ku Klux Klan, neoNaziler, kötü niyetli bir bankerler konsorsiyumu, askeri diktatörlük kurmaya kararlı sağcı

generaller, Ortadoğu fanatikleri, dünyayı keyif için paramparça etmeye kararlı çılgın bilginler... ya da tüm boynuzlu görkemiyle Şeytan... televizyon oyunlarının ve sayısız romanın bu standart kötülerinden her birini yüzü, adı ve şekli olmayan bir düşmana yeğlerdi.

Düşünceye dalmış olan Paige dudaklarını çiğneyerek rüzgârla sallanan ağaçlara, park etmiş diğer arabalara ve motelin cephesine baktıktan sonra başını mavi gökte uçan üç martıya kaldırdı.

"Bunu sen de hissediyorsun," dedi Marty.

"Evet."

"Bunaltıcı. Bizi gözetleyen yok, ama duygusu var... gözetleniyor olma duygusu."

"Ondan da fazla," dedi Paige. "Farklı. Dünya değişti ya da ben dünyaya bakışım değişti sanki."

"Benim de."

"Bir şey... kayboldu."

Ve onu bir daha asla bulamayacağız, diye düşündü Marty.

●

2.

Ritz Carlton genel yerlerinde bol miktarlarda kullanılan mermerleri, sanat eserleri ve antikalarıyla zevkle döşenmiş güzel bir oteldi. İnsan nereye dönse sanatçı bir gözle düzenlenmiş çiçeklerle karşılaşıyordu, fazla gösterişli olmayan üniformalar giymiş ve her yerde ortaya çıkıveren nazik personel sayısı müşteriden fazla gibiydi. Oslett çocukluğunu geçirdiği Connecticut'taki aile konağını hatırladı. Orası Ritz Carlton'dan daha büyüktü, sadece müzelerde rastlanacak antika parçalarla doluydu, hizmetkâr oranı aileye göre bire altıydı ve Birleşik Devletler Başkanının yolculuklarında kullandığı askeri helikopteri alacak genişlikte bir de helikopter alanı vardı.

Drew Oslett'le Clocker'e ayrılan iki yatak odalı dairede silme dolu bir barla bir balerinin sabah duşunu alırken dansını da prova edebileceği kadar büyük mermer bir banyo vardı.

Havlular, tüm yaşamı boyunca kullandıkları gibi Pretsi markası taşımıyorlarsa da, iyi kalite Mısır pamuğundan yapılmış ve yumuşacıktı.

Oslett salı sabahı 7:50'de Londra'da Theophilus'tan alınma beyaz pamuklu gömleğini, Roma'daki terzisine diktirdiği lacivert ceketini, gri yünlü pantolonunu ve Paris'te yaşayan bir İtalyan kunduracının elişi siyah ayakkabılarını giydi.

Böyle kusursuz giyinmekle keyiflenmiş olarak Clocker'i aramaya çıktı. İriyarı adamla arkadaşlık etmek gibi bir niyeti yoktu; ancak kendi ruh huzuru için Clocker'in her an ne yapmakta olduğunu bilme ihtiyacındaydı. Günün birinde onu ölü olarak bulacağı umudunu hiç kaybetmiyordu: bir kalp krizi, beyin kanaması ya da o hep okuduğu kitaplardaki bir uzay ölüm ışın silahıyla.

Clocker oturma odasının balkonunda şezlonga uzanmış, Pasifik'in soluk kesen manzarasına aldırış etmeden burnunu yine o uzay romanlarından birine gömmüştü. Başında yine kaz tüylü şapkası, tüvit ceketi ve ayağında mokasenleri vardı. Ancak bu kez gömleğini ve pantolonunu değiştirmiş, yeni mor çorap giymişti. Pembe, sarı ve gri kareli kazağı da yeniydi. Kravat takmamış olmasına rağmen gömleğinin yakasından fışkıran kara kılları ona papyon kravatlı bir hava vermişti. Oslett'in ilk Günaydın'ına karşılık vermedikten sonra aynı şeyin ikinci kere tekrarı üzerine Uzay Yolu'ndaki karakterlerin birbirlerine yaptıkları gibi iki parmağını kaldırdı ama gözünü de romanından ayırmadı. Oslett'in elinde bir testere ya da satır olsaydı, hemen o an Clocker'in elini bileğinden kesip denize atabilirdi. Acaba oda

servisi mutfaktaki aşçıbaşının koleksiyonundan uygun keskinlikte bir şey gönderebilir mi diye merak etti.

Hava epey ılıktı. Mavi gökyüzü ve hafif rüzgâr bir gece öncesi soğuğundan sonra hoş bir değişiklikti.

Örgüt temsilcisi tam saat sekizde geldiğinde Oslett martıların uyuşturucu çığlıklarından, dalgaların sakinleştirici gürültüsünden ve erkenden denize açılmış sörfçülerin kahkahalarından çıldırmak üzereydi. Gelen bir gece önce kendilerini havaalanında karşılayıp otele getiren insan azmanından çok farklıydı. Savile Row'da ısmarlama dikilmiş elbise. Kulüp kravatı. Bally ayakkabılar.

Adının Peter Waxhill olduğunu söyledi ki, doğruyu söylüyor olabilirdi. Otele kayıtlarını John Galbraith ve John Maynard Keynes olarak yaptırmış olmasına rağmen Oslett ile Clocker'in gerçek adlarını bilecek kadar yüksekti Örgüt'te. Bu nedenle kendi adını gizlemesine de gerek yoktu.

Waxhill, Oslett'ten on yıl daha yaşlı, kırk kırk beş yaşlarındaydı, usturayla kesilmiş saçlarında beyazlar görünmeye başlamıştı. Bir seksen boyunda, ince ama yapılı, yakışıklı ve kibardı. Sanki yıllardır diplomatlık yapıyormuş gibi değil de, diplomatlık mesleği genlerinde varmış gibi davranıyordu.

Waxhill kendini tanıtıp havadan söz ettikten sonra, "Kusura bakmayacağınızı umarım ama oda servisine kahvaltı edip etmediğinizi sordum," dedi. "Etmediğinizi öğrenince üçümüz için de kahvaltı ısmarladım. Böylece hem kahvaltımızı eder, hem de konuşuruz. Kusura bakmadınız herhalde."

Adamın becerikliliğinden etkilenen Oslett, "Ne münasebet," dedi.

O anda kapı vuruldu ve iki garson üzeri tabaklarla dolu iki arabayı odaya soktular. Az sonra ortadaki masanın üzeri sosis, sahanda kırmızı biberli yumurta, kızarmış ekmek, çörek, şekerli

çilek, krema, taze portakal suyu ve gümüş bir kahve ibriğiyle donatılmıştı.

Waxhill garsonları kutlayıp teşekkür etti, bahşişlerini verdi, hesap pusulasını imzaladı.

Kapıyı kapatıp masaya dönünce Oslett, "Harvard mı, Yale mi" diye sordu.

"Yale. Ya siz?"

"Princeton. Sonra Harvard."

"Ben önce Yale, sonra Oxford."

"Başkan da Oxford'a gitmişti," dedi Oslett.

Waxhill bunu ilk kez duymuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Ya, öyle mi? Eh, Oxford her şeye dayanır."

Karl Clocker kitabını bitirmiş olacak ki, balkondan odaya geldi, Waxhill'le tanıştı. Üç iskemle çekip masa başına geçtiler. Clocker şapkasını çıkarmamıştı.

Tabaklarını doldururken Waxhill, "Dün gece Martin Stillwater hakkında ilginç bir iki şey öğrendik," diye söze başladı. "Bunlardan en önemlisi büyük kızının beş yıl önce hastalanıp hastaneye yatmış olması"

"Nesi varmış?" diye sordu Oslett.

"İlk başta bir ipucu bulamamışlar. Belirtilere bakarak kanserden kuşkulanmışlar. Charlotte

yani kız o zaman dört yaşındaymış. Gayet zor günler geçirildikten sonra kan kimyası dengesizliği ortaya çıkmış, bu da tedavi edilebilirmiş."

"Eh, bu çok iyi işte," dedi Oslett. Aslında kızın yaşayıp yaşamaması umurunda bile değildi.

"Öyle. Ancak kızın durumu çok kötüyken ve doktorlar kanser tanısına ağırlık vermişken annesiyle babası ilik nakline hazırlanmışlar, örnek alınmış. Özel bir iğneyle kemikten ilik örneği çekilmiş."

"Acı verici bir şey herhalde."

"Hiç kuşkusuz. Doktorlar nakil gerektiğinde hangisinin daha iyi verici olacağını öğrenmek için örneğe gerek duyuyorlarmış. Charlotte'un iliği çok az miktarda yeni kan ürettiği için kanserin kan yapımını önlediğinden kuşkulanılmış."

Oslett yumurtasından bir çatal aldı. "Charlotte'un hastalığının bizim önümüzdeki sorunla nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamadım."

Waxhill, sözlerinin etkisini arttırmak için bir an durakladıktan sonra, "Kız Los Angeles'te Cedars-Sinai Hastanesinde yatmış," dedi.

Oslett'in ikinci çatal yumurtası ağzına giderken yan yolda dondu kaldı.

"Beş yıl önce," diye vurguladı Waxhill.

"Hangi ay?"

"Aralık."

"Stillwater ilik örneğini ne gün vermiş?"

"Aralık ayının on altısında."

"Lanet olsun! Ama bizim kan örneğimiz vardı, ayrıca yedek..."

"Stillwater de kan örneği vermiş. Laboratuvara kan örneğiyle ilik örneği birlikte gönderilmiştir."

Oslett yumurtasını çiğneyip yuttu. "Bizimkiler böyle bir yanlışı nasıl yapabilirler?"

"Bunu herhalde hiç öğrenemeyeceğiz. Ayrıca 'nasıl'ın önemi yok artık, önemli olan bunun yapıldığı ve bununla yaşamak zorunda olduğumuz."

"Demek başladığımızı sandığımız yerden başlamamışız."

"Ya da başladığımızı sandığımız kişiyle," dedi Waxhill.

Clocker yem torbası olmayan bir beygir gibi yiyordu. Oslett, Waxhill'in bu çirkin geviş getirme görüntüsünden kurtarmak için

yüzüne peçete atmak istedi. Neyse ki, Clocker konuşmayı o anlamsız yorumlarından biriyle kesmemişti.

Waxhill portakal suyunu da içip peçetesiyle ağzını sildikten sonra "Alfie'nizin Stillwater'in varlığını nasıl bildiği ve onu nasıl bulduğu konusunda şu anda iki varsayım var."

Oslett adamın Alfie'miz değil de, Alfie'niz dediğine dikkat etmişti. Bu hiçbir anlama gelmeyebilirdi... ya da felaketin baştan savma bilimsel yöntemlerin sonucu olmasına ve Alfie'nin on dört aylık hizmet süresindeki yönetiminin hiçbir kusuru bulunmamasına karşın, suçu Osletta yüklemek gayretinin bir belirtisi de olabilirdi.

"Bir grup Alfie'nin, Stillwater'in fotoğrafını kitabının kapağında görmüş olacağını düşünüyor."

"Bu kadar basit bir şey olamaz."

"Ben de aynı fikirdeyim. Ancak son iki kitabının arka kapağında yazarın Mission Viejo'da oturduğu bildiriliyor ki, bu Alfie'ye iyi bir başlangıç sağlamış olabilir."

"Hiç varolmadığını bildiği ikiz kardeşinin resmini gören herkes bunu araştıracak kadar meraklanırdı, sadece Alfie dışında. Sıradan bir insanın böyle bir şeyi araştırma özgürlüğü varsa da, Alfie'nin yoktur. O çok dar bir kalıp içindedir."

"Bir kurşun gibi hedefe nişanlanmış."

"Tam olarak öyle. Bu noktada eğitimini kırmış oluyor ki, bu çok büyük bir travma gerektirir.

Bu eğitimden de öte bir şeydir. Beyin yıkamadır..."

"Programlanmıştır."

"Evet, programlanmıştır. Makineye çok yakındır ve Stillwater'in fotoğrafını görüp de çığırından çıkması, bilgisayarının belleğine Marilyn Monroe fotoğrafını yerleştirmen üzerine aletin sperma üretip kıl çıkarmalından farksızdır."

Waxhill gülümsedi. "Bu benzetmeyi beğendim. Sizin adınızı vererek bazı kimselerin fikirlerini değiştirmek için bunu kullanacağım."

Oslett, Waxhill'in onu takdir etmesinden hoşlanmıştı.

Waxhill, "Sucuklar çok nefis," dedi.

"Evet, öyle."

Clocker yemeye devam ediyordu.

"İkinci ve daha küçük olan grup, daha egzotik ama en azından bence daha inanılabilir bir varsayım ileri sürüyor," diye Waxhill devam etti. "Alfie'nin farkında olmadığımız gizli bir yeteneği var, bunu kendisi de tümüyle anlamayabilir ve kontrol altında tutamayabilir."

"Gizli bir yetenek mi?"

"İlkel psişik algılama belki de. Çok ilkel... ama Stillwater ile aralarında paylaştıkları şey nedeniyle bir bağlantı kurduracak kadar da güçlü"

"Bu varsayımı biraz ileri götürmek olmuyor mu?"

Waxhill gülümseyerek başını salladı. "Uzay Yolu filminden bir sahne gibi göründüğünü biliyorum...."

Oslett irkilerek Clocker'e baktı, ancak iriyarı adamın gözleri dolu tabağından ayrılmadı.

".....ama bütün proje bir bilimkurgu romanını andırıyor aslında, değil mi?"

"Sanırım," dedi Oslett.

"Gerçek şu: Genetik mühendisler Alfie'ye bazı olağanüstü yetenekler verdiler. Peki, acaba istemeyerek ona başka insanüstü nitelikler vermiş olamazlar mı?"

"Hatta insanlıkdışı nitelikler," dedi Clocker.

Waxhill, Karl Clocker'e baktı. "Eh, şimdi siz şu anda konuya hiç de hoş olmayan bir bakış açısı getirdiniz," dedi. "Ve çok da doğru bir görüş bu." Oslett'e döndü. "Bazı psişik bağlar, bazı garip

zihinsel bağlar Alfie'nin koşullandırmasının ardına girip onun programını silmiş olabilir."

"Bizimki Kansas City'de, Stillwater ise California'daydı, Tanrı aşkına."

Waxhill omuzlarını silkti. "Bir TV yayını sonsuza kadar, evrenin sonuna kader gider.

Chicago'dan galaksinin öteki ucuna bir ışın gönderirsin, bundan binlerce yıl sonra, Chicago bir taş yığını haline geldikten çok sonra, o ışın yoluna devam edecektir. O nedenle belki de düşünce dalgaları konusunda da zaman anlamsız olabilir."

Oslett'in iştahı kaçmıştı.

Clocker ise onun kaçan iştahını bulup kendisininkine eklemiş gibiydi.

Waxhill çörek sepetini işaret ederek, "Bunlar çok nefis," dedi. "Dikkat etmiş miydiniz, iki tür var, sade ve bademli."

Oslett, "Ben en çok bademli severim," dedi ama almak için uzanmadı.

Waxhill, "Dünyanın en iyi çörekleri..." dedi.

"Pariste'dir," diye sözünü kesti Oslett. "Champs Elysees'de küç bir kahve, sahibi..."

"Alfons ve karısı..."

"Mireilie..."

"......dünyanın en usta aşçılarıdır."

"Hoş insanlardır," dedi Waxhill.

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Clocker biraz daha sucuk alırken Oslett onun başındaki o aptal şapkayı bir vuruşta yere savurmak istedi.

"Adamımızın kendisine vermeye niyet etmediğimiz, zayıf da olsa olağanüstü güçleri varsa, o zaman kendisine verdiğimiz niteliklerin bazılarının da bizim sandığımız şeyler olarak sonuçlanmadığını düşünmemiz gerekir."

"Korkarım, anlayamadım," dedi Oslett.

"Temelde seksten söz ediyorum."

Oslett şaşırmıştı. "O sekse ilgi duymaz."

"Bundan eminiz, değil mi?"

"Erkektir kuşkusuz, ama iktidarsızdır."

Waxhill karşılık vermedi.

"İktidarsız olacak biçimde düzenlenmişti," diye vurguladı Oslett.

"Bir insan iktidarsız olmasına rağmen sekse ilgi duyabilir. Hatta onun ereksiyon elde edememe karşısında tatminsizliğe gideceğini, bu tatminsizliği seksi bir saplantı haline getireceğini iddia edebiliriz."

Oslett, Waxhill konuşurken başını sallıyordu. "Hayır," dedi. "Bu o fadar basit değil. O sadece iktidarsız değil. Cinsel ilgiyi ortadan kaldırmak için yüzlerce saatlik psikolojik koşullandırma seansından geçirildi; kimi zaman derin hipnoz durumunda, kimi zaman bilinçaltını her türlü ellenmeye açık bırakan ilaçların etkisi altında. Bu adam için kadınlarla erkekler arasındaki en birinci farklılık giyimlerindedir."

Oslett'in varsayımından pek etkilenmeyen Waxhill ekmek diliminin üstüne reçel sürerken,

"Beyin yıkama, en üstün tekniklerle uygulandığı takdirde bile başarısızlıkla sonuçlanabilir, sizce de öyle değil mi?" dedi.

"Evet, ama sıradan bir kişiyle, bir yaşam boyu sahip olunan deneyimin yerine yeni bir davranış biçimi ya da sahte anılar yerleştirmekle karşı karşıya kaldığınız için sorunlar vardır. Ancak Alfie farklıydı. O boş bir sayfaydı, o nedenle boş kafasına yerleştirmek istediğimiz davranışlara, anılara ya da duygulara herhangi bir direniş yoktu. Beyninde önce yıkanması gereken hiçbir şey yoktu."

"Belki de Alfie'de zihin kontrolünün başarısızlığa uğramasının nedeni onun kolay olacağı konusunda çok güvenli olmamızdı."

"Zihin kendi kontrolünü sağlar," dedi Clocker.

Waxhill ona garip bir ifadeyle baktı.

Oslett, "Ben bunun başarısız olduğuna inanmıyorum," dedi. "Hem hâlâ bu iktidarsızlığı konusu var."

Waxhill lokmasını çiğnedi, sonra bir yudum kahveyle yuttu. "Belki bunu vücudu becermiştir."

"Nasıl?"

"İnsanüstü yenileşme gücüyle o inanılmaz vücudu."

Oslett sanki fikir bir iğne gibi batmışçasına irkildi. "Durun bir dakika," dedi. "Yaraları çok hızlı iyileşir, evet. Delikler, yarılmalar, kırık kemikler. Vücut bir hasar görünce mucize denecek kadar kısa bir sürede eski düzenlenmiş şeklini alabilir. Ama kilit nokta da bu işte.

Eski düzenlenmiş biçimini. Kendi kendini yeniden yapamaz."

"Bundan eminiz, değil mi?"

"Evet!"

"Neden?"

"Çünkü., bunun aksi... düşünülemez bir şey olur."

"Alfie'nin iktidarsız olmadığını düşünün," dedi Waxhill. "Ve sekse ilgi duyduğunu. Adam şiddet için geliştirilmiştir, biyolojik bir öldürme makinesidir, pişmanlık ya da vicdan azabı duymaz, her türlü vahşeti yapmaya hazırdır. Bunun cinsel dürtüyle birleştiğini düşünün.

Herhangi bir ahlak kısıtlaması sözkonusu olmadığından cinsellikle şiddetin nasıl birbirini besleyip artırdığını anlamaya çalışın."

Oslett tabağını itti. Yiyeceği görmek bile içini bulandırıyordu arlık. "Bu düşünüldü," dedi. "O yüzden bu kadar çok önlem alındı."

"Hindenburg balon gemisinde olduğu gibi."

Titanik'te olduğu gibi, diye Oslett acı acı düşündü.

Waxhill de tabağını itip kahve fincanını iki eliyle kavradı. "Alfie şimdi Stillwater'i buldu ve yazarın ailesini istiyor. Artık en azından fiziki olarak tam bir insan ve seks düşünceleri zamanla üreme düşüncelerine yol açacak. Bir eş. Çocuklar. Onun ailenin anlam ve amacı hakkında ne kadar çarpık fikirlere sahip olduğunu ancak Tanrı bilir. Ama şimdi karşına hazır bir aile çıktı. Onu istiyor. Hem de çok istiyor. Bu ailenin kendisine ait olduğuna inandığı anlaşılıyor."

3.

Banka rekabet için kapılarını erken saatte açardı. Marty ile Paige salı sabahı saat sekizde kapının kilidi açılırken oradaydılar. Marty, Mission Viejo'ya dönmekten hoşlanmamışsa da, işlemimi en kolay kendi şubelerinden yapabileceğini biliyordu. Banka evlerinden sekiz on sokak ilerdeydi, memurların çoğu kendisini ya da Paige'i tanırlardı.

Marty arabayı bankanın yakınına park etti, kızları aralarına alıp kısacık yolu yürürken heyecan içindeydi, silahları arabada bırakmak zorunda kalmışlardı.

Mossberg gibi kısa namlulu da olsa bir tüfeği bankadan içeri sokabilmenin bir yolu yoktu.

Beretta'yı kayak ceketinin altında taşımak da istememişti, banka güvenlik sisteminin gizli bir silahı farkedip edemeyeceğini bilemiyordu. Memurlardan biri onu soyguncu sanıp da sessiz alarmla polis çağırılırsa polis, hele dün geceden sonra, kendisine pek fırsat tanımazdı.

Marty veznelerden birinin önüne giderken Paige iki kızı müşterilere ayrılmış koltuklara götürdü. Banka öyle yüksek tavanlı, sütunlu büyük bir şube değildi. Kızlar kendisinden sadece

yirmi metre uzaklıkta olmalarına rağmen Marty sık sık onlara bakıyor ve bu kadarcık bir mesafeyi bile çok buluyordu. Önündeki plaketten adının Lorraine Arakadian olduğu anlaşılan genç kadın veznedar Marty'nin yetmiş dört bin dolarlık hesabının yetmiş binini yüzer dolarlık banknotlar halinde çekmek istediğini duyunca, "Bu benim yetkimin dışında bir işlem, efendim," dedi. Baş veznedardan ya da müdürden izin almam gerekiyor."

Kadın vezne bölmesinin öteki ucunda büyük bir çekmece içindeki evrakları inceleyen yaşlı bir kadının yanına gitti. Marty onu tanımıştı: müdür yardımcısı Elaine Higgens. Bayan Higgens ile Lorraine Arakadian, Marty'ye baktılar, sonra baş başa verip bir süre konuştular.

Marty onları beklerken bankanın güney ve doğu kapılarını gözetliyordu; Öteki'nin bu kez bir Uzi ile silahlı olarak her an içeri girmesini beklerken sakin görünmeye çalışmaktaydı.

Bir yazarın hayalgücü. Belki de bir lanet değildi bu. Hiç olmazsa tümüyle. Belki de kimi zaman hayatta kalmanın bir aracıydı. Bir şey kesindi: pek çok yazarın hayalgücü bu son günlerin gerçeğine ayak uyduramazdı.

Çaldığı Toyota Camry'nin plakalarını değiştirmek için sandığından daha çok zamana ihtiyacı var. Geç uyanmış ve kendine çekidüzen vermek için çok zaman harcamış. Şimdi dünya uyanmaya başladı ve artık bu değişikliği kolayca yapabileceği gece karanlığından yoksun.

Büyük apartmanlı mahalleler ve araba dolu otoparklar istediğini yapabilmesi için ideal, ama artık ortalıkta işlerine gitmeye hazırlanan pek çok insan var.

Sıkı bir araştırmadan sonra aradığı fırsatı bir kilisenin arkasındaki park yerinde buluyor.

Kilisede ayin başlamış. Orgun sesini duyuyor. Cemaat otoparkında seçim yapabileceği on dört araba bırakmış; Tanrı için kalabalık sayılmazsa da, kendisi için yeterli.

Sahibinin anahtarlarını üzerinde bıraktığı bir araba ararken Camry'nin motorunu çalışır durumda bırakıyor.

Yeşil bir Pontiac'ın anahtarları kontağın üzerinde.

Pontiac'ın bagajını açıyor, en azından bir tornavidanın olduğu bir takım kutusu bulacağını umuyor. Camry'ye düz kontak yaptığı için anahtarları yok. Burada da talihi yaver gidiyor: ilk yardım çantası ve çeşitli tornavidalarıma tam bir takım çantası.

Tanrı onun yanında.

Birkaç dakika sonra Camry'nin plakalarını Pontiac'ınkilerle değiştiriyor. Alet çantasını Pontiac'ın bagajına yerleştirip anahtarı yine kontağa sokuyor.

Camry'ye dönerken kilise orgundan tanımadığı bir ilahi yükseliyor. İlahinin adını bilmemesinde şaşılacak bir şey yok; hatırladığı kadarıyla kiliseye sadece üç kere gitmiş.

İkisinde sinemaların açılmasını beklerken vakit geçirmek için. Üçüncüsünde de, cinsel ilişkide bulunmak ve ölümün özel mahremiyetini paylaşmak istediği bir kadını izlerken.

Müzik onu etkiliyor. Sabah esintisinde gözleri kapalı hayale dalıyor. Belki de müzik yeteneği var. Belki bir müzik aleti çalmak ve beste yapmak roman yazmaktan kolaydır.

İlahi sona erince Camry'ye binip oradan uzaklaşıyor.

Marty vezendarla dönen Bayan Higgens'le sohbet ediyor. Anlaşıldığı kadarıyla bankadakiler televizyondaki haberleri izlememişler, kadınların İkisi de bundan söz etmiyor. Balıkçı yakalı kazağı da boynundaki izleri örtüyor. Sesi biraz kısık, ama yine de dikkati çekecek kadar değil.

Bayan Higgens, Marty'nin neden yanında bu kadar çok para taşıma riskine girdiğini sordu.

Marty kadına haklı olduğunu, kendilerine sorun çıkarmadığını umduğunu söyledi. Böylesine bir işlemi yakın zamanda tamamlamak için kadının suyuna gitmek gerektiğini biliyordu.

"Tümünü yüzerlik banknotlar olarak verebileceğimizi sanmıyorum" dedi Bayan Higgens.

Bankada kendisinden başka sadece iki muşteri olmasına rağmen çok hafif bir sesle konuşuyordu.

"Biraz ellilik ve yirmilik de olabilir," dedi Marty. "Büyük bir paket olmaması için çalışıyorum."

Müdür yardımcısı ve veznedar ona nezaketle gülümsüyorlarsa da, Marty onların merak ettiklerinin farkındaydı. Ne de olsa para işindeydiler ve bir insanın yetmiş bin dolar nakit para taşıması için pek az meşru ya da mantıklı neden olduğunu bilirlerdi.

Marty, Paige ile çocukları arabada bırakmış olsaydı daha rahat edeceğini biliyordu. Ama bunu yapamazdı. Bankacının aklına ilk gelecek şey parayı kurtarmalık olarak çektiği olur ve polisi çağırmak akıllılığını gösterirdi. Ailenin tümünü görürse bir kaçırılma olasılığı kafasından silinirdi. Marty'nin veznedarı diğer veznedarlarla çekmecelerindeki yüz dolarlıkları hesaplarken Bayan Higgens bölmenin arkasındaki büyük kasanın açık kapısından içeri girdi.

Marty, Paige ile kızlara baktı. Sonra doğu kapısına. Güney kapısına. Saatine. Bu arada hep bir aptal gibi sırıtarak.

On beş dakika sonra buradan çıkacağız, diye düşündü. Belki de on dakika sonra. Buradan çıkacağız ve güvenliğe kavuşacağız.

Tam o anda kara dalga birden üstüne çöküverdi.

Denny'nin Yerinde tuvalete girdikten sonra pencere önünde bir yer seçip mükellef bir kahvaltı ısmarlıyor. Garsonu Gayle adında sevimli bir kumral. Kız iştahı konusunda şakalaşıyor. Onunla randevulaşmayı düşünüyor. Güzel bir vücudu, uzun bacakları var. Ama Gayle'yle sevişmek zina olur, çünkü Paige'le

evli kendisi. Gayle'yle seviştikten sonra onu öldürürse bunun yine zina sayılıp sayılmayacağını merak ediyor. Ona iyi bir bahşiş bırakıp bir iki hafta sonra dönüp randevu istemeye karar veriyor. Kalkık bir burnu ve şehvetli dudakları var. Yeniden arabaya dönünce motoru çalıştırmadan önce gözlerini kapatıyor, zihnini boşaltıyor ve mıknatıslandığını hayat ediyor. Sahte babanın da öyle. Karşıt kutuplar birbirlerini çekerler. Çekilmeyi bekliyor.

Bu kez öteki adamın yörüngesine o geceyarısı olduğundan daha çabuk çekiliyor, şimdi bu çekim gücü eskisinden çok daha fazla. Hatta o kadar fazla ki, şaşkınlıkla inliyor, sanki Toyota'dan çekilip alınmaktan korkuyor ve bir kurşun gibi sahte babanın kalbine doğru çekilmek tehlikesi varmış gibi direksiyona sımsıkı yapışıyor.

Düşmanı ilişkinin kurulduğunu anında farkediyor. Adam korkuyor, Kendini tehdit altında hissediyor.

Güneye.

Ve doğuya.

Bu Mission Viejo yönü, ama yine de sahtekârın şimdiden evine dönecek kadar kendini güven içinde hissettiğinden kuşkulu.

Sanki bir patlamadan yayılan bir basınç dalgası Marty'ye çarpınca devrilecek gibi oldu. Her iki eliyle veznenin önündeki tezgâhı sıkıca kavradı ve düşmemek için vezneye yaslandı. Bu duygu sadece özneldi. Hava sıvılaşacak kadar sıkıştırılmış gibiydi, ama hiçbir şey devrilmiyor, parçalanmıyordu. Etkilenen bir tek ken siydi.

Marty, dalganın ilk şokunu atlattıktan sonra kendini çığ altında kalmış gibi hissetti.

Üzerinde ölçülemeyecek kadar çok tonlarca kar vardı sanki. Soluksuz kalmıştı. Felç olmuştu. Donuyordu.

Yüzünün balmumu rengini aldığından emindi. Konuşulduğu takdir de karşılık veremeyeceğini hissediyordu. Bu nöbet için-

deyken biri vezneye dönecek olursa, o rahat tavrı altındaki korkusu ortaya çıkacaktı. Büyük bir sıkıntı geçirdiği anlaşılacaktı veya hasta ya da aklını kaybetmiş görünen bir kimseye o kadar para vermek istemeyeceklerdi.

Marty dün doktora gitmek üzereyken garajda hissettiği o kötü ve hayaletimsi varlığın zihnen kendisini okşadığını farkedince daha da dondu. Ruhun buzlu 'eli' beyninin üstünde dolaşıyor, sanki beyninde Braille alfabesiyle kazınmış gibi bulunduğu yeri okumaya çalışıyordu. Artık bu ruhun aslında benzeri olduğunu ve onun güçlerinin ölümcül göğüs yaralarından kurtulmakla sınırlı olmadığını anlamıştı.

Mıknatıs bağlantısını kesiyor.

Lokantanın otoparkından çıkıyor.

Radyoyu açıyor. Michael Bolton aşk şarkıları okumakta.

Şarkı etkileyici. Neredeyse gözleri yaşaracak. Artık birinin, eşinin onu beklediğini ve iki küçük çocuğun kendi rehberliğine ihtiyacı olduğunu bilince, aşkın anlam ve değerini anlıyor. Bu kadar zaman onsuz nasıl yaşayabildiğini düşünemiyor.

Güneye doğru gidiyor. Ve doğuya.

Kader kendisini çağırıyor.

Hayaletin eli aniden kalktı Marty'nin üzerinden.

O ezici baskı kesildi, dünya bir anda normale döndü... eğer normal diye bir şey varsa.

Nöbetin sadece beş on saniye sürmüş olduğunu anlayınca rahatladı. Banka memurları hiçbir bir şey farketmemişlerdi.

Ancak parayı alıp oradan bir an önce uzaklaşması gerektiğini de anlamıştı, Salonun öteki ucunda oturan Paige ile kızlara baktı. Sonra kaygıyla kapıları gözden geçirdi.

Öteki nerede olduklarını biliyordu. Esrarengiz ve amansız düşmanları en çok birkaç dakika sonra orada olacaktı.

4.

Oslett'in tabağındaki yumurtalar soğuyup katılaştıkça gri bir renk almıştı. Daha önce o kadar iştah açıcı olan sosisin kokusu içinde bir bulantı uyandırıyordu artık.

Alfie'nin cinsel dürtüleri ve bunu tatmin etme yeteneğine sahip bir yaratığa dönüşmüş olması olasılığı onu sersemletmişti. Ancak en azından Peter Waxhill önünde kaygılı görünmemeye kararlıydı. "Bütün bunlar varsayımdan öteye gidemez," dedi.

"Öyle, ama biz yine de bunun elle tutulur bir yanı olup olmadığını anlamak için geçmişi araştırıyoruz."

"Ne geçmişini?"

"Alfie'nin son on dört aydır görev yaptığı bütün kentlerdeki polis kayıtlarını araştırıyoruz.

Onun çalışmadığı saatlerde işlenen cinayetleri ve ırza geçme olaylarını."

Oslett'in ağzı kupkuru kesildi. Kalbi gümleyerek atmaya başladı.

Stillwater ailesine olacaklar onu hiç ilgilendirmiyordu.

Örgüt'ün çökmesi ve o büyük emellerinin suya düşmesi de ilgilendirmiyordu onu. Nasıl olsa çok geçmeden ona benzer bir örgüt daha kurulur ve hayaller yenilenebilirdi.

Ama Alfie'yi ele geçirip önlemek mümkün olmazsa Oslett ailesine bir leke sürülebilir, ailenin serveti tehlikeye düşer, önündeki on yıllar boyunca politik gücü ciddi bir şekilde azalabilirdi. Drew Oslett'in her şeyden çok istediği şey saygınlıktı. Ve saygınlığın garantörü de hep ailesi olmuştu. Oslett adının alay konusu, kamuoyunun hakaret konusu, televizyon komedyenlerinin şakalarının muhatabı olması kendisini derinden yaralayan bir şeydi.

"Adamının görevleri arasındaki boş saatlerde neler yaptığını hiç merak etmemiş miydin?" diye sordu.

"İlk altı hafta onu dikkatle izledik. Sinemaya, lokantaya, parka gitti, televizyon seyretti. İnsanların vakit öldürmek için yapacakları şeyleri yaptı. Bunların hepsi de onun kontrollü bir çevre dışında yapmasını istediğimiz şeylerdi. Garip bir şey yoktu. Sıradışı bir şey yoktu. Ve kadınlarla hiçbir ilgisi olmamıştı."

"Eğer izlendiğini biliyorsa en iyi şekilde davranacağı kuşkusuzdu."

"Bunu bilemezdi. Adamlarımız en iyilerinden seçilmişti, onların asla farkına varmadı."

Oslett itirazda aşırıya kaçtığının farkındaydı, ama yine de, "Asla," demekten kendini alamadı.

"Belki onları da, bu Martin Stillwater'i algıladığı gibi algılıyordu."

Oslett, Waxhill'den hoşlanmamaya başlamıştı. Bu adam umutsuz bir kötümserdi.

Waxhill termosu alıp hepsinin fincanlarına kahve doldurdu. "Saatlerce sinemaya gitmesi ya da televizyon seyretmesi durumunda bile, sizi hiç rahatsız etmedi mi?"

"Bak, o mükemmel katildir, tamam mı? Programlanmıştır. Vicdan azabı, pişmanlık duymaz. Yakalaması güç, öldürülmesi daha güçtür. Ve bir aksilik olduğu takdirde bile onu yönetenlere varmak olanaksızdır. Bizim kim olduğumuzu, o insanların neden öldürülmelerini istediğini bilmiyor, bu nedenle tanıklık yapamaz. O bir kabuktan, içi boş bir kılıftan başka bir şey değildir. Ama toplum içinde olması, göze çarpmaması, sıradan bir insan gibi davranması ve gerçek insanların boş zamanlarında yaptıklarını yapması gerekir. Eğer onu otel odalarında oturup bekletseydik, oda hizmetçileri gününü duvarlara bakarak geçiren bu adamdan kuşkulanırlar, ondan birbirlerine söz ederler ve onu hatırlarlardı Ayrıca, sinemaya gitmenin, televizyon seyretmenin ne zararı olabilir ki?"

"Kültürel etkiler. Bunlar onda bir değişiklik yaratabilir."

"Önemli olan onun nasıl programlandığı, cumartesi öğleden sonraları ne yaptığı değil."

Oslett, Waxhill'i olmasa bile, bir dereceye kadar kendini rahatlatmış olarak arkasına yaslandı: "Geçmişi araştırın. Ama hiçbir şey bulamayacaksınız."

"Aradığımızı belki daha şimdiden bulmuş olabiliriz. Kansas City'de bir fahişe Blue Life adında bir barın karşısındaki ucuz bir motelde boğulmuş olarak bulundu. Kadının bardan çıkarken yanında olan adamın iki ayrı barmen tarafından verilen tanımı Alfie'ye uyuyor."

Oslett kendisiyle Peter Waxhill arasında bir sınıf ve deneyim bağı olduğunu farketmişti.

Hatta arkadaş olma umudunu bile düşünmemiş değildi. Şimdiyse Waxhill'in bu kötü haberleri vermekten zevk duyduğu gibi huzursuzluk veren bir duyguya kapılıyordu.

"Adamlarımızdan biri Kansas City polisinin öldürülen kadının vajinasından aldığı spermin bir örneğini bize iletmeyi başardı. Örnek şimdi New York laboratuvarımıza uçakla gönderildi. Alfie'nin spermi olup olmadığına kısa bir süre sonra öğreneceğiz."

"Ama o sperm üretemez ki. O öyle..."

"Onunki olup olmadığını bileceğiz. Genetik yapısı elimizde. Teşhis kesin olacaktır. Sperm de parmakizi gibidir, eşi yoktur."

Yale'liler. Hepsi de birbirlerine benzerler. Kendini beğenmiş, ukala pezevenkler.

Clocker bir çilek alıp sanki hassas tetkikinden geçmeyen hiçbir şeyi yiyemezmiş gibi baş ve işaret parmakları arasında tutarak baktı. "Alfie, Martin Stillwater'e doğru çekiliyorsa, o zaman Stillwater'in şimdi nerede olduğunu öğrenmeliyiz," dedi.

Sonra yarım limon boyundaki sera çileğini bir kurbağanın sineği yakaladığı gibi birden ağzına attı.

"Dün gece bir adamımızı evlerine gönderdik," dedi Waxhill. "Anlaşıldığı kadarıyla çok acele toplanmışlar. Çekmeceler açık, giyim eşyaları ortalığa saçılmış, yanlarına almak istemedikleri bavullar öylece bir yana atılmış. Eve birkaç gün dönmek niyetinde olmadıkları belli, ama biz yine de gözetletiyoruz."

Waxhill'i savunma durumuna sokmaktan sapık bir zevk alan Oslett, "Ve onları nerede bulacağımız konusunda bir fikriniz yok tabii," dedi.

Waxhill hiç umursamadan, "Şu anda nerede olduklarını bildiğimizi söyleyemeyiz," dedi.

"Hayır, ama..."

Yaa."

"... ama izlerini bulabileceğimiz bir yer biliyoruz. Stillwater'in ana babası Mammoth Lakes'de oturuyorlar. Batı Kıyısında başka akrabası yok. Bilmediğimiz çok yakın bir dostu yoksa ya oraya gidecektir ya da telefon edecektir."

"Ya karısının ana babası?"

"Kız on altı yaşındayken babası annesinin yüzüne bir kurşun sıktıktan sonra intihar etmiş."

"İlginç." Oslett sıradan bir insanın yaşamının bayağılığına her zaman şaşırdığını belirtmek istemişti,

Oslett'ten başka bir anlamda konuşuyor olabilen Waxhill, "Gerçekten ilginç," dedi. "Paige okuldan gelince cesetleri bulmuş. Bir süre teyzesinin yanında kalmış. Ama kadından hoşlanmayınca mahkemeye başvurup kendisinin yasal olarak reşit kabul edilmesini istemiş."

"On altı yaşında mı?"

"Yargıç kızdan yeterli derecede etkilenerek lehine karar vermiş. Ender de olsa, rastlanmayan bir şey değil."

"Çok esaslı bir avukatı olmuş olmalı."

"Öyleymiş de. Tüm yasaları ve geçmiş kararları araştırıp avukatlığını kendisi yapmış."

Durum giderek kötüleşiyordu. Martin Stillwater, talihi yardım ettiği için bile olsa, Alfie'yi altedebilmişti ki, bu onun People'da resmedildiği kadar hıyar olmadığını gösteriyordu.

Şimdi karısının da kendisine eşdeğerde olduğu ortaya çıkıyordu ki, bu da Alfie'nin karşısında bayağı güçlü bir düşman demekti.

Oslett, "Stillwater'in ana babasını aramasını sağlamak için Örgüt'ün medya kanallarından yararlanıp dün geçe evinde olanları baş sayfalara geçirmeliyiz," dedi.

"Bunu yapıyoruz." Waxhill eliyle hayali manşetleri işaretledi. "'En Çok Satan Kitaplar Listesi Yazarı Evine Giren Soyguncuyu Vurdu. Gerçek bir Tehdit mi Yoksa Bir Aldatmaca mı? Yazar ve Ailesi Kayıp. Polisten mi Kaçıyor, Yoksa Katilden mi?' Böyle şeyler işte. Stillwater gazete ya da televizyonda haberleri görünce kaygılanmamaları için hemen ana babasına telefon açacaktır."

"Telefonlarını dinliyor muyuz?"

"Evet. Hatta bir arayıcı- kimlik aracı taktık. Bağlantı kurulduğu anda Stillwater'in nerede olduğunu öğreneceğiz."

"Bu arada ne yapacağız?" diye sordu Oslett. "Burada çilek yiyip bekleyeceğiz mi?"

Clocker'in çilek yeme hızıyla otelde ve ondan sonra da California' nın tüm seralarında çilek kalmayacağı kesindi.

Waxhill altın Rolex saatine baktı.

"Bu sabah uçakla Mammoth Lakes'e gideceksiniz."

"Ama Stillwater'in oraya gideceğinden emin olamayız."

"Bu mantıklı bir beklenti olur. Oraya gelirse büyük bir olasılıkla Alfie de arkasından gelecektir. Onu ele geçirme durumda

olursunuz. Stillwater oraya gitmeyip de sadece telefon ederse, sizi hemen yine uçakla telefon ettiği yere götürürüz."

Oslett biraz daha oyalanırsa Waxhill'in bu zamanı daha fazla kötü haber vermek için kullanacağından korkarak peçetesini masaya bırakıp ayağa kalktı. "O zaman gidelim artık.

Adamımız ne kadar çok serbest kalırsa, birinin onunla Stillwater'ı birarada görme şansı da o kadar artar. Böyle olunca da polis onun hikâyesine inanmaya başlayacaktır."

Waxhill yerinden kalkmadan kahve fincanına uzandı. "Bir şey daha var."

Oslett ayağa kalkmıştı. Waxhill'in üstünlüğü elinde bulundurduğunu göstereceği için bir daha oturmak istemiyordu. Ancak Waxhill o anda gerçekten üstün durumdaydı, bunun nedeni de Oslett'in amiri olması değildi, elinde gerekli bilgi bulunmasıydı. Örgüt'te eşit mevkileri olmalıydı, hatta Oslett ondan daha üstte bile olabilirdi. Oslett ayakta kaldı.

Clocker kahvaltısını bitirmiş olmasına rağmen yerinden kalkmamıştı. Oslett ortağının bu davranışının küçük bir ihanet mi olduğunu, yoksa kafasının Spock ve diğerleriyle evrenin başka bir ucunda olmasının bir işareti mi olduğunu bilemedi.

Waxhill kahvesini yudumladı. "Adamımızı öldürmeniz gerekirse, bu esef duyulacak ama kabul edilebilir bir şey olacaktır. Eğer onu geri getirip de güvenli bir yere konulmasını sağlarsanız çok daha iyi olacaktır kuşkusuz. Ancak her iki halde de... Stillwater, karısı ve çocukları öldürülmelidir."

"Bir sorun değil," dedi Oslett.

●

5.

Banka şube müdürü Bayan Takada, karanlık nöbetinin gelip gitmesinden hemen sonra vezne önünde bekleyen Marty'nin yanına geldi. Marty benzeriyle olan karşılaşmadan sonra dudak-

larının gergin ve yüzünün bembeyaz olduğundan emindi; ancak Bayan Takada böyle bir şey görmüşse de, bunu dile getirmeyecek kadar kibardı. Onun kaygısı bankanın hoşuna gitmeyen bir şey yaptığından dolayı parasını çekmekte olduğuydu.

Marty yüzüne sevimli bir gülümseme yerleştirdi, bankayla bir alıp veremediği olmadığını söyleyerek kadının içini rahatlattı. Ürperiyordu, içi tir tir titriyordu, ama bunların hiçbiri ne yüzeye çıktı, ne de sesinde titremelere neden oldu.

Bayan Takada kasadaki Elaine Higgens'e yardıma gidince Marty Paige ile kızlara, doğu kapısına, güney kapısına, sonra da saatine baktı. Kırmızı saniye göstergesinin saniyeleri hızla süpürmesi ona Öteki'nin gelmekte olduğunu hatırlattı. Ne kadar zaman kalmıştı? On dakika mı, iki dakika mı, beş saniye mi?

Bir dalga daha patladı üzerinde.

Geniş bir caddeden geçiyor. Arabaların parlak kromajları üzerinden sabah güneşi yansıyor.

Radyoda Phil Collins şarkısında ihanetten söz etmekte.

Collins'le aynı fikirde olarak yine mıknatısiyeti deniyor. Tak. Bağlanti. Yine doğuya ve güneye çekiliyor, şu halde doğru yolda.

Birkaç saniye sonra bağlantıyı kesiyor; amacı kendini açığa vurmadan sahtesinin yerini bulmak. Ancak o kısacık an içinde bile düşman bu müdahaleyi hissediyor.

İkinci dalga birinciden daha kısa süreli, ama daha az güçlü değildi, Marty göğsüne bir çekiç darbesi yemiş gibi oldu.

Veznedar ile Bayan Higgens geri döndüler. Kadının elinde paketlenmiş yüz ve yirmi dolarlıklar vardı. Her biri yaklaşık on santimetre yüksekliğinde iki dizi.

Veznedar yetmiş bin doları saymaya başladı.

"İstemez," dedi Marty. "İki kalın zarfa koyun yeter."

Bayan Higgens şaşırmıştı. "Ama, Bay Stillwater. Makbuzu İmzaladınız, parayı bir de önünüzde saymamız gerekir."

"İstemez, ben sizin doğru saydığınızdan eminim."
"Ama banka talimatına göre..."
"Ben size güveniyorum, Bayan Higgens."
"Şey, teşekkür ederim, ama bana kalırsa..."
"Lütfen."

6.

Drew Oslett ayakta dururken Waxhill sadece kahvaltı sofrası başında oturmaya devam etmekle bile kontrolü elinde tutar gibiydi. Oslett ondan hem hoşlanmıyor, hem de elinde olmadan hayranlık duyuyordu.

Waxhill, "Dün geceki ikinci olayda kadınla çocukların Alfie'yi görmüş oldukları kesin," dedi.

"Ne olup bittiğini pek bilmiyorlar, ama Stillwater'in bir benzerinden söz ettiğinde doğruyu söylediğini anlarlarsa, bu çok şey biliyorlar demektir,"

"Bir sorun yok dedim," dedi Oslett sabırsızlıkla.

Waxhill başını salladı. "Tamam, ama merkez bunun belirli bir şekilde yapılmasını istiyor."

Oslett içini çekerek pes edip oturdu. "Nasıl yani?"

"Stillwater aklını kaçırmış gibi."

"Cinayet ve intihar mı?"

"Evet, ama herhangi bir cinayetten sonra intihar değil. Merkez Stillwater'in belirli bir psikopatça hayale uygun davranıyormuş gibi yapmanı istiyor."

"Nasıl isterlerse."

"Kadın her iki memesinden ve ağzından vurulacak."

"Ya kızlar?"

"Onları önce soy. Bileklerini arkadan bağla. Ayak bileklerini de. Sıkı. Kullanmanı istediğimiz belirli bir tel var. Sana verilecek. Sonra her iki kıza iki el ateş edeceksin. Bir kere... mahrem yerine,

sonra gözlerinin arasına. Stillwater de kendini damağından vurup öldürmüş olacak. Bunları hatırlayacak mısın?"

"Elbette."

"Her şeyi aynen böyle yapman çok önemli, senaryodan ayrılma yok."

"Anlatacağımız hikâye ne olacak?" diye sordu Oslett.

"Peope'daki yazıyı okumadın mı?"

"Sonuna kadar okumadım. Stillwater can sıkıcı bir hıyara benziyordu."

"Maryland'da birkaç yıl önce bir adam karısını ve iki kızını aynen anlattığım şekilde öldürmüştü. Toplumda saygı gören bir kişi olduğundan herkes çok şaşırmıştı. Trajik bir hikâye. Herkes nedenini merak ediyordu. O kadar anlamsız, o kadar adamın tabiatına uymayan bir şeydi ki. Stillwater de olaydan etkilendi, bu konuda bir roman yazıp katilin böyle davranmasının ardındaki nedenleri araştırmak istedi. Ama epey bir araştırma yaptıktan sonra projeden vazgeçti. Peope'da, konunun kendisini bunalttığını söylüyor.

Kendi tür romanının olaylara bir anlam vermek, kaosa bir düzen getirmek olduğunu, ama Maryland'da olanlarda bir anlam bulamadığını söylüyor."

Oslett, Waxhill'den nefret etmeye çalışıyor, ama adama karşı duyduğu hoşnutsuzluğun hızla azalmakta olduğunu farkediyordu. "Doğrusu... çok hoşuma gitti," dedi.

Waxhill neredeyse utangaç bir tavırfa gülümseyerek omuzlarını silkti.

"Fikir senin miydi?" diye sordu Oslett.

"Evet, benimdi. Merkeze önerdim ve hemen kabul edildi."

"Çok kurnazca," dedi Oslett gerçek bir hayranlık duyarak.

"Teşekkür ederim."

"Çok da temiz. Martin Stillwater ailesini Maryland'daki adam gibi öldürüyor ve böylece romanı yazamamasının gerçek nedeni ortaya çıkıyor, çünkü o da ailesine aynı şeyi yapma gizli arzusunu besliyordu."

"Çok doğru."

"Ve o günden beri aklında hep aynı şey vardı."

"Rüyalarına giriyordu."

"... çocuklarını öldürmek..."

"... ve karısını..."

"... çocuklarını doğuran karısını," dedi Oslett.

Champs Elysee'deki o güzel kahveyi konuşurken olduğu gibi birbirlerine gülümsediler yine.

Waxhill, "Ailesini öldürmenin o kendine benzer adam hakkındaki ihbarla ne ilgisi olduğunu kimse anlamayacak," dedi. "Ama onun da hayallerinin bir parçası olduğunu düşünecekler."

"Mission Viejo'daki evde alınan Alfie'nin kan örneklerinin Stillwater'in kanı olarak görüleceğini şimdi anlıyorum."

"Evet. Belki de zaman zaman kendi kanını alıp böyle bir gösteri için biriktiriyordu. Bu konuda pek çok varsayım ileri sürülecektir kuşkusuz, ama sonuçta ailesine yaptıklarından daha az ilgi çekecek bir konu olarak kalacaktır. Hiç kimse bu karmaşanın içinden gerçeği çıkaramayacaktır."

Oslett, Alfie'yi ele geçireceklerini, Örgüt'ün kurtulacağını ve şereflerine bir leke sürütmeyeceğini ummaya başlamıştı.

Waxhill, Clocker'e döndü. "Sen ne diyorsun, Karl? Bu konuştuklarımız konusunda bir sorun var mı?"

Masa başında oturuyor olmasına rağmen Clocker ruhen oradan çok uzaklarda gibiydi. Sanki düşünceleri yengeç takımyıldızının düşman gezegeninde olan Atılgan'ın mürettebatındaymış gibi dikkatini güçlükle iki adama yöneltti. "Dünyada beş milyar insan var," dedi. "O yüzden dünyayı kalabalık buluyoruz,

ama evrende her birimiz için sayısız milyonlarca yıldız var, her birimiz için sonsuz sayıda yıldız var."

Waxhill bir açıklama bekleyerek Clocker'e baktı. Clocker'in sözünün bittiğini anlayınca Oslett'e döndü.

"Bence Karl şunu demek istedi," dedi Oslett. "Olayları geniş açıdan ele aldığımızda birkaç kişinin doğal akış sırasında öleceklerinden daha önce ölmeleri hiç önemli değildir."

●

7.

Güneş dorukları karlarla kaplı uzak dağların üstünde iyice yükselmiş. Palmiye ağaçlan ve çiçeklerle dolu bu ilkbaharı andıran aralık sabahında kışı görmek bir garip geliyor.

Güneye ve doğuya, Mission Viejo'ya doğru sürüyor arabayı. Artık tekerlekli bir intikam makinesi. Tekerlekli adalet.

Silah satan bir yer bulup bekleme süresi olmayan bir av tüfeği almayı düşünüyor. Düşmanı silahlı, o silahsız.

Ancak ailesini çalmış olan adamı kovalamasını geciktirmek istemiyor. Düşman hareket zorunda bırakılıp dengesini kaybetmeye zorlanırsa daha çok yanlış yapar. Acımasız baskı herhangi bir tüfekten daha iyi bir silahtır.

Ayrıca o intikam, adalet ve erdemdir. Bu filmin kahramanı odur ve kahramanlar ölmez.

Ateş edilebilir, kafalarına sopa indirilebilir, hızlı arabalar tarafından şarampollere itilebilir, bıçaklanır, bir yamaçtan aşağı atılır, zehirli yılanlarla dolu mahzenlere kapatılır ama ölmeden her şeye katlanır. Harrison Ford, Sylvester Stallone, Steven Seagal, Bruce Willis, Wesley Snipes ve diğer pek çok kahramanla erdemin yenilmezliğini ve soylu amaçlılığı paylaşıyor o da.

Kahraman olmasına rağmen sahte babaya dün evinde yaptığı o ilk saldırının başarısızlıkla sonuçlanmasının nedenini de biliyor. İkiziyle arasındaki o güçlü çekim onu batıya yöneltmişti; kendisi

nasıl o çekim gücünü hissetmişse, ikizi de pazar ve pazartesi boyunca yaklaşmakta olan bir şeyin farkında olmuş olmalıydı. O yukarki çalışma odasında karşılaştıklarında sahte baba savaşa hazırlıklıydı.

Şimdi artık aralarındaki bağı istediği zaman başlatıp istediği zaman sona erdireceğini biliyor. Herhangi bir evdeki elektrik düğmesi gibi. Anahtarı açık durumda bırakacağı yerde kısa aralıklarla açıp kapatabilir ve sahte babanın yerini saptayabilir.

Mantığı bu psişik telden geçen akımın şiddetini ayarlayabileceğini de söylüyor. Psişik kontrolün bir reosta olduğunu hayal ederek akımın akışını ayarlayabilir ve şimdiye kadar olduğundan daha ustaca bir bağlantı sağlayabilir. Bir reosta düğmesiyle bir lambanın ışığı neredeyse görülmeyecek bir dereceye kadar indirilebilir. Psişik anahtarı da bir reosta gibi hayal ederek sahte babayı kendisinin arandığını hissettirmeden izleyebilir belki de.

Mission Viejo'nun merkezinde bir trafik ışığı önünde durduğundu reosta anahtarını üç yüz altmış derecelik bir parlaklığa getirdiğini hayal ediyor. Anahtarı doksan dereceye indirdiği anda çekimin azaldığını hissediyor. Şimdi biraz daha doğuda ve hafifçe kuzeyde.

Marty bankadan çıkıp BMW'ye doğru yürürken basınç dalgasını bir daha hissetti. Bu kez bankadaki kadar güçlü değilse de, tam adımını atarken gelip dengesini kaybetmesine neden oldu. Sendeledi, ayağı tökezlenir gibi oldu, para dolu zarflar elinden fırlayıp asfalta düştü.

Charlotte ile Emily zarfların ardından koşarken Paige kocasının kalkmasına yardım etti.

Dalga geçince Marty anahtarları Paige'e uzattı. "Sen kullansan daha iyi olacak. Beni arıyor.

Buraya geliyor."

Paige korkuyla çevresine bakındı.

"Daha değil," dedi Marty. "Eskisi gibi. Çok güçlü ve çok hızlı bir şeyin yolu üzerinde olduğumu hissediyorum."

İki blok. Belki de daha az.

Ağır ağır sürüyor arabayı. Önündeki sokağı tarıyor. Sağına soluna bakmıyor. Onları arıyor.

Arkasında bir araba kornası. Sürücüsü sabırsız.

Ağır ağır, sağa ve sola bakarak, geçen arabalardaki ve kaldırımlar daki insanları gözetleyerek.

Yine korna sesi. Eliyle yaptığı müstehcen hareket herifi sindiriyor.

Ağır ağır.

Görünürlerde yoklar.

Zihinsel reostayı çalıştır yine. Altmış derece bu kez. Yine güçlü bir bağlantı.

İlerde. Solda. Alışveriş merkezi.

Marty arabanın ön koltuğuna elinde kızların yerden topladıkları para zarflarıyla oturup da kapıyı kapatırken Öteki'nden gelen yeni bir dalgayla sarsıldı. Dalga eskilerine kıyasla çok daha hafif olmasına rağmen gücünün azalması kendisine bir avuntu olmamıştı.

"Bizi buradan bir an önce götür, Paige," diyerek koltuğun altındaki dolu Beretta'yı aldı.

Paige motoru çalıştırdı, Marty çocuklara döndü. Kızlar emniyet kemerlerini bağlıyorlardı.

Paige arabayı geri vitese takıp geri geri çıkarırken Marty kızlarla göz göze geldi.

Korkuyorlardı. Marty onların sezgilerine yalan söylemeyecek kadar saygı duyardı. Her şeyin yolunda gittiğini söylemek yerine, "Sıkı tutunun, anneniz benim gibi araba sürmeye çalışacak," dedi.

Paige arabayı ileri vitese geçirdi. "Nereden geliyor?"

"Bilmiyorum. Biz geldiğimiz yoldan gitmeyelim. O konuda çok huzursuzum. Öteki sokağa gir."

Alışveriş merkezinden çok bankaya doğru çekiliyor ve arabayı doğu kapısı yakınına park ediyor.

Motoru kapatırken birden bir tekerlek cayırtısı duyuyor. Gözünün ucuyla bir arabanın binanın güney tarafından hızla uzaklaştığını görüyor. Başını çevirince bunun otuz kırk metre kadar ilerdeki beyaz bir BMW olduğunu farkediyor. Araba alışveriş merkezine doğru uzaklaşırken yanından yıldırım gibi geçiyor.

Sürücünün yüzünün bir parçasını görüyor bir yanak, çene çizgisi ve altın bir saç parıltısı.

Kimi zaman bir şarkıyı üç notasından bilmek mümkündür, çünkü o şarkı zihninizde silinemeyen bir etki bırakmıştır. Işık ve gölgeler arasından görülen bu yarım profilden değerli karısını tanıyor. Bilinmeyen insanlar onun anılarını silmişler, ama dün bulduğu fotoğraf kalbine kazınmış artık.

"Paige," diye mırıldanıyor.

Camry'yi çalıştırıyor, park yerinden geri geri çıkıp alışveriş merkezine yöneliyor.

O erken saatte sadece süpermarket, bir çörekçi ve bir büro malzemeleri satıcısı açık olduğundan asfalt park alanı bomboş. BMW park yerinin sonunda sola dönüyor, merkezin kuzey ucuna doğru gidiyor. Onu izlemeye başlıyor ama acelesi yok. Onları kaybetse bile artık kendisiyle hayatını çalan o adam arasındaki esrarengiz ama güvenilir bağla bir daha bulması işten bile değil.

BMW kuzey çıkışından sokağa çıkıyor. Kendisi aynı kavşağa geldiğinde BMW neredeyse iki blok ötede bir trafik ışığını bekliyor.

BMW'yi bir saat kadar ara sokaklarda, sonra Santa Ana ve Costa Mesa otoyollarında, epey geriden izliyor. Yoğun sabah trafiği içinde küçük Camry neredeyse gözden kaybolmuş.

Riverside otoyolunda, Corona'nın batısında kendisiyle sahte baba arasındaki psişik akımı açtığını hayal ediyor. Reostayı gözlerinin önüne getirip beş derece döndürüyor. Bu kadar, yerini kesin olarak belli etmese de, sahte babanın trafikteki varlığını sezmesine yeterli. Altı derece, yedi, sekiz. Sekiz çok fazla. Yedi. Evet, yedi ideal. Anahtar yedi dereceye ayarlı olunca düşmanına hattın açık olduğunu belli etmeden onu izleyebiliyor. Sahtekâr BMW'de Riverside'a doğru tetikte olarak ilerlerken izlendiğinin farkında değil.

Ama avcının zihninde avın işareti elektronik bir haritada yanıp sönen kırmızı ışık gibi.

BMW'deki adam bir saldırı bekliyor ve bundan kurtulmak için kaçıyorsa da, saldırıyı önceden haber almaya alıştı artık. Ama uzun bir süre herhangi bir yoklanma hissetmeden geçerse kendine güveni artacak. Kendine güveni artınca dikkati azalacak ve vurulmaya hazır olacak.

Avcının izin üstünde kalması, onu izleyip ideal saldırı anını kollaması yeterli.

Riverside'dan geçerlerken sabah trafiği de azalıyor. Biraz daha geri kalıyor; BMW kimi zaman serap gibi güneşte kaybolan renksiz bir nokta olana kadar.

İleri ve kuzeye. San Bernardino. 15 nolu eyalet yoiu. San Bernardino Dağlarının kuzey ucu.

Bin iki yüz metre yüksekliğindeki El Cajon geçidi.

Ondan hemen sonra, Hesperia kasabasının güneyinde BMW eyaletlerarası yoidan çıkıp doğruca 395 nolu otoyola, Mojave Çölünün batısına giriyor. Kendisi onları izlemeye devam ediyor,

ama artık o kadar uzak ki, dikiz aynasından görülen bu noktanın üç ilçedir kendilerini izleyen araba olduğunu anlayamazlar.

Birkaç mil sonra bir yol tabelasının önünden geçiyor: Ridgecrest, Lone Pine, Bishop, Mammoth Lakes. En uzak olan bu sonuncusu 282 mil.

Kasabanın adı zihninde bir çağrışıma neden oluyor. Çok güçlü bir belleği var. Evindeki odasının rafında duran yazdığı romanlarının birinin ithaf sayfasında şöyle yazıyor: Bu kitabı annem ve babam, Jim ve Alice Stillwater'e ithaf ediyorum; onlar bana dürüst bir insan olmayı öğrettiler... ama bir cani gibi düşünüyorsam bu onların suçu değildir.

Rehberden de adlarını ve adreslerini hatırlıyorlar. Mammoth Lakes'de oturuyorlar.

Neler kaybetmiş olduğunu içi cızlayarak bir daha hissediyor. Adını kullanan sahtekârdan yaşamını geri alsa bile, belki de çalınan anılarının hiçbirine sahip olamayacak. Çocukluğu.

Erginlik çağı. İlk randevusu. Lise deneyimleri. Anne ve babasının sevgisini hiç hatırlamıyor, bu en gerekli ve en destekleyici anıların çalınmış olması korkunç bir şey.

Altmış mil kadar varlığının en önde gelen niteliği olan yabancılaşmanın umutsuzluğuyla kaderini yeniden elde edebilmenin sevinci arasında gidip geliyor.

Babası ve annesiyle olmak, belleğinden silinmiş olan o sevgili yüzlerini görmek, onları kucaklamak, varlığını borçlu olduğu bu iki insanla arasındaki güçlü bağı yeniden kurmak istiyor. Gördüğü filmlerden ana babanın insanın başına bela olabileceğini biliyor Psycho (Sapık)'daki ölü manyak anne, Prince of Tides (Dalgaların Prensi)'da zavallı Nick Nolte'yi çıldırtan o bencil ana baba... Ama onunkiler iyi insanlar, merhametli ve dürüst, It's a Wonderful Life (Harika Bir Hayat)'da Jimmy Siewart ve Donna Reed gibi.

BMW Red Mountain kasabasında asfalttan çıkıyor. Yakıt almak için bir benzin istasyonuna giriyor.

Onların niyetlerinden emin olana kadar onları izliyor, ama durmadan geçip gidiyor. Onların silahları var. Kendisi silahsız. Sahtekârı öldürmek için daha iyi bir zaman bulacak nasıl olsa.

Otoyola tekrar girip Lav Dağlarının batısındaki Johannesburg'a gidiyor. Burada başka bir benzin istasyonunda depoyu dolduruyor, bisküvi, şeker ve fındık fıstık alıyor.

Belki de Charlotte ile Emily'nin Red Mountain'da tuvalete girmeleri gerektiğinden yolda BMW'nin önünde, ama artık onları izlemesi gerekmediğinden bunun önemi yok. Nereye gittiklerini biliyor.

Mammoth Lakes, California.

Jim ve Alice Stillwater. Kendisine namuslu olmayı öğreten insanlar. Cani gibi düşünüyorsa, bu onların suçu değil. Bir romanını onlara ithaf etmiş.

Ailesini ve kaderini yeniden ele geçirme mücadelesinde onların desteğini isteyecek. Sahte baba belki çocuklarını kandırabilir, hatta Paige bile belki de sahtekarı gerçek Martin Stillwater olarak kabul edebilir. Ama ana babası gerçek evlatlarını, kendi kanlarından olan oğulların tanıyacaklar ve o aile hırsızı sahtekârın ustaca taklidine kanmayacaklardır.

BMW trafiğin çok az olduğu otoyolda saatte altmış beş mil hızla ilerlemiş, imkân olduğu halde daha yüksek hıza çıkmamıştı. Şimdi kendisi Camry'yi seksene çıkarıyor. Mammoth Lakes'e ikiyle ikiyi çeyrek geçe arası varacak; sahtekârdan yarım saatle kırk beş dakika önce, böylece annesiyle babasını oğulları kılığına girmiş olan o yaratığın niyetleri konusunda uyaracak zaman bulabilecek.

●

8.

Oslett ile Clocker'i Mammoth Lakes'e götüren Bell JetRanger helikopteri Örgüt'ün yan kuruluşlarından olan bir film şirketine aitti. Meşin koltukları, pirinç aksamı ve zümrüt yeşili timsah derisi duvarlarıyla uçak Lear'in yolcu kabininden bile daha lükstü. Clocker vakit geçirmek için otelin gazetecisinden aldığı Uzay Yolu romanlarından bir yenisini çıkardı.

Oslett daha önceleri sadece zenginlere değil, kültürlü ve güç sahibi İnsanlara hizmet eden beş yıldızlı bir otelin o çok zevkle döşenmiş ve titizlikle yönetilen dükkânlarında bu tür kitapların satılıyor olmasının toplumun şiddetli çöküşünün bir göstergesi olduğunu düşünüyordu. Bunun, okul bahçelerinde mal satmaya çalışan silahlı uyuşturucu satıcılarından bir farkı yoktu onca.

Oslett altlarında uzanıp giden görkemli manzarayı kaçırmamak için helikopterin bir yanından öteki yanına geçip duruyordu. Birkaç kere Clocker'in dikkatini camların hemen dışındaki doğa harikalarına çekmek istemişti. Ama iriyarı adam her seferinde manzaraya ancak bir iki saniye bakmış, sonra hiçbir şey söylemeden yine kitabına dönmüştü.

Oslett sonunda Clocker'in karşısındaki koltuğa çökerek, "O kitapta bu kadar ilginç ne var?" diye sordu.

Clocker ancak okumakta olduğu paragrafı bitirdikten sonra kaldırdı başını. "Bunu sana anlatamam."

"Neden?"

"Benim neyi ilginç bulduğumu söylersem, aynı şey senin için ilginç olmayacaktır."

"Bu da ne demek oluyor?"

Clocker omuzlarını silkti. "Senin hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ben romandan nefret ederim, hele öyle bilimkurgu palavralarından."

"İşte."

"Bu ne demek şimdi?"
"Benim dediğimi doğruladın, bu tür kitapları sevmiyorsun."
"Elbette sevmiyorum."
Clocker yine omuzlarını silkti. "İşte."
Oslett öfkeyle baktı onun yüzüne. Kitabı göstererek, "Bu palavraları nasıl sevebilirsin?" dedi.
"Biz paralel evrenlerde yaşıyoruz."
"Ne?"
"Senin evreninde Gütenberg tilt makinesini icat etmiştir."
"Kim?"
"Senin evreninde Faulkner adındaki ünlü kişi belki de bir banjo sanatçısıydı."
Oslett kaşlarını çattı. "Ben bu palavralardan hiçbir şey anlamıyorum."
"Gördün işte." Clocker dikkatini kitabına çevirdi yine.
Oslett onu öldürmek istiyordu. Karl Clocker'in bu esrarengiz konuşmalarında çok ustaca iletilen bir saygısızlık seziyordu. Adamın o aptal tüylü şapkasını kaptığı gibi yakmak, kitabını alıp parça parça etmek, iriyarı vücuduna yakın mesafeden binlerce el ateş etmek isterdi. Ancak saatte yüz elli mil hızla uçarken görülen dağ doruklarının ve ormanların görkemiyle sakinleşmek için yine pencereye döndü. Üstlerinde kuzeybatıdan bulutlar gelmekteydi. Şişman ve gri bulutlar bir balon filosu gibi dağların tepelerine doğru alçalıyorlardı.
Salı günü öğleden sonra saat biri on geçe Mammoth Lakes'in dışındaki havaalanında onları Alec Spicer adında bir Örgüt temsilcisi karşıladı. Adam helikopterin konduğu yerin yakınlarındaki beton duvarlı, oluklu teneke damlı bir hangarın önünde bekliyordu.
Adlarını bildiğine bakılırsa Peter Waxhill kadar üst derecede olan Spicer kahvaltıda kendilerine brifing veren o beyefendi gibi

iyi giyimli değildi, onun kadar da düzgün konuşmuyordu. Dün gece Orange Counry'deki İri yapılı Jim Lomax'ın aksine, hangarın ardındaki park yerinde bekleyen yeşil Ford Explorer'e kadar bagajlarını taşımalarında da yardımcı olmamıştı.

Spicer elli yaşlarında, bir yetmiş beş boyunda, seksen kilo ağırlığında kısa kesilmiş kır saçlı bir adamdı. Havanın bulutlu olmasına rağmen kara camlı güneş gözlüğünü de çıkarmamıştı. Üzerinde haki pantolon, haki gömlek, eski bir meşin pilot ceketi, ayağında çizmeler vardı. Dik duruşu, disiplinli tavırları, kısa konuşmasıyla askerlik mesleğinin davranışlarını, alışkanlıklarını ve giyimini değiştirmek istemeyen emekli ya da ordudan atılmış bir subay izlenimi veriyordu.

Explorer'e doğru yürürlerken konuşurken ağzından beyaz dumanlar çıkan Spicer,

"Mammoth'a uygun giyinmemişsiniz," dedi.

Oslett elinde olmadan titreyerek, "Burasının bu kadar soğuk olacağı aklıma gelmemişti," dedi.

"Sierra Nevada Dağları. Bulunduğumuz yer denizden iki bin beş yüz metre yüksekliktedir.

Aralık ayı. Palmiye ağaçları, hula etekleri beklemiyordunuz herhalde."

"Soğuk olacağını biliyordum, ama bu kadannı da tahmin etmemiştim."

"Bokunuz donacak," dedi Spicer.

"Bu ceket sıcak tutar, kaşmirdir."

"Çok iyi."

Spicer, Explorer'in bagaj kapağını açıp bavullarını yerleştirmeleri için yana çekildi. Spicer direksiyona geçti. Oslett yanına oturdu. Clocker arka koltukta kitabını okumaya devam etti.

Kente doğru yol alırken Spicer bir süre konuşmadı. Sonra, "Bugün mevsimin ilk karını bekliyoruz," dedi.

"Ben mevsimlerden en çok kışı severim," dedi Oslett.

"Beline kadar gelen karın içinde o güzelim ayakkabıların tahta gibi sertleşince pek hoşuna gideceğini sanmam."

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Oslett.

"Evet, efendim." Spicer kendisinin daha ast mevkide olduğunu belirtircesine hafifçe başını eğdi.

"Güzel."

"Stillwater'lerin evi nerede?"

"Biz şimdi sizin kalacağınız motele gidiyoruz."

"Stillwater'in evi çevresinde bir gözetleme ekibi olduğunu sanıyordum."

"Var, efendim. Karşı kaldırımda renkli camlı bir kamyonet."

"Oraya gitmek istiyorum."

"Bu iyi bir fikir olmaz. Burası küçük bir kasabadır. Turistleri saymazsanız, nüfusu beş bini bile bulmaz. Bir kamyonete pek çok girip çıkan olursa gereksiz yere dikkatleri üzerimize çekmiş oluruz."

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Gözetleme ekibine telefon edin, onlara sizi nerede bulabileceklerini bildirin. Sonra da motelde bekleyin. Martin Stillwater ailesini aradığı ya da kapılarında belirdiği an size haber verilecektir."

"Daha telefon etmedi mi?"

"Telefonlar son birkaç saat içinde çok çaldı, ama evde olmadıkları için edenin oğulları olup olmadığını bilemiyoruz."

Oslett kulaklarına inanamamıştı. "Telesekreterleri yok mu?"

"Buradaki yaşam hızı böyle bir şeyi pek gerektirmiyor."

"Şaşılacak şey. Evde değillerse neredeler, peki?"

"Bu sabah alışverişe çıktılar, az önce de 203 nolu yoldaki bir lokantaya girdiler. Bir saat kadar sonra evlerine dönerler sanırım."

"İzleniyorlar mı?"

"Elbette."

Beklenen fırtınayı haber alan kayakçılar kayaklarını arabalarının üstüne yüklemişler, kasabaya gelmeye başlamışlardı. Bir trafik ışığında kayak giysileri içinde sarışın kızlarla dolu olan bir steyşin arabanın ardında beklerken Spicer, "Kansas City'deki fahişeyi duydunuz mu?" diye sordu.

"Boğularak öldürülmüş. Ama cinayeti bizimkinin işlediği belli değil, yanındaki adamı ona benzetmiş olsalar bile."

"O zaman son haberleri duymadınız. New York sperma örneğini inceledi. Bizimki."

"Kesin mi?"

"Evet."

Dağların dorukları alçalan bulutlar arasında kaybolmaya başlamıştı. Bulutların rengi çelikten kül grisine dönüşmüştü artık.

Oslett'in ruhu da karardı.

Yeşil ışık yandı.

Alec Spicer kavşakta sarışın dolu arabayı izlerken, "Seks yapabilme yeteneği var demek," dedi. "Ama o öyle programlanmıştı ki..." Oslett cümlesini bitirmedi. Genetik mühendislerinin çalışmalarına artık inanmıyordu.

"Polisle ilişkiler sonunda merkez bizimkine mal edilebilecek on beş cinayet saptadı," dedi Spicer. "Faili meçhul cinayetler. Genç ve güzel kadınlar. Onun ziyaret ettiği kentlerde, onun bulunduğu zamanlarda. Her cinayette aynı yöntem: kurbanın kimi zaman başına bir darbe ya da daha çok yüzüne bir yumrukla bayıltılmasından sonra aşırı şiddet."

"On beş," diye mırıldandı Oslett.

"Belki daha fazla. Belki çok daha fazla." Spicer gözlerini yoldan ayırıp Oslett'e baktı. Koyu renkli camlar ardında gözlerini

okumak olanaksızdı. "Ve dua edelim de düzdüğü her kadını öldürmüş olsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Spicer bakışlarını yine yola çevirdi. "Sperma sayısı çok yüksek ve spermalar canlı."

Oslett her ne kadar kendi kendine Spicer'den duyana dek itiraf etmediyse de, bunun kötü haber olduğunu biliyordu.

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu Spicer.

Clocker arka koltuktan söze karıştı: "Birinci Alfa kuşağı insan benzeri, henüz anlayamadığımız nedenlerle sapkındır, insan genini yeni ve tümüyle düşman ve hemen hemen öldürülmesi olanaksız süper varlıklar üretecek biçimde etkileyebilir."

Oslett bir an Clocker'in Uzay Yolu kitabından bir satır okuduğunu düşündü. Sonra krizin mahiyetini kısaca özetlediğini farketti.

"Adamımız yattığı her kadını öldürmeyip birkaç bebek yapmışsa hatta bir tane bile yapmışsa başımız dertte demektir," dedi Spicer. "Sadece üçümüzün ya da Örgüt'ün değil, tüm insan ırkının hem de."

●

9.

Marty, Owens Vadisinden geçerek doğuda Inyo, batıda Sierra Nevada Dağlarına doğru giderken engebeli arazinin mikrodalga yayınlarını etkilemesi yüzünden araba telefonunu istediği gibi kullanamadığını farketti. Mammoth'ta ana babasının evini bulabildiği zamanlarsa telefonu açan olmuyordu.

On altı kere çaldırdıktan sonra düğmeye basıp telefonu kapattı. "Hâlâ evde yoklar," dedi.

Babası altmış altı, annesi altmış beş yaşındaydı. Her ikisi de öğretmendi ve bir yıl önce emekli olmuşlardı. Modern ölçülere

göre hâlâ genç sayılırlardı, ikisi de sağlıklıydı ve yaşamı severlerdi, o yüzden evde televizyon seyredecek yerde dışarda açık havada olmalarına şaşmamak gerekirdi.

Charlotte arka koltuktan, "Babaannemle büyükbabamda ne kadar kalacağız?" diye sordu.

"Kendisi gibi iyi gitar çalmasını bana öğreteceği kadar kalacak mıyız? Piyanoda fena değilim ama gitarı da öğrenmek İstiyorum, eğer ünlü bir müzisyen olacaksam, piyanoyu sırtımda taşıyamayacağıma göre gitar çalmam gerekecektir."

"Biz büyükbabanlarda kalmayacağız," dedi Marty. "Hatta orada durmayacağız bile."

Charlotte ile Emily düşkırıklığıyla inlediler.

Paige, "Onları birkaç gün sonra görmeye gidebiliriz," dedi. "Ama şu anda dağevine gidiyoruz."

"Yaa!" dedi Emily.

"Yaşasın!" dedi Charlotte.

Marty onların sevinçle ellerini çırptıklarını duydu.

Marty'nin çocukluğundan beri ana babasının sahip oldukları küçük dağevi Mammoth Lakes'in birkaç mil dışında, kasabayla dağların arasında, küçük Lake Mary yerleşim birimine yakın bir yerdeydi. Orange Country'nin mahallelerinde yetişmiş olan kızlar için ev bir peri masalının tılsımlı kulübesinden farksızdı.

Marty ne yapması gerektiği konusunda bir karara varmadan önce birkaç gün düşünme ihtiyacını duyuyordu. Haberleri izlemek, medyada kendisi hakkında neler söylendiğini öğrenmek zorundaydı; böylece, herhalde evlerini basan o korkunç benzeriyle sınırlı olmayan gerçek düşmanlarının kimliğini olmasa bile güçleri hakkında bir fikir elde edebilirdi.

Babasının evinde kalamazlardı. Eğer haber manşetlerden inmeyecekse muhabirlerin burasını bulmaları çok kolay olurdu. Ayrıca benzerinin ardındaki bilinmeyen insanlar için de kolay

erişilebilir bir yerdi. Bu insanların kim olduklarını bilmiyordu ama küçük bir haberin büyük bir olay haline gelmesini sağladıkları ve onu akıl sağlığı kuşkulu bir insan olarak ön plana çıkardıkları kesindi.

Ayrıca annesiyle babasını tehlikeye atmak da istemiyordu. Eğer onlara erişebilseydi, hemen karavanlarına atlayıp birkaç haftalığına, hatta belki de bir ay veya daha uzun bir süre için Mammoth Lakes'den ayrılmalarını söyleyecekti. Yolda her iki gecede bir kamp yerini değiştireceklerinden kimse onların aracılığıyla kendisini bulmayı başaramayacaktı.

Marty, Mission Viejo'daki bankadaki bağlantıdan sonra Öteki'nin bir daha araştırdığını hissetmemişti. Kaçışlarındaki kararlılık ve acelenin kendilerini güvenliğe kavuşturmuş olduğunu umuyordu. Kehanetin veya telepatinin ya da her neyse onun da bir sınırı olmalıydı. Aksi taktirde karşı karşıya oldukları şey müthiş bir zihinsel güç değil sihir olurdu.

Marty deneyimleri nedeniyle psişik yeteneğe inanabilirse de, sihire inanamazdı. Öteki ile aralarına yüzlerce mil koyduktan sonra onun o araştırıcı altıncı duyusunun ötesine çıkmış olmalılardı. Zaman zaman telefonun işlemesini etkileyen dağlar da onları telepatik araştırmalardan koruyabilirdi.

Belki de Mammoth Lakes'den de uzak kalıp kendileriyle hiçbir bağı olmayan bir kasabaya gitmek daha güvenli olacaktı. Ama onu hedef seçen kişilerin bile ailesinin dağlardaki bu küçük kulübelerini bilemeyecekleri olasılığını daha sağlam görmüştü. Ayrıca, eski lise arkadaşlarından ikisi on yıldır Mammoth İlçesi şerifleriydi, dağevi çocukluğunu geçirdiği ve hâlâ tanındığı kasabaya çok yakındı. Eğer Öteki kendisiyle yeniden bağlantı kurmaya kalkışırsa, gençliğinde aklı başında biri olarak tanındığı kasaba yetkilileri tarafından daha çok ciddiye alınabilir, daha iyi korunabilirdi. Oysa yabancı bir yerde bir yabancı olarak görüle

cek ve Dedektif Cyrus Lowbock'un gösterdiğinden daha fazla kuşkuyla karşılaşacaktı.

"İlerde kötü hava olabilir," dedi Paige.

Doğuya doğru gökyüzü genelde maviyse de, batıda Sierra Nevada Dağlarının tepeleri ve geçitleri kara bulutlarla örtülüyordu.

Marty, "En iyisi bir Bishop'ta benzin istasyonunda duralım da Mammoth'a gitmek için zincir takmak gerekip gerekmediğini soralım," dedi.

Yoğun bir kar yağışı işine yarayabilirdi. Dağevi daha çok erişilmez olurdu o zaman. Ama fırtınanın yaklaşması karşısında sadece huzursuzluk hissetmekteydi. Talihleri yolunda gitmezse Mammoth Lakes'den aceleyle ayrılmak zorunda oldukları bir anda bastırabilirdi fırtına. Kardan kapanan yollarda bir gecikme ölümleriyle sonuçlanabilirdi.

Sierraların tepeleri sisler arasında kaybolmuştu. Saklı güneşin ateşleri sönüyormuş ve göklerde sadece yanık yıkıntılar bırakıyormuşçasına bulutlar giderek kararıyordu.

Motel odaları Ritz Carlton'la kıyaslanamazdı kuşkusuz, dekoratörün Bavyera'yı andırmayı amaçlayan budaklı çam ve ahşap möblelerle yaptığı düzenleme yavan kaçıyordu, ama Oslett yine de memnundu. Kütüklerin yerleştirilmiş olduğu büyük taş şömine özellikle çekiciydi ve geldiklerinin beşinci dakikasında gürül gürül bir ateş yanmaya başlamıştı bile.

Alec Spicer, Stillwater'lerin evi karşısında park etmiş bekleyen kamyoneti telefonla aradı.

Clocker'in bazı yorumları kadar esrarlı sözcüklerle Alfie'nin bakıcılarının kasabada olduklarını ve motelden aranabileceklerini bildirdi.

Telefonu kapatınca, "Yeni bir şey yok," dedi. "Jim ve Alice Stillwater henüz eve dönmemişler. Oğullarıyla ailesi de görünürlerde yok. Bizim oğlandan da bir ses çıkmamış kuşkusuz."

Spicer gözlerinde hâlâ güneş gözlüğü olduğundan odanın tüm ışıklarını yakıp perdeleri ardına kadar açtı. Meşin pilot ceketini çıkarmıştı ama. Oslett onun sevişirken, hatta belki de geceleri yatarken bile gözlüğünü çıkarmadığını düşünüyordu.

Çam tahtasından bir masanın çevresine oturdular. Spicer deri evrak çantasından Oslett'in Stillwater'leri merkezin istediği biçimde öldürmek için ihtiyaç duyacağı bir dizi araç gereç çıkardı.

"İki makara örgü tel. Kızların el ve ayak bilekleri bağlanacak. Gevşek değil. Acıtacak kadar sert. Maryland olayında öyleydi."

"Tamam," dedi Oslett.

"Teli kesmeyeceksiniz. Eller bağlandıktan sonra aynı uç ayaklara kadar uzatılacak. Her kız için bir makara. Maryland'da da öyle yapılmıştı."

Çantadan bir tabanca çıkardı.

"SIG dokuz milimetrelik. İsviçre tasarımı ama Almanya'da Sauer'de üretilmiş. Esaslı parçadır."

Oslett SIG'i aldı. "Karıyla çocukların işini bununla mı bitireceğiz?"

Spicer başını salladı. "Sonra da Stillwater'i."

Spicer çantadan bir kutu mermi çıkarırken Oslett de silahı eline alıp tarttı. "Maryland'daki adam da bu silahı mı kullanmıştı?"

"Evet. Kayıtlarda bu tabancanın üç hafta önce Martin Stillwater tarafından diğer silahları aldığı yerden satın alındığı görülecek. Tabancayı ona sattığını hatırlayan bir tezgâhtar da var."

"Çok iyi."

"Bu silahın kutusu ve satış makbuzu Stillwater'in Mission Viejo'da evinin çalışma odasındaki masasının çekmecelerinden birinin arkası yerleştirildi bile."

Oslett Örgüt'ü kurtarabileceklerine inanmaya başladı, gerçek bir hayranlıkla, "Ayrıntılara dikkat kusursuz doğrusu," dedi.

"Her zaman öyledir."

Oslett, Karl Clocker'in de aynı şekilde etkilenmiş olmasını bekleyerek ona baktı. Clocker çakısının ucuyla tırnaklarını temizliyordu. Yüz ifadesi ciddiydi. Aklının Mammoth Lakes'den en az iki boyut uzakta olduğu belli oluyordu.

Spicer çantadan içinde bir kâğıt olan plastik bir zarf çıkardı. "İntihar notu. Sahte. Ancak o kadar ustaca yapılmış ki, bütün yazı uzmanları Stillwater'in kendi elinden çıktığına kanaat getirebilirler."

"Ne yazıyor?" diye sordu Oslett.

Spicer kâğıdı ezberden okudu. "Bir kurtçuk var. İçimizi kemiriyor. Hepimize bulaşmış artık.

Köleyiz. İçimizde parazitler. Böyle yaşanmaz, yaşanmaz."

"O da mı Maryland'daki olaydan?"

"Kelimesi kelimesine."

"Herif korkunçmuş."

Tartışmasız."

"Kâğıdı cesedin yanında mı bırakacağız?"

"Evet. Sadece eldivenle tutun. Ve öldürdükten sonra Stillwater'in parmaklarını her yanına iyice bastırın. Kâğıt sert ve düzdür. Parmakizleri belirgin olacaktır."

Spicer çantadan içinde kara bir kalem bulunan bir zarf daha çıkardı. "Pentel tükenmez kalem. Stilfwater'in masasındaki kutudan alındı."

"İntihar notu bununla yazılmış, öyle mi?"

"Evet. Cesedin yakınlarında bir yerde bırakın. Kapağı açık olsun."

Oslett masanın üzerindeki şeylere gülümseyerek baktı. "Bu iş bayağı eğlenceli olacak yahu."

Stillwater'lerin evinin önündeki kamyonetten haber beklerken Oslett motelin karşısındaki dükkânlara kadar yürümeye karar verdi.

Odada bulunduktan kısa süre içinde hava daha da soğumuş, gökyüzü iyice kararmıştı.

10.

Girdiği mağazadaki mallar gerçekten birinci sınıftı. Oslett İsveç malı yün iç çamaşırı ve siyah bir Hard Corps Gore-Tex fırtına giysisi aldı. Giysinin gümüş rengi astarı arkaya atılan başlığı, anatomik biçimli dizlikleri, bir sihirbazı memnun edecek kadar çok cebi vardı.

Bunun üstüne mor bir kayakçı ceketi geçirdi. İnsan derisi kadar esnek İtalyan eldivenleri, bir güneş gözlüğü de aldı. Kayak botları bir robotun beton duvarları yıkmak için kullanacağı kadar gösterişliydi.

Kendini çok esaslı hissediyordu.

Aldığı her şeyi üstünde denemesi gerektiğinden bu fırsattan yararlanıp üzerindeki eskileri çıkarıp bir torbaya doldurttu. Otele yeni elbiseleriyle döndü.

Artık gelecek konusunda da daha iyimserdi. Alışveriş kadar insanı keyiflendiren bir şey yoktu.

Motel odasında Spicer gözlüğünü çıkarmadan televizyon karşısına oturmuş bir program seyrediyordu. Clocker ise pencerenin yanındaki masanın başında, fırtına öncesinin o gümüşü ışığında kitabını okumaktaydı. Sierra havasına verdiği tek ödün

kareli kazağının yerine insanın midesini bulandıracak portakal renginde kalın kaşmir bir kazak giymiş olmasıydı.

Oslett siyah evrak çantasını oturma odasına açılan iki yatak odasından birine taşıdı.

İçindekileri yataklardan birinin üstüne boşalttı, kendisi de yatağın üzerinde bağdaş kurup oturdu, güneş gözlüğünü çıkardı ve Martin Stillwater'in cinayet ve intiharının kanıtları olacak şeyleri dikkatle incelemeye koyuldu.

Üzerinde düşünmesi gereken pek çok sorundan biri de bu kadar insanı mümkün olduğu kadar az gürültüyle öldürmekti. Silah sesi şu ya da bu yolla kısılabilirdi, o önemli değildi.

Onu kaygılandıran şey çığlıklardı. Cinayeti işleyeceği yerde komşular olabilirdi. Ve bunlar kuşkulandıkları bir durum karşısında polisi çağırabilirlerdi.

Bir iki dakika sonra gözlüğünü takıp oturma odasına döndü. Spicer'e, "Onları öldürmemizden sonra işe hangi polis karışacak?" diye sordu.

"Burada olursa Mammoth İlçe Şerifliği herhalde."

"Burada dostumuz var mı?"

"Şimdi yok, ama olur sanırım."

"Adti tıp?"

"Burada öyle şey yoktur, yerel cenaze kaldırıcısı belki."

"Özel adli tıp becerisi?"

"Bir kıç deliğini kurşun deliğinden ayırır sanırım, ama o kadar."

"Şu halde önce kadını sonra Stillwater'i öldürürsek, kimse hangisinin daha önce öldürüldüğünü bilemeyecek, öyle mi?"

"Aralarında bir saat kadar bir zaman olursa büyük kent adli tıp labaratuvaları bile bunu pek kesin olarak söyleyemezler."

"Benim düşündüğüm şu," dedi Oslett. "Önce çocukların icabın bakarsak, Stillwater ve karısıyla sorun çıkabilir."

"Nasıl?"

"Birimiz çocukları ayrı bir odaya götürürken birimiz ikisine gözkulak olacağız. Ama kızları soymak, ellerini ayaklarını bağlamak on, on beş dakika sürecek. Bu arada birimiz silahlı olsak da, Stillwater ile karısı kıpırdamadan durmayacaklardır. Bana ya da Clocker'e saldıracaklardır ve iki kişi olduklarından üstünlüğü ele geçirebilirler."

"Sanmam," dedi Spicer.

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Günümüzde insanlar çok korkaktırlar."

"Stillwater, Alfie'yle boğuştu ama."

"Doğru."

"Stillwater'in karısı on altı yaşındayken annesiyle babasını ölü bulmuş. Adam önce karısını, sonra kendini öldürmüş..."

Spicer gülümsedi. "Bizim senaryomuza çok uygun."

Oslett bunu düşünmemişti. "İyi nokta," dedi. "Stillwater'in Maryland'daki o olayın romanını neden yazamadığının bir açıklaması da olabilir. Her neyse, kız üç ay sonra mahkemeye başvurup reşit ilan edilmesini istemiş."

"Epey dişliymiş."

"Mahkeme istemi haklı bulmuş."

Spicer sanki kıçı oturmaktan uyuşmuş gibi kıpırdandı. "Öyleyse önce onları vurursun."

"Öyle yapacağız."

"Çılgınlık bu," dedi Spicer.

Oslett bir an onun Stillwater için hazırladıkları plandan söz ettiğini sandı. Ama Spicer yeniden dikkatini verdiği televizyon programı hakkında konuşuyordu.

Oslett odadan çıkarken gözucuyla Clocker'e baktı. Hâlâ kitabına dalmıştı.

Oslett yine yatağa, oyuncakları arasına oturdu, gözlüğünü çıkardı, cinayetleri hayalinde işleyerek çıkabilecek her duruma karşı plan kurmaya girişti.

Dışarda rüzgârın sesi kurtların ulumasını andırıyordu.

11.

Bir benzin istasyonunda durup evdeki adres defterinden hatırladığı sokağı soruyor. Benzinci kendisine yardımcı olabiliyor.

Saat ikiyi on gece eski mahallesine giriyor. Annesiyle babasının evi bir blokun ortasında. iki katlı, beyaz boyalı, yeşil pancurlu ahşap bir ev. öndeki geniş verandasının kalın beyaz direkleri ve yeşil bir korkuluğu var.

Yerin sıcak ve konuksever bir havası var. Eski filmlerdeki evleri hatırlatıyor. Jimmy Stewart burada yaşıyor olabilir. Daha ilk bakışta içerde sevecen bir aile, paylaşacak ve verecek çok şeyleri olan iyi insanların oturduğu belli.

Ne mahalleyi hatırlıyor, ne de çocukluğunu ve gençliğini geçirdiği anlaşılan bu evi. Bugüne kadar hiç görmediği bir kasabada hiç tanımadığı yabancıların ikametgâhları olabilir.

Beyninin böylesine yıkandığına ve kendisine değerli anılardan hiçbir şey bırakılmamış olmasına çok kızıyor. Kayıp yıllar hiç aklından çıkmıyor. Sevdiklerinden bu tümüyle kopuş öylesine zalimce bir şey ki, neredeyse ağlayacak.

Ancak öfkesini ve acısını bastırmayı başarıyor. Durumu böylesine tehlikeliyken duygusal olamaz.

Mahallede tanıdık gelen tek şey ana babasının evlerinin karşısında park etmiş duran kamyonet. Bu kamyoneti daha önce görmüş değil ama tipini biliyor. Ve içi hemen korkuyla doluyor.

Bu bir tatil arabası. Elma şekeri kırmızısı. Karoserîsi uzun olduğu için içi ferah. Tepesinde bir kubbe var, Çamurlukların üstünde: EĞLENCE PEŞİNDE yazıyor. Arka tampona Yosemite

Ulusal Parkı, Calgary Rodeosu, Las Vegas, Boulder Dam ve diğer turistik yerlerin etiketleri yapıştırılmış. Kamyonetin iki yanında birbirine paralel uzun yeşil siyah bantlar var.

Kamyonet belki de sadece bir kamyonettir, ama o bunun bir gözetleme merkezi olduğundan emin. Bir kere, aşırı süslü görünüyor. Gözetleme teknikleri eğitiminden bu tür kamyonetlerin zararsızlıklarını vurgulamakta aşırıya kaçtıklarını biliyor: genelde gözetlenen kişiler böyle bir aracın bu kadar göze batıcı olacağını tahmin etmezler. Sonra yanda aynalı camlar var. İçerdekiler dışarsını görür ama dışardakiler içersini göremez. Bu kampçılara mahremiyet sağlarsa da, gizli ajanlar için idealdir.

Ana babasının evine yaklaşırken hızını kesmediği gibi, elma seken kırmızısı kamyonete de, eve de bakmıyor. Sağ eliyle alnını kaşıyarak aynalı camların önünden geçerken yüzünü de örtmeyi başarıyor.

Kamyonettekiler onu Kansas City'ye dek o kadar acımasızca yöneten insanların adamları olmalı. Bunlar onun esrarengiz amirleriyle arasındaki bağ. Sevgili anne ve babasıyla yeniden buluşmak kadar onlarla da ilgileniyor.

İki blok sonra dönüp kasabanın merkezinde, daha önce gördüğü spor eşyaları satan mağazaya doğru sürüyor arabayı. Bir silahı olmadığından, zaten susturuculu bir tabanca da alamayacağından, kendine uygun bir şeyler arayacak orada.

Motel odasının telefonu saat ikiyi yirmi geçe çaldı.

Oslett gözlüğünü taktı, yataktan atlayıp oturma odasına gitti.

Telefonu Spicer açtı, dinledi, bir şeyler homurdanıp kapattı. Oslett'e, "Jim ve Alice Stillwater yemekten eve dönmüşler," dedi.

"Marty'nin şimdi onları arayacağını umalım."

"Arayacaktır."

Clocker başını kitabından kaldırdı. "Yemekten söz etmişken, biz geç kaldık."

"Mutfaktaki buzdolabında mezeciden alınma bir şeyler var," dedi Spicer."Soğuk et, patates salatası, pasta falan. Aç kalmayız."

"Ben bir şey istemem," dedi yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı olan Oslett.

Ana babasının oturdukları yere bir daha yarım saat sonra, ikiyi kırk beş geçe dönüyor.

Dakikaların hızla geçip gitmekte olduğunun farkında. Sahte baba, Paige ve çocuklar her an gelebilirler. Red Mountain' dan sonra tuvalete gitmek için bir kere daha durmuş olsalar ya da onları izlediği zaman olduğu kadar hızlı gelmiş olsalar on beş yirmi dakika sonra orada olurlar.

O hilekâr sahte adam gelmeden görmek istiyor ana babasını. Onları olanlara hazırlayacak ve karısıyla çocuklarını geri isteme mücadelesinde onların yardımını isteyecek. O yaratık Paige, Charlotte ve Emily'ye kendini kabul ettirdiğine göre, az da olsa bile, babasıyla annesini de kandırma riski var.

Hatırlamadığı çocukluğunu geçirdiği sokağa girerken artık altında şafak sökerken Laguna Hills'de çaldığı Camry yok. Şimdi bir çiçekçi kamyonetinde; spor mağazasından çıktıktan sonra aldığı bir araç bu.

Yarım saat içinde çok şey yaptı. Ama yine de zamanı giderek azalmakta.

Havanın gittikçe kapanıyor olmasına rağmen arabanın güneş siperini indirmiş. Başında kaşlarına kadar indirdiği bir beyzbol kepi ve Çiçekli Murchison'un kamyonetini süren gence ait içi koyun postu ceket var. Onu direksiyon başında gören kimse tanıyamayacak.

Kamyoneti içinde gözetleme ekibinin olduğuna inandığı kamyonetin arkasına park ediyor.

Arabasından inip onlara kendisini görme fırsatı vermeden arka tarafa gidiyor.

Ölü çiçekçi arkada sırtüstü yatıyor. Elleri göğsü üzerinde kavuşturulmuş ve çevresi çiçeklerle sanlı.

Cesedin yanındaki plastik bir çantadan spor mağazasının dağcılık bölümünden satın aldığı buz çekicini alıyor. Tek parçalı çelik aletin tutamağı lastikle kaplı. Bir ucu çekiç boyu ve biçiminde, öteki ucu ise sivri. Tutamağı blucininin içine sokuyor.

Aynı plastik çantadan bir kutu buz çözme püskürtücüsü alıyor. Buz üstüne sıkıldığında buzu eritir, buzlanmadan önce araba camına, kilitlere ve sileceklere sıkıldığında buzlanmayı önler. Etiketinde öyle yazıyor. Ama kendisi bunun doğru olup olmadığıyla hiç ilgili değil, Basınçlı kutunun kapağını çıkarıyor. iki ayar var: PÜSKÜRTME ve NORMAL. Düğmeyi NORMAL durumuna getirip kutuyu cebine sokuyor.

Cesedin bacakları arasında plastik bir kutu İçinde kocaman bir buket karanfil var. Kutuyu alıyor, iki elinde taşıyarak omzuyla kapıyı kapatıyor.

Çiçeği normal bir şekilde, ama yüzünün kamyonettekiler tarafından görülmesini önleyerek taşıyıp kamyonetin önünde durduğu doğru yürüyor. Çiçekleri o adreste oturanlar için değil.

Evde kimse bulmayacağını umuyor. Kapıyı açan olursa yanlış zili çaldığını söyleyerek yine sokağa dönecek.

Talihi var. Kapıyı açan olmuyor. Birkaç kere zili çalıp hareketleri sabırsızlığını belirtiyor.

Kapıdan dönüp sokağa doğru yürüyor.

Önünde tuttuğu çiçeklerin arasından kırmızı kamyonetin bu yanında da aynalı cam olduğunu görüyor. Sokağın boş ve sakin olduğu düşünüldüğünde, yapacak işleri olmadığından kendisini izlediklerinden hiç kuşkusu yok.

Önemli biri değil. Çiçekçinin adamı. Ondan korkmak için bir neden görmeyecekler. Onu seyredecek yerde dikkatlerini yine ahşap beyaz eve çevirecekler.

Gözetleme kamyonetinin yanından geçiyor. Ancak çatlak kaldırım taşı üzerinden çiçekçi kamyonetinin arkasına yürüyeceği yerde kaldırımdan inip diğerinin arkasına geçiyor.

Gözetleme kamyonetinin arka kapısında da daha küçük bir aynalı cam var. Kendisini hâlâ gözetliyor olduklarını hesaba katarak bir kaza geçirmiş gibi yapıyor. Ayağı taşa çarpıp tökezliyor, çiçek elinden uçup yere düşüyor. "Lanet olsun! Tüh, Tanrı cezasını versin!" diye bağırıyor.

Bir yandan bunları söylerken arka camın altına eğilip cebinden buz çözme kimyasal maddesinin bulunduğu kutuyu çıkarıyor. Sol eli kapı kolunu tutuyor.

Kapı kilitliyse açmaya çalışmakla amacını ele vermiş olacak, başarılı olamazsa herhalde silahlı olacaklarından başı derde girecek.

Ama bir saldırı beklemeleri için bir neden yok, o nedenle kapının kilitli olacağını sanmıyor.

Tahmininde haklı. Kol rahatlıkla aşağıya iniyor.

Kapı aniden açılıyor, kimse ne olduğunu anlayamadan içeriye dalıyor ve kutunun düğmesine parmağını basıp sağa sola sallıyor. Kamyonetin içi elektronik araç gereçle dolu.

Loş ışıklı göstergeler. Yere tutturulmuş döner koltuklar. iki kişi var.

En yakındaki adam bir an önce arka camdan bakmak üzere yerinden kalkmış. Kapı açılınca şaşkınlık içinde. Buz çözücü kimyasal madde yüzüne püskürünce gözleri görmüyor. İçine çekince boğazıyla ciğerleri yanıyor. Bağırmaya fırsat bulamadan soluğu kesiliyor.

Buz çekici. Belinden çıkarıyor. Düzgün ve güçlü bir yay çiziyor. Büyük bir güçle. Sağ şakağına. Adam devriliyor. Silahını elinden al.

İkinci adam. İkinci koltuk. Kulaklıkları var. Sırtı kapıya dönük. Kulaklığı arkadaşının hırıltısını duymasına engel. Bir hareket seziyor. Arkadaşı yere devrildiğinde kamyonetin sarsıldığını hissediyor. Koltuğunda dönüyor. Şaşkın bir halde omzundaki tabanca kılıfına uzanmakta geç kalıyor. Kimyasal sıvı yüzüne püskürüyor.

Yerdeki adam kasılıp duruyor yattığı yerde. Atla onun üzerinden. Akan bir hareket gibi ikinci adamın üstüne.

Çekiç. Bir daha. Çekiç. Çekiç.

Sessizlik. Hareketsizlik.

Yerdeki adamın kasılmaları kesiliyor.

Çok iyi. Ne bir ses, ne bağrışma, ne de silah.

Kahraman olduğunu biliyor ve kahramanlar hep kazanırlar. Yine de zaferin elde edilmesi hayal edilmesinden daha rahatlatıcı.

O gün olmadığı kadar rahat şimdi.

Arka kapıya gidip dışarı bakıyor. Görünürlerde tek kişi yok. Her taraf sakin.

Kapıyı kapatıyor, buz çekicini yere bırakıp şükranla bakıyor ölülere. Paylaştıkları şey için kendini onlara öyle yakın hissediyor ki. "Teşekkür ederim," diyor.

Her iki cesedi de araştırıyor. Cüzdanlarında kimlikleri var ama ikisi de sahte olmalı. Yetmiş altı dolar para dışında ilginç bir şey bulmuyor. Parayı alıyor.

Kamyonetin içinde yaptığı araştırmada herhangi bir not defteri, kayıt veya arabanın sahibini gösterecek bir belge bulmuyor. Temiz bir iş yürütüyorlar, Birinci ajanın oturduğu koltuğun arkasından bir omuz kılıfı sarkıyor. 38'lik bir Smith Wesson.

Üstündeki ceketi çıkarıyor, omuz kılıfını takıp tekrar giyiyor. Tabancayı alıp silindirini açıyor. Dolu. Kapatıp yerine yerleştiriyor.

Yerdeki ölü adamın kemerinde bir meşin kutu var. İçinde iki dolu şarjör.

Bunu da alıp kendi kemerine aktarıyor. Artık sahte babanın hesabını görmek için gereğinden çok cephanesi var. Ancak tanımadığı amirleri ona erişmişler artık; adına, ailesine ve kendisinden çalınan yaşantısına tekrar kavuşmadan önce nelerle karşılacağını bilemiyor.

Koltuğunda öne yığılmış adam tabancasına uzanamamış bile. Tabanca kılıfında hâlâ.

Onu da alıyor. O da Smith Wesson Chiefs Special. Namlusu kısa olduğu için rahatça ceketin cebine giriyor.

Zamanının azaldığını hissederek kamyonetten çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Fırtınanın getirdiği karın ilk taneleri dondurucu soğukta birlikte düşmeye başlıyor.

Yeşil pancurlu beyaz ahşap eve doğru yürürken kar tanelerini yakalamak için dilini uzatıyor. Herhalde çocukluğunda bu sokakta yaşarken de aynı şeyi yapmış, mevsimin ilk karına böyle sevinmiş.

Kardan adam, öteki çocuklarla kartopu savaşları, karda kızak kaymak gibi anıları yok. Bu şeyleri herhalde yapmışsa da, diğerlerinin yanı sıra onlar da silinmiş belleğinden, nostaljik hatırlamaların o tatlı zevki elinden alınmış.

Üç basamağı çıkıp geniş verandaya giriyor.

Kapıda korkuyla donup kalıyor. Eşiğin öte yanında geçmişi var. Ve de geleceği. Aniden kendini bulup özgürlüğe atılmış ve buraya kadar gelmiş. Bu, adalet için yürüttüğü mücadelesinin en önemli anı olabilir. Dönüş noktası. Ana baba insanın sıkıntılı

anlarında en sağlam destekleri olabilir. Onların inancı. Onların güveni. Sonsuz sevgileri. Başarıya bu kadar yaklaşmışken onları yabancılaştıracak ve yaşamını yeniden elde etme şansını yok edecek bir şey yapmaktan korkuyor. Zili çalmaya cesaret edebildiği takdirde o kadar çok şeyi tehlikeye atacak ki.

Korkuyla dönüp arkasına bakınca gördüğü manzarayla büyüleniyor. Kar yağışı hızlanmış.

Milyonlarca kar tanesi, hafif rüzgârda döne döne yere iniyor. Kar taneleri o kadar beyaz ki, her birinin içinde yumuşacık beyaz bir ışık var sanki. Gün de artık o kadar karanlık değil.

Dünya sessiz ve sakin, kendi deneyiminden uzak iki nitelik. Gerçeklikten uzaklaşmış sanki, o içinde kış manzarası olan ve arada sırada sallandığında sonsuz bir kar fırtınasıyla dolan cam kürelere dönüşmüş gibi.

Tüm cesaretini toplayıp yeniden eve dönüyor. Zili çalıyor, bir iki saniye bekliyor, bir daha çalıyor.

Kapıyı annesi açıyor.

Onu hatırlamıyor, ama sezgileriyle biliyor kendisine can verenin bu kadın olduğunu. Yüzü hafifçe tombul, yaşına göre de kırışıksız, şefkatin simgesi. Aynaya baktığı zaman gördüğü mavi gözler, ama ona göre bu gözler kendisininkiden çok daha temiz bir ruhun pencereleri.

"Marty!" diyor kadın şaşkınlıkla. Gülümseyerek kollarını açıyor.

Bu aniden kabul edilmeyle şaşkın, eşiği geçiyor, annesinin kollarına atılıyor ve sanki bırakırsa boğulacakmış gibi sımsıkı sarılıyor.

"Yavrum, ne var? Bir aksilik mi var?" diye soruyor kadın.

O zaman farkına varıyor hıçkırmakta olduğunu. Annesinin sevgisiyle o kadar etkilenmiş, ait olduğu yeri bulduğu için o kadar minnettar ki, duygularına hakim olamıyor.

Yüzünü onun hafif şampuan kokulu beyaz saçlarına bastırıyor. Annesi sıcacık, diğer insanlardan çok daha sıcak, bir annenin hep böyle mi olduğunu düşünüyor.

Annesi babasına sesleniyor. "Jim! Gel buraya, Jim. Çabuk!"

Ona kendisini sevdiğini söylemeye çalışıyor ama sesi çıkmıyor.

Sonra babası görünüyor holde.

Gözlerinin yaşarmış olması bile babasını tanımasını önleyemiyor. Birbirlerine çok benziyorlar.

"Marty! Ne oldu, oğlum?"

Babasının kucağına atılıyor. Artık yalnız değil, artık cam kürenin içindeki dünyada yaşıyor ve seviliyor.

"Paige nerede?" diye soran annesi açık kapıdan karlı güne bakıyor. 'Kızlar nerede?"

"Lokantada yemek yiyorduk," diyor babası. "Janey Torreson haberlerde senden söz edildiğini söyledi. Güya birini vurmuşsun ama hepsi bir sahtekârlıkmış. Hiçbir şey anlamadık."

Duygusallıktan karşılık veremiyor.

"Eve girer girmez sana telefon ettik ama karşımıza telesekreter çıktı, ben de bir haber bıraktım," diyor babası.

Annesi yine Paige'i, Charlotte ve Emily'yi soruyor.

Sahte baba her an gelebileceği için kendine hakim olması gerek. "Anne, baba, başımız büyük dertte," diyor. "Bize yardım etmelisiniz. Tanrım, bize yardım etmeniz gerek."

Annesi soğuk aralık havasına kapıyı kapatıyor, iki yanına geçip oturma odasına götürüyorlar. Onu sevgileriyle sarıyorlar. Yüzleri kaygı ve merhamet dolu. Evinde artık.

Sonunda evine kavuştu.

Annesini, babasını ya da çocukluğunun karlarını hatırlamadığı gibi oturma odasını da hatırlamıyor. Tahta döşemenin yarısı şeftali ve yeşil renkli bir halıyla kaplı. Mobilyaların tahtası kızıl

kiraz. Konsolun üstünde üzerlerinde Çin tapınakları olan iki vazonun arasında bir saat var.

Annesi, "O üstündeki ceket kimin?" diyor.

"Benim."

"Ama bu yeni kolejli modeli."

"Paige ile çocuklar iyi mi?" diye soruyor babası.

"İyiler, onlara bir zarar gelmedi."

Annesi ceketini tutuyor. "Okul bu şekli iki yıl önce kabul etti."

"Benim," diyor yine.

Duvarda kendisinin, Paige'in, Charlotte ve Emily'nin çeşitli yaşlarında çekilmiş fotoğrafları var. Bu sahne onu kalbinden etkilediği ve yeni gözyaşlarına neden olacağı için bakışlarını çeviriyor.

Ana babasına bu karmaşık ve esrarengiz durumunu anlatabilmem için duygularını kontrol altına alıp kendini toparlaması gerek. Sahtekar gelmeden üçü baş başa verip bir plan kurmalılar.

Annesi kanepede yanına oturuyor. Oğlunun elini avuçları arasın alıp cesaret verircesine sıkıyor.

Babası solunda bir koltuğun kenarına ilişmiş, kaşları kaygıyla çatılmış bir halde dikkatle öne doğru eğilmiş.

Onlara anlatacağı o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağını bilemiyor. Bir an söze başlayacak kelimeyi bulamayacağından, odasında bilgisayarın başına oturup yeni romanının ilk satırını yazmaya çalıştığı zaman olduğu gibi tıkanıp kalacağından korkuyor.

Ama konuşmaya başlayınca sözcükler bir fırtınanın önünde patlayan sular gibi dökülüyor ağzından. "Bir adam var, tıpkı bana benziyor, ben bile aramızda fark göremiyorum... bu adam benim yaşamımı çaldı. Paige ile kızlar onu ben sanıyorlar, ama ben değil o, onun kim olduğunu ve Paige'i nasıl kandırdığını bilemiyorum.

Benim anılarımı aldı, bana hiçbir şey bırakmadı, bunu nasıl yaptığını, benden o kadar şeyi nasıl alıp beni böyle bomboş bıraktığını bilemiyorum."

Babası şaşırmış görünüyor, bu korkunç açıklamalarla şaşırır da. Ama babasının şaşkınlığında garip bir şey var, tanımlaması güç gizli bir nitelik.

Annesinin sağ elini tutan elleri bilinçli olmaktan çok refleks bir hareketle sıkılıyor. Onun yüzüne bakmaya cesaret edemiyor.

Onların şaşkınlıklarının bilincinde olarak, anlamalarını isteyerek devam ediyor. "Benim gibi konuşuyor, benim gibi yürüyüp hareket ediyor, adeta benmişim gibi. Onun kim olabileceğini, nereden gelmiş olabileceğini çok düşündüm, çok anlamaya çalıştım ama dönüp dolaşıp, inanılmaz gibi olsa da, hep aynı sonuca varıyorum: Invasion of the Body Snatcehers'de Donald Sutherland gibi, insan değil o, bu dünyadan biri değil, bizi kusursuzca taklit eden, anılarımızı alan, bize dönüşen biri. Ama zihnimdekileri boşalttıktan sonra beni öldürüp cesedimi ortadan kaldıramadı."

Soluğu kesilmiş bir halde duruyor.

Bir an için ana babası konuşmuyorlar.

Birbirlerine bakıyorlar. Bu bakıştan hoşlanmadı. Ama hiç hoşlanmadı.

"Marty," diyor babası. "Baştan başlasan, biraz daha yavaş olsan ve her şeyi yeniden adım adım anlatsan."

"Anlatmaya çalışıyorum ya," diyor sabırsızlıkla. "Bunun inanılmaz olduğunu, kabul etmenin güç olduğunu biliyorum, ama böyle oldu diyorum, baba."

"Sana yardım etmek istiyorum, Marty. İnanmak istiyorum. Onun için sakinleş biraz, her şeyi en başından anlat, bana da anlama fırsatı ver."

"Fazla zamanımız yok. Anlamıyor musunuz? Paige ile kızlar o.... o yaratıkla, insan olmayan o şeyle buraya geliyorlar. Onları onun elinden almam gerek. Sizin yardımınızla onu öldürmem ve iş işten geçmeden ailemi geri almam gerek."

Annesinin yüzü solgun, dudaklarını ısırıyor. Gözleri yaşlarla bulanmış. Elini acıtacak kadar sıkıyor. Bu tehdidin ne kadar acil olduğunu anladığını ummaya cesaret ediyor.

"Her şey düzelecek, anne," diyor. "Bir çaresini bulacağız. Birlikte olursak, umut var."

Ön pencerelere bakıyor. BMW'nin karlı sokakta belirip evin önünde durmasını bekliyor.

Daha değil. Henüz zamanları var, belki birkaç dakika, birkaç saniye, ama zamanları var.

Babası öksürerek boğazını temizliyor. "Marty, neler olduğunu anlamadım ama..."

"Ne olduğunu söyledim ya!" diye bağırıyor. "Lanet olsun! Baba, neler çektiğimi bilmiyorsun!" Gözyaşlarını önlemeye çalışıyor yine. "Çok acı çektim, çok korktum, kendimi bildim bileli o kadar korktum, yapa yalnız korktum ve anlamaya çalıştım ki."

Babası uzanıp elini dizine dayıyor. Babası da sıkıntılı, ama olması gerektiği gibi değil.

Yabancı bir yaratığın oğlunun yaşamını çalmış olduğuna kızmış değil, yeryüzünde insan olmayan bir yaratığın dolaşıyor olması haberi karşısında gerektiği kadar korku göstermiyor.

Daha çok kaygılı ve... ve kederli. Yüzünde ve sesinde yanlış anlaşılması olanaksız ve duruma hiç de uygun olmayan bir keder var. "Yalnız değilsin oğlum," diyor. "Biz her zaman buradayız. Bunu biliyorsun."

"Biz senin yanındayız," diyor annesi. "İhtiyacın olan her yardımı sağlayacağız sana."

Babası, "Dediğin gibi Paige geliyorsa," diyor. "O zaman hep birlikti oturur bu işi konuşur, neler olduğunu anlamaya çalışırız."

Seslerinde bir üstünlük havası var, sanki zeki ve anlayışlı bir çocukla ama yine de bir çocukla konuşuyorlarmış gibi.

"Susun! Kesin sesinizi!" Elini annesinin ellerinden kurtarıp çaresizlik içinde titreyerek yerinden fırlıyor.

Onların anlamalarını sağlamak zorunda. Bu ihtiyaç onu yiyip bitiriyor. Durumun temelini anlatamamak kendisinde büyük bir tatminsizlik yaratıyor.

Babası koltuktan kalkıyor. Kararsız bir vaziyette duruyor. Kolları iki yana düşmüş. "Marty, bize yardım aramaya geldin, ve Tanrı bilir ya, biz de sana yardım etmek istiyoruz," diyor.

"Ama bize yardım etmemize izin vermezsen hiçbir şey yapamayız."

Annesi yanaklarından yaşlar süzülerek, "Lütfen, Marty, lütfen," diyor.

"Herkes arada sırada yanlış bir şey yapar," diyor babası.

Annesi ondan çok babasıyla konuşuyormuş gibi, "Eğer uyuşturucuysa, bunu anlayabiliriz, bir tedavisini buluruz," diyor.

Annesinin kapıda kollarını kendisine açtığı andan beri içinde yaşadığı o cam küreden dünyası aniden parçalanıyor. Kristal kürenin yüzeyinde çirkin bir çatlak beliriyor. O kısacık cennetin temiz, tatlı havası bir hışşş sesiyle kaçıp yerine varolmanın umutsuzluk, yalnızlık ve itilmişliğe karşı sonsuz bir mücadele gerektirdiği o lanet dünyanın zehirli havası doluyor.

"Bana bunu yapmayın," diye yalvarıyor. "Bana ihanet etmeyin. Bunu bana nasıl yapabilirsiniz? Bana nasıl karşı olabilirsiniz? Ben sizin çocuğunuzum. Çaresizlik öfkeye dönüşüyor. "Sizin tek çocuğunuzum ben." Öfke nefrete dönüşüyor. "İhtiyacım var. İhtiyacım. Bunu göremiyor musunuz?" Öfkeyle titriyor. "Hiç aldır-

mıyor musunuz? Kalpsiz misiniz siz? Bana karşı nasıl bu kadar zalim olabilirsiniz? Bunu nasıl yapabildiniz?"

12.

Bishop'taki benzin istasyonunda sadece zincir alıp BMW'ye taktırmak için durdular.

California Trafik Polisi Sierra Nevada'ya gitmekte olan araçlara zincir takılmasını öneriyor ama henüz zorunlu tutmuyordu.

395 nolu karayolu BİShop'un batısında otoyola dönüşmüştü ve yokuşa rağmen iyi yol yaparak Rovanna ve Crowiey Lake'den, McGee Creek ve Convict Lake'den geçip Casa Diablo Kaplıcalarının güneyinde 203 nolu karayoluna girdiler.

Casa Diablo. Şeytanın Evi.

Marty daha önce bu addan hiç etkilenmemişti.

Şimdiyse her şey bir kötülüğün işaretiydi.

Mammoth Lakes'e varmadan kar başladı.

İri taneler ucuz dantel kadar gevşekti. O kadar çoktular ki, toprakla gök arasındaki havanın yarısı karla kaplı gibiydi. Kar hemen tutmaya başladı.

Paige, Mammoth Lakes'den hiç duraklamadan geçti ve güneye Lake Mary'ye saptı.

Charlotte ile Emily kara o kadar sevinmişlerdi ki, bir süre başka bir eğlence aramadılar.

203 nolu yolun çıkışını belirleyen ağaçlıkta en uzun olan çama yıllar önce yıldırım çarpmıştı.

Ağaç sadece yaralanmakla kalmamış garip yerlerinden büyümeye devam etmiş ve sonunda kötülük dolu olduğu izlenimini veren bir kuleye dönüşmüştü.

Yokuş yukarı çıkan yolun iki tarafında ormanlar ve geniş düzlükler vardı. Az sonra sağ tarafta tel örgüden bir çitle çevrili yüz dönümlük bir arazinin yanından geçtiler. Burası on bir yıl

önce Vecd Kilisesi tarikatı tarafından satın alınmıştı. Ancak tarikat kurucusu Cain'in oğlancı olduğu ve tarikat üyelerinin çocuklarına tecavüz ettiği anlamıştı. Adam ceza evine atılmış, iki bin kişilik cemaati dağılmış ve içindeki tüm binalarıyla arazi açılan davaların sonucuna kadar kapatılmıştı.

Kar taneleri ufalmış, rüzgârla birlikte daha sertleşip artmıştı artık. Küçük bir eğlenceden sonra fırtına ciddileşmeye başlıyordu.

Dağevi dar bir toprak yolun sağındaydı. Yoldan otuz kırk metre beride inşa edilmişti ve çevredeki tepelerde çoğunluğu bir dönümlük arazide kurulu olan pek çok benzeri vardı.

Ev duvarları artık gümüşümsü renk almış sedir ağacından, eğik damlı, bir kaya üzerine oturtulmuş tek katlı bir binaydı. Annesiyle babası yıllar boyunca kulübeyi genişletip sonunda iki yatak, bir oturma odası, mutfaklı ve iki banyolu bir ev çıkarmışlardı ortaya.

Arabayı evin önünde park ettiler. Marty arkadaki odunluğa gitti. Kapı bir sürgüyle kapatılmıştı. İçerde duvarın sağ tarafındaki toprağı biraz eşeleyince, naylona sarılı yedek anahtarı buldu.

Marty evin önüne döndüğünde Emily ağaçlardan düşen kozalakları inceliyor, Charlotte ağaçlar arasında karın bir sahne aydınlatırmış gibi düştüğü bir açıklıkta dans ediyordu.

"Ben Karlar Kraliçesİyim!" diye bağırıyordu Charlotte. "Kış benim emrimdedir! Karları ben yağdırırım! Dünyayı parlak, beyaz ve güzel yaparım ben!"

Emily bir kucak kozalak toplamıştı ki, Paige, "Onları eve getirmeyeceksin!" diye seslendi.

"Ama bir sanat eseri yapacağım."

"Pis onlar."

"Çok güzeller ama."

"Hem güzel hem de pis," dedi Paige.

"Ben de burada yaparım."

Kızlar o sabah Sierralara hazırlıklı olarak blucin, yün kazak ve soğuk geçirmez naylon ceket giymişler, eldivenlerini yanlarına almışlardı. Şimdi dışarda kalıp oynamak istiyorlardı.

Ancak çizmeleri olsaydı bile, dışarısı yine de yasak olacaktı. Dağevi bir tatil yeri değil, bir kaleye dönüşmek zorunda kalabilecekleri bir sığınaktı. Ve çevredeki ormanlar bir an gelip kurtlardan çok daha tehlikeli bir şeyi barındırıyor olabilirdi.

Evin içinde hafif bir küf kokusu vardı. İçersi dışardaki karlı günden daha soğuktu sanki.

Şöminede kütükler hazırdı, geniş ocağın bir yanında da yüksek bir odun dizisi vardı. Daha sonra ateş yakacaklardı. Evi çabuk ısıtmak için Paige oda oda dolaşarak elektrikli ısıtıcıların düğmelerini çevirdi.

Marty pencerenin önünde durup karayoluna giden toprak yola bakarak arabadan getirdiği telefonu bir kere daha denedi.

Charlotte, "Baba, şimdi aklıma geldi," dedi. "Sheldon, Bob ve Fred'e kim yemek verecek biz evde yokken?"

Marty kızına bütün hayvanlarının öldürüldüğünü söyleyecek cesareti bulamamıştı henüz.

"Bayan Sanchez gelip bakacak," dedi.

"Kime telefon ediyorsun?" diye sordu Emily.

"Babaannenle büyükbabana."

"Onlara kozalaklardan bir heykel yapacağımı söyle."

"Görünce tiksineceklerdir," dedi Charlotte.

"Onlar benim sanat eserlerimi beğenirler."

Telefon üçüncü kez çaldı.

"Buna zorunlular, büyükbabanla babaannen çünkü."

Dört kere.

"Sen de Kar Kraliçesi değilsin."

"Kraliçeyim işte."

Marty atışmaya son vermeleri için uyarırcasına baktı kızlara.

Yedinci çalıştan sonra kapatma düğmesine basacakken telefon birden açıldı.

Karşı tarafta telefonu açan her kimse konuşmadı.

"Alo?" dedi Marty. "Anne? Baba?"

Hattın öteki ucundaki adam hem öfkeli hem kederli bir sesle, "Onları nasıl kandırdın?" diye sordu.

Marty kanının ve iliğinin donduğunu hissetti, soğuktan değil ama, karşıdaki kişi tıpatıp kendi sesiyle konuşuyordu.

"Seni neden benden çok seviyorlar?" diye Öteki duygudan titreyen bir sesle sordu.

Marty'nin üzerine korkudan bir pelerin örtülmüştü sanki, bir karabasan kadar şaşırtıcı bir gerçekdışılık duygusu. Uyanıkken rüya görür gibiydi.

"Sakın onlara el süreyim deme, ulan orospu çocuğu," dedi. "Sakın onlara dokunayım deme."

"Bana ihanet ettiler."

"Annem ve babamla konuşmak istiyorum."

"Onlar benim annemle benim babam," dedi Öteki.

"Telefona ver onları."

"Daha fazla yalan söyleyebilmen için mi?"

"Telefona ver onları."

"Senin yalanlarını dinleyemezler artık."

"Ne yaptın onlara?"

"Seni dinleyemezler artık."

"Ne yaptın diyorum sana?"

"Bana ihtiyacım olanı vermediler."

Korku acıya dönüştü birden. Marty bir an konuşamadı.

Öteki, "Ben sadece sevilmek istiyordum," dedi.

"Ne yaptın diyorum sana?" Marty bağırıyordu. "Kimsin sen? Nesin? Lanet olsun, ne yaptın diyorum sana?"

Öteki, sorulara kendi sorularıyla yanıt veriyordu: "Paige'i neden aleyhime çevirdin? Benim Paige'im, benim Charlotte'um, benim küçük tatlı Emily'm. Onları geri alma umudum var mı, yoksa onları da mı öldürmem gerekecek?" Ses duyguyla çatallaşmıştı. "Tanrım, damarların da hâlâ kan mı var onların, onlar insan mı, yoksa başka bir şeye mi çevirdin hepsini?"

Marty karşılıklı konuşamayacaklarını anlamıştı. Bunu denemek bile çılgınlıktı. Birbirlerine ne kadar benziyor, aynı sesle konuşuyor olsalar da, ortak bir yanları yoktu. Hatta temelde, ayrı türler denecek kadar ayrıydılar birbirlerinden.

Marty telefonun kapatma düğmesine bastı.

Elleri o kadar titriyordu ki, telefon parmakları arasından kayıp yere düştü.

Pencereden dönünce kızların etele tutuşmuş kendisine bakmakta olduklarını gördü. Yüzleri solgundu, korkmuşlardı.

Onun bağırmasını duyan Paige de yatak odasından koşup gelmişti.

Marty'nin gözlerinin önüne annesiyle babasının yüzleri, sevgi dolu bir yaşamın değerli anları geliyordu, ama bunlara karşı koydu. Eğer şimdi kendini kedere terkedecek olursa, çok değerli zamanı gözyaşı dökerek harcayacak olursa, Paige ile kızları ölüme mahkûm

etmiş sayılırdı.

"Burada," dedi. "Geliyor, fazla zamanımız kalmadı."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cehennemin Yeni Haritaları

Gözüdoymazlık günahını ortadan kaldıranlar
gıptayı seçiyorlar düsturları olarak.

Gıptayı da ortadan kaldırmak isteyenler
sadece cehennemin yeni haritalarını çizerler.,
Dünyayı değiştirme tutkusuna sahip olanlar
kendilerini azizler gibi görürler,
ve soylu girişimleri ardında koşarken
o insanı ürküten içedönüklükten kaçarlar.
Sayılı Hüzünler Kitabı

ALTI

1.

Ana babasının mutfağında durmuş musluğun üzerindeki pencereden yağan kara bakarken açlıktan titreyerek kalmış köfteleri aç bir kurt gibi yiyor.

Gerçek kahramanları sahtekârlardan ayıran an bu. Her şey karanlığa bürünmüşken, facia üstüne facia gelirken, umut sadece aptallar için bir oyun olmuşken Harrison Ford, Kevin Costner, Tom Cruise ya da Wesley Sipes veya Kurt Russell pes ederler mi? Hayır. Asla. Bu düşünülemez bile. Onlar kahramandır. İnat ederler. Duruma karşı koyarlar. Sadece düşmana karşı koymakla kalmayıp düşmanlıkla birlikte gelişirler. O büyük adamların yaşamlarının en kötü anlarını paylaşmış olduğu için duygusal yıkımla, zihni depresyonla, hatta yeryüzünün yabancı yaratıkların hakimiyetine girmesi tehdidiyle nasıl başa çıkacağını biliyor.

Ana babasının ölümlerinin trajedisi üzerinde durmamalı. Ortadan kaldırdığı o yaratıklar zaten annesiyle babası olamazlar, onlar kendi yaşamını çalan adam gibi taklitlerdi. Gerçek ana babasının ne zaman öldürülüp yerlerini onların aldığını asla öğrenemeyecek belki de, ancak ne olursa olsun, onlar için yas tutarak zaman kaybetmemeli.

Ana babasını ya da herhangi bir şeyi uzun uzadıya düşünmek sadece çok değerli zamanı kaybetmek değil, aynı zamanda kahramanlara yakışmayan bir davranış olur. Kahramanlar eylem yaparlar.

Yemeğini bitirince mutfağın yanındaki çamaşırlıktan geçip garaja gidiyor. Floresan lambaları yakınca kullanabileceği iki araç görüyor, eski bir mavi Dodge ve epey yeni bir Jeep Wagoneer. Jeep'i alacak.

Arabanın anahtarları çamaşırlıkta bir çiviye asılı. Bir dolapta büyük bir kutu deterjan buluyor. Deterjanın içindeki kimyasal maddeleri oku yunca memnun oluyor.

Mutfağa dönüyor.

Alt dolapların birinde şarap şişeleri var. Bir şişe açacağı bulduktan sonra dört şişe alıp şarabı lavaboya boşaltıyor.

Başka bir çekmecede de plastik bir huni buluyor. Üçüncü bir çekmeceden beyaz kurulama bezleri, dördüncüsünden de bir kutu kibritle bir makas alıyor.

Şişeleri ve diğer eşyayı çamaşırlığa taşıyıp tezgâhın üstüne yerleştiriyor.

Sonra yine garaja dönüp tezgâhın solundaki bir raftan beş litrelik kırmızı benzin bidonunu alıyor. Kapağını açınca içersi yüksek oktanlı benzinin kokusuyla doluyor. Babası herhalde çim biçme makinesi için bahar ve yaz aylarında benzinini burada saklıyor, ama bidon şimdi boş.

Dolap ve çekmeceleri aradıktan sonra aradığı plastik boruyu bulup Dodge'un deposundan çektiği benzini beş litrelik bidona dolduruyor.

Çamaşırlıkta huninin yardımıyla boş şarap şişelerine iki parmak kadar deterjan doldurup üstünü benzinle tamamlıyor. Kurulama bezlerini uzun parçalar halinde kesiyor.

İki tabancası ve yirmi mermisi varsa da, cephaneliğine yangın bombası da eklemek istiyor.

Sahte babayla ilk karşılaştığından bu yana geçen yirmi dört saatin deneyimleri ona düşmanını küçümsemeyi öğretmiş.

Paige, Charlotte ve küçük Emily'yi kurtarmayı umuyor hâlâ. Onlarla birlikte yaşamını yeniden elde etmek istiyor.

Ancak karısıyla kızlarının artık eskisi gibi olmadıkları olasılığına hazırlanması, gerçeklerden kaçmaması gerek. Zihnen köle edilmiş olabilirler. Diğer yandan bu dünyanın dışından gelen mikropları da kapmış olabilirler ve beyinleri şimdi boşalmış ve kıvır kıvır kıpırdanan canavarlarla dolu olabilir. Ya da kendileri değildirler ve gerçek Paige, Charlotte ve Emily'nin taklitlerine dönüşmüşlerdir. Tıpkı sahte babanın uzak bir yıldızdan gelen bir tohumdan çıkıp kendisinin tıpatıp eşi olduğu gibi.

Yabancı yaratıkların türleri sonsuzdur, ama bir tek silah dünyayı bunlardan pek çok kere kurtarmıştır: yangın. Kurt Russell de bir Antarktika bilimsel araştırma ekibindeyken karşısına sayısız biçimde uzay yaratığı çıkmıştı ve ateş o korkunç düşmana karşı en etkili silah olmuştu.

Dört yangın bombasının yeterli olup olmadığını düşünüyor. Ama elinde daha fazla olsa bile, bunları kullanacak zamanı olmadığını biliyor. Sahte baba, Paige ya da kızların içlerinden bir şey fırlarsa ve o şey Kurt Russell'in araştırma istasyonundaki şeyler kadar düşmanca olursa, dört yangın bombasını kullanamadan yakalanabilir de. Her birini ayrı ayrı yakmak zorunda çünkü. Bir alev makinesine sahip olmayı istiyor.

●

2.

Pencerelerden birinin önünde durup anayola giden toprak yola bakan Marty bir yandan da Mission Viejo'dan getirdiği

mermi kutularından avuç avuç aldığı mermileri kırmızı ve siyah kayak ceketiyle blucinin ceplerine yerleştiriyordu.

Paige, Mossberg'in şarjörünü doldurdu. O poligonda tabancayla daha az ateş ettiğinden tüfeği daha iyi kullanmaktaydı.

Tüfek için seksen, 9 mm.lik Beretta için yaklaşık iki yüz mermileri vardı.

Marty kendini savunmasız hissediyordu.

Daha çok silahı olsaydı da içi rahat etmeyecekti.

Telefonu Öteki'nin yüzüne kapattıktan sonra dağevinden çıkıp kaçmayı düşünmüştü. Ama onları buraya kadar böylesine kolaylıkla izlemişse, gidecekleri her yerde bulurdu.

Savunulabilir bir yerde beklemek ıssız bir yolda ya da daha zayıf olacakları bir yerde kıstırılmaktan çok daha iyiydi.

Bir ara yerel polise telefon edip ana babasının evine gitmelerini istemeyi düşünmüştü. Ama Öteki onlar gitmeden oradan kaçmış olurdu ve polisin toplayacağı ipuçları parmakizleri ve daha başka şeyler ana babasını öldürenin kendisi olduğu kuşkusunu uyandırabilirdi. Medya onu dengesiz bir karakter olarak kamuoyuna sunmuştu. Mammoth Lakes'deki evde karşılaşacakları sahne onların yaymak istedikleri bu görüntüye uygun olacaktı. Bugün, yarın veya gelecek hafta tutuklanacak olursa hatta tutuklanmadan birkaç saat gözaltına alınsa Paige ile kızlar kendi başlarına kalırlardı ki, bunu düşünmek dahi istemiyordu.

Orada kalıp savaşmaktan başka çaresi yoktu. Bu da bir seçenek olduğu kadar, bir ölüm hükmüydü de.

Charlotte ile Emily, ceketli ve eldivenli, yan yana oturuyorlardı kanepenin üzerinde. El ele tutuşmuşlar, birbirlerinden güç alıyorlardı. Korkmalarına rağmen ağlamıyorlar, aynı durumda başka çocukların yapacakları gibi güvence aramıyorlardı.

Marty kızlarına ne söyleyeceğini bilemiyordu. Genellikle, Paige gibi o da, onların yaşamın sorunlarına gerek duydukları

rehberliği vermek konusunda pek sıkıntı çekmezdi. Ama onlara hiç yalan söylememeye çalıştığı ve şimdi de söylemek niyetinde olmadığı için bu kez ne diyeceğini bilemiyor, kurtulma şanslarının azlığı düşüncesini onlarla paylaşmaya cesaret edemiyordu.

"Çocuklar bana yardıma gelir misiniz?" dedi.

Kızlar oyalanmak için bir fırsat bulduklarına sevinerek babalarının yanına koştular.

"Burada durun ve ilerdeki yola bakın. Eğer bir araba bizim toprak yola girecek olursa, hatta giderken ağırlaşırsa veya kuşkulu bir şey yapacak olursa hemen bana seslenin. Tamam mı?"

Kızlar başlarını salladılar.

Marty, Paige'e döndü. "Diğer pencerelerin kilitli olup olmadıklarını kontrol edip perdeleri çekelim."

Öteki onlar farkında olmadan eve yaklaşacak olursa Marty onun pencereden kendilerini gözetlemesini ya da ateş etmesini istemiyordu.

Kontrol ettiği bütün pencereler kilitliydi.

Mutfakta evin ardındaki ormanı gören pencereden bakarken annesinin bu perdeleri Mammoth Lakes'deki evlerinin konuk yatak odasında dikiş makinesiyle diktiği günü hatırladı. Onu Singer'in başında, ayağıyla pedalı çevirirken görür gibi oldu.

Göğsüne bir sancı saplanmıştı. Derin bir soluk aldı, sonra soluğunu verirken sadece acıyı değil, onu yaratan anıyı da içinden atmaya çalıştı.

Yas tutmak için zamanı olacaktı ilerde, eğer sağ kalırlarsa.

Şu anda sadece Paige ile kızları düşünebilirdi. Annesi ölmüştü. Onlar yaşıyorlardı. Soğuk gerçek şuydu: Yas bir lükstü.

Paige'i ikinci yatak odasında perdeleri çekerken buldu. Perdeleri kapatırken karanlıkta olmamak için küçük abajuru yakmıştı, şimdi de söndürmek için o yana yürüyordu.

"Açık kalsın," dedi Marty. "Fırtına var, hava erkenden kararacak.

Dışardan hangi odada ışık olduğu anlaşılır herhalde. Onun nerede olduğumuzu bilmesini kolaylaştırmanın anlamı yok."

Paige sessizdi. Abajurun amber renkli kumaşına bakıyor, sanki o aydınlatılmış kumaşın üstündeki belli belirsiz desenlerde geleceklerini okumaya çalışıyordu.

Sonunda dönüp kocasına baktı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Belki on dakika, belki iki saat. Bu onun bileceği bir şey."

"Ne olacak, Marty?"

Susma sırası kendisine gelmişti. Ona da yalan söylemek istemiyordu.

Marty konuştuğunda ağzından çıkan sözcüklere kendi de şaştı; bu bilinçaltının derinliklerinden çıkmıştı, gerçekti ve bilinçli düzeyde olduğundan daha büyük bir iyimserlik taşıyordu. "Öldüreceğiz orospu çocuğunu." İyimserlik veya kendini aldatma.

Paige kocasının yanına geldi, kucaklaştılar. Kocasının kolları arasında o kadar rahattı ki. Bir an için dünya artık çılgın görünmüyordu bile.

"Onun kim olduğunu, nereden geldiğini, ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz," dedi.

"Bunu belki de hiç öğrenemeyeceğiz. Belki onu öldürdükten sonra bütün bunların ne demek olduğunu bilemeyeceğiz."

"Ama bunu öğrenemezsek bilmecenin parçalarını biraraya getiremeyiz."

"Öyle."

Paige başını erkeğin omzuna dayadı, boğazındaki morluğu hafifçe öptü. "Ve kendimizi asla güvencede hissedemeyeceğiz."

"Eski yaşantımızda, hayır. Ama dördümüz birlikte olduğumuz sürece her şeyi geride bırakabilirim."

"Evi, içindeki her şeyi, benim mesleğimi, senin..."

"Bunların hiçbiri önemli değil aslında."

"Yeni bir yaşam, yeni adlar... Kızların nasıl bir geleceği olur bu durumda?"

"Kendilerine verebileceğimizin en iyisi. Asla garantimiz yoktu zaten. Yaşamda garanti diye bir şey yoktur."

Paige başını kaldırıp kocasının gözlerinin içine baktı. "Buraya geldiği zaman ben ona karşı durabilecek miyim?"

"Elbette."

"Ben sadece çocukların davranış sorunlarıyla ilgilenen bir aile danışmanıyım. Bir serüven romanının kahramanı değilim."

"Ben de sadece bir polisiye roman yazarıyım. Ama bunu yapabiliriz."

"Korkuyorum."

"Ben de."

"Ama şimdi korkuyorsam, tüfeği alıp da çocuklarımı koruyacak cesareti nasıl bulacağım?"

"Bir serüven romanının kahramanı olduğunu hayal et."

"Söylenildiği kadar kolay olsaydı."

"Bazı bakımlardan kolaydır belki de," dedi Marty. "Benim Freud açıklamalarından yana olmadığımı bilirsin. Bence biz ne olacağımıza kendimiz karar veririz. Sen çocukluğunda geçirdiklerinden sonra bunun canlı örneğisin."

Paige gözlerini kapattı. "Kendimi Romancing The Stone'daki Katlhleen Turner'den çok, bir aile danışmanı olarak hayal etmek bana daha kolay geliyor."

"İlk tanıştığımızda kendini bir eş ve anne olarak da göremiyordun. Aile senin için bir hapishaneydi, hapishane ve işkence odası. Bir daha asla bir ailenin parçası olmak istemiyordun."

Paige gözlerini açtı. "Bana bunu nasıl başaracağımı sen öğrettin."

"Ben sana hiçbir şey öğretmedim. Ben sana iyi bir aileyi, sağlıklı bir aileyi hayal etmesini gösterdim. Onu bir kere hayal edebildikten sonra olabileceğine inanmayı öğrenebilirdin.

Ondan ötesini de kendi kendine öğrettin."

"Demek yaşam bir tür roman, öyle mi?"

"Her yaşam bir hikâyedir. Biz yaşamaya devam ederken yaratırız bu hikâyeyi."

"Tamam. Kathleen Turner olmaya çalışacağım."

Marty oturma odasına dönüp kızların evin tek perdeleri çekilmemiş odasındaki nöbetlerini devralarak sıcak kakao içmelerini önerdi. Evde her zaman bol miktarda konserveyle kakaolu süttozu bulunurdu. Elektrik sobaları havanın soğuğunu henüz almadığı için içlerinin ısınması iyi olurdu. Ayrıca sıcak kakao yapmak gibi normal bir iş gerilimi biraz azaltıp sinirlerini rahatlatabilirdi,

Marty pencereden BMW'nin ilersine baktı. Karayoluyla ev arasındaki yüz metrelik toprak yolun çevresi tümüyle ağaçlık ve gölgelerle doluysa da, görünürde arabayla ya da yayan gelen kimse yoktu.

Marty, Öteki'nin arkadan değil de, önden geleceğinden emindi.

Evin arkasında derin bir yar, onun ötesinde de dik bir yokuş olduğundan, o yandan gelmek hem çok zaman alırdı, hem de çok yorucu olurdu.

Geçmiş davranışlarına bakılırsa Öteki hep ön cepheden saldırmayı seçmişti. Strateji yeteneği ya da bunun için gerekli sabrı yok gibiydi. Düşünmekten çok eylemden yanaydı.

Bu huyu düşmanın en büyük zayıflığı olabilirdi. En azından beslenmeye değer bir umuttu.

Kar yağıyor, gölgeler koyulaşıyordu.

3.

Spicer motel odasından gözetleme kamyonetine telefon açtı. Zil on kere çaldıktan sonra kapattı, bir daha denedi, ama yine açılmadı.

"Bir şey oldu," dedi. "Kamyoneti bırakıp gitmiş olamazlar."

"Belki telefonları bozulmuştur," dedi Oslett.

"Çalıyor ama."

"Belki orada çalmıyordun"

Spicer bir kere daha denedikten sonra pilot ceketini kaptığı gibi, "Yürüyün haydi," dedi.

"Oraya gidemezsin," dedi Oslett. "Kimliklerinin açığa çıkacağından korkmuyor musun?"

"Açığa çıkmıştır artık. Bir aksilik var."

Clocker portakal rengi kazağının üstüne tüvit ceketini giydi. Şapkasını zaten hiç çıkarmamıştı. Uzay Yoiu'nu arka cebine yerleştirip kapıya doğru yürüdü.

Onları elinde kara evrak çantasıyla izleyen Oslett, "Ne aksilik olabilir?" dedi. "Her şey o kadar yolunda gidiyordu ki."

Yerler bir parmak karla kaplanmıştı bile. Kar taneleri artık epey kuruydu ve sokaklar beyazdı.

Spicer'in sürdüğü Explorer'le birkaç dakikada Stillwater'in ana babasının oturduktan sokağa vardılar. Spicer yarım blok öteden evi gösterdi.

Evin karşı kaldırımında iki kamyonet arka arkaya duruyordu.

"O çiçekçi kamyonetinin orada ne işi var?" diye söylendi Spicer.

"Çiçek getirmiştir."

"Çok uzak bir olasılık."

Spicer telefonla gözetleme kamyonetini bir daha aradı. Yine yanıt yoktu.

"Başka seçeneğimiz yok." Spicer kapısını açıp dışarı çıktı.

Üçü birden kırmızı kamyonetin arkasına doğru yürüdüler.

İki araba arasında yerde büyük bir çiçek buketi vardı. Plastik kutu kırılmıştı. Çiçeklerin üzerlerindeki kardan son yarım saat, kırk beş dakikadır orada oldukları anlaşılıyordu.

Spicer gözetleme kamyonetinin arka kapısını tıklatırken Clocker, "Ben de çiçekçinin arabasına bakayım," dedi.

Vurmasına karşılık alamayan Spicer kapıyı açıp içeri girdi.

Oslett onun arkasından yürürken, "Kahrolsun!" dediğini işitti.

Kamyonetin içi karanlıktı, aynalı camlardan fazla bir ışık girmiyordu. İçersini sadece elektronik araç gerecin ekranları aydınlatıyordu.

Oslett güneş gözlüğünü çıkardı, ölü adamları gördü, kapıyı kapattı.

Spicer de gözlüğünü çıkarmıştı. Gözleri garip bir sarılıktaydı. Ya da ekranlardan yansıyan ışıkta öyle görünüyordu.

Spicer, "Alfie, Stillwater'lerin evine gelirken kamyoneti görmüş ve ne olduğunu anlamış olmalı," dedi. "Oraya girmeden önce buraya geldi ve evde işini yaparken rahatsız edilmemesi için burasını temizledi."

Elektronik araç gereç kamyonetin üstündeki yassı güneş pilleriyle beslenirdi. Gözetleme gece yapıldığında piller gerekirse motor çalıştırılarak doldurulurdu.

Motorun çalışmamasına rağmen kamyonetin içi fazla serin değildi. Araç soğuya karşı korunacak şekilde yapılmıştı, ayrıca piller küçük bir ısıtıcıyı da çalıştırmaktaydı.

Oslett yerdeki cesedin üstünden atlayarak camlardan birinden dışarı baktı. "Alfie o eve doğru çekildiğini hissetmişse bunun nedeni Martin Stillwater'in orada bulunmasıdır."

"Sanırım."

"Ama bu ekip onun eve girip çıktığını görmedi."
"Herhalde."
"Stillwater'i, karısını ya da çocuklarını görmüş olsalardı bize haber vermezler miydi?"
"Kesinlikle verirlerdi."
"Peki., şimdi orada mı acaba? Belki de hepsi oradadırlar, tüm aile ve Alfie."
Spicer öteki camdan baktı. "Belki de yoklardır. Biri kısa bir süre önce oradan çıkmış. Araba yolundaki izleri görüyor musun?"
Garajdan geniş lastikli bir araç geri geri çıkmış olmalıydı. Sokağa girerken sola sapmış, sonra sağa doğru gitmişti. Kar daha izleri tümüyle doldurmamıştı bile.
Clocker'in arka kapıyı açmasıyla ikisi de irkildiler. Clocker arabaya girip kapıyı arkasından kapatırken iki ölü ajanı ve yerde duran buz çekicini görmemiş gibiydi. "Alfie'nin çiçekçi kamyonetini çaldığı anlaşılıyor," dedi. "Çiçekçinin adamı arkada, öldürülmüş."
Spicer koltuktaki cesedi çekip yere bıraktı. Etrafta kan olup olmadığını kontrol ettikten sonra monitörlerin başına geçti.
Oslett, "Eve, Alfie'nin bunları öldürmesinden önce bize bildiremedikleri bir telefon gelmiş olamaz mı?" diye sordu.
"Ben de onu araştırıyorum şimdi."
Spicer'in parmakları klavye üzerinde uçar gibi dolaşırken yarım düzine kadar monitörde çeşitli renklerde grafikler ve diğer görüntüler belirdi.
Oslett daracık yerde dirseğini Clocker'in midesine indirmeyi başararak cama dönüp karşıdaki eve baktı.
Clocker de öteki camın önüne geçti. Oslett onun bir yıldız gemisinin penceresinden yabancı bir dünyaya bakıyor olduğu hayalini kurduğunu düşündü.

Bir iki araba geçti. Bir kamyonet. Siyah bir köpek kaldırımda koştu; karlı patileriyle dört beyaz çorap giymiş gibiydi. Stillwater'lerin evi sakin ve sessizdi.

"Buldum," dedi Spicer. Oslett pencereden bakarken başına geçirdiği kulaklığı çıkardı.

Bulduğu şey Alfie'nin gözetleme ekibini öldürmesinden belki de otuz dakika sonra kaydedilmiş ve izlenmiş bir konuşmaydı. Alfie o sırada Stillwater'lerin evindeydi ve telefonu yedi kere çaldırdıktan sonra açmıştı. Üçünün birden dinlemeleri için Spicer sesi hoparlöre verdi.

"İlk duyacağınız ses telefonu eden kişi," dedi. "Stillwater'lerin evinde telefonu açan kişi başta hiç konuşmuyor:

"Alo? Anne? Baba?"

"Onlara kendini nasıl sevdirdin?'

Spicer bandı durdurdu. "Telefondaki ikinci ses bu, Alfie."

"Her ikisinin sesi de Alfie'ninkine benziyor."

"Diğeri Stillwater. Şimdi yine Alfie konuşuyor."

"Sakın onlara el süreyim deme, ulan orospu çocuğu. Sakın onlara dokunayım deme."

"Bana ihanet ettiler."

"Annem ve babamla konuşmak istiyorum."

"Onlar benim annemle benim babam."

"Telefona ver onları."

"Daha fazla yalan söyleyebilmen için mi?"

Tüm konuşmayı dinlediler. Aynı insanın kendi kendine konuşması gibi olduğundan ürkütücüydü. Daha da kötüsü, kendi adamları sadece kaçak değil, aynı zamanda deliydi de.

Band sona erince Oslett, "Demek Stillwater babasının evine uğramamış," dedi.

"Öyle anlaşılıyor."

"O zaman Alfie evi nasıl buldu? Ve neden gitti oraya? Neden sadece Stillwater'le değil de, Stillwater'in ana babasıyla da ilgilendi?"

Spicer omuzlarını silkti. "Eğer yakalamayı başarırsanız bunu kendisine sorarsınız."

Oslett bu kadar yanıtsız soruyla karşı karşıya kalmış olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Kontrolü kaçırmış olduğunu hissetmesine neden oluyordu bu durum.

Eve ve araba izlerine baktı. "Alfie artık orada değildir."

"Stillwater'in peşine düşmüştür," dedi Spicer.

"Telefon nereden edilmiş?"

"Hücresel bir telefonmuş."

"Ama izlenmesi mümkün, değil mi?" diye sordu Oslett.

Spicer ekrandaki üç sıra rakamı gösterdi. "Uydu tesbiti yapıldı."

"Onlar benim için sadece sayılar."

"Bu bilgisayar harita üstündeki yerini de işaretleyebilir. Sinyal kaynağının otuz metre yakınına kadar."

"Bu ne kadar sürer?"

"En fazla beş dakika."

"Güzel. Sen onunla uğraş, biz de eve bir bakalım."

Oslett'le Clocker kırmızı kamyonetten indiler.

Karlı sokakta karşıya geçerlerken Oslett meraklı komşular tarafından görülmeye artık aldırış etmiyordu. Her şey açığa çıkmıştı artık ve herhangi bir parçasını kurtarmaya imkân yoktu. Kendisi, Clocker ve Spicer on dakikaya kadar ölülerini alıp oradan uzaklaşacaklardı ve ondan sonra kimse orada olduklarını ispatlayamayacaktı.

Stillwater'lerin verandasına girdiler. Oslett kapı zilini çaldı. Karşılık veren olmadı. Bir daha çalıp kapıya yüklendi. Kapı açıktı.

Karşıdan bakan olursa Jim ya da Alice Stillwater'in kapıyı açıp kendilerini içeri aldığını sanacaktı.

Clocker içeri girince kapıyı kapattı ve omzundaki kılıftan Colt Magnum'unu çekti. Bir an durup sessiz eve kulak verdiler.

Oslett adamlarının orada olmadığından eminse de, "Sakin ol, Alfie," diye seslendi. Emrine gerekli yanıtı alamayınca daha yüksek sesle bir daha tekrarladı.

Sessizlik.

Ölü çifti girdikleri ilk odada buldular. Stillwater'in annesiyle babası. İkisi de yazara benziyorlardı... ve tabii, Alfie'ye.

Evi araştırmaya başladıklarında ilginç tek şeye çamaşırlıkta rastladılar. Oda benzin kokuyordu. Yerdeki bez parçaları, huni ve yarısı boşalmış deterjan kutusundan Alfie'nin ne yaptığı açıkça belli oluyordu.

Oslett, "Bu kez hiçbir şeyi şansa bırakmıyor," dedi. "Savaştaymış gibi gidiyor Stillwater'in üstüne."

Onu durdurmaları gerekiyordu, hem de hiç zaman kaybetmeden. Stillwater'in ailesini ya da sadece yazarı öldürdüğü takdirde pek çok soruyu yanıtlayacak olan cinayet intihar senaryosunun uygulanması olanaksız olurdu. Ve Alfie hayalindeki o ateşli gösteriyi gerçekleştirirse dikkatleri o kadar çok üstüne çekecekti ki, varlığını gizlemek ya da onu eski haline sokmak imkânsız olacaktı.

"Lanet olsun," diye söylendi Oslett.

Clocker sanki bilerek sinir bozmak istermiş gibi, "Psikopat benzerler hep başa dert olurlar," dedi.

●

4.

Paige sıcak kakaosunu yudumlayarak pencerenin önünde nöbete geçti.

Marty oturma odasının yerinde bağdaş kurmuş, Charlotte ve Emily ile bir kâğıt oyunu oynuyordu. Paige hiç bu kadar cansız ve gürültüsüz bir oyun görmemişti. Üçünün de yüzleri asıktı, sanki oyun oynamıyorlar da, Tarot kâğıtlarıyla fal açıyor ve kötü haberler alıyorlardı.

Paige dışardaki karlı güne bakarken birden Marty ile ikisinin aynı anda evde beklemelerinin doğru olmayacağını düşündü. Pencereden dönerek, "Bu iş yanlış," dedi.

"Yanlış olan ne?"

"Ben dışarı çıkıyorum."

"Neden?"

"Şu ilerde ağaçların altındaki kayalar var ya, onların arkasına yatarsam yolu görebilirim."

Marty elindeki kâğıtları bıraktı. "Bunun ne yararı olur ki?"

"Ön taraftan gelirse ki, ikimiz de öyle yapacağına inanıyoruz o zaman eve gelmek için benim yanımdan geçecektir. Ben de herifin başına arkadan iki el ateş ediveririm."

Marty ayağa kalkıp başını salladı. "Hayır, bu çok riskli olur."

"İkimiz de burada kalırsak, bir kaleyi savunmaya çalışmak gibi olacak."

"Kale fikri bence hiç de fena değil."

"Eski Batı'da kaleyi savunan süvarilerin filmlerini hatırlıyor musun? Kale ne kadar güçlü olsa da, kızılderililer sonunda içeri giriyorlardı."

"O filmlerde olur."

"Olabilir, ama o da aynı filmleri görmüş olabilir. Buraya gel." Marty pencerenin yanına gelince Paige çamların gölgesinde güçlükle seçilen kayaları gösterdi. "Mükemmel bir yer."

"Hoşuma gitmedi."

"İşe yarar ama."

"Hoşlanmadım."

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Tamam, haklısın belki, ama yine hoşuma gitmiyor."

"Ben dışarı çıkıyorum."

Marty karısının gözlerinde fikrini değiştirmesi için kullanabileceği korku izlerini aradı.

"Kendini bir serüven romanı kahramanı sanıyorsun, değil mi?"

"Hayalimi çalıştırmama sen neden oldun."

"Ağzımı açmasaydım keşke." Marty uzun uzun gölgeler içindeki kayalığa baktı. Sonra içini çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Ama oraya ben gideceğim. Sen burada, kızların yanında kalacaksın."

Paige başını salladı. "Ne yazık ki, bu mümkün değil."

"Bana feminist ayakları yapma şimdi."

"Öyle bir şey yapıyor değilim... onun psişik hedefi sensin."

"Eee?"

"Senin nerede olduğunu sezebiliyor ve bu yeteneğinin gücüne göre kayaların ardında olduğunu da anlayabilir. Seni burada hissetmeli ki, eve doğru gelsin ve benim de yanımdan geçsin."

"Belki seni de sezebiliyordur."

"Şimdiye kadar olan belirtilerden bunu sadece senin üzerinde kullanabildiği anlaşılıyor."

Marty'nin karısı için duyduğu korku yüzünün hatlarına kazınmış gibiydi. "Bu işten hiç hoşlanmadım."

"Bunu söylemiştin zaten. Ben gidiyorum."

●

5.

Oslett ile Clocker, Stillwater'lerin evinden çıkıp karşıya geçerlerken Spicer de kırmızı gözetleme kamyonetinin direksiyonuna geçmişti.

Rüzgâr artmış, kar gökten eğik bir açıyla hızla iniyordu.

Günün sona ermesine daha bir iki saat olmasına rağmen Spicer gözlüğünü yine takmıştı.

Sarı ya da başka renk olan gözleri yine örtülüydü.

Spicer, Oslett'e, "Ben bunu buradan götürüp ilçe sınırı dışına çıkardıktan sonra merkeze telefon edip cesetleri almaları için adam göndermelerini isteyeceğim," dedi.

"Çiçekçinin kamyonetindeki adam ne olacak?"

"Onlar da kendi çöplerini kendileri kaldırsınlar."

Spicer, Oslett'e bilgisayardan çıkma bir harita uzattı. Bu, Martin Stillwater'in telefon ettiği yerin bilgisayarca saptanmış noktasıydı. Üstünde sadece birkaç yol işaretlenmişti. Oslett kâğıdı cebine soktu.

"Birkaç mil uzakta," dedi Spicer. "Explorer'le gidersin." Kamyonetin motorunu çalıştırdı, kapıyı kapattı, fırtınaya doğru sürdü.

Clocker, Explorer'in direksiyonuna geçmişti. Egzostan dumanlar çıkıyordu.

Oslett onun yanına oturdu, haritayı cebinden çıkardı. "Gidelim haydi. Zamanımız çok azaldı."

"Sadece insani ölçülere göre," dedi Clocker. Kaldırımdan uzaklaşıp silecekleri çalıştırdı.

"Kozmik görüş açısından zaman sonsuz miktarda olan tek şey olabilir."

6.

Paige kızları öperek cesur olmaları ve babalarının söylediklerini yapmaları için uyardı.

Onları bırakıp kendisini bekleyen belirsizliğe doğru gitmek yaşamı boyunca yapmış olduğu en güç şeylerden biriydi. Korkmuyormuş gibi davranmak, onlara cesaret arayışlarında yardımcı olmaksa daha güçtü.

Paige kapıdan çıkınca Marty onunla birlikte yürüdü. Rüzgâr verandanın merdiven başındaki kapısını sarsıyordu.

"Bir yol daha var," dedi. "Eğer herifi ben çekiyorsam, o zaman belki de en iyisi benim buradan çekip gitmem ve onu sizden olabildiğince uzaklaştırmamdır."

"Unut bunu."

"Ama sen ve kızlar için endişe etmezsem belki de onunla başa çıkabilirim."

"Ya seni öldürürse?"

"O zaman hiç olmazsa hepimiz ölmeyiz."

"Bir daha bizi aramaz mı dersin? Senin yaşamını istediğini unutma. Senin yaşamını, senin karını, senin çocuklarını."

"Ama beni öldürür ve senin peşine düşerse, senin de onu öldürme şansın olabilir."

"Öyle mi? Ya bana yaklaşmasından önce elimde kalan o kısacık fırsat anında gelenin sen mi, yoksa o mu olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Bunu anlayamazsın, doğru."

"O yüzden benim dediğim gibi yapacağız."

"O kadar güçlüsün ki."

Marty karısının kalbinin nasıl gümlediğini, içinin erir gibi olduğunu, kupkuru ağzındaki hafif madenimsi korku tadını bilemezdi. Bir an için kucaklaştılar.

Paige, Mossberg'i alıp kapıdan çıktı, merdivenden indi, arkasına bakmadan BMW'nin yanından geçti. Kocasının korkusunun derinliğini farkedip onu zorla eve çekeceğinden endişe duyuyordu.

Marty'ye gösterdiği kayalık evle karayolunun tam ortasında, evlerinin önündeki araba yolundan on metre kadar yüksekteydi. Paige yüksek taşların arkasına yürürken birden Marty'nin benzerinin orada olduğu ve evi yüksekten gözlediği duygusuna

kapıldı. Hedefine üç metre kala çam iğneleri üzerinde hafifçe kayarak durdu.

Eğer gerçekten oradaysa geldiğini görmüştü ve onu istediği an öldürebilirdi. Hâlâ yaşıyor olması adamın orada olmadığını gösteriyordu. Ancak yine yürümeye çalışırken derin bir okyanus çukuruna düşmüş de, üzerine bastıran koskoca denizin direncine karşı koymaya çalışıyor gibiydi.

Kalbi gümleyerek yarım ay biçimindeki kayalığın arkasına geçip gölgelerin arasına süzüldü.

Adam kendisini bekliyor değildi.

Paige karınüstü uzandı. Sarı saçlarını örten başlığıyla lacivert kayak ceketi içinde gölgeler ve kara taşlar arasında görünmez olduğunu biliyordu.

Kayaların arasındaki yarıklardan başını görünecek kadar kaldırmadan tüm araba yolunu görebiliyordu şimdi.

Ağaçların oluşturduğu sığınağın ötesinde fırtına tam bir tipiye dönüşmüştü. iki ağaç dizisi arasındaki araba yoluna yağan sanki kar değildi de, bir cavlanın köpüklü yüzü gibiydi.

Kayak ceketi vücudunun üst kısmını sıcak tutuyor, ama blucini üzerinde yattığı taşın soğukluğunu olduğunu gibi içine geçiriyordu. Vücut sıcaklığı uçup giderken dizleri ve eklemleri ağrımaya başladı. Üzerinde hava geçirmez kayak pantolunu olsaydı çok daha iyi olacaktı, oraya en azından bir battaniyeyle gelmesi gerektiğini şimdi anlıyordu.

Giderek kasırgaya dönüşmekte olan rüzgarın altında çam ağaçlarının en yüksek dalları yüzlerce paslı menteşe üzerinde dönen kapılar gibi gacırtılar çıkarıyordu. Çam dalları bile rüzgarın artan uğultusunu kesemiyordu.

Günün son saatinin azalan ışığı bir kış havuzu buzunun çelik rengini almıştı.

Her görüntü ve ses soğuktu, granitten içine işleyen soğukluğu daha da arttırıyor gibiydi.

Isınmak için eve dönme ihtiyacına boyun eğene kadar orada ne süre kalabileceğini düşündü.

Tam o anda lacivert bir Jeep steyşin araba karayolundan çıkıp toprak yola saptı. Bu, Marty'nin babasının Jeep'ine benziyordu.

Reosta yedi derecede. Kar bulutları arasından geçerek, gitgide yükselen kar örtüsü altında her an biraz daha belirsizleşen yol üzerinde, farlarıyla önünde giden herkese, hatta kar temizleme araçlarına bile yolundan çekilmeleri için işaret vererek Mammoth Lakes'den güneye iniş. Sola sap. Daha dar bir yol. Yokuş yukarı. Ağaçlı yamaçlar. Sağda uzun bir dikenli tel. Daha değil. Biraz ilerde. Yaklaştı. Az kaldı.

Dört yangın bombası yanındaki koltuğun önünde yerde. Şişelerin birbirlerine çarpmamaları için araları katlanmış gazete kâğıtlarıyla beslenmiş.

Bez fitillerden benzin kokusu yükseliyor. Yok edişin parfümü.

Sahte babanın mıknatısı çekimiyle yönlendirilerek direksiyonu birden sağa kırıp karlar altında yarı yarıya gizlenmiş bir yola giriyor. Mümkün olduğu kadar fren yapmıyor, Jeep ancak yolu bulduğunda ve arka tekerlekler kayarak dönerken ayağını gaz pedalına götürüyor.

Tam karşısında, yüz metre kadar ilerde bir ev var. Pencerelerde hafif ışıklar. Çatısı karla örtülü.

BMW'yi görmemiş olsa bile avını bulduğunu anlayacak. Sahtekârın lanetli mıknatısı gücü kendisini ileri çekiyor.

Evi ilk gördüğünde, sonuç ne olursa olsun, cepheden saldırıya karar veriyor. Anası ve babası ölmüş, karısıyla çocukları da herhalde çoktan ölmüşlerdir, adını ve anılarını çalmış olan

uzaydan gelen yaratıklar onların kimliklerine girmişler. Öfkeyle için için kaynıyor, nefreti fiziki bir acı olacak kadar yoğun, kalbi alev alev yanıyor ve sadece adaletin bir an önce yerini bulması çok ihtiyacı olan rahatlamayı getirecek.

Ayağını gaz pedalına bastırıyor.

Jeep ileri fırlıyor.

Ağzından vahşi bir öfke ve intikam çığlığı fırlarken zihni reostayı üç yüz altmış dereceye çeviriyor.

Karların arasından birden parıldayan farlar yağan karlan ilk deldiği anda Marty ön penceredeydi ama o ilk anda ışığın nereden geldiğini görememişti. Araç yokuş yukarı çıktığı için ağaçların ve yol kenarındaki çalılıkların ardındaydı. Sonra birden göründü. Bir Jeep. Son hızla araba yoluna dönüyor, boşa dönen arka tekerlekleri ardında kar ve çamur bulutları fışkırmakta.

Marty bir an sonra daha önce karşılaştığından çok daha güçlü ama değişik nitelikte acımasız bir psişik dalganın altında kaldı. Bu öteki seferlerde olduğu gibi sadece araştırıcı bir güç değil, kendisini düşmanının zihnine yerleştiren kapkara, sınırsız ve çıplak bir duygu patlamasıydı.

Bu telepatik ilişki süresince Marty cehennemin en derin kuyularından birine atıldığını hissetti. Bağlantı üç dört saniyeden fazla sürmediği halde, ona sonsuz gibi gelmişti.

Sonunda kesildiğinde elleriyle şakaklarına bastırdığını, ağzının sessiz bir çığlıkla açılmış olduğunu farketti.

Güçlükle soluk alarak tepeden tırnağa kadar ürperdi.

Motor gürültüsü dikkatini yeniden pencerenin dışındaki güne çevirmesinde yardımcı oldu.

Jeep steyşin araba yokuştan yukarı eve doğru hızlanıyordu.

Belki de Öteki'nin umursamazlık ve çılgınlığının derecesini yanlış değerlendiriyordu, ama onun zihnine girmişti ve ne olacağını biliyordu. Hemen arkasına, kızlara döndü.

"Kaçın!" dedi. "Arka kapıdan çıkın! Çabuk!"

Charlotte ile Emily hâlâ sürdürdükleri kâğıt oyununu bırakıp ayağa fırladılar ve Marty'nin uyarısının sonunu beklemeden mutfağa koştular.

Marty de arkalarından koştu.

Zihninden aynı anda bir başka strateji de geçmekteydi: odada kal, Jeep'in verandada sıkışıp evin duvarına kadar erişemeyeceğini umut et, çarpmadan sonra dışarı koş ve herifi direksiyonun ardından inmeye vakit bulamadan öldür.

Ve bir an sonra da bu stratejinin ikinci olası sonucu: Jeep verandayı aşıp duvara çarpıyor, duvarı oluşturan ahşap kirişler kırılıyor, çatı çöküyor, ya ölüyor ya da bacakları molozlar arasında sıkışıp kalıyor.

O zaman çocuklar tek başlarına kalırlardı. Bunu göze alamazdı.

Dışarda motor uğultusu yaklaşıyor.

Charlotte kapının sürgüsünü çekerken çocuklara yetişti. Kızın başı üzerinden uzanıp sürgüyü çekti.

Motorun çığlığı dünyayı dolduruverdi birden, bir motor uğultusun dan çok Jurassic Park'tan çıkma dev bir hayvanın vahşi çığlığı gibi.

Beretta. Telepatik bağlantı ve Jeep'in üzerlerine gelmesi sırasında tabancayı unutmuştu.

Beretta oturma odası sehpası üzerindeydi.

Onu alacak zamanı yoktu.

Charlotte kapı kolunu çevirdi. Rüzgâr kapıyı kızın elinden kaptığı gibi yüzüne çarptı.

Charlotte yere düştü.

Ve o anda evin ön tarafından bomba patlaması gibi bir gürültü oldu.

Büyük steyşin araba Paige'in saklandığı yerin yanından öylesine hızlı geçmişti ki, onun park etmesini bekleyip, bir roman kahramanı gibi gizlice arkasından dolanmaya fırsatı olamayacağını anlamıştı. Adam oyunu kendi kurallarına göre oynuyordu, bu da kuralsızlık ve hareketlerinin önceden kestirilemeyeceği demekti.

Paige ayağa fırladığında Jeep'in eve varmasına otuz metre kalmıştı. Ve giderek hızlanıyordu.

Paige soğuktan katılaşmış bacaklarına kramp girmeyeceğini umarak kayalardan aşağı atladı. Ağaçların altında kalarak yola paralel koşmaya başladı.

BMW evin tam önünde değil de, sola doğru park etmiş olduğundan Jeep veranda basamaklarına doğru ilerlemekteydi. Yerdeki bir parmak kar arabayı yavaşlatmaya yeterli değildi. Kar örtüsü altındaki toprak da kışın ilerki aylarında olacağı gibi donmuş olmadığından tekerlekler toprakla gereken sürtünmeyi sağlıyordu.

Sürücü gaz pedalına sonuna kadar basmış gibiydi. İntihara kararlı görünüyordu. Ya da kendisine bir şey olmayacağından emindi.

Jeep'in sol ön tekerleği beton veranda basamaklarına çarpıp sanki bir rampadan çıkıyormuş gibi eve doğru yoluna devam ederken Paige evden otuz metre kadar uzaktı. Ön sağ tekerlek bir an havada döndü, sonra ön tampon tel kapıyı parçalarken verandanın zeminine çıktı.

Paige verandanın ağırlık altında çökmesini bekliyordu. Ancak sol arka tekerlek üç basamağı aşarken Jeep havada uçar gibiydi.

Uçuyor. Tel kapıyı ve çerçeveleri sanki örümcek ağından yapılmışlar gibi parçalayarak uçuyor.

Dosdoğru kapıya. Bir havan mermisi gibi. iki tonluk bir mermi. Gözlerini kapatıyor. Ön cam parçalanabilir.

Kemikleri sarsarı bir çarpma. ileri fırlıyor. Emniyet kemeri kendisini geri çekiyor. Soluğunu bırakıyor, göğsünde bir sancı dalgası dolanıyor.

Kırılan tahtalar, parçalanan kirişler, kapının paramparça oluşu. ileri doğru hareket kesiliyor sonra, Jeep yere konuyor.

Gözlerini açıyor.

Ön cama bir şey olmamış.

Jeep oturma odasında şimdi, karşısında bir kanepe ve devrilmiş bir iskemle var. Ön tekerlekler kırılan döşemenin arasına düştüğü için Jeep öne meyletmiş.

Jeep'in kapıları serbest. Emniyet kemerini çıkarıp sağ elinde 38'lik tabancalardan biriyle dışarı çıkıyor.

Başı üstünde bir çatırtı duyunca yukarı bakıyor. Tavan kirişleri kırılmış, çatı bel vermiş ama dayanacak gibi. Yarıklar arasından toz gibi kar ve kurumuş çam iğneleri yağıyor.

Yer cam kırıklarıyla kap. Kapının iki yanındaki camlar parçalanmış.

Bu yıkım onu heyecana boğuyor. Öfkesini körüklüyor.

Oturma odası boş. Kemerli kapıdan mutfağın büyük bir kısmı görülüyor. Orada da kimse yok.

Oturma odasıyla mutfak arasındaki geniş koridorda iki kapı var. Biri sağa biri sola açılıyor.

Sağ kapıya doğru yürüyor.

Sahte baba kendisini orada bekliyorsa kapıyı açmak bir yaylım ateşi başlatacak.

Mümkün olursa yaralanmak istemiyor. Bu işi hemen bugün, burada bitirmek istiyor.

Gece geliyor. Bir saatten az var karanlığın çökmesine. Gördüğü filmlerden bu tür şeylerin hep geceleri yapıldığını biliyor.

Uzaylıların saldırıları, mikrop şırınga edilmesi, biçim değiştiricilerin, ruh hırsızlarının ve kan içen şeylerin saldırıları ya gece yapılır, ya dolunay olduğunda ya da hiç ay olmadığında, ama hep geceleri.

Bir kenarda kendini güvenceye alıp kapıyı açmak yerine tam önünde durup ateşe başlıyor.

Kapı masif ahşaptan değil, içi köpüklü suntadan ve mermiler iri iri delikler açıyor.

Odadan çığlık sesleri gelmiyor. Son el ateş ettikten sonra bile tek ses yok.

Tabancayı yere atıp ceketi altındaki omuz kılıfından ikincisini çekiyor.

Kapıyı bir tekmede açıp tabancayı önünde tutarak hızla içeri dalıyor.

Bir yatak odası. Boş.

Giderek artan tatminsizlik öfke alevlerini körüklüyor.

Koridora dönüp öteki kapalı kapının önünde duruyor.

Verandada uçarak evin kapısına çarpan Jeep'i gören Paige bir an için olduğu yerde durdu.

Olay kendi gözlerinin önünde yer aldığı ve bunun gerçekliği konusunda hiçbir kuşkusu olmadığı halde, çarpmada bir düşün gerçekdışı niteliği vardı. Steyşin araba inanılmaz kadar uzun bir an havada kaldı, tekerlekleri dönüyor ve verandanın üzerinde uçuyor gibiydi.

Sanki ev duvarından içeri bir hayalet gibi süzülecek, hiç varolmamış gibi ortadan kaybolacaktı. Kapının yıkılması gürültülüydü ama bu yine de bir filmde olsaydı, çıkacak gürültünün yansı kadar bile fazla değildi. Ve gürültünün hemen ardından fırtınanın sesi yine güne hakim olmuştu; sade rüzgârın uğultusu ve sessiz bir sel gibi akan karlar.

Çocuklar.

Paige hayalinde duvarın çocukların üstüne yıkıldığı ve ardından da Jeep'in uçtuğu görüntüsü belirdi.

Ne yaptığının farkında olmadan eve doğru koşmaya başladı.

Tüfeği iki eliyle tutuyordu, parmağı tetikteydi. Yapması gereken tek şey durmak, namluyu hedefe çevirmek ve tetiği çekmekti. Daha önce silahı doldururken namluya bir kurşun sürmüştü.

Ağaçlar arasında yola fırladığında ve evle arasında sadece on metre kalmışken içerden silah sesleri geldi. Arka arkaya beş el ateş. Sesler Paige'i durduracağı yerde olanca hızıyla koşmasını sağladı.

Veranda basamaklarına vardığı anda karda kaydı ve bir dizi üstüne düştü.

Ancak sendelememiş olsaydı o hızla ya verandada ya da evin içinde olacaktı. O bir anlık duraklama sırasında Charlotte evin arkasından ortaya çıktı. Marty ile Emily hemen arkasından el ele koştular.

Koridorun sol tarafındaki kapıya önce üç el ateş ediyor, sonra bir tekmede ardına kadar açıyor ve boş bir yatak odasıyla daha karşılaşıyor.

Dışarda bir araba kapısının çarpılma sesi.

Marty direksiyona geçip bir eliyle anahtarları ararken kapıyı açık bırakmıştı. Hazır olana kadar kapılarını çarpmamaları için kızları uyarmayı unuttuğundan kapının sesi çevredeki ağaçlar arasında yankılandı.

Paige henüz BMW'ye binmemişti. Açık kapının önünde durmuş silahı elinde hazır bir durumda eve bakıyordu.

Kahrolası anahtarlar neredeydi?

Marty öne eğilip elini koltuğun altına uzattı.

Marty'nin parmakları anahtarlara değdiğinde Mossberg'in gümbürtüsü duyuldu. Marty başını kaldırırken evden karşılık

verildi, kurşun Paige'in yanından geçti, açık kapıdan girip yüzünün bir karış ilersindeki gösterge tablosuna saplandı. Parçalanan bir göstergenin plastiği üzerine yağdı.

"Yatın!" diye bağırdı Marty arka koltuktaki kızlara.

Paige bir daha ateş etti. Evden yine karşılık verildi.

Öteki ön kapının olduğu boşlukta durup elini uzatarak bir el ateş etti. Sonra belki de tabancayı doldurmak için oturma odasına daldı.

Tüfek adamın daha fazla yaklaşmasını önleyecekse de, olağanüstü yenilenme yeteneği göze alındığında, mesafe ciddi bir yara almasını önlemeyecek kadar uzaktı. Oysa kendi tabancası o mesafeden çok etkiliydi.

Marty anahtarı kontağa soktu. Motor çalıştı. Elfrenini boşa alıp vitese geçirdi.

Paige arabaya binip kapıyı kapattı.

Marty arka camdan geriye baktı, evin önünden geçerek geri gitti, sonra direksiyonu çevirdi.

"Geliyor!" diye bağırdı Paige.

Marty hâlâ geri geri gitmekteyken ön camdan bakınca Öteki'nin verandadan aşağı atlayıp koşmakta olduğunu gördü. iki elinde ağızlarında yanan fitiller olan iki şarap şişesi vardı.

Şişeler her an elinde patlayacak gibiyseler de adamın kendi güvenliğini düşünen bir hali yoktu. Yüzündeki vahşi ve neredeyse sevinçli ifadeden sanki sadece bu an için doğmuş olduğu çıkarılabilirdi. Adam yerde kayarak durdu, sağ kolunu top atmaya hazır bir beyzbolcu gibi kaldırdı.

"Haydi!" diye bağırdı Paige.

Marty gaza bastı.

Arka pencereden değil de artık dikiz aynasından bakıyordu yoldan çıkıp ağaçlara ya da kayalara çarpmamak için. İlk şişenin

karlar arasında bir yay çizerek BMW'nin ön tamponuna çarptığını hissetti. Şişenin içindekiler yere saçıldı, karlar alev aldı.

İkinci şişe kaputa, ön camın bir karış ötesine, Paige'in tam önüne isabet etti. Şişe parçalandı, içindeki sıvının bir kısmı cama döküldü ve bir an önlerinde sadece alevleri görebildiler.

Birbirlerine sarılmış olan kızlardan bir korku çığlığı yükseldi.

Marty hızla geriye doğru gitmek dışında onlara güven verecek hiç bir şey yapamazdı.

Kaputun üstündeki alevlerin camı patlatmadan kendiliğinden söneceğini umabilirdi ancak.

Karayoluna çıkan yolun üçte ikisini almıştı. Hızlandı. Yola yüz metre kalmıştı.

Ön camdaki alevler bir an sonra söndüyse de, kaputtan yan çamurluğa akan benzin boyayı tutuşturmuştu.

Marty alevler ve kara dumanlar arasından Öteki'nin kendilerine doğru koştuğunu gördü.

Araba kadar hızlı değildi, ama yavaş da sayılmazdı.

Paige ceketinin cebinden iki mermi çıkarıp harcadıklarının yerine şarjöre yerleştirdi.

Altmış metre.

Elli.

Kırk.

Marty yokuş aşağı giderken ağaçlar yüzünden arkasını göremiyor yoldan geçmekte olan bir araca çarpmaktan korkuyordu. Ama hızını kesmeye de cesareti yoktu.

BMW motorunun homurtusu silah sesini duymasına engel oldu. Dikiz aynasının altında, Paige ile kendisinin ortasında ön camda bir delik belirdi. Bir an sonra ikinci bir kurşun birincinin yarım karış yanında bir delik daha açtı. Paige'in vurulmamış olması bir mucizeydi.

İkinci delikle birlikte camın üstünde örümcek ağı gibi çizgiler belirdi, cam süt rengini aldı.

Toprak yoldan karayola geçiş düz değildi, yola çıkarken yerlerinden fırlayacak kadar zıpladılar, cam iri parçalar halinde arabanın içine dağıldı.

Marty direksiyonu sağa çevirdi, arabanın önü yolun ilersine döndüğü anda frene bastı.

Kaputun boyasını kemiren alevler arabanın içine girmedi.

Bir kurşun madene çarpıp sekti.

Arabayı geri vitesten çıkardı.

Yan camdan Öteki'nin araba yolunun on beş metre berisinde bacaklarını iki yana açmış, tabancasını iki eliyle kavrayarak durduğunu gördü.

Marty gaza basarken kapısına, camın altına bir kurşun daha İsabet etti ama kapıyı delip içeri girmedi.

BMW yokuş aşağı uzaklaşırken Öteki arkasından koştu.

Rüzgâr çoğunu sağa doğru savuruyorsa da, duman birden fazlalaştı, rengi koyulaştı ve kendilerini rahatsız edecek kadar arabaya doldu. Paige öksürmeye başladı, arka koltuktan aksırma sesleri geliyor, Marty önündeki yolu göremiyordu.

Paige rüzgârın uğultusunu bastıran bir sesle, "Lastik yanıyor!" diye bağırdı.

Yokuşun iki yüz metre kadar altında yanan lastik patladı, BMW kontroldan çıkıp karla kaplı asfaltta kaydı. Marty direksiyonu çevirerek arabayı kayma yönüne doğru çevirdiyse de uygulamalı fizik yasaları bu kez işe yaramadı. Araba yüz seksen derece dönerken aynı anda sağa doğru kaydı ve ancak yoldan çıkıp kenardaki çelik tel örgüden çite çarparak durdu.

Marty arabadan indi. Arka kapıyı açıp içeri uzandı, korkmuş olan kızların emniyet kemerlerini çözdü.

Öteki'nin gelip gelmediğine bakmamıştı bile; geldiğini biliyordu. Bu herif onu öldürene kadar bu işten vazgeçmeyecekti, hatta belki de öldükten sonra bile.

Marty, Emily'yi arka koltuktan çıkarırken Paige de, kendi kapısı telörgüye yaslandığı için sürücü kapısından çıktı. Koltuğun altından para zarflarını alıp ski ceketinin içine soktu.

Fermuarını kapatırken yokuşun yukarsına baktı.

"Kahrolsun!" dedi ve aynı anda tüfeğin gümbürtüsü duyuldu.

Mossberg bir daha ateş ederken Marty, Charlotte'u da dışarı çıkardı. Tabanca sesi de duymuştu ama herhalde kurşun epey açıklarından geçmiş olmalıydı.

Kızları arkasında ve yanan arabadan uzak tutarak yokuşun üstüne baktı.

Öteki hâlâ küstah bir tavırla yüz metre ilerde yolun ortasında duruyordu. Aralarındaki mesafeye, rüzgârın şiddetine ve belki de ciddi bir yaradan çabuk kurtulma yeteneğine güvenerek tüfekten korunabileceğine inanıyordu. Marty'nin boyundaydı, ama o kadar uzaktan bile kara ve meşum bir hayalet gibi hepsinden iri görünüyordu. Adam umursamaz bir tavırla tabancasını açıp boş kovanları karların üstüne boşalttı.

Fırsattan yararlanıp tüfeğinin şarjörüne ilave mermi dolduran Paige, "Dolduruyor," dedi.

"Gidelim buradan haydi."

"Nereye?" Marty çaresizlik içinde çevresine bakındı.

Bir yerden bir araba gelmesini istedi.

Ama sonra bundan hemen vazgeçti. Öteki'nin kendisine engel olmaya kalkışacak herkesi öldüreceğini biliyordu.

Rüzgâra doğru yokuş aşağı koşarken bundan sonra ne yapabileceklerini düşündüler.

Marty çevreye yayılmış olan diğer evlere erişmeye çalışmayı düşünmüyordu bile. Çoğu tatil evleriydi. Bir aralık ayının salı

günü kimse evinde olmazdı. Ve bir rastlantı sonucu biri dolu olsa bile, Marty, Öteki arkasında olduğu için, masumlarının ölümlerini vicdanında taşımak istemezdi.

Karayolunun altında 203 nolu yol vardı. Tipinin bu ilk saatlerinde bile orada trafik olacaktı.

Ortada fazla sayıda tanık olduğu takdirde Öteki hepsini öldüremezdi. Çekilmek zorunda kalacaktı.

Ancak yol da çok uzaktı. Düşmanı uzak tutmak için ateşe devam ettikçe mermileri bitmeden oraya varamazlardı.

Tel örgüdeki bir yarıkla karşılaştılar.

"Buraya gelin," dedi Marty.

"Orası terkedilmiş değil mi?"

"Başka gidecek yer yok."

Marty, Charlotte ile Emily'nin ellerinden tutup kilisenin arazisine girdi.

Tek umudu birinin oradan geçerken yarı yanmış BMW'yi görüp şerife haber vermesiydi.

Rüzgâr arabanın üstündeki alevleri söndürmüşse de, lastik hâlâ yanıyordu ve arabayı görmemek olanaksızdı. Eğer silahlı bir ekip kontrola gelirse ve mücadeleye katılmaya ikna edilebilirse Öteki'nin ne kadar güçlü olduğunu anlayamayacaklarsa da, sıradan insanlar kadar çaresiz de olmayacaklardı.

Paige kısa bir duraklama anından sonra yokuşun başındaki düşmanlarına baktı ve kızların ardından o da tel çiti geçti.

Belindeki torbadan çıkardığı şarjör parmakları arasından kayıp karların içine düşüyor. Bu, gözetleme kamyonetindeki ölünün üstünden aldığı ikinci şarjör.

Eğilip yerden alıyor, ceketinin altındaki kazağın üstüne sürüp kuruluyor. Şarjörü tabancaya takıp sürgüsünü kapatıyor.

Son mermilerini dikkatli kullanmak zorunda. Sahte benzerlerin öldürülmeleri kolay olmayacak.

Artık kadının da sahte baba gibi bir benzer olduğunu biliyor. Uzay yaratığı eti. İnsan değil.

Çok saldırgan, bu onun Paige'i olamaz. Onun Paige'i boyun eğer, senatörün film koleksiyonundaki kadınlar gibi hükmedilmek ister. Kendi Paige'i öldü. Güç de olsa, bunu kabul etmeli artık. Bu karşısındaki, sadece Paige gibi davranan bir şey. Bunu bile iyi başaramıyor. Paige yoksa, sevgili kızları da yok demek. Öylesine sevimli ve inandırıcı derecede insana benzeyen kızları da sahte uzay yaratıkları. Tehlikeli.

Geçmiş yaşamını elde edemez artık. Ailesi yok.

Kapkaranlık bir umutsuzluk uçurumu var altında, ama bunun içine düşmemeli. Tüm insanlık adına zaferi kazanana kadar ya da ölene kadar, mücadeleye devam edecek gücü bulmak zorunda. Kendilerini aynı tehlikeli durumda bulan Donald Sutherland ve Kurt Russell kadar cesur olmalı; kendisi de bir kahraman ve kahramanlar sebat ederler. Dört yaratık tel çitin arasından geçiyorlar. Şimdi tek istediği onları ölü görmek, beyinlerini ortalığa saçmak, kafalarını koparmak, cesetlerini ateşe vermek, bir daha canlanmamaları için gereken her şeyi yapmak. Onlar sadece gerçek ailesinin katilleri değil, aynı zamanda dünya için de bir bela.

Eğer sağ kalırsa bu deneyimin kendisine bir roman malzemesi sağlayacağını düşünüyor. O zaman o açılış cümlesini rahatça geride bırakabilecek, dün beceremediği şeyi yapabilecek.

Karısıyla çocuklarını kaybetmiş olsa da, yaşamının yıkıntıları arasından mesleğini kurtarabilecek.

Koşarak kayarak çitteki o gediğe doğru gidiyor.

Silecekler buza dönüşmekte olan karları güçlükle atıyordu camdan.

Oslett bilgisayarın çıkardığı haritaya bakarak ilerdeki çıkışı gösterdi. "İşte orada, sağda."

Clocker sağ sinyali yaktı.

Terkedilmiş kilise karlar arasında garip bir sisin ortasından parçalanmış açık yelkenleri ve boş güverteleriyle çıkıveren bir hayalet gemi gibi göründü önlerinde.

Marty ilk anda, fırtınanın perdesi ve günün solan ışığı arasında binanın sağlam olduğunu sandıysa da bu izlenimi geçici oldu. Yaklaştıkça çatı kiremitlerinden çoğunun eksikliği göze çarpıyordu. Su olukları kopmuş, bazı parçaları rüzgârda gacırdayarak sallanıyordu.

Camlardan çoğu kırıktı ve bir zamanların o güzelim tuğla duvarlarına şimdi püskürtme boyayla müstehcen şeyler yazılmıştı.

Kuleli ana binanın iki yanında bir binalar dizisi uzanıyordu: idare bölümleri, atelyeler, yatakhaneler, bir yemek salonu. Vecd Kilisesi cemaatinden tarikata girişlerinde tüm dünyevi mallarını kiliseye bağışlayıp sıkı bir disiplin altındaki komünde yaşamaları istenirdi.

Kızların adımlarına uyan bir hızla en yakın olduğu için kiliseye yöneldiler. Mümkün olduğu kadar çabuk gözden kaybolmalıydılar. Öteki kendilerini Marty ile bağlantısı aracılığıyla izleyebilirse de, göremediği takdirde ateş edemezdi.

On iki geniş basamakla kilisenin üç metre yüksekliğinde çifte meşe kapısına varılıyordu.

Hava etkisiyle aşınmış ve çatlamış kapılarda günün erken çöken alacakaranlığında müstehcen yazılar göze çarpıyordu. Biri kapıya memeleri ve bacakarasıyla bir kadın biçimi çizmişti. Onun yanıbaşında bir insan boyunda bir penis resmi yer alıyordu. Kapının üstünde usta bir taşçının elinden çıkmış olduğu anlaşılan kabartma harflerle şu yazı vardı: O BİZİ CENNETE GÖTÜRÜR. Ancak biri yazının üzerine kırmızı püskürtme boyayla PALAVRA diye yazmıştı.

Tarikatın kurucusu bir sahtekâr ve oğlancıydı; ancak Marty, Şeytan'ı izleyen bu sapkın insanlardan çok kiliseyi mahveden Vandallar karşısında dehşete düştü. Sadık tarikat üyeleri ne kadar yanlış olsa da, bir şeye inanmışlar, Tanrı'nın lütfuna değer olma özlemini duymuşlar; feda karlıkları saçma olsa bile inançları için fedakarlıklarda bulunmuşlar, rüyalan trajediyle son bulmuş olsa da, hayal kurmaya cesaret etmişlerdi. Oysa yazıları yazanların nefreti bunların hiçbir şeye inanmayan, hayal kuramayan ve başkalarının ıstıraplarıyla zevk bulan boş insanlar olduğunu gösteriyordu

Kapılardan biri aralıktı. Marty kapıya asılıp çekti. Menteşeler paslı, kapı çarpıktı, ama bir iki karış daha itebilmeyi başardı.

İçeri önce Paige, ardından kızlar girdi.

Marty kendisine isabet eden kurşunun sesini duymadı bile.

Kızların ardından yürüyecekken buzdan bir mızrakla sarsıldı, mızrak sırtının sol üstünden girmiş, kaslarının ve etinin arasından geçip köprücük kemiğinin altından çıkmıştı. Hissettiği soğukluğun yanında kilisenin içini kasıp kavuran fırtına tropik bir esinti gibiydi.

Bir an sonra kapının önündeki karla kaplı taşlar üzerine uzanmıştı ve oraya nasıl düştüğünü bilemiyordu. Neredeyse oraya biraz kestirmek için uzandığını düşünmek üzereydi.

Vurulduğunu ancak Paige kiliseden dışarı fırlayıp yanına çökünce anladı. "Marty, aman Tanrım, vurulmuşsun!" diye bağırdı Paige. Evet, vuruldum elbette, diye düşündü Marty.

Buzdan bir mızrak değil sırtımdan içeri giren o şey.

Paige doğruldu, Mossberg'i kaldırdı. Marty iki el silah sesi işitti. Bu kendisini taşlara seren o sessiz kurşuna hiç benzemeyen bir gürültüydü.

Yenilmez düşmanlarının ne kadar yakına geldiğini görmek için başını çevirdi.

Benzerinin tüfekten yağan kurşunlara aldırış etmeden birkaç adım ötesinde durduğunu göreceğini sanmıştı.

Ancak Öteki kiliseden epey uzakta, Paige'in mermilerinin menzili dışında duruyordu.

Beyazlar arasında kara bir gölge, o çok tanıdık yüz hatları giderek azalan ışıkta seçilmiyor.

Karlar arasında gidip gelerek bir koyun sürüsünü gözetleyen, beklediği anın yaklaştığını bilen bir kurt gibi, dikkatli ve sabırlı.

Marty'yi hareketsiz bırakan buzdan mızrak bir anda bir ateş kamasına dönüştü. Sıcaklıkla birlikte soluğunu kesen bir sancı başladı. Sonunda kurşun yarasının soyut kavramı gerçeğin diline dönüşmüştü.

Paige, Mossberg'i kaldırdı yine.

Marty acıyla birlikte kendine de gelerek, "Kurşunları harcama," dedi. "Onu bırak şimdilik. Ayağa kalkmama yardım et."

Karısının yardımıyla ayağa kalktı.

"Nasıl?" diye Paige kaygıyla sordu.

"Ölecek değilim. Bir daha ateş etmeden içeri girelim."

Marty karısının ardından sadece yarı açık kapıyla, kapının üstündeki kırık camlardan giren solgun ışıkla aydınlanmış olan kiliseye yürüdü.

Kızlar ağlıyorlardı. Charlotte, Emily'den çok ağlıyordu.

"İyiyim, ancak sıyırdı geçti," diye Marty güven vermeye çalıştı. "Üstünde Snoopy'nin olduğu bir band yapıştırdık mı, bir şeyim kalmayacak."

Aslında sol kolu hemen hemen uyuşmuştu. Kolunu pek kullanamıyordu. Yumruğunu sıkamıyordu.

Paige büyük kapıyla pervaz arasındaki elli santimlik açıklığa yaklaşıp Öteki'ne baktı.

Marty kurşunun verdiği zararı anlamak için elini ceketinden içeri sokup sol omzunu yokladı.

En hafif dokunuşunun bile yarattığı alev alev sancıyla çeneleri kasıldı bir anda. Yün kazağı kan içindeydi.

Paige, düşmanları o fırtınada duyamazsa bile, yine de alçak sesle, "Kızları kilisenin gerisine götür," diye fısıldadı. "Tâ öteki uca kadar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben burada beklerim onu."

Kızlar itiraz ettiler. "Yapma, anne. Sen de bizimle gel. Lütfen, anne."

"Ben burada güvenlikteyim," dedi Paige. "İnanın bana. Görmüyor musunuz? Marty herif senin uzaklaştığını hissedince kiliseye gelecektir. Bizim birarada olduğumuzu sanacaktır."

Paige konuşurken Mossberg'in şarjörüne harcadığı iki merminin yerine yenilerini doldurdu.

"Benim burada kendisini beklediğim aklına bile gelmeyecektir."

Marty, Paige'in az önce de evde kayaların arkasına saklanmak için gitmek istediğinde aynı tartışmayı yaptıklarını hatırladı. Planı kusursuz olmasına rağmen başarılı olmamıştı. Öteki onun pusuda yattığının farkında olmadan Jeep'le yanından geçmişti. Eğer arabayla evin içine dalma numarasına kalkışmasaydı Paige onu arkadan bastırıp vurabilirdi.

Ama yine de onu kapının yanında tek başına bırakmak istemiyordu. Fakat tartışacak zaman da yoktu, Paige yarasının çok geçmeden kalan gücünü de alıp götüreceğinden kuşkulanıyordu. Ayrıca, ortaya atacak daha iyi bir planı da yoktu.

Loş kilisede Paige'in yüzünü bile seçemiyordu.

Bunun onu son görüşü olmayacağını umdu.

Marty kızları kilisenin içine çekti. Kilise toz, rutubet ve tarikat üyeleri oradan ayrıldıktan sonra içeri dolan vahşi hayvan kokuyordu.

Kuzeyde sert rüzgâr kırık camlardan içeri kar üflüyordu. Kışın cansız ve buzdan yapılma bir kalbi varsa, bu oradan daha soğuk olamazdı.

"Ayaklarım üşüyor," dedi Emily.

"Şşşt. Biliyorum."

"Benimkiler de," diye fısıldadı Charlotte.

"Biliyorum."

Şikâyet edecek bu kadar sıradan bir şeyleri olması durumlarını daha az ürkütücü yapıyordu.

Paige kapı açılsa bile yine de karanlıkta kalabileceği kadar kenara çekildi. Kapının öte yanında döne döne yağan kar ve solgun gri ışıkta hayaletleri andıran kıpırtılar görüyordu.

Tüfeğini kaldırıp kaldırıp indiriyordu. Çatışmanın başlayacağını sandığı her seferinde soluğu kesiliyordu.

Ama çok beklemedi. Adam üç dört dakika geçmeden çıkageldi ve hiç de Paige'in beklediği gibi tedbirli davranmadı. Marty'nin kilisenin arka tarafına gittiğini hissetmiş olacak, içeri güvenle girdi.

Eşikte, solgun ışığın tam ortasında belirdiği an, Paige göğsünün ortasına nişan aldı. Silah daha tetiği çekmeden titriyordu ve ateş ettikten sonra da geri tepti. Ama Paige hemen bir mermi daha sürüp ateş etti.

Birinci mermi göğsüne saplanmıştı, ikincisi adamdan çok kapıya zarar vermiş olmalıydı ki, adam gerisin geriye dışarı kaçtı.

Paige onu ağır yaraladığını biliyordu, ancak herhangi bir çığlık ya da inleme duymadığı için, basamaklar üzerinde bir ceset görmeye hazır olarak kapıya yaklaştı. Adam yok olmuştu; ama her nedense buna da şaşmadı.

Karda izlerin ardından gidip onu vurmaya çalışabilirdi. Ama onun da kendisi için aynı şeyi düşündüğünden emindi.

Paige, sinirleri bozulmuş bir halde koşarak kiliseye döndü.

Öldür. Öldür Hepsini. Hemen Öldür.

Saçmalar. Boğazında, etine gömülüyor. Boynunun yan tarafında.

Sol şakağına gömülmüş sert parçalar. Sol kulağı parçalanmış, kanlar içinde. Sol yanağında kurşun parçalarından ergenlik çıbanları, çenesinde. Alt dudağı yarılmış. Dişleri çatlamış, kırılmış. Bir sancı varsa da, gözünde fazla bir zarar yok, görüşü normal.

Kilisenin sağ tarafında çömelmiş; ışık o kadar gri ve düz, karlara o kadar karışmış ki, gölgesi yere vurmuyor. Gölgesi yok. Karısı, çocuğu, annesi, babası yok, yaşamı yok, çalınmış, kullanılıp atılmış, bakacak bir ayna yok, varlığını doğrulayacak bir yansıması yok, gölgesi yok, varlık iddiasını destekleyen tek şey kardaki ayak izleri. Görünmeyen Adam'daki Claude Rains gibi, ayak İzleri ve nefretiyle var ancak.

Geçtiği her pencereyi kontrol ederek içeri girmenin bir yolunu arıyor.

Uzun renkli camlı pencerelerin hemen hemen tüm camları kırık, ama çelik çubuklar yerlerinde, Sondan bir önceki pencerenin çelik çerçevesi yok. Pencerenin altı yerden bir buçuk metre yükseklikte. Bir cimnastikçi çevikliğiyle atlayıp pervazın üstünde diz çöküp duruyor. İçerdeki gölgelere bakıyor.

Bir çocuk çığlığı.

Kilisenin yazılarla kaplı duvarları ortasında koşarken Paige kendini tropik iklimde bir yerde sualtında floresan mercanlardan bir mağarada ekvator bitkilerinin tüylü ve parlak yosunları arasında hissediyordu.

Charlotte'un çığlığını duydu.

Ayin yerinin parmaklığına varmış olan Paige geriye döndü. Tüfeği sağa sola çevirerek tehdidin nereden geldiği araştırırken Emily, "Pencerede! Vur onu!" diye bağırınca Öteki'ni gördü.

Gerçekten de güney duvarındaki pencerelerden birinde çömelmişti; solgun ışık ve beyaz kar perdesi önünde yarı insan kara bir gölge. İçeri çekilmiş omuzlar, baş aşağıda, kollar iki yanda, bir maymun sanki.

Paige'in refleksleri hızlıydı. Hiç duraksamadan ateş etti.

Mesafe adamın lehine olmasaydı da, Paige tetiği çektiği anda kıpırdamakta olduğundan, yine bir şey olmayacaktı. Bir kurdun o akıcı zarafetiyle pervazdan yere kayar gibi inmişti.

Saçmalar ona bir zarar vermeden pencere açıklığından geçti ve onu çerçeveleyen sütunlardan sekti.

Adam dört ayak üstünde, kilisenin o koyu gölgelerinin olduğu sıralar arasında kaybolmuştu. Paige onu orada arayacak olursa, kendisini yakaladığı gibi öldürürdü.

Paige ayin yerinin parmaklığını aşıp Marty ile kızlara gitti. Dördü birden arkadaki bir odaya girdiler. Yüksekteki bir pencereden giren belli belirsiz ışıkta odanın kendi girdikleri dışında üç kapısı daha olduğu görülüyordu.

Paige kapıyı kapatıp kilitlemek istedi, ama kilidi yoktu. Odada kapıcın arkasına sürebileceği bir mobilya da yoktu.

Marty öteki kapılardan birini denedi. "Dolapmış."

Charlotte'un açtığı kapıdan içeri rüzgâr ve ve kar dolunca o da onu kapattı.

Üçüncü kapıyı açan Emily, "Merdiven," dedi.

Sıraların arasında. Süzülerek. Dikkatli.

Bir kapının kapandığını duyuyor. Bekliyor. Dinliyor.

Açlık. Sıcak sancı soğuyor. Kanaması sızıntıya dönüşüyor. Şimdi vücudu hasar gören dokuların yenilenmesini kolaylaştırmak için büyük miktarda yakıt talep ederken açlığın pençesinde

kıvranıyor. Vücut yağı ve proteinini parçalanan kan damarlarının onarımı için metabolizmasına kattı bile. Kendisinin üzerinde herhangi bir kontrolü olmadığı metabolizması otomatik olarak çalışarak merhametsizce hızlanıyor. Kendisini diğer insanlardan daha dayanıklı yapan bu nimet çok geçmeden bedelini alacak. Vücut ağırlığı azalacak. Açlık ölümcül yaralar derecesinde bir ıstırap olacak kadar artacak. Açlık bir istek, istek bir ihtiyaç olacak.

Geri çekilmeyi düşünüyor, ama o kadar yakın ki. Çok yakın. Kaçıyorlar. Onun karşısında daha fazla direnemezler. Israr ederse, birkaç dakikaya kadar hepsi ölecek.

Ayrıca, nefret ve öfkesi de açlığı kadar büyük. Sadece aşırı şiddetin getirebileceği o tatlı tatmini özlüyor.

Zihninin sinema perdesinde insanların öldürülme sahneleri geçiyor ardarda; kurşunla parçalanmış kafatasları, vurularak ezilmiş yüzler, çıkartılmış gözler, kesilen boğazlar, parlayan bıçaklar, satırlar, baltalar, kopmuş kol ve bacaklar, yanan kadınlar, bağıran çocuklar, genç fahişelerin morarmış boğazları, asit altında eriyen etler...

Sıralar arasından orta koridora çıkıp çömeliyor.

Duvarlar uzay yaratıklarının hiyeroglifileriyle parıldıyor.

Düşmanın yuvasında.

Yabancı ve uzaylı. Düşman ve insanlık dışı.

Korkusu büyük. Ama bu sadece öfkesini besliyor.

Parmaklıkta bir aralıktan onların ardına sığındıktan kapıya doğru gidiyor.

Balık çorbası kadar açık renk bir ışık döne döne yükselen merdivenlerin yukarsında görünmeyen bir yerden aşağıya sızıyor.

Kilisenin bağlı bulunduğu binalar iki katlıydı. Bu merdivenle başka bir bina arasında bir geçit olabilirse de, Marty nereye git-

tiklerini bilmiyordu. Ve o nedenle de dışarı açılan kapıdan çıkmış olmalarını isterdi.

Kolundaki uyuşukluk kendisini ağırlaştırmıştı; omzunda her an giderek artan sancı ise enerjisini hızla tüketmekteydi. Binanın içi dışardaki dünya kadar soğuksa da, hiç olmazsa rüzgârdan korunmuşlardı. Marty soğuk ve yarası nedeniyle kiliseden çıkabilecek kadar yaşayamayacağını hissediyordu.

Kızlar önünden çıkıyorlardı.

En arkadan gelen Paige merdivenlere açılan kapının kilidi olmadığından çok kaygılıydı.

Basamaklardan geri geri çıkarak arkalarını korumaya çalışıyordu.

Az sonra dış duvara açılmış ve aşağıdaki soluk ışığın kaynağı olan bir pencereye vardılar.

Camın büyük bir kısmı yerindeydi. Yukarı doğru devam eden merdivendeki solgun ışık da herhalde onun gibi bir pencereden geliyordu.

Marty'nin adımları ağırlaşmış, yükseldikçe soluklan sıklaşmıştı. Sanki oksijenin hızla azalmakta olduğu çok yükseklere tırmanıyormuş gibi. Sol omzundaki ağrı giderek şiddetleniyor, midesi daha fazla bulanıyordu.

Lekeli badanalı duvarlar, gri tahta basamaklar ve bulaşık suyu rengindeki ışık kendisine İsveçlilerin umutsuzluk, çaresizlik ve acı kader hakkındaki ellili yıllarda çevirdikleri filmleri hatırlatıyordu. Merdivenden çıkmaya başladığında dış duvardaki trabzana tutunması gerekmemişti.

Şimdiyse bu, vazgeçmesi olanaksız bir koltuk değneği olmuştu. Çok geçmeden giderek titreyen bacaklarına da güvenemeyeceğini ve sağlam sağ koluyla kendini yukarı çekmesi gerektiğini de farketti.

İkinci pencereye vardıklarında önündeki basamakları ve solgun ışığı görünce nerede olduklarını anladı. Çan kulesindeydiler.

Basamaklar onları başka bir binaya girebilecekleri bir geçite götürmüyordu. iki kattan daha yüksekteydiler şimdi. Yukarı doğru her adım bu bir tek seçeneğe daha sıkı olarak bağlanmaktı.

Başı döndüğü için dengesini kaybetmekten korkan Marty sağlam sağ eliyle tutunarak Paige'i belki de geriye dönmelerinin daha iyi olacağı konusunda uyarmak için durdu. Belki de Paige'in merdivenden ters ters çıkması onun içine düştükleri tuzağı farketmesini engellemişti.

Ama daha ağzını açamadan aşağıdaki kapının açıldığını duydu.

Son bilinçli düşüncesi 38'lik tabancasının artık yanında olmadığı oluyor; onu kilisenin önünde kendisine ateş edildiği sırada düşürmüş olmalı, şu ana kadar kaybettiğini de farketmemiş. Ama onu alacak zamanı yok, nerede arayacağını bilse bile. Şimdi tek silahı vücudu, elleri, öldürücü becerileri ve olağanüstü gücü. Vahşi nefreti de bir silah, çünkü bu kendisini her riske girmeye, aşırı tehlikelerle yüz yüze gelmeye, sıradan bir insanı kıpırtısız bırakacak zalim işkencelere dayanmaya yöneltiyor. Ama o sıradan bir insan değil, bir kahraman o, adalet ve intikam, adaletin öfkesi, öldürülmüş ailesinin intikamcısı, bu dünyadan olmayan ve dünyayı kendilerinin yapmak isteyenlerin düşmanı, insanlığın kurtarıcısı o. Varlığının nedeni bu işte. Yaşamının sonunda bir anlamı ve amacı var; dünyayı bu insanlık düşmanı felaketten kurtarmak.

Aşağıdaki kapı açılmadan az önce Paige bu dönerek yükselen merdivenlerin kendisine filmlerde gördüğü deniz fenerlerini hatırlattığını düşünüyordu. Feneri düşününce kilisenin çan kulesinde olduklarını farketti. O sırada aşağıda açılan kapının sesi

duyuldu ve yukarı doğru yollarına devam etmekten başka çareleri kalmadı.

Paige bir an aşağıya inmeyi ve adamı görür görmez ateş etmeyi düşündü. Ama adam ayak seslerini işitince artık iyice karanlık olan odaya çekilebilir ve kendisinin yanlış bir gölgeye doğrulduğu anda üzerine atlayabilirdi.

Paige olduğu yerde onun kendisine doğru gelmesini de bekleyebilir ve gördüğü anda kafasını uçurabilirdi. Ama adam onun beklediğini hisseder de köşeyi döndüğü anda ateş ederse bu daracık yerde isabet ettirmemesi olanaksızdı. Paige tetiği çekemeden ölür ya da düşerken ateş edebilir ve sadece tavana isabet ettirirdi.

Adamın aşağı penceredeki gölgesini ve hızla hareket edişini hatırlayınca Öteki'nin duyularının kendisininkilerden daha keskin olduğu sonucuna vardı. Onu şaşırtacağını umarak beklemek herhalde aptalca bir oyundan başka bir şey olamazdı.

Paige olası durumların en iyisine sahip olduklarına kendini inandırmaya çalışarak yukarı çıkmaya devam etti: sadece daracık bir yaklaşım yolu olan bir düşmana karşı yüksek bir yeri savunmak. Çan kulesinin üst platformu ele geçirilmez bir kale gibi görünüyordu.

Açlıktan kıvranarak, ihtiyaç ve öfkeyle terleyerek, etinden saçma kurşunlarını dökerek adım adım yükseldikçe iyileşiyor ama bunun bir bedeli de var. Vücut yağı azalıyor ve yaraların iyileşmesi karşılığında kas dokularından, hatta bazı kemiklerinden vazgeçmek zorunda kalıyor. Çiğnemek, çiğneyip yutmak ihtiyacıyla dişlerini gacırdatıyor. Isırıp parçalamak, yemek ve durmadan yemek ihtiyacına rağmen içindeki korkunç açlığı dindirecek hiçbir şey yok.

Kulenin üstündeki platformun kapalı yerinin yansı bir sahanlık oluşturuyor. Bir kapı sahanlığın üstü açık bölümüne

açılıyordu. Charlotte ile Emily kapıyı kolaylıkla açıp dışarı çıktılar.

Marty de arkalarından çıktı. Çok bitkindi ama başdönmesi bitkinliğinden de fazlaydı. Önce kapı pervazına, sonra beline kadar çıkan duvarın beton korkuluğuna tutundu.

Rüzgârın etkisiyle kulenin üstünde ısı sıfırın altında beş altı derece olmalıydı. Fırtına olanca şiddetiyle yüzüne çarparken irkildi ve on dakika ya da bir saat sonra ondan ne kadar soğuk olacağını düşünmeye cesaret edemedi.

Paige'in, Ötekini kendilerinden uzak tutacak kadar mermisi varsa da, sabahı sağ çıkaramazlardı.

Hava tahmin raporları doğru çıkar da, fırtına sabaha kesilse bile o zamana kadar Mossberg'le ateş ederek dikkati çekemezlerdi. Rüzgâr silah sesini kilise arazisinin dışına ulaşamadan dağıtırdı.

Çan kulesinde çan yoktu. Marty o karanlık çukura bakınca bir zamanlar banda alınmış çan sesini yaymış oldukları anlaşılan hoparlörleri gördü.

Gün kararırken daha da beyazlaşan kar kuzeydoğu rüzgârıyla eğik bir açıyla kuleye doluyordu. Güney duvarı önünde küçük bir birikinti yükselmeye bile başlamıştı.

Kızlar kapıdan mümkün olduğu kadar uzaklaşacakları kuzey duvarına koşmuşlarsa da, Marty desteksiz olarak o kısacık yolu bile aşamayacak kadar bitkindi. Yanlarına gitmek için kenara tutuna tutuna yürüdü.

Bir ara korkuluğun üzerinden altı yedi kat aşağıdaki kar örtüsüne bakma yanlışını yaptı.

Başı öylesine dönmüştü ki, gözlerini oradan ayıramadan az daha oraya yığılıp bayılacaktı.

Kızlarının yanına vardığında midesi her zamandan çok bulanıyor, dişleri konuşmaya kalkışırsa ancak sözcükleri andıran

hırıltıların çıkacağı kadar titriyordu. Donuyor gibi olmasına rağmen sırtından aşağı terler boşanıyordu. Rüzgârın uğultusu ve kar yağışı arasında gece çöktü ve çan kulesi dönme dolap gibi dönmeye başladı. Omzundaki yaranın sancısı şimdi vücudunun tüm üst kısmına yayılmıştı. Marty kendini çaresizlik içinde hissediyor ve ailesinin bu kadar ihtiyacı olduğu bir anda hiçbir şey yapamadığı için lanetler yağdırıyordu.

Paige, Marty ile kızların yanına gelmemişti. O açık kapının iç tarafında durmuş merdivenin alt başına bakıyordu.

Namludan fışkıran alevler gölgeleri titreştirdi. Patlama çan kulesinde yankılanırken merdiven boşluğundan bir acı ve öfke çığlığı duyuldu, hemen ardından bir el daha ateş edildi, o yabancı çığlık daha tiz olarak bir daha duyuldu.

Marty umutlanmıştı, ancak bir an sonra Öteki'nin çığlığı ardından Paige'in çığlığını duyunca tüm umutları söndü.

Dönerek yükselen duvar boyunca, basamak basamak, açlıkla yanarak, ateşle dolu, vücudunun kazanı akkor halinde, ihtiyacın işkencesi altında, en küçük bir sesi duymak için kulakları tetikte, karanlıkta her adımla biraz daha yükselerek, sonra sahanlıktaki o Paige -şeyi, gölgeler arasında bir siluet ama yine de Paige- şey olduğu belli, itici ve yabancı, bir yaratık tohumu. Adam gözlerini korumak için kollarını yüzüne kaldırarak ilk kurşunu karşılıyor. Binlerce ıstırap çivisi, derinlere gömülmüş, az daha sırtüstü devrilecek, topukları üzerinde sallanıyor, kolları bir an için felç, içindeki ihtiyaç diğer bütün acılarından baskın, ileri fırlıyor, ağzından bir çığlık kopuyor, göğsüne inen ikinci darbe, kalbi tekliyor, gözleri kararıyor, sol ciğeri balon gibi patlıyor, soluğu kesilmiş, ağzı kanla dolu. Etler yarılıyor, kanlar fışkırıyor, et yapışıyor yine, kan bir sızıntı halinde. Derin derin soluyarak yükselmeye devam ediyor, kadına doğru, böylesine bir acıyı hiç duymuş değil, bir ateş kazanı, damarlarında lavlar akıyor, her şeyi

bastıran bir açlık karabasanı, vücudunun mucizevi sınırlarını zorluyor, ölümün eşiğinde sallanıyor, ona çarpıyor, kadını geriye savuruyor, silahı kavramaya çalışıyor, kadın direniyor, ama onun o düzgün soluk yüze ihtiyacı var, o yabancı yaratık etine, ihtiyacını bastırmak için, o korkunç sonsuz alev alev yakan ihtiyacını.

Öteki tüfeği Paige'in elinden kapıp bir yana fırlattı, kadına çarpıp kapıdan dışarı itti.

Çan kulesinin sahanlığı ölmek üzere olan günün son ışığından çok karın fosforluluğuyla aydınlanıyor gibi. Marty, Öteki'nin çok ağır yaralandığını ve garip değişimler geçirmiş olduğunu gördü. Kül rengi alacakaranlık geçirdiği metamorfozun ayrıntılarını örtüyorsa da, hâlâ bu değişimlerden geçtiğini görebiliyordu.

Paige sahanlığa yığıldı. Öteki avının üstüne atlayan yırtıcı bir hayvan gibi kadının üzerine atladı, kayak ceketini parçalamaya başladı. Bir yandan da dağ ormanlarından çıkan vahşi bir yaratık şiddetiyle dişlerini gacırdatıyordu.

Bir şey'di artık. İnsan değildi. Korkunç ama tanımlanamayan birşeyler oluyordu.

Marty o umutsuzluğuyla içinde son bir güç kaynağı buldu. Başdönmesini kontrol altına alarak canını isteyen o şeye bir tekme savurdu. Tekme tam başına isabet etmişti. Ayağında spor ayakkabıları olmasına rağmen tekmenin gücü müthiş oldu.

Öteki bir çığlık attı, Paige'in üstünden yuvarlandı, güney duvarına çarptı; ama bir anda dizleri üstünde doğruldu, sonra bir kedi gibi ayağa fırladı.

O doğrulurken Paige çocukların yanına koşup önlerine geçti.

Marty açık kapının bir karış ötesinde yatan tüfeğe doğru bir hamle yaptı, sağ eliyle Mossberg'in namlusunu kavradı.

Paige ile kızlardan biri bağırdılar.

Marty silahı elinde çevirip bir mermi sürecek zamanı bulamadı. Kalkarken döndü ve düşmanınınkilerden pek farkı olmayan vahşi bir çığlıkla birlikte tüfeği savurdu.

Mossberg'in kabzası Öteki'nin sol böğrüne çarptıysa da, darbe kaburgalarını kıracak kadar sert değildi. Marty sol koluyla vurmak zorunda kaldığından darbenin etkisiyle kendisi Öteki'nden daha çok acı çekmişti.

Benzeri tüfeği Marty'nin elinden kapınca, ne işe yarayacağını bilmiyormuş gibi kaldırıp beline kadar yükselen duvardan karlı geceye fırlattı.

"Benzer" sözcüğü artık geçersizdi. Marty o çarpık yüzde hâlâ kendisinden bir şeyler görebiliyorsa da, karanlığa rağmen kimse onların kardeş olduklarını söyleyemezdi. Bu farkı yaratan sadece yüzüne yediği saçmalar değildi. Solgun yüz ince ve uzun, kemikleri çıkık, gözleri karanlık çukurlara batmıştı: bir kadavra yüzü.

Yaratık Marty'ye saldırıp kuzey duvarına doğru iterken Mossberg hâlâ döne döne düşmekteydi. Beli düzeyindeki beton korkuluk böbreklerine şiddetle çarpınca Marty'nin son gücü de eriyip gitti.

Öteki şimdi onu boğazından yakalamıştı. Mission Viejo'daki sahnenin yeniden oynanması.

Hol parmaklığında olduğu gibi şimdi de kendisini geriye doğru itiyordu. Bu kere düşeceği yer daha yüksek, geceden daha karanlık, kış fırtınalarından daha soğuktu.

Boğazındaki eller el değildi sanki. Bir ayı kapanının madeni dişleri kadar sert. Soğuk geceye rağmen sıcak, hem de neredeyse boğazını kavuracak kadar sıcak.

Yaratık kendisini sadece boğmakla kalmıyor, az önce Paige'i ısırmaya çalıştığı gibi ısırmak da istiyordu. Çeneleri Marty'nin yüzünün bir parmak ötesinde açılıp kapanıyordu. Soluğu ekşiydi.

Çürümenin kokusu. Elinden geldiği takdirde onun kendisini parçalayacağını, etini yiyip kanını içeceğini hissediyordu.

Gerçek hayalgücünü aşmıştı.

Mantık diye bir şey kalmamıştı.

Karabasanlar gerçekti. Canavarlar gerçekten vardı.

Marty sağlam eliyle yaratığın saçlarını kavrayıp kafasını geri atacak, parıltılı dişlerini kendisinden uzak tutacak kadar çekti.

Gözleri parıldıyor, yuvalarında dönüyordu. Çığlıklarıyla birlikte ağzından salyalar fışkırıyordu.

Yaratığın vücudundan sıcak boşanıyordu ve vücudu sıcak bir günde bir arabanın güneşte ısınmış plastik koltuk kılıfı kadar sıcaktı.

Öteki Marty'nin boğazını bırakıp ama hâlâ korkuluğa yaslayarak saçını kavrayan elini tuttu.

Kemikli parmaklar. İnsan değil. Sert pençeler. Saçını bırakmasaydı az daha eli paramparça olacaktı. Yaratık sonra başını iki yana salladı, kolunu ısırdı, ama dişleri kumaşı parçaladı, etine kadar ulaşmadı. Bir daha saldırdı, dişlerini eline geçirdi. Marty bağırdı. Yaratık bu kere ceketini yakalayıp boşluğa doğru iterken dişleri yanağına değecek kadar yaklaştı, ağzından bir tek sözcük güçlükle fırladı: İhtiyaç."

"Sakin ol, Alfie."

Marty sözcükleri duydu ama bunun ne anlama geldiğini ya da sesi daha önce hiç duymamış olduğunu farkedemedi.

Öteki sanki yüzüne son bir kez saldıracakmış gibi başını geri attı. Çılgın gözleri, kar kadar ışıltılı iskelet yüzü, iki yana sallanan başıyla sanki neden duraksadığını bilemiyormuş gibi ince bir ses çıkardı.

Marty o andan yararlanarak yaratığın kasıklarına dizini indirmesi, onu karşı tarafa fırlatıp peşinden koşarak aşağı atması gerektiğini biliyordu. Yapacağı şeyi hayal ediyor, bir yazar gö-

züyle görüyordu, bir romanda ya da filmde gerçekleşen bir hareket anıydı bu, ama gücü kalmamıştı.

"Sakin ol, Alfie," diye ses daha sert olarak tekrarlandı.

Marty'yi sımsıkı tutan Öteki başını konuşan kişiye çevirdi.

Bir elfeneri yaratığın yüzünü aydınlattı.

Marty gözlerini kırpıştırarak ışığa doğru bakınca uzun boylu, geniş göğüslü, iri yapılı bir adamla daha kısa boylu siyah kayak giysili bir adam gördü. İkisi de yabancıydılar.

Adamlar biraz şaşırmış görünüyorlarsa da, Marty'nin beklediği dehşet ve korku yoktu yüzlerinde.

Kısa boylu olanı, "Tanrım, ne olmuş buna böyle," dedi.

"Metabolizma erimesi," dedi diğeri.

"Tanrım."

Marty, Paige'in kızlarla çömelmiş durduğu, yaratığı daha fazla görmemeleri için başlarını kucağına bastırmış olduğu yana baktı.

"Sakin ol, Alfie," diye adam tekrarladı.

Öteki öfke, ıstırap ve şaşkınlık dolu bir sesle, "Baba. Baba. Baba," diye inledi.

Hâlâ yaratığın eliyle sımsıkı kavranmış bir halde duran Marty bir zamanlar kendisine benzeyen bu şeye baktı.

Fenerin aydınlattığı yüz alacakaranlıkta olduğundan çok daha iğrençti. Bazı yerlerinden yükselen buharlar onun sıcak olduğu duygusunu doğruluyordu. Başının bîr yanında saçma yaraları vardı, ama kan akmıyordu ve sanki kapanmak üzereydiler. Marty bakarken yaratığın şakağından kara bir saçma parçası çıktı ve sarı bir sıvıyla karışık olarak yüzünden aşağı süzüldü.

Yaralar en az iğrenç yanıydı. Sahip olduğu o güce rağmen vücudunda bir yıl yeraltında kaldıktan sonra tabutundan çıkmış kadar et vardı. Derisi kemikleri üstünde gerilmişti.

Kulakları küçücük kıkırdaklara dönüşüp başının iki yanına yapışmıştı. Dudakları kuruyup çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı.

Bu Ölüm'ün cisimleşmişiydi. Kara cübbesi ve tırpanı olmayan Ölüm.

Yaratık kara kayak giysili adama bakarak, "Baba?" dedi yine. "Baba?"

"Sakin ol, Alfie."

"Alfie" adı kendisini hâlâ boğazından sımsıkı tutan bu korkunç yaratığı o kadar uygun değildi ki, Marty iki adamın gelişini hayalinde gördüğünü sandı.

Öteki başını ışıktan çevirip bir kere daha baktı Marty'ye. Bundan sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hali vardı.

Sonra o mezarlık yüzünü Marty'ninkine yaklaştırdı, merakla bakıyormuş gibi yana eğdi.

"Yaşamım? Yaşamım?"

Marty yaratığın kendisinden ne istediğini bilmiyordu, kan kaybı ve şoktan öylesine bitkindi ki, onu sağ eliyle ancak hafifçe itebildi. "Bırak beni."

"İhtiyaç,"dedi yaratık. "İhtiyaç, ihtiyaç, ihtiyaç, ihtiyaaaaç"

Sesi bir çığlığa dönüştü. Ağzı neşeden eser olmayan bir sırıtmayla açıldı ve Marty'nin yüzüne kapandı.

Bir silah sesi duyuldu. Öteki'nin başı geriye savruldu, kendisini bıraktığı anda Marty yere yığıldı. Onun çığlıklarıyla Emile ile Charlotte'un bağrışmaları birbirine karıştı.

Öteki iskelet ellerini parçalanmış kafasına bastırdı kendini birarada tutmak istiyormuş gibi.

Fenerin ışığı yaratığın kafasını buldu.

Kemikteki çatlaklar kapanıyor, kurşun deliği küçüldükçe kurşun kafatasından dışarı itiliyordu. Ancak bu mucizevi iyileşmenin bedeli olarak Öteki'nin kafatası küçülmeye ve darlaşmaya

başlamıştı, sanki o gergin deri altında kemikler eriyordu, onarım için kemik parçaları bir yerden ötekine aktarıyormuş gibi.

İriyarı adam, "Yarayı kapatmak için kendi kendini yiyor," dedi.

Yaratıktan yine buhar bulutları yükseliyordu; sanki bu ısıya dayanamıyormuş gibi üstündekileri parçalamaya başladı.

Kısa boylu adam bir el daha ateş etti. Yüzüne.

Öteki hâlâ başını tutarak sahanlığın öteki yanına gitti, güney duvarına çarptı. Az daha boşluğa yuvarlanacaktı.

Orada dizleri üstüne çöktü, parçalanmış giysilerini sanki bir kozanın iplikleriymiş gibi sıyırdı, olduğu yerde içine büzülmeye başladı.

Diğer adam acımasızca öne çıktı ve üçüncü kez ateş etti.

Marty belki de insancıl ve dokunaklı bir yanı olduğu için yaratığın hıçkırıklarıyla ürperdi.

Ayakta duramayacak kadar zayıf olduğundan yere yığıldı, sırtını duvara dayayıp bakışlarını yerde çırpınan yaratıktan uzaklaştırdı.

Öteki sessiz ve kıpırtısız kalana kadar bir sonsuzluk geçti.

Marty kızlarının ağladıklarını duydu.

İstemeye istemeye karşısında fenerin acımasız ışığı altında yatan şeye döndü. Ceset kara kemik ve parıltılı et parçalarından bir yığındı, kendini onarmak ve sağ kalabilmek çabasıyla büyük bir kısmı yok olmuştu. Çarpık ve sivri kalıntıları bir insandan çok bir uzay yaratığını andırıyordu.

Rüzgâr esiyordu.

Kar yağıyordu.

Hava daha da soğumuştu.

Siyah kayak giysili adam bir süre sonra dönüp yanındakine, "Çok yaramazlık yaptı," dedi.

İriyarı adam karşılık vermedi.

Marty onlara kim olduklarını sormak isterdi. Ancak bilincine olan hakimiyeti o kadar zayıftı ki, konuşma çabasının bayılmasına neden olacağını düşündü.

Ufak tefek adam, "Kiliseye ne diyorsun?" dedi. "Fosforlu boyayla yazılmış o müstehcen şeyler. Senaryomuzu daha da inandırıcı yapacak, değil mi?"

İçki içmiş gibi başı dönen ve düşüncelerini bir noktada toplamakta güçlük çeken Marty iki adamı ilk gördüğünde kuşkulandığı şeyin gerçek olduğunu anladı: bunlar kurtarıcı değil, cellattılar ve Öteki kadar esrarengizdiler.

İriyarı adam, "Bunu yapacak mısın?" diye sordu.

"Onları eve taşımak zahmetli olur şimdi. Bu garip kilisenin daha iyi bir sahne olduğunu kabul etmiyor musun?"

"Drew," dedi iriyarı adam. "Senin hoşlandığım tarafların var."

Ufak tefek olanı şaşırmış gibiydi. Gözlerine dolan karları silerken, "Ne dedin?" diye sordu.

"Princeton ve Harvard'a gitmiş olsan da, çok zekisin. iyi bir mizah anlayışın var ve benimle alay ederken bile beni güldürüyorsun. Özellikle de benimle alay ederken."

"Ne diyorsun sen?"

"Ama sen hastalıklı ve deli bir orospu çocuğusun." İriyarı adam tabancasını kaldırıp arkadaşını vurdu.

Drew denilen adam sanki taştan bir heykel gibi devrildi yere. Yüzü Marty'den yana dönük olarak düşmüştü. Ağzı da gözleri de açıktı.

Drew'un alnında çirkin bir kurşun deliği vardı. Marty kendini kaybetmemeye çalışarak yaraya baktı ama herhangi bir kapanma izine rastlamadı.

Rüzgâr esiyordu.

Kar yağıyordu.

Hava daha da soğurken ortalık daha da karardı.

●

7.

Marty uyandığında alnı soğuk cama yapışıktı. Camın öte tarafında lapa lapa kar yağıyordu.

Bir benzin istasyonunda benzin pompalarının yanındaydılar. Pompaların arasından karların öte yanında büyük vitrinli aydınlık bir mağaza gördü.

Başını camdan çekip doğruldu. Bir steyşin arabanın arka koltuğunda oturmaktaydı.

Direksiyonda çan kulesindeki iriyan adam vardı. Adam dönüp arkasına baktı. "Nasılsın?"

Marty yanıt vermeye çalıştı. Ağzı kupkuruydu, dili damağına yapışmıştı, boğazı acıyordu.

Dudakları arasından dökülen kısık ses bir sözcük değiidi.

"İyileşeceksin," dedi adam.

Marty'nin ceketi açıktı, titreyen elini sol omzuna götürdü. Kandan ıslanmış kazağın altında garip bir şişkinlik hissetti.

"Sargı," dedi adam. "Aceleyle o kadarını yapabildim. Şu dağlardan kurtulup eyalet sınırını geçince yarayı temizleyip bir daha sararım."

"Çok acıyor."

"Bundan hiç kuşkum yok."

Marty kendini sadece bitkin değil, güçsüz de hissediyordu. Sözcüklerle yaşardı ve gerektiğinde doğru olan sözcüğü bulmayı bilirdi, ama şimdi konuşacak kuvveti bile olmaması o kadar sıkıntılıydı ki. "Paige?" diye sordu.

Adam benzin istasyonunun mağazasını gösterdi. "İçerde. Kızlar tuvalete gittiler. Bayan Stillwater para ödeyip sıcak kahve alıyor. Depoyu doldurdum."

"Sen...?

"Adım Clocker. Karl Clocker."

"Onu öldürdün."
"Elbette."
"Kim...kimdi... o?"
"Drew Oslett. Asıl sorulması gereken şu ama neydi?"
"Efendim?"

Clocker gülümsedi. "Erkek ve kadından doğmaydı, ama zavallı Alfie'den daha fazla insan değildi. Eğer galakside dolaşan kötü uzaylılar varsa, Drew gibileri ürettiğimizi bilirlerse bize asla sataşmayacaklardır."

Arabayı Clocker sürüyor, Charlotte da onun yanında, ön koltukta oturuyordu. Clocker kıza "Birinci Subay Stillwater" diyordu ve onu "kaptana gerektiğinde kahvesini vermek ve uzay gemisini onarılmaz bir şekilde zarar verecek dökülmelere karşı korumakla" görevlendirmişti.

Charlotte hiç de kendisine uygun olmayan bir sessizlik içindeydi ve oyun oynamaya hevesli değildi.

Marty başlarına gelenlerin kızda nasıl bir psikolojik yara bırakacağını ve geleceklerinde ne gibi dertler ve korkular olacağını düşünerek kaygılanıyordu.

Arka koltukta Emily babası ve annesinin ortasında hiç sesini çıkarmadan oturmaktaydı.

Mammoth Lakes'den çıkıp 395 nolu yola girdiklerinde yerde iki parmak kar vardı ve fırtına olanca şiddetiyle devam etmekteydi.

Clocker ile Paige kahve, kızlar kakao içtiler. Burnuna hoş gelmesi gereken koku Marty'nin içini daha fazla bulandırıyordu.

Ona da elma suyu vermişlerdi. Clocker, "Midenin alabileceği tek şey ancak budur," dedi.

"Öğürmen gelse bile mümkün olduğu kadar çok içmelisin. O yara vücudunun tüm suyunu bitirir yoksa."

Marty'nin elleri o kadar titriyordu ki, elma suyu kutusunu dökmeden tutamıyordu. Paige kutuya bir saz soktu, çenesinden akan suları sildi. Marty kendini çaresiz hissediyordu. Ona söylediklerinden daha ağır yaralı olup olmadığını merak etti.

Ölmek üzere olduğunu hissediyor, ama bunun doğru bir gözlem mi, yoksa bir yazarın hayalgücü mü olduğunu kestiremiyordu.

Gece beyaz kar taneleriyle doluydu, sanki gün solup gitmemiş de o sonsuz karanlıkta hiç durmadan dökülecek parçalara ayrılmış gibi.

Sierralardan bir kar makinesi ve kum kamyonu ardındaki diziye takılmış giderlerken Clocker Örgüt'ü anlattı.

Geleneksel Batı demokrasisinin topluma düzen getiremeyecek etkisiz ve sonuçta bir felaketle sonuçlanacak bir sistem olduğu görüşünü paylaşan devlet adamları, işadamları, emniyet yetkilileri ve medyadan bir grup birleşmişlerdi. Bunlar halkın büyük bir çoğunluğunun tembel, sansasyon meraklısı, ruhsal değerlerden yoksun, kıskanç, ırkçı ve önemli konuların hemen hemen hepsinden habersiz insanlar olduğuna inanmaktaydılar.

"Bunlar yazılı tarihin kitlelerin her zaman sorumsuz olduğunu kanıtladığına ve uygarlığın ancak talih eseri ve birkaç ileri görüşlünün çalışkan çabaları sayesinde geliştiğine inanırlar," dedi.

"Bu fikrin yeni bir şey mi olduğunu sanıyorlar?" diye Paige küçümseyerek sordu. "Hitler'i, Stalin'i, Mao Çe Tung'u hiç duymamışlar mı?"

"Onların yeni olduğuna inandıkları şey şu: Toplumun teknolojik temellerinin çok karmaşık ve bu nedenle çok kolay zarar görebilir bir çağa varmış bulunuyoruz. Eğer hükümet seçmen sandıklarına hakim olan kitlelerin kaprislerine ve bencil isteklerine dayanarak karar vermekte devam ederse uygarlık ve de gezegenimiz yaşamaya devam edemeyecektir."

"Palavra," dedi Paige.

Marty tartışmaya katılacak güç bulsaydı karısının fikrini doğrulayacaktı. Fakat ancak elma suyunu emip yutacak kadar enerjisi vardı.

Clocker, "Aslında onlar zalim bir güce sahip olmak istiyorlar," diye devam etti. "Düşünceleri ne olursa olsun, onlarda yeni olan şey, politik yelpazenin çeşitli uçlarından biraraya getip çalışabilmeleri. Kitaplıklardan Huckleberry Finn'i yasaklamak isteyenlerle Anne RİCe'ın kitaplarını yasaklamak isteyenler ayrı nedenlerle hareket etseler de ruhsal açıdan kardeş olmuşlardır."

"Öyle," dedi Paige. "Aynı nedenleri paylaşıyorlar: insanların yaptıklarını değil düşüncelerini de kontrol altına almak."

"Gezegen ekolojisinin tehlikede olduğunu sanarak dünya nüfusunu birkaç on yılda aşırı önlemlerle azaltmak isteyen radikal çevrecilerle, dünya nüfusunu aşırı sayıda siyah ve kahverengi insan var diye azaltmak isteyenler bir bakıma aynı noktada buluşmuş oluyorlar."

"Bu kadar aşırı uçları içinde toplayan bir örgüt fazla uzun ömürlü olamaz."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Clocker. "Ama iktidarı çok istiyorlarsa, bunu elde edebilene kadar birlikte çalışabilirler. Kontrolü ellerine aldıklarında da silahlarını birbirlerine yöneltecekler ve bizler iki ateş arasında kalacağız."

"Ne kadar büyük bir örgütten söz ediyoruz?" diye sordu Paige.

Clocker bir an duraksadıktan sonra, "Büyüktür," dedi.

Marty serin ve tatlı elma suyu gibi bir ürünün yetiştirilmesine, işlenmesine, paketlenip pazarlanmasına izin veren bir uygarlık düzeyinde yaşadığına şükran duyarak elma suyunu emmeye devam etti.

Clocker sileceklerin hızını azalttı. "Örgüt yöneticileri modern teknolojinin insanlığa bir tehdit oluşturduğu kanısındalar," dedi. "Ancak iktidarı elde etmek için o teknolojinin tehlikeli silahlarını kullanmaktan da kaçınmazlar."

Gelecek yüzyılın polis ve askerleri olarak tümüyle kontrol edilebilir bir kuklalar ordusunun geliştirilmesi, yeni dünyanın kurulmasına yardımcı olacak pek çok araştırma programından biri ve ilk ürün vereniydi.

Toplumun otorite makamlarının çoğunda yanlış düşünceye sahip insanlar bulunduğundan bu ilk kuklalar iş, hükümet, eğitim ve medya çevrelerinde değişim ihtiyacı konusunda ikna edilemeyecek kadar kök salmışların öldürülmesinde kullanılacaktı. Bu kukla gerçek bir insan değil de, daha çok etten yapılma bir makine olduğundan ideal bir katildi. Kendisini kimin yarattığını, kimden talimat aldığını bilmediği için onu yönetenlere ihanet edemez, hizmetinde olduğu komployu açıklayamazdı.

Clocker, "Din, felsefe, İnanç, aile ya da geçmiş yükünü taşımadığı için bir kukla katilin işlediği suçların ahlaklılığından kuşkulanması, bir vicdan sahibi olması ya da görevlerini yerine getirmesini engelleyecek özgür irade izi göstermesi tehlikesi yoktu," dedi.

"Ama Alfie'de aksayan bir taraf vardı," dedi Paige.

"Evet. Ve bunun ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz."

Neden bana benziyordu, diye sormak isterdi Marty, ancak başı Paige'in omzuna düştü ve kendini kaybetti.

Lunaparkta aynalar salonu. Çıkış yolunu arıyor. Aynalarda benzerleri onun mimiklerini taklit edemeyerek öfke ve nefretle bakıyorlar, birbiri ardından aynalardan çıkıp giderek artan bir Martin Stillwater ordusu halinde ardına düşüyorlar. Aynalardan uzanan bir sürü el kendisini yakalıyor ve hepsi aynı sesle konuşuyorlar:

Yaşamıma ihtiyacım var.
Aynalar aniden kırıldı ve uyandı.
Lamba yanıyor.
Gölgeli bir tavan.
Yatağında yatıyor.
Hem üşüyor hem sıcaklanıyor, terliyor ve titriyor.
Oturmaya çalıştı.
Oturamadı.

"Sevgilim?"

Başını döndürecek gücü yok gibi.

Paige. Bir iskemlede. Yatağın yanında.

Onun ötesinde bir başka yatak. Örtü altında çıkıntılar. Kızlar. Uyuyorlar.

Pencerelerde perdeler çekilmiş. Perde kenarlarında gece. Paige gülümsedi. "Kendine geldin mi?"

Paige bir buz kovasına soğuması için bırakılmış bir kutu elma suyunu aldı, sazı dudakları arasına yerleştirdi.

Marty elma suyunu içti. "Neredeyiz?"

"Bishop'ta bir motelde."

"Uzak mı?"

"Şimdilik yeter."

"O?"

"Clocker mi? Gelecek."

Marty susuzluktan ölüyordu. Paige biraz daha elma suyu verdi.

"Kaygılıyım," diye mırıldandı Marty.

"Kaygılanma. Geçti artık."

"O."

"Clocker mi?"

Marty baştnı salladı.

"Ona güvenebiliriz." Marty karısının haklı olduğunu umdu.

O kadarcık suyu içmek bile yormuştu kendisini. Başını yastığa indirdi.

Karısının yüzü bir melek yüzü gibiydi. Kayboldu sonra.

Aynalar salonundan kaçıp uzun karanlık bir tünele giriyor. Öteki uçtaki bir ışık var, oraya koşuyor, arkasında ayak sesleri, aynalardan çıkan adamlar. Işık kurtuluş, lunaparktan çıkış.

Tünelden dışarı, aydınlığa fırlıyor, ama burası terk edilmiş kilisenin önündeki karlı arazi, Öteki peşinde, Paige ve kızlarla koşuyor, bir silah sesi, buzdan bir mızrak saplanıyor omzuna, buz ateşe dönüşüyor...

Acısı dayanabilir gibi değildi.

Gözleri yaşardığı için önünü göremiyordu. Nerede olduğunu anlamak için gözlerini kırpıştırdı.

Aynı yatak, aynı oda.

Üzerindeki battaniye çekilmişti.

Beline kadar çıplaktı. Sargılar açılmıştı.

Omzundaki bir sancı patlamasıyla bağırdı. Ama bağıracak gücü yoktu, sadece bir,

"Aaahh!" diyebilmişti.

Perdeler hâlâ kapalıydı. Kenarlarda gecenin yerini gündüz almıştı. Clocker üzerine eğildi.

Omzuna bir şeyler yapıyordu.

İlk başlarda duyduğu acı dayanılmaz olduğundan onun kendisini öldürmeye çalıştığını sandı. Sonra Paige'i adamın yanında gördü ve onun kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğini anladı.

Paige bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Marty ancak bir iki sözcük seçebildi: "kükürt tozu...antibiyotik ...penisilin..." Omzunu yine sardılar.

Clocker sağlam koluna bir iğne yaptı. Marty seyretti. Tüm öteki acıların yanında iğnenin battığını duymadı. Bir süre yine aynalar arasında kaldı.

Kendini bir daha motel odasında bulduğunda başını çevirince Charlotte ile Emily'nin yandaki yatakta oturmuş kendisine baktıklarını gördü.

Her ikisi de çok ciddi görünüyorlardı.

Marty kızlara gülümsemeyi başardı.

Charlotte oturduğu yerden kalkıp yanına geldi, terli yüzünü öptü.

Emily de gelip öptü.

Daha sonraları rüyasız bir uykudan uyanırken Clocker ile Paige'in konuştuklarını duydu:

"... onu kıpırdatmak doğru omaz,' dedi Paige.

"Buna mecburuz. Mammoth Lakes'den çok uzak değiliz ve oradan gidebileceğimiz birkaç yol var sadece."

"Bizi arayıp aramadıklarını bilmiyorsun."

"Haklısın, bilmiyorum. Ama işi sağlama bağlamak gerek. Nasıl olsa biri arayacaktır... ve belki de yaşamımızın sonuna kadar."

Marty bir daha uyuyup uyandı. Clocker'i yatağın yanında görünce, "Neden?" diye sordu.

"Ebedi soru," dedi Clocker. Gülümsedi. Marty ebedi soruyu değiştirdi. "Neden sen?" Clocker başını salladı. "Bunu merak edecektin kuşkusuz. Eh... ben hiçbir zaman onlardan biri olmadım. Benim gerçekten inandığımı sanma ciddi hatasını işlediler. Ben tüm yaşamım boyunca serüven aramıştım, ama karşıma öyle bir şey çıkmamıştı. Sonra bu geldi. Onların suyuna gittiğim takdirde günün birinde Örgüt'e ciddi bîr darbe indireceğimi düşündüm."

Marty bilincinin yine kaybolmak üzere olduğunu hissederek imkânı varken adama minnetini bildirmek istedi. "Teşekkür ederim."

"Hey, o kadar acele etme, daha yakayı sıyırmış değiliz," dedi Clocker.

Marty kendine geldiğinde terlemesi ve titremesi kesilmişti, ama kendini hâlâ çok güçsüz hissediyordu.

Günbatımında ıssız bir yolda bir araba içindeydiler. Arabayı Paige sürüyordu, kendisi ön koltuğa emniyet kemeriyle bağlıydı.

"İyi misin?" diye sordu Paige.

"Daha iyiyim." Sesi de daha az titrek çıkıyordu. "Susadım."

"Ayaklarının dibinde elma suyu var. Biraz ilerde dururum."

"Gerek yok, alabilirim."

Öne eğilip sağ elini uzatırken sol kolunun askıda olduğunu farketti. Bir teneke kutu alıp çekti. Bacakları arasında tutup kapağını açtı.

Meyve suyu pek soğuk değildi, ama yaşamı boyunca tattığı en lezzetli şeydi, belki de yardımsız alabildiği için. Kutuyu üç yudumda bitirdi.

Başını çevirince Emily ile Charlotte'un arka koltukta uyumakta olduklarını gördü.

"İki gecedir pek uyuyamadılar," dedi Paige. "Hep kötü rüyalar gördüler. Senin için de çok üzüldüler. Ama şimdi yola çıkınca biraz rahatladılar sanırım, sarsıntı da iyi geldi."

"İki gece mi?" Marty, Mamoth Lakes'den salı gecesi kaçtıklarını biliyordu. "Bu hangi günün günbatımı?"

"Cuma."

Hemen hemen üç gün uyuyup uyanmıştı.

Marty çevrelerinde giderek kararmakta olan geniş ovaya baktı. "Neredeyiz?"

"Nevada'da. Az sonra 95 nolu otoyola girip kuzeye Fallon'a gideceğiz. Bu gece orada bir motelde kalacağız."

"Yarın?"

"Eğer gücün varsa, Wyoming."

"Gücüm olacak. Wyoming'e gitmenin bir nedeni var herhalde?"

"Karl orada kalabileceğimiz bir yer biliyor." Marty bir süre sonra daha önce hiç görmemiş olduğu arabayı sordu. "Yine Karl. Seni tedavi ettiği kükürt tozu ve penisilin de ondan. İhtiyacı olan şeyi nereden bulabileceğini bilen biri. Esaslı adam."

Marty yeni bir kutu almak için eğildi. "Onu tanımıyorum, ama kardeşimmiş gibi seviyorum."

Kutuyu açıp en az üçte birini bir yudumda içti. "Şapkasını da seviyorum," dedi.

Paige şakayla kıyaslanmayacak kadar çok güldü buna. Marty de güldü.

"Seni seviyorum, Marty. Ölseydin seni asla bağışlamazdım."

O gece takma ad kullanıp nakit para ödeyerek Fallon'da bir motelde kaldılar. Motelde pizza yediler. Marty açlıktan ölüyordu ama iki parça pizza midesini doldurmuştu bile. Kızlar arabada uyumuş olmalarına rağmen öylesine yorgundular ki, başlarını yastığa koyar koymaz uyumaya başladılar.

İki oda arasındaki kapıyı açık bırakmışlardı. Karl Clocker, Paige'e yasadışı olarak otomatik atış düzenine geçirilmiş olan bir Uzi makineli tüfeği vermişti. Tüfeği komodinin üstünde, hemen erişebilecekleri bir mesafede tutuyorlardı.

Paige ile Marty aynı yatakta yattılar. Paige kocasının sağlam elini tutabilmek için sağına uzanmıştı.

Konuşurlarken Marty onun, kendisinin Karl Clocker'e sormaya fırsat bulamadığı sorunun yanıtını öğrenmiş olduğunu anladı: Neden bana benziyordu?

Örgüt'ün en güçlü adamlarından ve bir medya imparatorluğunun sahibi olan birinin dört yaşındaki oğlu kanserden ölmüştü. Çocuk beş yıl önce Cedars-Sinai Hastanesinde yatarken, babasının Alfaserisi benzerlerin bu çocuğun genetik maddesinden üretilmesi duygusal kararı üzerine, kan ve ilik örnekleri alınmıştı. Bu

benzerler gerçekleşebilirse, bunlar oğlu için sonsuza kadar dikilmiş bir anıt olacaktı.

"Ama bu çılgınlık," dedi Marty. "Hangi baba genetik programlamayla katil olarak yetişen bir ırkın uygun bir anıt olabildiğini düşünebilir ki? Aman Tanrım,"

"Tanrı'nın bu işle hiçbir ilgisi yoktu," dedi Paige.

Laboratuvardan o kan ve ilik örneklerini almakla görevlendirilen Örgüt temsilcisi sonunda Marty'nin gerektiği takdirde Charlotte'a ilik nakli yapıp yapamayacağını anlamak için verdiği örnekleri almıştı.

"Ve bunlar dünyaya hakim olmak istiyorlar," diye Marty şaşkınlıkla söylendi. Henüz iyileşmekten çok uzaktı ve uyumaya ihtiyacı vardı, ama dalıp gitmeden önce bir şeyi daha öğrenmeliydi. "Alfie'yi yaratmaya beş yıl önce başladılarsa... nasıl bu kadar büyüyebildi?"

"Clocker'e göre temel insan tasarımı üzerinde pek çok açıdan gelişme sağlamışlar."

Alfİe'ye çok özel bir metabolizma ve çok yüksek bir iyileşme gücü vermişlerdi. İnsan büyüme hormonlarıyla olağanüstü hızlı büyümesini hızlandırmışlar ve onu sürekli beslenme ve elektrikle uyarılan kas gelişmesiyle iki yıl içinde bir ceninden otuz yaşlarında yetişkin bir insana dönüştürmüşlerdi.

"Peki bu yarattıkları insanın ölen çocuğa benzememesinden kuşkulanmamışlar mi?"

"Çocuk dört yaşındayken kanserden ölmüş. Onun onca yıl boyunca sağlıklı olduğu takdirde neye benzeyeceğini bilemiyormuşlar. Ayrıca genetik malzeme üzerinde o kadar uğraşmışlar ki, zaten Alfa kuşağının çocuğa pek benzemesini beklemiyorlarmış. Uykuda büyümekteyken dil, konuşma, matematik gibi şeyler öğretilmiş."

Paige'in daha anlatacak çok şeyi vardı ama Marty insan biçimlerinin sıvı dolu akvaryumlarda yüzdükleri seralarla dolu bir uykuya dalarken sesi yavaş yavaş hafifleyip kayboldu.

8.

Ahşap dağ evi Wyoming'in Jackson Hole kasabasının dışında birkaç dönüm ormanlık bir arazideydi. Karl'ın yolu kusursuz tarif etmesi üzerine hiçbir güçlük çekmeden cumartesi öğleden sonra yeri bulmuşlardı.

Evin havalandırılıp temizlenmesi gerekiyorsa da, kileri tıkabasa doluydu. Bir kere pası akıp gittikten sonra musluktan akan su temiz ve tatlıydı.

Pazartesi günü karayolundan bir araba dönüp eve doğru gelirken heyecanla pencereden baktılar. Paige, Uzi'nin emniyet düğmesini açmıştı ve arabadan inenin Karl olduğunu görene kadar da silahı elinden bırakmadı.

Karl, Marty'nin kızlarla birlikte hazırladığı yemeğe yetişmişti. Beşi birden mutfaktaki çam tahtasından büyük masanın başında yemeklerini yerken Karl yeni kimliklerini çıkarıp verdi.

Marty bu belge çokluğu karşısında şaşırmıştı. Hepsi için nüfus kâğıtları. Paige'e Newyork'ta bir liseden, Marty'ye Harrisburg'da bir liseden diploma. Üç yıllık hizmetten sonra Birleşik Devletler ordusundan terhis belgesi. Wyoming eyaletinden sürücü ehliyetleri, Sosyal Sigorta kartları ve daha bir sürü şey.

Yeni soyadları Gault'tu. Ann ve John Gault. Charlotte'un nüfus kâğıdında Rebecca Vanessa Gault yazıyordu, Emily artık Suzie Lori Gault'tu.

Charlotte, "Adımızı ve soyadımızı biz seçtik," dedi günlerdir göstermediği bir canlılıkla.

"Ben filmdeki gibi Rebecca'yım, güzel ve esrarengiz bir kadın."

"Ama istediğimiz adlan alamadık, sadece olanlardan birini seçtik," diye Emily atıldı.

Adlar seçildiği zaman Marty, Bishop'ta derin uykudaydı. "Senin istediğin neydi?" diye sordu Emily'ye.

"Bob."

Marty güldü, Charlotte kahkahayı patlattı.

"Ben Bob adını severim," dedi Emily.

"Ama bunun pek uygun olmadığını da kabul etmelisin."

"Suzie Lori insanı öğürtüyor," dedi Charlotte.

"Bob olmayınca Suzie Lori olmak istedim, sadece Suzi değil, herkes böylece iki adımı söylesin."

Kızlar bulaşığı yıkarken Karl arabasından bir bavul getirip içindekileri Marty ve Paige'e gösterdi. Karl'ın yıllardır gizlice kopya ettiği Örgüt dosyalarının bulunduğu disketler ve en az yüz konuşma kaseti vardı. Bunların içinde bîri Ritz Cariton Otelinde kaydedilmişti ve Oslett ile Peter Waxhill adında iki kişi arasında geçen bir konuşmaydı.

"Bu kaset tüm benzer krizini özetliyor," dedi Karl. Hepsini yine bavula yerleştirdi. "Disket ve kasetlerin hepsinin kopyalarıdır bunlar. iki tam takım var. Bende ayrıca başka kopyaları da var."

Marty anlamamıştı. "Bunları neden bize veriyorsun?" diye sordu.

"Sen iyi bir yazarsın. Salı gününden bu yana birkaç kitabını okudum. Bütün bunları al, sana ve ailene olanları anlatan bir açıklama yaz. Sana büyük bir gazetenin sahibinin ve FBI'ın yüksek düzey bir yetkilisinin adlarını bırakacağım. İkisinin de Örgüt üyesi olmadıklarına eminim çünkü her ikisi de Alfie'nin gelecekteki hedefleriydi. Açıklamanı ve birer disket ve band dizisini gönder. Tabii gönderenin adını yazmayacaksın ve başka bir eyaletten postalayacaksın."

"Bunu senin yapman gerekmez miydi?" diye sordu Paige.

"Sizin alacağınızı sandığım tepkiyi görmezsem bir daha deneyeceğim. Ama bunun ilk kez sizden duyulması daha iyi olur. Ortadan kaybolmanız, Mission Viejo'da olanlar, ana babanın öldürülmesi, o çan kulesindeki cesetler, bunların hepsi sizin hikâyenizi gündemde tuttu.

Birinin sizleri bulmasını sağlamak için Örgüt olayı gündemden indirmedi. Sizin bu ününüzün onlara karşı geri tepmesini sağlamaya çalışalım biz de."

Hava serindi ama soğuk değildi. Gökyüzü masmaviydi.

Marty ile Karl evi gözden uzak tutmadan ormanda yürüyüşe çıkmışlardı.

"Bu Alfie tek miydi?" dedi Marty.

"İlk ve tek işler benzerdi. Diğerleri büyütülme aşamasındalar."

"Bunu durdurmamız gerek."

"Durduracağız."

"Peki, diyelim ki Örgüt'ü açığa çıkardık. İskambil kâğıtlarından evleri yıkıldı. Sonra... evimize dönebilecek miyiz? Eski yaşamımızı sürdürebilecek miyiz?"

Karl başını salladı. "Sanmıyorum. Buna cesaret edemem. Bazıları aradan sıyrılacaklardır.

Ve bu insanlar müthiş kindar olacaklardır. Onların yaşamlarını, hatta ailelerinden bazılarının yaşamlarını mahvedeceksin, içlerinden biri ergeç hepinizi öldürür sonra."

"Şu halde Gault adı geçici bir şey değil."

"Bu bulabileceğimiz en iyi kimliktir. Gerçek kadar sağlam. Bunları Örgüt'ün bilmediği bir kaynaktan aldım. Bu kimlikle Örgüt sizi asla bulamaz."

"Ama mesleğim, kitaplarımın gelirleri..."

"Unut hepsini. Artık yeni bir keşif yolculuğundasın, bilinmeyen dünyalara doğru yol alıyorsun."

"Sen de yeni bir ad aldın mı?"

"Evet."

"Bu beni ilgilendirmez, değil mi?"

"Tam üstüne bastın."

Karl o gün, hava kararmadan bir saat önce ayrıldı.

Onu arabasına kadar geçirirlerken tüvit ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp Paige'e verirken bunun evin ve üzerinde bulunduğu arazinin tapusu olduğunu söyledi.

"Böyle bir güne hazırlıklı olmak için her biri ülkenin bir ucunda olan iki yer satın almıştım," dedi. "Her ikisini de izlenmesi olanaksız takma adlarla aldım. Sadece birini kullanabileceğim için bunu Ann ve John Gault'a devrettim."

Paige kendisini kucaklarken adam utanmış gibiydi.

Marty, "Karl, sen olmasaydın biz ne olurduk?" dedi. "Her şeyimizi sana borçluyuz."

İriyarı adamın yüzü gerçekten kızarıyordu. "Her nasılsa bir yolunu bulurdunuz. Benim yaptığım herhangi birinin yapacağından fazla değil."

"Ama bugünlerde bunu kimse yapmazdı."

"Bugünlerde bile iyiler kötülere kıyasla çoğunluktadır. Ben buna inanıyorum. İnanmak zorundayım."

Charlotte ile Emily arabaya binerken Karl'ı öptüler. Dile getirilmemişse de, hepsi onu bir daha hiç göremeyeceklerini biliyorlardı.

Karl arabaya binip kapıyı kapatınca Marty açık camdan içeri uzandı. "Örgüt'ü yıkmayı başarırsak sence yeniden kuramazlar mı?"

Karl hiç duraksamadan, "Tabii kurarlar," dedi.

"O zaman seçimler iptal edilirse bunu başardıklarını anlayacağız."

"Seçimler iptal edilmeyecektir, en azından açıkça belli olacak şekilde." Karl motoru çalıştırdı. "Rakip partiler, kurultaylar, tartışmalar, kampanyalar devam edecektir. Ama bütün adaylar Örgüt'e sadık olanlardan seçileceklerdir. Eğer iktidarı ele geçirirlerse, John, bunu yalnız onlar bilecektir."

Marty birden o salı gecesindeki tipide olduğu gibi üşümüştü.

Karl elini kaldırıp Marty'nin Uzay Yolu'ndan hatırladığı şekilde iki parmağını açarak selam verdi. Sonra gaza basıp uzaklaştı.

Marty arabayı karayoluna varıp sola dönerek gözden kaybolana kadar izledi.

O aralık ayında ve bir sonraki yılda gazete manşetleri Örgüt skandalı, vatana ihanet, politik komplolar, cinayetler ve birbiri ardından gelen dünya krizleriyle yaygara koparırlarken John ve Ann Gault gazetelere de, televizyon haberlerine de bekledikleri kadar ilgi göstermediler.

Önlerinde hiç de kolay olmayan yeni bir yaşam kurma işi vardı.

Ann sarı saçlarını kısa kesip kumrala boyadı. John kırsal bölgedeki dağınık komşularıyla görüşmeden önce sakal bırakmıştı. Sakalında ve saçlarındaki beyaz telleri görünce de fazla şaşırmamıştı.

Rebecca'nın saçları da koyulaştırılmış, Suzie Lori'ninkiler kısa kesilmişti. Her iki kız da hızla gelişiyorlardı. Zaman onlarla eskiden oldukları kişiler arasındaki benzerliği kısa zamanda ortadan kaldıracaktı.

Yeni adlara alışmaları basit ama inanılır bir sahte geçmişi yaratıp hatırda tutmaya çalışmaktan daha kolay oldu.

Karabasanları ise devam ediyordu. Eski ve kör inançların daha yaygın olduğu zamanların insanları gibi her geceyi bir huzursuzlukla karşılıyorlardı. Ve her ani gürültü hepsini havaya sıçratıyordu.

John'un yeni bir yaşamı gerçekten hayal edebilecekleri ve yeniden mutlu olacaklarını ilk kez uyması Noel gecesinde olmuştu. O gece üç haftadan sonra ilk kez hikâye saati başladı ve ondan sonra da artık her gece tekrarlandı.

Ocak sonlarında Rebecca ile Suzie Lorİ'yi okula yazdıracak kadar kendilerine güven duymaya başladılar.

İlkbahar geldiğinde artık yeni arkadaşlar ve uydurma olmayan Gault aile anıları vardı.

Yetmiş bin dolar paraları ve bir de evleri olduğu için iş bulmak için bir aceleleri yoktu.

Ayrıca Martin Stillwater'in eski romanlarının ilk baskılarıyla dolu olan dört kutuları vardı.

Time dergisinin kapağında hiç yanıtlanmayacak bir soru sorulmuştu: Martin Stillwater Nerede? Ve bir zamanlar koleksiyoncular arasında birkaç yüz dolar olan ilk baskıların fiyatı beş altı katına çıkmıştı; gelecek yıllarda bunların pek çok hisse senedinden daha çok değer kazanacağı kuşkusuzdu. Zaman zaman uzak kentlerde bir iki tane satarak kimi yılların sıkıntısını anaparalarına dokunmadan atlatabilirlerdi.

John yeni komşularına ve tanıdıklarına kendisini New York City' den eski bir sigorta ajanı olarak tanıtmıştı. Şimdi yaşamının hayali olan kırsal bölgede yaşamayı gerçekleştiriyor ve şiir yazıyordu. "Birkaç yıl içinde şiirlerimi satmaya başlayamazsam roman yazacağım," diyordu.

"Onda da başarılı olamazsam, eh, artık o zaman kaygılanmaya başlarım." Ann evkadını olmaktan mutlu görünüyordu; ancak geçmişin baskılarından- dertli hastalar ve trafik sorunları -

kurtulunca liseden beri bıraktığı resim yeteneğini yeniden keşfetmişti. Kocasının yıllardır yazmakta olduğu Rebecca ve Suzie Lort için Hikâyeler kitabındaki şiir ve hikâyeleri resimlemeye başladı o da.

Jonh Gault'un, Ann Gault tarafından resimlenen Noel Baba'nın Kötü İkizi kitabı çıkıp da Noel'in en çok satan kitapları arasında girdiğinde Wyoming'de beş yılları dolmuştu. Kitabın kapağında yazarın ve ressamın fotoğraflarını istememişlerdi. Promosyon gezileri ve röportaj tekliflerini de nezaketle geri çevirdiler, sakin bir yaşamı ve çocuklar için yeni kitaplar yazmayı yeğlediler.

Kızlar sağlıklıydılar, boyları epey uzamıştı ve Rebecca, Suzie Lori' nin hep bir kusurlarını bulduğu oğlanlarla çıkmaya başlamıştı.

John ile Ann kimi zaman aşırı bir hayal âleminde yaşadıklarını hissediyorlar, olayları yakından izleyerek birbirleriyle bile konuşmak istemedikleri işaretleri gözlüyorlardı. Ancak dünyanın sıkıntılarının sonu yoktu. Şu ya da bu devletin ezici baskısı hissedilmeden, şurada ya da burada bir savaş çıkmadan bir yaşamı kimse düşünemediği için Gault' lar haberlere duydukları iigiyi kaybedip yine kendilerine yarattıkları dünyaya döndüler.

Bir gün postada bir kitap çıktı. Zarfın üzerinde göndericinin adı adresi olmadığı gibi, kitabın yanısıra bir not falan da yoktu. Bu, insanların yıldızları fethettiği ama tüm sorunlarının üstesinden gelemedikleri uzak gelecekte yer alan bir olayı anlatan bir bilimkurgu romanıydı. Adı Benzerlerin İsyanı'ydı. John ve Ann kitabı okudular. Kitabı çok beğendilerse de yazarına hayranlıklarını belirtecek fırsatı asla bulamayacakları için de çok üzüldüler.

SON

Dean R. Koontz - Bay Katil